

# Nhất Cá Ảnh Vệ Đích Sinh Hoạt

## Contents

|                                      |          |
|--------------------------------------|----------|
| <b>Nhất Cá Ảnh Vệ Đích Sinh Hoạt</b> | <b>2</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .                | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .                | 6        |
| 4. Chương 4 . . . . .                | 8        |
| 5. Chương 5 . . . . .                | 10       |
| 6. Chương 6 . . . . .                | 12       |
| 7. Chương 7 . . . . .                | 14       |
| 8. Chương 8 . . . . .                | 16       |
| 9. Chương 9 . . . . .                | 18       |
| 10. Chương 10 . . . . .              | 20       |
| 11. Chương 11 . . . . .              | 22       |
| 12. Chương 12 . . . . .              | 25       |
| 13. Chương 13 . . . . .              | 27       |
| 14. Chương 14 . . . . .              | 28       |
| 15. Chương 15 . . . . .              | 31       |
| 16. Chương 16 . . . . .              | 33       |
| 17. Chương 17 . . . . .              | 35       |
| 18. Chương 18 . . . . .              | 38       |
| 19. Chương 19 . . . . .              | 40       |
| 20. Chương 20 . . . . .              | 42       |
| 21. Chương 21 . . . . .              | 44       |
| 22. Chương 22 . . . . .              | 46       |
| 23. Chương 23 . . . . .              | 49       |
| 24. Chương 24 . . . . .              | 50       |
| 25. Chương 25 . . . . .              | 53       |
| 26. Chương 26 . . . . .              | 55       |
| 27. Chương 27 . . . . .              | 57       |
| 28. Chương 28 . . . . .              | 59       |
| 29. Chương 29 . . . . .              | 62       |
| 30. Chương 30 . . . . .              | 64       |
| 31. Chương 31 . . . . .              | 66       |
| 32. Chương 32 . . . . .              | 68       |
| 33. Chương 33 . . . . .              | 70       |
| 34. Chương 34 . . . . .              | 72       |
| 35. Chương 35 . . . . .              | 74       |
| 36. Chương 36 . . . . .              | 76       |
| 37. Chương 37 . . . . .              | 78       |
| 38. Chương 38 . . . . .              | 80       |
| 39. Chương 39 . . . . .              | 83       |
| 40. Chương 40 . . . . .              | 85       |
| 41. Chương 41 . . . . .              | 87       |

|               |     |
|---------------|-----|
| 42. Chương 42 | 89  |
| 43. Chương 43 | 91  |
| 44. Chương 44 | 93  |
| 45. Chương 45 | 94  |
| 46. Chương 46 | 96  |
| 47. Chương 47 | 99  |
| 48. Chương 48 | 101 |
| 49. Chương 49 | 103 |
| 50. Chương 50 | 105 |
| 51. Chương 51 | 107 |
| 52. Chương 52 | 108 |
| 53. Chương 53 | 111 |
| 54. Chương 54 | 112 |
| 55. Chương 55 | 115 |
| 56. Chương 56 | 117 |
| 57. Chương 57 | 119 |
| 58. Chương 58 | 120 |
| 59. Chương 59 | 122 |
| 60. Chương 60 | 124 |
| 61. Chương 61 | 127 |
| 62. Chương 62 | 129 |
| 63. Chương 63 | 131 |
| 64. Chương 64 | 134 |
| 65. Chương 65 | 136 |
| 66. Chương 66 | 139 |
| 67. Chương 67 | 141 |
| 68. Chương 68 | 143 |
| 69. Chương 69 | 145 |
| 70. Chương 70 | 147 |
| 71. Chương 71 | 150 |
| 72. Chương 72 | 152 |
| 73. Chương 73 | 154 |

## Nhất Cá Ảnh Vệ Địch Sinh Hoạt

---

### Giới thiệu

Truyện Nhất Cá Ảnh Vệ Địch Sinh Hoạt của tác giả Phượng Trọng Hoàn là một trong những câu chuyện đam mỹ, tiểu t

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ca-anh-ve-dich-sinh-hoat>*

### 1. Chương 1

#### CHƯƠNG 1

Một ngày đẹp trời nào đó, Khai Tâm tha lời trên lưng một đồng bao lớn bao nhỏ, tay cầm giấy báo trúng tuyển đại học đến trường.

Nửa đường, phía sau chợt vang lên một tiếng hét chói tai – “Cướp a!!!”. Chim chóc bay tứ tung.

Kẻ cướp chạy ngang qua mặt Khai Tâm, y dừng lại, chần chừ khoảng mười giây – đuổi, hay không đuổi?

Giây thứ mười một, lòng chính nghĩa cao cả và mãnh liệt đã chiến thắng lý trí, Khai Tâm ném hành lý, vui vẻ chạy theo!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, kẻ cướp liền rẽ vào một ngõ nhỏ, Khai Tâm thở hồng hộc đuổi sát móng hắt, nhìn thấy kẻ cướp rẽ vào ngõ cụt liền mỉm cười đắc ý, vẻ mặt sáng ngời hơn cả ánh mặt trời. Chính là vừa rẽ theo, từ phía sau y liền nhảy ra bốn nam nhân cầm dao, vừa nhìn đã biết là đồng bọn.

Khai Tâm thầm kêu xui xẻo, mắt bốn tên kia lộ ra hung quang, xem ra thật là muốn lột da y. Nếu là bình thường, Khai Tâm tuyệt không sợ, nhưng nay đâu bằng xưa.

Y ba tuổi mất mẹ, năm tuổi mất cha, sáu tuổi được đưa vào cô nhi viện. BOSS thu dưỡng y, đối xử với y không tệ, chẳng những nuôi lớn y, còn ban cho y siêu năng lực người bình thường không thể có, điều kiện là phải nghe lời hắt, đại giới là không thể sống quá mười tám tuổi.

Thời gian cứ trôi, y hạnh phúc khoái hoạt sống tới mười tám tuổi, vui vẻ trẻ khỏe mà quên bém mất chuyện khế ước, không chỉ thi đại học, còn phồn phờ mà sống qua sinh nhật mười tám. Chính là sau sinh nhật, siêu năng lực của y đột nhiên biến mất, trở thành một người bình thường.

Cũng chẳng sao, cùng lắm thì sống như người bình thường là được rồi. Nhưng tình huống trước mặt thì thật rất rất rất không ổn a!

Chẳng lẽ trời thật muốn hại y?

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Khai Tâm lập tức cười tươi roi rói, nói: “Khụ, khụ, ta chỉ là... đi ngang qua thôi, các vị hảo hán đừng hiểu lầm, tạm biệt!”

Y vừa xoay người muốn đi, trường đao đã kề vào bụng, thân thể theo bản năng tránh đi. Nhiều năm làm sát thủ đã sớm luyện cho hắt một thân thủ mẫn tiệp, đối phó với mấy tên cướp chỉ là chuyện nhỏ, nhưng tối hôm qua không biết ăn phải cái gì, cả buổi tối ngồi xả tới mệt sắp ngổm luôn, hôm nay vẫn còn thoát hư vô lực.

Cứ thế, Khai Tâm cùng mấy tên cướp đánh nhau trong ngõ nhỏ, nhưng thật đúng là trời hại người tốt, ngay tại lúc y sắp thoát hiểm chạy ra, một viên đạn liền bay tới, đâm xuyên qua ngực, hai mắt chỉ còn một màn tối đen, bất tỉnh nhân sự... Ngay cả tên khốn nạn nào nổ súng cũng chưa rõ ràng, đã thẳng luôn về thế giới bên kia.

Có lẽ lão thiên gia đáng thương cho một kẻ có lòng yêu cuộc sống yêu chính mình mãnh liệt, đến khi y tỉnh lại, tuy rằng ngực đau như bị ngàn cân cự thạch đè nặng, hô hấp cũng khó khăn, nhưng y thực sự có thể mở to mắt, một lần nữa nhìn thế giới.

Chính là... Thế giới thay đổi.

Bốn hắc y nam nhân vây quanh y, nam nhân cao lớn nhất thấp giọng quát: “Phó Thư, xem người đã trọng thương, ta cho người nghỉ mười ngày, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Khai Tâm khẽ nhếch môi nở một nụ cười. Bốn người xung quanh giật mình thất sắc, nam nhân cao lớn cúi xuống, sờ sờ trán ý, nói: “Không phát sốt a? Phó Thư, người cũng biết cười sao!”

Phó Thư? Là gọi y?

Khai Tâm lắc lắc đầu, vui vẻ nói: “Ta không gọi là Phó Thư...”

Nam nhân liền dùng ánh mắt như nhìn sinh vật ngoài trái đất nhìn y: “Người không gọi là Phó Thư thì gọi là gì? Tên này là người liều chết giữ lại mà, không giống chúng ta, chỉ có số hiệu không có tên. Xem ra người đúng là nóng tới hồng đầu luôn rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Đợi bốn hắc y nhân ra ngoài, Khai Tâm liếc mắt đánh giá xung quanh, y đang ở trong một sương phòng cổ, trong phòng có một chiếc giường hồng mộc, trên giường đệm dày chăn ấm, y liền lười biếng nằm xuống. Trên ngực truyền tới một trận đau đớn, y cúi đầu nhìn, nơi đó quần đầy băng, có vết máu chảy ra, hiển nhiên là bị thương.

Y thật rất bình tĩnh tiếp nhận sự thật. BOSS chưa từng gạt y, hắt từng nói y sau khi chết sẽ xuyên qua trọng sinh... quả nhiên là thật!

Giữa trưa, có một hắc y nam tử đưa cơm cho y, Khai Tâm còn chưa biết rõ thân phận hiện tại của mình, vì thế liền hỏi: “Người tên là gì?”

Hắc y nam tử không để ý tới y.

Khai Tâm bĩu môi, vẫn tiếp tục nói: “Ta gọi là Phó Thư phải không?”

Tối đầu thì phải theo tục đó, y nhanh chóng quen với cái tên mới của mình. Cơm nước xong xuôi, lại nhìn một vòng, thấy trong phòng có gương, y liền chạy ra soi soi, hừm, không được anh tuấn sáng sủa như kiếp trước, nhưng cũng coi như là tạm được. Y xoa xoa mặt mình, thanh tú quá đáng rồi. Hơn nữa khi không cười, vẻ mặt rất lạnh nhạt, xem ra chủ nhân cũ cũng là một kẻ lãnh diện, giống hệt mấy tên hắc y nhân kia.

Bữa chiều là do hắc y nhân cao lớn kia đưa tới, hắn thấy Phó Thư đang nhắm mắt dưỡng thần, liền tiện mồm hỏi: “Phó Thư, giữa trưa người hỏi tên của thập cửu?”

Phó Thư đáp: “Các người không có tên, chỉ có số hiệu. Ta nhớ không lầm chứ? Số hiệu của người là gì?”

“Thập tứ.”

“Nga, thập tứ.” Phó Thư nghĩ nghĩ, phải giải thích thế nào về việc thân thể này đổi chủ đây, có thể nào sẽ bị coi như là yêu quái bắt lấy không? Hay là cứ nói mình mất trí nhớ?

Thập tứ nhéo mạnh tai Phó Thư, giáo huấn một chút: “Xú tiểu tử, người bị làm sao vậy? Dám gọi thẳng số hiệu của ta? Ta là lão đại nha, người quên rồi? Ân?”

Phó Thư bị nhéo nhe răng trợn mắt, vội vàng xin tha: “Lão đại? Lão đại! Ta, ta chỉ là không nhớ rõ một số việc thôi mà!”

“Người cả chính mình là ai cũng quên sao?”

“Phải.”

Thập tứ buông tay, nghiêm mặt nhìn y: “Vừa rồi người cả hô hấp cũng không có, mạch đập đã dừng, rõ ràng đã chết, nhưng đột nhiên lại sống lại... Thực không thể tưởng tượng a.”

Phó Thư cười cười: “Coi như ta khởi tử hồi sinh, quên hết mọi việc trước kia, được không?”

Thập tứ nói: “Lai lịch của người không rõ, ta sao có thể coi như được?”

Phó Thư trả lời: “Vậy ta đi thì sao?”

“Không được! Không được bệ hạ cho phép, ai rời đi coi như làm phản, sẽ bị đuổi giết!”

Phó Thư giật mình: “Ta làm việc gì vậy?”

Mắt thập tứ lóe sáng, chậm rãi phun ra bốn chữ: “Ảnh vệ hoàng gia!”

.

. Đăng bởi: admin

## 2. Chương 2

### CHƯƠNG 2

Thập tứ là ảnh vệ trưởng, có lẽ vì hay ở bên cạnh vua, tính cách cũng chịu ảnh hưởng, hắn cũng không lãnh khốc thần bí như ảnh vệ bình thường, cả ngày không nói một câu, là một người nói nhiều làm nhiều, riêng đối với Phó Thư thì dùng mọi cách chiêu cố.

Tất cả ảnh vệ đều đã trải qua huấn luyện tỉ mỉ của hoàng gia, bọn họ đều không có tên, chỉ có số hiệu, thề sống chết nguyện trung thành với hoàng gia. Số hiệu của Phó Thư vốn là thập thất, nhưng y thà chết không cần, kiên trì dùng tên mình, Thánh Thượng phá lệ khai ân, chấp thuận cho y dùng tên thật.

Hoàng gia ảnh vệ tất cả là hai mươi bảy người, từ mười ba tới bốn mươi, phụ trách bảo hộ người trong hoàng gia, gồm cả hoàng đế, hoàng hậu, hoàng tử, công chúa.

Thập tứ là ảnh vệ của hoàng đế, địa vị cũng là cao nhất.

Phó Thư nói: “Ảnh vệ không phải lúc nào cũng ở bên người bảo hộ chủ tử sao? Tại sao lúc nào người cũng thanh nhàn.”

Lúc nào cũng thấy hần chạy qua chạy lại trước mắt mình, người hần phải bảo vệ là hoàng đế lão tử đi? Là người quan trọng nhất trong những người quan trọng a!

Thập tứ đáp: “Vô công của bệ hạ cao hơn cả ta lẫn người, bảo hộ cái gì chứ.”

Phó Thư giật giật khóe miệng: “Vậy chức ảnh vệ trưởng của người để làm cảnh a.”

Thập tứ trả lời: “Không phải, công việc chính của ta là giám sát các người, cũng đâu có nhàn hạ gì, bệ hạ đặc chuẩn ta không cần bên người bảo hộ, hừ!”

Phó Thư lại hỏi: “Vậy chủ tử của ta là ai?”

Thập tứ híp mắt lại cười khẩy: “Người? Người là người đứng cuối cùng trong số ảnh vệ, bảo hộ cho Phúc thân vương.”

“Phúc thân vương?” Phó Thư nghi hoặc hỏi, thân vương hần là người thật tôn quý đi, tại sao không giao cho người giỏi hơn?

“Phúc thân vương vốn là thái tử của Thái thượng hoàng, chính là trước đây bị người hạ độc trở thành ngốc nghếch, bệ hạ thương tiếc mới để hần lại trong cung, coi như thân tử.” Thập tứ cảm thán nói, “Người là bảo hộ hần nên mới trúng kiểm.”

Phó Thư sờ sờ vết thương sắp khép miệng, hỏi: “Bây giờ ta đang dưỡng thương, ai bảo hộ cho Phúc thân vương?”

“Mẫu thân hần, Hiếu Đức thái vương phi. Chờ tới lúc vết thương của người khỏi hần là có thể đi bảo hộ hần. Bất quá thái vương phi muốn đưa Phúc thân vương xuất cung, nhưng bệ hạ không cho.”

Phó Thư nghi hoặc hỏi: “Vì sao?”

Thập tứ nói: “Bệ hạ yêu quý hần a, còn hơn cả con thân sinh luôn. Cho nên người bảo hộ hần cũng không tính là hạ thấp mình đâu.”

Trong lúc Phó Thư dưỡng bệnh, cũng đã vụng trộm thử siêu năng lực của mình, phát hiện ra lại có thể dùng, không khỏi cảm thấy kinh hỉ. Tuy rằng chủ nhân cũ của thân thể này võ nghệ cao cường, nội công nhất lưu, nhưng thứ không phải của mình dùng sao cũng thấy không quen tay.

Y thăm dò chán chê về công việc của ảnh vệ trong cung, thật sự rất chờ mong cuộc sống ảnh vệ của mình.

Y cùng “Ảnh” tựa hồ rất có duyên phận, cho dù là siêu năng lực của mình cũng là thao túng ảnh tử (bóng), cho nên y cảm thấy chức vụ ảnh vệ tựa hồ là trời sinh ra vì y.

Thập tứ nói cho y biết, thân là ảnh vệ, tùy thời sẽ phải bán mạng cho chủ nhân. Nhưng có thể trở thành ảnh vệ hoàng gia, cho dù đứng cuối cùng cũng là thị vệ hàng đầu. Mà vinh quang của chủ nhân cũng chẳng ảnh hưởng gì tới ảnh vệ, nhiệm vụ của ảnh vệ là bảo vệ an toàn sinh mệnh của chủ nhân, không cần nghe theo bất cứ mệnh lệnh gì khác. Đương nhiên, trừ khi người ra lệnh là hoàng đế lão tử.

Dù sao bọn họ vốn tồn tại vì hoàng đế, bảo hộ cho người nhà của hần, người lãnh đạo trực tiếp đương nhiên là hoàng đế.

Nói cách khác, bọn họ là bộ hạ lệ thuộc trực tiếp vào hoàng đế, ở trong cấm cung, dù không thể ra ngoài ánh sáng nhưng cũng coi như là chức nghiệp vô cùng vinh quang.

Chỉ có khi gặp nguy hiểm, ảnh vệ mới có thể hiện thân. Bởi vậy nhiều chủ tử thậm chí không biết có ảnh vệ âm thầm bảo hộ chính mình. Phúc thân vương gặp chuyện, Phó Thư vinh quang hy sinh chính mình, tiết lộ sự tồn tại của ảnh vệ cho mọi người biết. Nhất thời, ảnh vệ trở thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất trong cung, mấy tên hoàng tử nghịch ngợm suốt ngày kêu âm lên với không khí: “Ảnh vệ của ta, người mau ra đây!” Đương nhiên, nhóm ảnh vệ chẳng thèm quan tâm tới bọn họ.

Chỉ có tự mình trở thành ảnh vệ, Phó Thư mới lãnh hội được nỗi đau khổ vô hạn phía sau chức nghiệp nghe có vẻ hay ho này.

Chuyện khác chưa nói tới, chỉ việc ẩn tàng thân mình đã thật vô cùng khó khăn.

Chủ nhân nếu ở trong phòng, bọn họ liền trốn ở xà nhà. Nếu ở hoa viên, bọn họ chui trong bụi cỏ. Nhưng thường thường những lúc đám hoàng tử tụ tập một chỗ chơi trò chơi, nhóm ảnh vệ cũng chạm mặt nhau luôn.

Lẽ ra, bọn họ đã sớm ăn ý mỗi người chiếm một phương, chia đều phân rõ cương vị, nhưng Phó Thư mới tới, không hiểu thị trường. Tìm được một bụi cỏ, vừa nhảy vào, liền vừa vặn mặt đối mặt với thập lục. Vì thế y phải đi tìm chỗ khác. Tìm được một giả sơn, vừa trốn tới, liền gặp được nhị thập ngũ lẻ mắt lườm. Y đành phần nộ rời khỏi, phi thân lên một đại thụ, ai dè lại ăn hai phát lườm của thập bát nhị thập nhị đang ngồi trên cây.

Phó Thư mặt đầy hắc tuyến, đành phải nói: “Không ngại cho ta trốn sau cây chứ?”

Thập bát lườm: “Người lộ ra ngoài rồi kia.”

Phó Thư liền nhanh chóng lùi mông cùng thắt lưng vào trong, kết quả nửa người trên va vào nhị thập nhị, nhị thập nhị vẫn yên ổn ngồi trên cây như thái sơn bất động, mà y thì lắc lắc đảo đảo rơi xuống, dùng tư thế lộn ngược đầu như con dơi bắt trên cây.

Mấy hoàng tử nghe thấy động tĩnh liền nhất tề quay đầu lại nhìn y.

Vậy là, Phó Thư là ảnh vệ đầu tiên trong lịch sử bị lộ ra ngoài, không uống hẩn xếp cuối bảng. Đăng bởi: admin

### 3. Chương 3

#### CHƯƠNG 3

Đám hoàng tử lần đầu được tiếp xúc với ảnh vệ trong truyền thuyết, không khỏi nhảy nhót hoan hô.

“Ảnh vệ a! Hẩn chính là ảnh vệ!”

“Thật sao thật sao? Để ta xem với, oa, tay hẩn ấm nha!”

“Xem này, hẩn có thể cười a, hơn nữa cười rộ lên thật đẹp mắt!”

“Ác ha ha, cầm sờ vào cũng ấm, là người thật đó!”

“Uy, ảnh vệ, người tên là gì?”

“Hẩn không trả lời! Vì sao vậy?”

...

Phó Thư khóc không ra nước mắt, hay tay của y vị mấy hoàng tử hết sờ lại nhéo, cả khuôn mặt cũng bị đánh lên liên tục. Đồng thời, y còn cảm nhận được từ đủ các góc bắn tới một loạt những ánh mắt khinh bỉ, hận không có cái lỗ nào để chui vào!

Y liếc mắt nhìn Phúc thân vương, hẩn ngây ngô nhìn y. Phúc thân vương năm nay tám tuổi, trông bộ dáng nhỏ hơn tuổi thật, phần điều ngọc trác, đôi mắt to lấp lánh lấp lánh, lại nghĩ tới tình trạng của hẩn, Phó Thư liền cảm thấy thương yêu. Mấy vị hoàng tử đều nhỏ tuổi hơn hẩn, nhưng đều nghịch ngợm khi dễ hẩn, tiếc rằng chuyện này ảnh vệ không được phép can thiệp. Y chỉ có thể thầm tức giận, vì chủ nhân cảm thấy bất công.

Lại liếc mắt nhìn mấy vị hoàng tử, đại hoàng tử sáu tuổi, nhị hoàng tử năm tuổi, tam hoàng tử bốn tuổi, ngũ hoàng tử hai tuổi. Trừ nhị hoàng tử, ba người còn lại đều do hoàng hậu sinh ra, ngoài ra còn có một tứ công chúa ba tuổi, được hoàng hậu mang theo bên người. Nghĩ tới việc chủ tử ngày ngày bị đám tiểu quỷ này khi dễ, Phó Thư thật rất muốn đứng về phe chính nghĩa, xả giận cho chủ tử, nhưng dù sao mình cũng là người trưởng thành, đối tượng là một đám tiểu thí đầu, ý nghĩ này chỉ lướt qua trong giây lát.

Đại hoàng tử thấy Phó Thư mặc kệ hắn, liền chỉ vào y, hỏi: “Người là ảnh vệ của ai?”

Phó Thư nhìn về phía Phúc thân vương. Đại hoàng tử nhìn theo tầm mắt hắn, khinh bỉ sờ sờ đầu: “Nguyên lai là ảnh vệ của đầu đất.”

“Đầu đất?!” Phó Thư kinh hô.

Đại hoàng tử biết mình lỡ miệng, nhanh chóng bịt mồm lại.

Phó Thư xoay người lên cây, tiếp tục ẩn nấp, chỉ để loại cho đám hoàng tử một cái bóng lưng truyền thuyết.

Sau đó, y bị thập tứ giáo huấn tử tế, cho rằng y làm mất hết mặt mũi nhóm ảnh vệ. Phó Thư rất vô tội nói: “Người có lúc sai lầm, ngựa cũng có khi trượt chân thôi. Lão đại, lần sau ta nhất định tìm đúng chỗ mà nấp.”

Đêm khuya nguyệt hắc phong cao, Phó Thư vô thanh vô tức ẩn vào Triều Phúc Cung, ngồi trên xà nhà tĩnh tọa. Đêm đã khuya, Phúc thân vương đã ngủ say, chỉ còn Hiếu Đức thái vương phi ngồi đầu giường, ôn nhu xoa đầu con. Phó Thư nhìn nàng rất nhiều lần, Hiếu Đức thái vương phi nhìn qua chỉ hơn hai mươi tuổi, có lẽ tuổi thật là khoảng ba mươi. Y cảm thấy nữ nhân này thật đáng thương, cho dù là ai cũng đều mong muốn con mình khỏe mạnh trưởng thành, mà Phúc thân vương ngây ngốc ngơ ngác lúc nào cũng chảy nước miếng quả thật giống như một khối lựu đạn hơi cay, y nhìn thấy còn không nhin được cảm thấy xót lòng chứ đừng nói tới mẫu thân hắn.

Thái vương phi lau lệ nơi khóe mắt, đứng lên quát: “Ai ở trên xà nhà?”

Toi! Bị phát hiện rồi! Phó Thư không khỏi tự mắng mình vô dụng, nhưng nghe nói Vương phi là nữ trung hào kiệt, võ lâm cao thủ, mình có bị phát hiện cũng thường thôi. Y chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn không xuống, mà Thái vương phi đã chuẩn bị xuất thủ, trường tiên vung lên, tiên như một tia chớp đánh lại, quần lấy cổ tay y. Phó Thư cố sức kẹp chân vào xà nhà, cùng Thái vương phi giằng co.

Động tĩnh lớn đánh thức Phúc thân vương, tiểu bằng hữu mơ mơ màng màng tỉnh lại, kêu lên: “Mẫu thân!”

Thái vương phi nghe vậy thu hồi trường tiên, Phó Thư lại ẩn vào bóng tối.

Chỉ thấy Phúc thân vương rất hiểu chuyện nói: “Mẫu thân, đó là ảnh vệ.”

Thái vương phi lúc này mới nhớ ra trong cung có loại người này, lại nhìn thoáng lên xà nhà, rồi xoay người lại ôn nhu xoa đầu Phúc thân vương: “Mẫu thân đã biết, Khiêm nhi ngoan, nằm xuống ngủ đi.”

Phúc thân vương cười ngọt ngào, lại ôm gối nằm xuống.

Thái vương phi ngồi ở đầu giường nhẹ giọng ru hắn, hát lên một khúc ca dao dân gian. Phó Thư nằm trên xà nhà nghe cũng ngáp ngáp, nhưng vẫn cố gắng chống mí mắt bảo hộ chủ nhân.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng y cũng không chống cự được sức cám dỗ của cơn buồn ngủ. Mãi tới khi trong lòng chợt nhói lên một cái mới bừng tỉnh lại.

Để đảm bảo an toàn của chủ nhân, y có bố trí cơ quan ngoài cửa cung, chỉ cần có người xâm nhập hoặc rời đi y sẽ cảm giác được. Chạy nhanh ra ngoài điện, đã thấy Thái vương phi ôm Phúc thân vương, hai người đang bị trận của y vậy khốn.

Bóng của Thái vương phi bị kéo dài ra, hợp làm một với bóng của cổng điện, thân ảnh của Thái vương phi cũng bị định trụ, không thể động đậy.

Phó Thư bắn khoả không biết có nên xuất hiện không, nếu người ôm Phúc thân vương đi là thích khách thì y hẳn là nên xuất hiện, nhưng đối phương lại là Thái vương phi, cho nên y quả thật không rõ phải làm gì.

Đúng lúc này, Thái vương phi quát lớn: “Ảnh vệ, là người giở trò quỷ?”

Phó Thư đi ra khỏi chỗ tối, cười nhạt: “Phải, Thái vương phi. Không biết tối muộn như vậy Thái vương phi ôm Phúc thân vương đi đâu?”

Thái vương phi hừ lạnh một cái: “Ta muốn mang con ta ra khỏi cung.”

Phó Thư giờ mới nhớ, thập tứ từng nói qua, Thái vương phi luôn muốn đưa Phúc thân vương đi, nhưng Thánh Thượng không cho phép, liền ra quyết định: “Tha thứ cho thuộc hạ không thể vâng mệnh. Khụ, Thái vương phi, xin giao Phúc thân vương cho thuộc hạ.”

Thái vương phi xoa người, hai mắt đầm lệ. Phó Thư nhìn, sững sốt đứng yên. Y cứ thấy nữ nhân khóc là không biết phải làm sao, huống chi lại là một người mẹ đang ôm con khóc trước mặt.

“Ta biết các người chỉ nghe theo mệnh lệnh của hần, nhưng là... Ta chỉ muốn mang con ta đi a, vì sao lại không thể? Ta chịu đủ rồi! Ta không muốn thấy Khiêm nhi bị khi dễ nữa, không muốn thấy hần một người bơ vơ không chỗ dựa giữa chốn cung đình hiểm ác này! Hôm nay nếu người muốn cản ta, vậy hãy giết ta đi!”

Một lúc sau, y chạy tới chỗ thập tứ thỉnh tội, thiếu mỗi nước quỳ xuống khóc lóc: “Lão đại, ta thả người đi rồi.”

“Cái gì?” Một lúc sau thập tứ mới kịp phản ứng.

Phó Thư nói: “Ta để cho Thái vương phi mang Phúc thân vương đi.” Y không thể cự tuyệt yêu cầu của một người mẹ, y cũng đã chuẩn bị chạy trốn. Chính là, trước khi trốn, y vẫn muốn báo lại cho thập tứ biết.

Thập tứ nghe vậy kinh hãi, giơ tay đánh một chưởng lên vai Phó Thư, căm giận nói: “Người lấy cái chết tạ tội với bệ hạ đi!”

.

. Đăng bởi: admin

## 4. Chương 4

### CHƯƠNG 4

Đương kim Thánh Thượng họ Phụng, tên Hữu Hoài, tự Thủy Thiên, tuổi hai mươi bảy. Cũng là con người, nhưng hần ngồi ở trên vạn người, cao xử bất thắng hàn, y không tiếng động sinh tồn trong bóng tối, Phó Thư đương nhiên không thể thần nhiên mà đối mặt với người kia. Nhưng y là thanh niên khỏe mạnh tương lai đầy hứa hẹn, xuyên qua từ thế kỷ hai mươi một tới đây, chẳng lẽ lại chịu số phận chết già trong bóng tối sao?! Đôi khi y cũng tưởng tượng đến cảm giác cao cao tại thượng được người khác triều bái, nghỉ ngơi trên phương trường y tọa của hoàng đế lão tử có thoải mái hay không, nghỉ tới đồng mỹ nhân như hoa như ngọc trong hậu cung hoàng đế.

Thập tứ vô tình phá vỡ ảo tưởng của y.

“Phó Thư, người cười ngu cái gì? Gặp Hoàng Thượng nhớ phải quỳ xuống tạ tội.”

“Đã biết.” Y cúi đầu, giả bi thương.

“Người không nên hành động theo cảm tình.” Thập tứ lắc đầu thở dài, sau khi đưa người tới Dưỡng Tâm Điện thì xoa người ẵm lên xà nhà.

Đương kim Thánh Thượng thân mang trọng trách, một ngày mười hai canh giờ đến tám giờ tại Dưỡng Tâm Điện này phê duyệt tấu chương, đối với hậu cung ba ngàn thủy chung vẫn hờ hững, được sủng ái nhất chính là hoàng hậu. Ai cũng nói Thuần thiên đế yêu dân như con, là vị minh quân hiếm có. Trong tưởng tượng của Phó Thư, hần hẳn phải là một đại thúc mặt đầy râu, mắt lộ tinh quang, không giận tự uy, vẻ mặt khó lường. Vậy thì vị mỹ nam tử mi tựa xuân sơn, mục tựa hắc thủy, mũi thẳng, môi đỏ, mặt như quan ngọc, vẻ mặt tự tiểu phi tiểu này là ai?!

Phó Thư há hốc mồm, một giọt nước miếng nhiều xuống. Thập tứ trên xà nhà nhìn thấy, rên rỉ một tiếng, chỉ phong bắn ra nhắc nhở y thu liễm lại. Phó Thư giơ tay lên lau nước miếng, vứt luôn việc quỳ gối tạ tội lên chín tầng mây.

Phụng Hữu Hoài nhướn mày nhìn tên ảnh vệ mê gái trước mặt, không giống trong trí nhớ mình nha.

“Người tên gì?”

Thanh âm Hoàng đế ôn hòa trong sáng, như một ngọn gió xuân thổi qua trái tim Phó Thư, làm tâm can hân như được phủ đầy đường mật ngọt ngào.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thuộc hạ gọi là Phó Thư.”

“Nguyên lai là người.” Phượng Hữu Hoài nhớ lại, là tên ảnh vệ thà chết không dùng số hiệu, chỉ dùng tên mình. “Người là kẻ để Thái vương phi đi?”

“Phải.” Y quỳ một gối xuống, có chút không cam lòng. Người có thể khiến y quỳ gối không nhiều, Phượng Hữu Hoài là một trong số đó. Dù sao làm ảnh vệ cũng có chỗ tốt, chính là chỉ cần quỳ trước mặt Hoàng đế, bởi vì tất cả những lúc khác ảnh vệ có bao giờ hiện thân đâu.

“Vì sao?”

Phó Thư vụng trộm ngược nhìn lên, thấy Hoàng đế vẫn cười tới vân đạm phong khinh, quân tâm khó dò, cũng không biết đây là bình yên trước cơn bão hay là đại nhân rộng lòng đại lượng không so đo tiểu nhân nữa. Y chắc lưỡi, trầm ngâm một lát rồi nói: “Khởi bẩm bệ hạ, lúc ấy Thái vương phi cho thuộc hạ ba lựa chọn.”

“Nga? Thứ nhất là gì?” Nhướn mày.

“Thả Phúc thân vương.”

“Thứ hai?” Nhú mày.

“Giết nàng.”

“Cách thứ ba thì sao?” Bất đắc dĩ.

“Giết con nàng.” Bạn Phó Thư cũng bất đắc dĩ không kém a!

“Gặp tình huống như vậy đáng lẽ nên hỏi báo với trăm mối phải chứ?” Phượng Hữu Hoài cười cười, “Thôi, người cũng đi rồi, niệm người trước đây đã cứu Phúc thân vương một lần, trăm cũng không làm khó dễ người.”

“Hoàng Thượng anh minh!” Phó Thư quả thật cảm động sắp rơi nước mắt.

Phượng Hữu Hoài hạ tay xuống, liếc mắt phượng đánh giá Phó Thư, lên tiếng gọi thập tứ.

“Thập tứ, Phúc thân vương đi rồi, giờ hân bổ khuyết vào vị trí nào?”

Thập tứ nhú mày, ảnh vệ hoàng gia tuy chỉ có hai mươi bảy người, nhưng Hoàng Thượng cũng không có nhiều con lăm, trừ bỏ mấy vị chủ tử tất yếu phải bảo hộ, đa số ảnh vệ đều được phái ra bên ngoài chấp hành nhiệm vụ. Vì thế liền trả lời: “Phái ra ngoài.”

Phó Thư trộm nhìn hân, khóe miệng không khỏi nhẽ nhếch lên, nở một nụ cười. Ra ngoài làm nhiệm vụ chỉ có một ý nghĩa – tự do! Y thật không nhận được cười ngây ngô.

Một màn này rất bất hạnh rơi vào mắt Phượng Hữu Hoài, khóe miệng hân lại càng cong lên, mơ hồ có chút xảo trá: “Trăm muốn an bài hân ở bên cạnh trăm. Thập tứ, người nói được không?”

Góc tối phía tây lãnh cung là nơi sinh sống của một đám ảnh vệ. Nơi này vốn không có người tới, cho nên mới trở thành trụ sở của bọn họ.

Phó Thư buồn bực nửa ngày, bị thập tứ lườm tới tởm. Bởi vì y được điều tới bên người hoàng đế cũng có nghĩa là thập tứ sẽ bị phái ra ngoài. Hân là ảnh vệ trưởng, không chỉ có nghĩa vụ đốc thúc việc bảo hộ nhóm ảnh vệ trong cung, còn phải kiểm tra các ảnh vệ ở bên ngoài. Hoàng đế này cũng thật anh minh thần vũ đi.

Kỳ thực ảnh vệ của bốn hoàng tử một công chúa cùng hoàng hậu không cố định, chỉ có ảnh vệ của Phúc thân vương cùng Hoàng đế là không thay đổi. Hoàng đế là vì tự thân có võ công, đối với những người ở bên cạnh rất miễn cảm, những kẻ không quen, hân không cần. Bởi vậy trước giờ ảnh vệ bảo hộ hân không phải thập tứ thì chính là thập tam. Mà Phúc thân vương lại chọn trúng Phó Thư, không cần ai khác bảo

hộ, hần tuy ngốc nhưng cái mũi rất linh mẫn, một khi biết đổi người sẽ vừa khóc vừa nháo. Về phần tại sao hần biết Phó Thư, chắc chỉ có đương sự mới rõ ràng.

“Chúc mừng người thắng chức.” Thập tứ mỉm mai.

Phó Thư than thở: “Lão đại, gần vua như gần cọp, người nghĩ ta muốn làm sao!”

“Hừ, coi như người biết điều. Bệ hạ lần này là muốn nhân cơ hội chỉnh người, người tự cầu phúc đi, cần thận một chút là hơn.”

Phó Thư nhú mày nói: “Hần sẽ chỉnh ta kiểu gì?”

Thập tứ cười cười: “Cái này phải xem tâm tình bệ hạ, nhưng người không phải bạo quân cũng chẳng phải hôn quân, người không cần lo lắng, chỉ là mấy thứ trò chơi không ảnh hưởng toàn cục, cứ coi như luyện tập đi.”

Phó Thư nghĩ nghĩ, Hoàng đế này rảnh rỗi.

Sự thật đúng vậy, Phượng Hữu Hoài cả ngày ngồi trong Dưỡng Tâm Điện, khi mệt mỏi sẽ tìm ảnh vệ trò chuyện, thập tứ sợ dĩ nói nhiều hơn người thường chính là vì thế.

Ngày đầu tiên, Phó Thư cứ luôn nơm nớp lo sợ, cho dù thập tứ dùng mọi cách cam đoan tính tình đương kim Thánh Thượng rất ổn, không phải sư tử suốt ngày gầm rống, được ở bên người là phúc khí y tu luyện từ kiếp trước, nhưng mà không an tâm vẫn cứ là không an tâm. Một ngày ngồi trên xà nhà, ngay cả lương khô cũng quên không ăn.

Phượng Hữu Hoài ngược lại, trừ bỏ khi y vừa tới có liếc nhìn một cái, còn lại thì coi y như không khí luôn.

Mãi tới khi màn đêm buông xuống, hần mệt mỏi đuổi người, tổng quản công công bưng bữa khuya tới. Mùi canh thơm ngào ngạt làm bụng Phó Thư kêu ọc ọc liên tục, y mới phát hiện ra mình đói bụng.

Nuốt nước miếng nhìn bữa khuya của bệ hạ, giờ mới hiểu cái gì gọi là tra tấn a, tự tác nghiệt bất khả hoạt mà. Đăng bởi: admin

## 5. Chương 5

### CHƯƠNG 5

Làm ảnh vệ thật là khó nha, trước kia còn bảo hộ Phúc thân vương y còn có thể thừa lúc Phúc thân vương nghỉ ngơi mà nhàn nhàn hạ hạ làm những việc cần làm, nhưng mà tên hoàng đế này lại suốt ngày cắm đầu vào làm việc, khiến y cũng suốt ngày phải cắm chốt trên xà nhà luôn. Có lúc y cũng nghĩ nhẹ nhàng chuồn chuồn ra ngoài đổi ban với thập tứ, cơ mà chưa bước ra khỏi cửa nửa bàn chân đã thấy hoàng đế lão tử nhú nhú mày. Lúc hoàng đế lão tử xem tấu chương gặp nghi nan tạp chứng gì gì ảnh hưởng tới quốc gia cũng nhú mày nha, cho nên y cũng phớt luôn, chính là ánh mắt người kia cứ thế tia tia về hướng y luôn. Đi thêm nửa bước nữa, mày hoàng đế lão tử lại càng nhú chặt hơn, vì thế cuối cùng y thử lùi chân về, thế là hoàng đế lão tử cũng giãn mày ra, lại sắc như hoa xuân.

Làm ảnh vệ của hoàng đế thật rất rất khó nha, nhất là khi Phượng Hữu Hoài cố ý chỉnh y, hễ y có dị động gì thì không ăn một cái nhú mày cũng được tặng ngay một phát lườm. Được rồi, ngồi lâu lưng đau có thể đứng lên nhảy tưng tưng mấy cái, đứng mỏi thì lại đổi chân, nhàm chán liền ngáp ngáp nghĩ xem đêm nay ăn gì, đói bụng thì lôi lương khô ra cắn, khát nước liền uống trà mát nước trái cây, nhưng mà buồn tiểu thì... Y không có chuẩn bị bỏ.

Y lại liếc liếc về phái Phượng Hữu Hoài, tấu chương trên bàn đã xếp thành hai ngọn núi nhỏ, phần đã xử lý cao hơn so với bên chưa xử lý, phỏng chừng khoảng hai canh giờ nữa là phê xong toàn bộ, sau đó hoàng đế sẽ tới chỗ hoàng hậu ăn tối, hưởng thiên luân chi nhạc. Cơ mà người cũng không phải là máy, y không nhịn nổi hai canh giờ. Nhìn mặt thì vẫn bình thường thôi nha, kỹ kỹ mà soi thì đã có một lớp mồ hôi mỏng trên trán rồi. Thập tứ chết tiệt không có dặn trước là lúc gặp vấn đề sinh lý có được rời bỏ vị trí một lúc không nha...

Nhưng mà, thân là ảnh vệ không thể tùy tiện chạy lung tung, mà thân là ảnh vệ của hoàng đế khi không có mệnh lệnh của chủ nhân càng không được phép rời đi nửa bước. Y lại khó chịu vận vẹo thân, một khắc thôi, một khắc là đủ để y giải quyết vấn đề rồi nha. Y nhìn tới mặt xanh mét, hai chân run rẩy sắp ngã khỏi xà nhà, thân thể lung lay lung lay, cuối cùng liều chết lao ra cửa.

Phượng Hữu Hoài lại bắt đầu nhú mày, nhú tới lúc mặt nhăn thành một chữ xuyên ( ) vẫn không thấy Phó Thư dừng lại, vì thế hắn liền đổi sang chiêu lườm nguýt. Phó Thư cảm thấy vận tiền xuyên tâm, mồ hôi lạnh đầm đìa, khóc không ra nước mắt, long lanh long lanh quay đầu lại nhìn người kia.

Phượng Hữu Hoài nói: “Người đi đâu?”

Sau ba giây cân nhắc giữa thể diện và giải quyết, y quyết định giải quyết vấn đề xong rồi hãy vớt vát thể diện, liền đáng thương nói: “Nhà vệ sinh.”

Khóe miệng Phượng Hữu Hoài không nhìn được khẽ run run, cười tới nhân từ: “Đi đi.”

Phó Thư như được đại xá, lao như bay tới nhà xí.

Giải quyết xong nhu cầu cơ thể, Phó Thư thần thanh khí爽 trở về. Thấy Phượng Hữu Hoài vẫn đang cắm đầu vào chong tấu chương, không khỏi cảm thán dân chúng có vị hoàng đế như vậy quả thật là hạnh phúc khoái hoạt a, sau đó tiếp tục lên chốt trên xà nhà.

Thỉnh thoảng cũng có đại thần tới yết kiến, Phó Thư căn bản chẳng thèm để ý tới, tự động đóng kín lỗ tai luôn, miễn cho khỏi nghe được mấy thứ bí mật quốc gia, sau này có chuyện thì vất chân lên cổ chạy cũng không thoát.

Trong số thần tử, y chú ý nhất là tể tướng đương triều. Nguyên nhân là vị tể tướng này còn rất trẻ tuổi, hơn nữa không chỉ trẻ mà còn là mỹ nam, mà ngoài tuổi trẻ mỹ nam ra còn có quan hệ rất tốt với hoàng đế lão tử, mỗi lần tới là ở lại nửa ngày trời luôn.

Từ tưởng bạn Phó Thư nhà ta cũng chả thuần khiết gì, lúc nhàm chán sẽ mở to mắt ra xem hai người nói chuyện vui vẻ, thậm chí không khí sinh ra phản ứng hóa học gì đó để cho y còn có chuyện để hóng hớt nha. Cơ mà hoàng đế thật thuần lương, tể tướng thật chính trực, chờ mãi không thấy gì xảy ra. Y chán muốn chết ngáp ngáp nhìn quanh, đúng lúc ấy liền nhìn thấy một... con chuột đang đứng hiên ngang ngay trước mặt!!!

Xà nhà trên cung điện giăng ngang giăng dọc khắp nơi, rất thích hợp cho ảnh vệ ẩn thân, nhưng Phó Thư chưa bao giờ nghĩ có thể gặp chuột ở ngay trên đầu chỗ vua làm việc nha!

Con chuột này lông nửa đen nửa trắng, nho nhỏ xinh xinh, to cỡ bàn tay, ánh mắt đen huyền trông rất đáng yêu. Cái đuôi nhỏ dài cong cong lên, bò nhanh như chớp về phía Phó Thư.

Đến ngay trước mặt Phó Thư, con chuột dừng lại, dùng đôi mắt long lanh vô tội nhìn chăm chăm vào Phó Thư, Phó Thư cũng cúi xuống xà nhà đấu mắt với nó. Con chuột liền nhích thêm một phân nữa, cái mũi tròn tròn dí vào mặt Phó Thư.

Con chuột nhỏ nhắn đáng yêu như vậy Phó Thư thật không nỡ giết, nhưng mà...

Y nhìn nhìn xuống chỗ hoàng đế lão tử, nếu không giết con chuột, nếu nó làm kinh động Thánh Thượng thì phải làm sao giờ?

Ngay lúc y còn đang chần chừ, con chuột nhảy bổ vào mặt y, vừa dùng bốn chân cào cào vừa kêu chít chít âm lên.

Phó Thư theo bản năng hất cằm, con chuột không thể chống lại trọng lực, liền bay thẳng ra ngoài, bộp một tiếng dừng ngay trên chong tấu chương, nằm ngay đơ trên bản tấu của minh hoàng.

Phó Thư hóa đá.

Mà hai vị đang vui vẻ chuyện trò cũng quay người lại. Tể tướng vừa nhìn thấy “vật thể lạ” liền hoa dung thất sắc, vứt hết hình tượng mà hét âm lên “Chuột a!!!” rồi nhảy ra ba thước.

Tiếng kêu của hắn bị tổng quản công công nghe thấy, tổng quản công công cũng run rẩy hít một hơi, cao giọng hòa âm: “Người tới a! Hộ giá! Hộ giá! Mau tới a! Hộ giá ”

Một đám thị vệ lập tức nhào vào trong điện, rút bội kiếm ra chỉ vào thích khách đầu sở – con chuột!

Phượng Hữu Hoài nhìn con chuột, lại nhìn nhìn một đồng người trong điện, tiểu ý không giảm mà còn tăng thêm ba phần, ôn nhu hỏi tể tướng: “Quân Trúc, người sợ sao?”

Tể tướng thất hồn lắc đầu.

Phượng Hữu Hoài nhìn về phía tổng quản công công, ôn hòa nói: “Không có gì, chỉ là một con chuột thôi, đều ra ngoài đi.”

Sau ‘sóng gió con chuột’, Phượng Hữu Hoài nghiêm mặt nhìn người nào đó trên xà nhà. Người nào đó kia chỉ thấy lạnh sống lưng, liếc mắt tới con chuột đang giãy dụa trong tay người kia, y không phải thấy chết không cứu đâu a! Chuột con, tha cho ta đi!

“Xuống.”

Chủ nhân hạ lệnh, Phó Thư ung dung nhẹ nhàng nhảy xuống.

“Đây là cái gì?” Phượng Hữu Hoài nắm đuôi con chuột, đưa đưa trước mắt y.

“Con chuột...”

“Vì sao trong Dưỡng Tâm Điện lại có chuột?”

Vấn đề này phải hỏi cung nữ quét tước chứ...

Phượng Hữu Hoài nhìn tể tướng: “Làm trăm kinh động cũng không sao, nhưng làm tể tướng sợ thì trăm phải hỏi tội người rồi.”

Phượng Hữu Hoài neho mắt, cười gian, nhét con chuột vào tay y: “Trăm lệnh cho người nuôi nó tới mập thì thôi.”

Phó Thư choáng váng nhận con chuột, cẩn thận chọc chọc mấy cái, còn sống. Lại sờ sờ lông nó, trắng đen nha.

. Đăng bởi: admin

## 6. Chương 6

### CHƯƠNG 6

Phó Thư không hiểu vì sao Phượng Hữu Hoài lại ra cái mệnh lệnh khó đỡ như vậy, nhưng y biết mình có bạn rồi nha, chính là con chuột đó. Tên mới của nó là Tiểu Chi.

Múc một chậu nước ra, y thả Tiểu Chi vào tắm. Phượng Hữu Hoài thích sạch sẽ, con chuột trông có vẻ bẩn chút, nhưng Tiểu Chi đã là sủng vật của y thì cũng có nghĩa là sẽ đi theo bên người Phượng Hữu Hoài. Tể tướng bị dọa tới chết khiếp luôn, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Chi là xanh mặt, Phó Thư thật không hiểu vì sao một đại nam nhân lại có thể sợ chuột tới mức đó nha, trái tim của tể tướng đại nhân chả lẽ làm bằng thủy tinh?

Tiểu Chi tắm xong liền lắc lắc mình, bọt nước văng khắp nơi. Phó Thư càng nhìn càng thấy đáng yêu, vì thế lấy tay chọc chọc trên nó. Tể tướng đại nhân vừa nhìn vừa run run.

Phượng Hữu Hoài tự nguyện hy sinh điểm tâm cho nó, “Trông cũng đáng yêu nha.”

“Đúng a.” Lông Tiểu Chi giống lông gấu trúc vậy, Phó Thư nghĩ nghĩ.

Phượng Hữu Hoài nhìn một người một chuột, cười tới gian xảo.

Hôm sau, Dưỡng Tâm Điện có thêm một con mèo hoa, khiến cho Tiểu Chi sợ run, bám chặt trên người Phó Thư không chịu rời ra. Tiểu hoa miêu híp mắt nhìn Tiểu Chi, còn rất đáng khinh liếm liếm môi.

Phượng Hữu Hoài ôm con mèo nhỏ, cười cười: “Đây là sủng vật của ta, gọi là Tiểu Hoa đi.”

Phó Thư không hiểu vì sao người kia phải làm khó mình nha.

Tể tướng thần nhiên nói thế này: “Bệ hạ... tịch mạch ấy mà.”

Điểm này thì Phó Thư cũng có chú ý tới. Phượng Hữu Hoài luôn dùng núi tấu chương để mê hoặc bản thân, khiến cho mình không còn thời gian rảnh rỗi, không còn lúc nào để tự hỏi bất cứ chuyện gì. Chính là đôi khi thanh nhàn, trong mắt hắn sẽ có một tia u sầu, một tia trầm tịch, khiến cho người ta thấy mà đau lòng. Phó Thư cũng muốn khuyên hắn, có thời gian thì đi tới chỗ người thân, dù sao cũng tốt hơn là ngồi đây trầm tư. Nhưng y chỉ là ảnh vệ, không có quyền can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của chủ nhân.

Chính là, làm ảnh vệ, y là người gần với Phượng Hữu Hoài nhất.

Những ảnh vệ khác không thuộc phạm trù người bình thường, bọn họ không có thứ gọi là hi vọng ai nhạc, cuộc sống chỉ đơn giản là vì sinh mạng của chủ nhân.

Nhưng Phó Thư không giống vậy, y có cảm xúc, cũng vì thế Phượng Hữu Hoài mới chọn y ở lại bên cạnh.

Khi rảnh rỗi, Phượng Hữu Hoài sẽ gọi y xuống bồi hần nói chuyện, ném Tiểu Chi vào bát gạo, bên cạnh là Tiểu Hoa như hổ rình mồi. Hai người cũng không tán gẫu gì nhiều, hơn phân nửa là mấy câu quan tâm có lệ của thượng cấp nói với cấp dưới.

Phượng Hữu Hoài quả thật có vẻ ngoài hoàn mỹ, Phó Thư không phải là không bị mê hoặc, chỉ cần bắt cần nhìn lâu một chút, ánh mắt sẽ lớn mật mà trở nên bỉ ổi hơn liền. Nhưng y có thể thề, y chỉ thuần túy là thưởng thức vẻ đẹp của Phượng Hữu Hoài, cho dù có phạm phải đại bất kính thì ánh mắt vẫn không chịu nghe theo sự điều khiển của đầu óc, y cũng đành chịu thôi.

“Phó Thư, hôm nay ngươi nhìn trăm mười lần rồi.” Bình thường Phó Thư thường cúi đầu nói chuyện với hắn, ngẫu nhiên sẽ nhìn lên vài lần, hôm nay chính là kỷ lục mới nha.

Phó Thư quần bách nhìn ra chỗ khác.

Ngón tay thon dài cầm lấy một khối điểm tâm, da thịt ngọc bạch trắng tới trong suốt, cuộc sống hoàng đế có thể coi là an nhàn sung sướng, bảo dưỡng tốt cũng là đương nhiên thôi. Đây là tay phải của hắn, hoàn mỹ không tỳ vết. Tay trái không được như vậy, ngay tại hõ khẩu có một vết sẹo mờ do luyện kiếm.

“Bệ hạ, mười ngày nay người chưa tới chỗ hoàng hậu rồi.” Phó Thư nói.

Hoàng đế cùng hoàng hậu có thể coi là phu thê kiểu mẫu, nổi tiếng hòa hợp, tương kính như tân. Hoàng hậu cũng là nữ nhân được sủng ái nhất trong hậu cung, Phó Thư cũng từng gặp nàng, sau khi sinh bốn đứa con, vóc người cũng không được như trước, hoàng hậu có phần mập hơn, dù cũng có thể nói là phúc hậu ung dung, nhưng không thể so sánh với những nữ tử mạo mỹ khác. Tuy vậy hoàng đế vẫn kính nàng sủng nàng, nàng có biến thành phì trư cũng chẳng liên quan gì.

“Ừc”

Phượng Hữu Hoài nhú mày, đã thanh nhàn, hắn cũng không muốn lập tức đâm đầu vào phiền toái. Chỗ hoàng hậu có một đám tiểu hài tử nháo khắp nơi, hắn thích náo nhiệt, cũng thích tiểu hài tử, nhưng không muốn có thêm đứa con nào nữa, cho nên chỉ muốn cách hoàng hậu xa xa chút.

“Đi xem chút vậy. An Đức.”

Nghe thấy hoàng đế gọi thái giám tổng quản, Phó Thư liền phi thân trở lại xà nhà, trong lòng ôm một con chuột, trên bả vai kèm thêm một con mèo. Tiểu Hoa tựa hồ rất thích Tiểu Chi, một khắc không nhìn là nó lao vào liền.

Đoạn đường từ Dưỡng Tâm Điện tới Tê Phượng Cung đối với Phó Thư mà nói chính là một khảo nghiệm lớn. Dù sao xuất quỷ nhập thần cũng cần kỹ thuật cao lắm chứ bộ.

Hoàng đế phô trương khắp nơi đều xếp thái giám cung nữ chạy tung tăng như cá vàng, ảnh vệ đáng thương chỉ có thể bí mật lên lút lút ẩn ẩn núp núp bám theo, lướt qua giả sơn, bay lên nóc nhà, vừa phải tránh tai mắt của người khác, vừa phải đuổi kịp chủ nhân.

Tới Tê Phượng Cung, theo lý, trên xà nhà phải có ít nhất năm ảnh vệ, mà đại nội thị vệ gác cửa dù võ công cao cường, trước mặt ảnh vệ cũng chỉ là mèo ba chân. Y phải tới trước hoàng đế bệ hạ, vô thanh vô tức lên sân vào Tê Phượng Cung.

Làm ảnh vệ hơn một tháng, Phó Thư sâu sắc nhận ra việc làm ảnh vệ thực ra không khác gì đi ăn trộm.

Trước kia y đọc tiểu thuyết, ảnh vệ cứ lúc nào cần là bay vèo vèo ra từ góc tối, hóa ra sau lưng lại cất giấu nhiều mồ hôi và nước mắt như thế này. Nói sao thì ảnh vệ cũng đều là những người thân kinh bách chiến, là những kẻ sống sót sau quá trình huấn luyện tàn khốc, chính tài năng hơn người là thứ giúp bọn họ sống được trong cung đình. Nếu không, sẽ không phải ảnh, mà là... truyện cười – bị người đã từng có kinh nghiệm đau thương, Phó Thư.

Sau khi cùng vài đồng đội trao đổi ánh mắt, Phó Thư tìm chỗ yên vị ngồi.

Có đồng đội bên cạnh, Phó Thư cũng cố gợi chuyện mà nói, thứ nhất là cho đỡ chán, thứ hai là để giúp mấy người kia tìm lại khả năng nói chuyện, thứ ba là tăng tu vi của cả đám.

Ảnh vệ trao đổi với nhau phần lớn là mật âm truyện thoại, vừa giúp cho tất cả cùng nghe thấy, còn phòng ngừa được việc hoàng đế phía dưới cũng nghe thấy,

Nguyên nhân chính là, đôi khi hoàng đế cũng rất là hóng hớt. Đăng bởi: admin

## 7. Chương 7

### CHƯƠNG 7

(Cái chương này... tội lỗi... đừng đọc khi ăn =)))

Hội nghị lần thứ n của quân đoàn ảnh vệ, đại biểu tham gia gồm có thập lục, thập bát, nhị thập nhị, nhị thập thất, tam thập nhất, Phó Thư.

Nhị thập thất bảo hộ hoàng hậu nương nương, cũng là người đầu tiên báo cáo kết quả hóng hớt của mình: “Ba đêm nay hoàng hậu mất ngủ rồi nha.”

Úc, quả thật là vấn đề lớn.

Phó Thư nói: “Thái y bảo sao?”

“Trầm cảm.”

Úc, vấn đề lớn hơn nữa rồi!

Hoàng hậu họ Trình, là thiên kim của Phong Châu thủ phủ, đã gả cho hoàng đế từ khi người vẫn còn là phiên vương. Cho dù không có gia thế hiển hách, nhưng nàng cùng hoàng đế phu thê thâm tình, cảm tình khiến cho cả hậu cung phải ghen tỵ.

Trên đây là kết quả của việc hóng đi hóng lại khắp nơi, nhưng Phó Thư lại cảm thấy, hoàng đế không yêu hoàng hậu đến vậy, hẳn ôn nhu với nàng, tôn trọng nàng, chỉ là không hề yêu nàng.

Vì thế, hoàng hậu trầm cảm.

Phó Thư trầm trầm nói ra nhận xét của mình. Cả đám ảnh vệ nhìn nhau, cuối cùng, thập lục cảm thán: “Quân tâm khó lường.”

Thập bát cảm khái: “Quân vương vô tình.”

Nhị thập thất tiếp tục buồn dưa: “Hoàng hậu hàng tháng đều nhận được một bức thư không rõ từ đâu tới, khả năng là thư tình.”

Bốn chữ cuối cùng như sét đánh ngang tai, các bạn ảnh vệ đồng loạt hóa đá. Phó Thư cùng với mấy tên đồng bọn kia đều cắm trên đầu một cái “rada hóng hớt”, mà không chỉ có mấy người này, cái cung đình tịch mịch nhàm chán này đâu đâu chả ngập tràn tình thần hóng.

Phó Thư điểm mũi chân, nhẹ nhàng tung người lên, phiên ngược kinh hồng hướng về phía nhị thập thất, khinh công xinh đẹp tốt đỉnh được vận dụng tối đa cho sự nghiệp hóng hóng hóng và hóng.

“Bệ hạ có biết việc này không?” Phó Thư dí mặt vào chỗ nhị thập thất.

“Biết, mỗi lần hoàng hậu nhận được thư đều đưa cho bệ hạ xem, nhưng bệ hạ không giận cũng chẳng buồn, hoàng hậu lại càng thêm trầm cảm.”

“Có thể nào lắm rồi không?”

“Sao có thể nhầm được! Ta nhìn lướt qua rồi mà, là thư tình trăm phần trăm!”

Có người viết thư tình cho đương kim quốc mẫu! Phó Thư khê liếc về phía Phượng Hữu Hoài, trên đầu có cái mũ xanh kia, còn lóe lóe sáng nha.

Sau khi buồn chán về cặp đệ nhất phu thê của đế quốc, chúng ảnh vệ bắt đầu chuyển chủ đề sang chuyện công tác của Phó Thư. Dù sao giờ y cũng là ảnh vệ của hoàng đế, mà trong chúng ảnh vệ thì y cũng lại là người xếp cuối luôn, bọn họ chỉ sợ Phó Thư làm ra chuyện gì nhảm nhí, thế là xong hết mặt mũi của cả đám. Mất hết mặt mũi cũng không sao, nhưng nếu làm cho hoàng đế bệ hạ nghĩ ảnh vệ toàn là loại thế này, sau đó lôi hết đi huấn luyện lại thì tiêu! Không ai muốn nhớ lại đoạn huấn luyện địa ngục ma quỷ kia.

Được mọi người quan tâm, Phó Thư tỏ ra thật sự cảm động, lên tiếng: “Cảm tạ mọi người quan tâm tới ta, ở bên cạnh bệ hạ cũng rất thoải mái, chỉ trừ những lúc quá mệt là có chút bất tiện, hơn nữa thức ăn cũng rất ngon.”

Nhị thập thất đồng tình: “Mấy người chúng ta lúc nào cũng ở với nhau, lâu lâu ra ngoài thông khí cũng không có vấn đề gì. Vất cả cho người rồi.”

Thập lục lớn tuổi nhất, thâm trường nói: “Phó Thư, bất luận thế nào người cũng phải cố gắng, vì người, vì chúng ta, không thể suy sụp được.”

Phó Thư gật đầu: “Ta sẽ.”

Hình tượng của y có liên quan trực tiếp tới hình tượng của chúng ảnh vệ, tuyệt đối không thể để mọi người mất mặt!

Thập tứ dạy y, thân là ảnh vệ phải nhẫn được những thứ người thường không thể nhẫn. Nhưng mọi sự đều có thể nhẫn, duy đại-trung-tiểu là không thể nhẫn nha.

Cũng không nên trách bạn Phó Thư đang ở nơi thanh nhã mà nói những thứ bất nhã, dù sao cũng là người thế kỷ hai mươi một xuyên qua tới, đã quen với bồn cầu xả nước, vừa nhìn thấy bồn cầu nguyên thủy cổ đại, mà Phó Thư đã nhẫn thành một chữ xuyên luôn.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên vào nhà vệ sinh, y đứng chờ ra hai mươi giây, sau đó chọn cách ôm mũi té khấn, cuối cùng nghẹn quá lại đành phải vào. Mà đây là nhà vệ sinh trong cung rồi đấy.

Mỗi lần quá mệt y luôn tìm tới nhà vệ sinh gần nhất để giải quyết. Thực ra y cũng từng khiêm tốn thỉnh giáo tiền bối về cách họ xử lý khi gặp loại chuyện này, tiền bối chỉ nói bốn chữ đơn giản, y sâu sắc thụ giáo, nhưng không dám làm thử, đó là – “Giải quyết tại chỗ.”

Nói gì thì nói, y cũng là thanh niên văn minh tới từ thế kỷ hai mươi một, không thể đại tiểu tiện tại chỗ như trẻ con ba tuổi được!

Hôm ấy, vừa từ chỗ hoàng hậu trở về, tới tẩm cung hoàng đế, Phượng Hữu Hoài ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần, Phó Thư cũng liền rục rịch. Y liền đặt Tiểu Chi lên xà nhà, sau đó phiêu nhiên bước đi. Vừa tới cửa sổ, chợt nghe thấy thanh âm du dương tuyệt vời của Phượng Hữu Hoài vang lên: “Đi đâu?”

“Đi ngoài.” Y cố gắng nói bằng cách văn minh nhất nha.

Phượng Hữu Hoài nói: “Trong Dưỡng Tâm Điện cũng có tây gian.” Hoàng đế còn văn minh hơn y.

Cung kính không bằng tuân mệnh, Phó Thư to gan vào tây gian ngự dụng. Đây là lần đầu tiên y vào tây thủ gian của hoàng đế, tuy nói thân là ảnh vệ lúc nào cũng phải theo dõi từng động tĩnh của chủ tử, nhưng

nếu chủ tử vào nhà xí, ảnh vệ quả thật cũng đành đứng ngoài. Bởi vậy, y lần đầu vào tây gian ngự dụng, liền ngay người.

Tây thủ gian của hoàng đế so với phòng y còn lớn hơn, Phó Thư đau lòng rơi lệ thầm kêu bất công. Bồn cầu của hoàng đế làm bằng vàng nguyên chất, mặt trên còn khảm bảo thạch, Phó Thư ngồi lên còn thấy tội lỗi, cũng may giờ y chỉ cần đứng là có thể giải quyết rồi. Trong tây thủ gian còn đốt huân hương, bên cạnh bồn cầu cũng đặt đầy hương liệu, nhờ đó mà không khí thanh tân không dị vị, lần đầu tiên ở cổ đại Phó Thư vào nhà vệ sinh mà không phải bịt mũi, nhất thời không muốn ra ngoài, đứng tại chỗ ngửi ngửi liên tục. Trong tây thủ gian còn đặt một chậu nước trong để rửa tay, bên trên treo một cái khăn, Phó Thư thần nhiên lau tay, vừa mắng hoàng đế xa xỉ hủ bại vừa nhìn quanh bốn phía.

Đây là bồn phận của ảnh vệ, y phải đảm bảo an toàn của chủ nhân mọi nơi mọi lúc. Cao thấp trên dưới Dưỡng Tâm điện y đều đã bố trí cơ quan, chỉ riêng có tây gian này vì tương đối hẻo lánh, cũng khá kín đáo, cho nên bị y bỏ qua. Tuy không tưởng tượng nổi cảnh Phượng Hữu Hoài gặp chuyện trong nhà vệ sinh, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cẩn thận vẫn hơn.

Vừa nhìn đã thấy không ổn, thiết kế của tây gian có sơ hở.

Để thông khí, trên tường có một cái cửa sổ nhỏ nhỏ, cửa sổ kia vuông vuông, tuy nhỏ nhưng xem ra vẫn có thể chui qua.

Thân là ảnh vệ chuyên nghiệp, Phó Thư liền lấy thân thí nghiệm, phi thân ra ngoài cửa sổ.

Chỗ ngực hơi chật, hừm, ngực mình cũng rộng nha, Phó Thư đẩy đẩy mấy cái cũng lọt qua được, phần eo đương nhiên chui qua dễ dàng, chính là, phần sau nữa thì bó tay.

Phó Thư bị treo trên cửa sổ ngơ ngơ ngác ngác nghĩ: Mông mình cũng to gồm nha...

. Đăng bởi: admin

## 8. Chương 8

### CHƯƠNG 8

Sự thực thật ra chẳng liên quan gì tới mông y hết, cửa sổ này tuyệt đối có thể cho một thiếu niên hoặc một nữ nhân mảnh khảnh chui qua, chính là trên đó có cơ quan, Phó Thư mới bò ra được một nửa liền bật ra hai cái ngạnh giữ chặt lấy y. Y giờ không khác gì rùa bay, đáng thương vậy vậy tay đập đập chân trong không khí mà vẫn không thể giãy ra ngoài.

Hoàng đế lão tử còn cẩn thận hơn mình, cũng đáng mừng nha. Chính là, thân là ảnh vệ, bị cơ quan do chính chủ nhân của mình bố trí vậy khốn, y quả thật nên đâm đầu vào tường chết luôn cho rảnh nợ!

Kể gì có thể chết, không thể chịu nhục, y thà bị nhốt luôn ở đây cũng quyết không kêu cứu.

Y vịn vịn, giãy dụa, cuối cùng đành ngửa mặt lên trời ai oán. Không ngẩng lên thì thôi, ngẩng lên liền gặp ngay một người! Có một người đang đứng trên mái nhà nhìn y!

Có ai lại bò lên mái nhà giữa đêm nguyệt hắc phong cao như thế này? Không thể là ảnh vệ, quần áo làm việc của ảnh vệ đều là màu đen, mà nam nhân này lại mặc một thân trắng, cũng không giống thị vệ cung đình. Phó Thư nhìn nhìn bối kiêu bên hông người kia, cuối cùng cũng ngộ ra thân phận của hắn –

“Thích khách a!” Y sợ hãi kêu một tiếng, để cho thích khách nhìn thấy cảnh mất mặt thế này rồi! Vì sao mình lại quên không đeo khăn bịt mặt a! Vì sao vì sao!!!

“Ai là thích khách?” Giọng nói nam tử lạnh như băng, ánh mắt cũng lạnh lùng, Phó Thư nhìn thấy mà tâm kinh đảm chiến, cảm giác uy hiếp này ngay cả Phượng Hữu Hoài cũng không có.

“Vậy người là ai?” Phó Thư trấn định lại hỏi.

“Ta cũng muốn hỏi người là ai?” Nam tử nhìn nhìn nửa người trên thò ra ngoài của y, “Ác, là ảnh vệ sao?”

“Không phải.” Phó Thư kiên quyết phủ nhận, không thể để cho chúng ảnh vệ mất mặt được.

“Vậy ta coi như ngươi là thích khách vậy.” Nam tử lập tức rút kiếm, mũi kiếm chỉ vào chóp mũi Phó Thư, lại nở một nụ cười tối tà mỉa mai, trái ngược hoàn toàn với vẻ băng lãnh vừa rồi, làm cho tóc gáy Phó Thư dựng cả lên.

“Từ đã, phải! Phải!” Hảo hán phải thức thời, Phó Thư phất tay đầu hàng, “Ta bị kẹt ở đây, ngươi... có thể cứu ta không?”

Mắt mặt trước mặt tên này so với mắt mặt trước mặt hoàng đế vẫn tốt hơn đi, Phó Thư nghĩ nghĩ.

Nam tử ngồi xuống, nhìn thấy cái ngạnh ở thắt lưng y, nói: “Ngươi không biết súc cốt công?”

“Không.” Phó Thư chắc là biết, nhưng Khai Tâm thì không.

“Ác, vậy ta chỉ có thể động thủ vậy, nhắm mắt lại đi.”

Động thủ? Phó Thư kinh hãi, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Một khi sinh mệnh y gặp nguy hiểm, ảnh tử trên mái hiên sẽ công kích đối phương... Từ đã!!

“Gi?” Nam tử giờ kiểm kỳ quái hỏi.

Nguyên lai y buột miệng thốt ra lời trong lòng luôn, Phó Thư chợt nhớ tới dị năng của mình, bây giờ không dùng còn dùng lúc nào nữa, vậy mà mình lại quên luôn nha. Nhưng là, có người ngoài ở đây, y không thể thi triển được. Vì thế đành phải nói: “Không có gì, ta chỉ hơi sợ chút, ngươi cứ tiếp tục đi.”

“Dài dòng.” Nam tử không chờ y nhắm mắt, liền giờ kiểm lên đánh gãy hai cái ngạnh hai bên, cứu y ra.

Hai cái ngạnh rơi bộp xuống đất, mà quần áo y không hề bị tổn hao chút nào, người này chắc chắn là cao thủ!

Nam tử thấy y đã thoát, cũng xoay người bước đi luôn. Phó Thư kéo áo hắn: “Uy, ngươi đi đâu?”

“Tìm chủ tử nhà ngươi.”

“Nga.” Sau ba giây sửng sốt, Phó Thư quát ầm lên: “Uy, đứng lại đã!” Nếu để cho thập tứ biết y cho một tên lai lịch bất minh gặp hoàng đế, chắc cũng không để y có cơ hội mà lấy tử tạ tội, lập tức một đao bay đầu luôn mất!

Tính mạng có nguy cơ, thân thủ Phó Thư cũng đặc biệt nhanh nhẹn, không hề làm nhục danh tiếng của ảnh vệ, phi thân lên ngăn trước mặt bạch y nam tử, nói: “Ngươi là ai? Có chứng kiện không? Vì sao dưới đất không đi lại trèo lên mái nhà làm chi?”

“Dài dòng.” Nam tử băng lãnh nói, “Không tới phiên ngươi ngăn cản ta.”

Nam tử lập tức dùng lăng ba vi bộ, bước qua mặt y, phi thân xuống, chui vào trong cung.

Phó Thư thầm kêu không ổn, nhưng lại nghĩ võ công của hoàng đế lão tử không tầm thường, cũng không tới mức nguy hiểm!

Bước vào tầm cung, y liền nhìn thấy một cảnh tượng phi thường hài hòa. Phượng Hữu Hoài vẫn tươi cười đầm ấm như cũ, hiện rõ nhân quân phong phạm, ôn nhu nói: “Tịch Kiến Trăn, trước khi ta đi lên thì xéo ngay đi.”

Phó Thư mới bước chân trái vào, chân phải liền hóa đá giữa không trung, nghi nghi hoặc hoặc nhìn hai người, rõ ràng đang mỉm cười mà, tại sao Phượng Hữu Hoài lại nói mấy lời kỳ quái vậy?

Tịch Kiến Trăn cũng bỏ vẻ băng lãnh đi, cười cười nói: “Sách, ngươi đãi khách như vậy sao? Mười năm chỉ ước đến rồi, ta tới đưa Hương Hà đi.”

“Cũng phải coi nàng có chịu đi không a.” Phượng Hữu Hoài cười, ánh mắt lạnh như băng.

Phó Thư lắc lắc đầu, Hương Hà là ai? Khuê danh của hoàng hậu nương nương, Trình Hương Hà. Phó Thư giật mình nhìn về phía Tịch Kiến Trăn, chẳng lẽ... hắn chính là thần bí nhân sĩ trong truyền thuyết, người viết thư tình cho hoàng hậu?

Xem ra, hần cùng hoàng đế lão tử cũng quen nhau nha. Khó trách Phượng Hữu Hoài mắt phong độ, tình địch gặp mặt thì phải đỏ mặt thôi!

Tịch Kiến Trần cũng lạnh lùng: “Mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, ta cũng sẽ mang nàng đi.”

Dám tranh nữ nhân với hoàng đế lão tử! Nam nhân này phi phú tức quý, nếu không chắc chắn là giáo chủ ma giáo rồi!

Phó Thư không khỏi tặng cho tên kia một ánh mắt đồng tình, hoàng hậu nương nương đã có tới bốn đứa con, đi theo người mới lạ!

Một giây sau.

Chỉ thấy một con chuột từ trên trời rơi xuống, rất hay ho đáp ngay trên mái tóc chảnh chảnh tề tề của Tịch Kiến Trần, khiến cho người kia xanh mặt.

Tiểu Chi chít chít hai tiếng, rất vô tội nhảy xuống, để lại mấy đóa hoa mai đen sì trên vạt áo trắng nõn không tì vết, đi thẳng về hướng Phó Thư.

Tịch Kiến Trần run rẩy nói: “Tầm cung của người tại sao lại có chuột?”

Phó Thư chớp chớp mắt: Chẳng lẽ lại thêm một tên sợ chuột nữa?

Tịch Kiến Trần hoàn toàn phát điên: “Người dám để chuột bay tới người ta!!!”

Phượng Hữu Hoài thấy tên kia lên cơn, bắt đắc dĩ thở dài: “Trắc diện có một cái thủy trì, người tới đó rửa sạch sẽ đi.”

Tịch Kiến Phi chạy như bay đi, bi kịch tạm dừng.

Phó Thư mơ hồ đứng yên, Phượng Hữu Hoài thản nhiên giải thích: “Bệnh khiết phích.” Đăng bởi: admin

## 9. Chương 9

### CHƯƠNG 9

Năm ấy Phượng Hữu Hoài tám tuổi, Tịch Kiến Trần cũng tám tuổi, hai người gặp nhau trên đường, từ đó, bánh răng vận mệnh bắt đầu chuyển động.

Phượng Hữu Hoài cùng Tịch Kiến Trần nhất kiến như cố, trở thành hảo bằng hữu hảo ca môn, tình cảm lúc nào cũng hài hòa mỹ mãn mười năm như một. Cho tới mười năm sau, Phượng Hữu Hoài thú Trình Hương Hà, cũng chính trong hi yển ấy, Tịch Kiến Trần gặp mặt Trình Hương Hà, bánh răng vận mệnh chuyển động lần nữa.

Có câu “vợ bạn không thể cướp”, nhưng Tịch Kiến Trần đối với Trình Hương Hà là một mảnh chân tình có trời đất chứng giám, không do dự mà trở mặt với Phượng Hữu Hoài. Quan hệ hai người từ đó ngày càng xấu đi, thư tình Tịch Kiến Trần viết cho Trình Hương Hà lại ngày càng nhiều hơn.

“Hần yêu người.”

Nghe xong chuyện, Phó Thư phán ngay một câu sét đánh. Phượng Hữu Hoài run run khóe mắt: “Kiến Trần không có đoạn tụ chi phích.”

Phó Thư gãi gãi đầu: “Xin lỗi, chắc là ta nghĩ nhiều rồi. Thế cái mười năm chi ước đó là gì?”

Phượng Hữu Hoài thở dài nói: “Khi đó ta còn là Tiêu Dao Vương, trong tay không quyền không thế, cần có thể lực của Kiến Trần giúp đỡ.”

“Cho nên người bán vợ?”

“Không, ta chỉ cho hần cơ hội theo đuổi Hương Hà, mà Hương Hà thật ra cũng có động tâm, từng nói rằng nếu mười năm sau Kiến Trần còn yêu nàng, nàng sẽ suy nghĩ lại.”

“Nhưng trong mười năm này, nàng sinh cho người tới bốn hài tử...” Phó Thư bó tay luôn. Phượng Hữu Hoài không cần hậu cung ba ngàn, chỉ chuyên sủng hoàng hậu, xem ra đối với nàng cũng là hữu tình hữu ý, lại có mấy đứa con, hoàng hậu làm sao còn có thể đi.

“Đó là ý nguyện của Hương Hà, hơn nữa, ta cũng cần tử tự.”

“Bệ hạ, thuộc hạ cảm thấy hoàng hậu nương nương yêu người.” Ánh mắt nàng không thể lừa Phó Thư được, y vẫn luôn xem người rất chuẩn, “Nhưng người không yêu nàng.”

Đêm khuya, Phượng Hữu Hoài cũng có phần mệt mỏi, lười biếng dựa vào thành giường, nghe vậy liền liếc xéo về phía Phó Thư, ý cười trên môi lại tăng thêm mấy phần: “Người là ảnh tử nói nhiều nhất ta từng gặp.”

Phó Thư thức thời cảm nín, nếu chủ tử không muốn y xen vào, thân làm ảnh vệ cũng phải giữ mồm giữ miệng. Tuy vậy, y thực sự rất thích nói chuyện với người kia, chẳng những có thể giết thời gian, bớt tịch tịch, còn có đồ ăn ngon nữa.

“An Đức.” Phượng Hữu Hoài lên tiếng gọi tổng quản công công, Phó Thư phi thân lên xà nhà ngồi tự kỷ. “Chuẩn bị cho trẫm một bộ quần áo trắng, đưa tới cạnh dục trì. Còn nữa, không cần hầu hạ, đều lui ra đi.”

“Vâng.”

Tịch Kiến Trần lúc quay về đã lại một thân bạch y phiêu phiêu, không nhiễm một hạt bụi, gương mặt lãnh diễm mà cao quý. Hắn ngẩng cao đầu đi về phía Phượng Hữu Hoài: “Khuya rồi, đêm nay ta ở chỗ người được không, nếu không ta đi tìm Hương Hà.”

Phượng Hữu Hoài cũng không thèm so đo: “Bên cạnh có phòng trống, đi thông thả, không tiện.”

Tịch Kiến Trần lại ngồi bên cạnh hắn, vô lại nói: “Giường này của người mới thoải mái, ta muốn ngủ ở đây.”

Trên xà nhà, Phó Thư ôm cột chắc lưỡi cảm thán: Đây là tình a! Đây là yêu a!

Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, cử chỉ lưu manh vô lại của Tịch Kiến Trần ngay lập tức được đáp trả cả vốn cả lời.

“Phó Thư.”

“Có!”

“Đóng cửa, thả Tiểu Chi.”

“Dạ!”

Phó Thư vừa cầm Tiểu Chi trên tay, Tịch Kiến Trần đã rút kiếm, chỉ thẳng vào mũi Tiểu Chi, Tiểu Chi bị dọa tới không dám nhúc nhích.

Tịch Kiến Trần cảm hận nói: “Còn dám lại đây ta giết nó!”

Từ “nó” vừa rời miệng, động tác của hắn cũng dừng luôn. Phượng Hữu Hoài quỳ hoa điểm thủy một cái chế trụ người kia.

“Phó Thư, lui ra ngoài.”

Phó Thư kéo kéo Tịch Kiến Trần ra ngoài cửa, chợt nhớ ra cái gì, xoay người lại hỏi: “Bệ hạ, hần rốt cuộc là ai a?” Trước đây hoàng đế còn phải cần thế lực của người này hỗ trợ, thân phận hần chắc chắn không thể bình thường.

Phượng Hữu Hoài rất thần nhiên nói: “Tây Hãn Quốc hoàng đế.”

“Bốp!” Đầu Phó Thư đập vào cánh cửa. Bất khả tự nghị nhìn Tịch Kiến Trần mặt xanh mét, lại bất khả tự nghị nhìn hai tay mình – y vừa lôi cổ một hoàng đế vứt ra ngoài cửa! Cuộc sống của Phó Thư lại có thêm một cột mốc huy hoàng.

Tịch Kiến Trần đến, Phó Thư cũng có thêm chút lạc thú mà công tác, bởi vì tên kia vốn là cải trang đi tuần, không muốn cho người khác biết thân phận hần, vì thế cũng treo lên xà nhà ngồi như ai. Trừ việc Phó Thư

lúc nào cũng phải ôm Tiểu Chi trong người để phòng ngừa Tịch Kiến Trần sát chuột diệt khẩu ra thì cái gì cũng ổn cả. Cũng may Tiểu Chi rất ngoan, biết Tịch Kiến Trần khó chơi, liền lẩn xa thật xa. Tiểu Hoa thì ngu hơn một tý, suốt ngày bò bò tới gần Tịch Kiến Trần, Tịch Kiến Trần rất rất rất là khó chịu, nhưng biết nó là sủng vật của Phượng Hữu Hoài, cũng không đại khai sát giới.

Xem đi, đã nói là người ta yêu hần, còn không tin.

Phó Thư đau lòng nghĩ.

Sự có mặt của Tịch Kiến Trần chính là bằng chứng xác đáng cho suy luận của y, nếu không phải vậy thì tại sao bao nhiêu ngày nay hần không đi tìm hoàng hậu, ngồi chết dí trong Dưỡng Tâm Điện đâu? Suốt ngày bày trò buồn bực giận hờn chán tới phát mốc ra, mà nói đi thì không chịu nhắc mông lên.

Cùng là hoàng đế, Phượng Hữu Hoài cả ngày vui đầu trước ngự án, ngày ba bữa cũng xử tại chỗ luôn, mà Tịch Kiến Trần thì nhàn nhàn nhả nhả mọc rễ ở đây, Tây Hân không diệt quốc thì thật là kỳ tích.

Tịch Kiến Trần nói: “Phó Thư, ngươi ở bên người hần bao lâu rồi?”

“Cũng sắp hai tháng.”

“Hần thường sủng hạnh vị nương nương nào nhất?”

“Hoàng hậu.”

“Bốp!” Cột nhà bị đánh gãy một đoạn.

“Phó Thư, trừ chỗ hoàng hậu ra còn đi đâu nữa?”

“Chẳng đi đâu.”

“Bốp!” Cột nhà lại gãy thêm đoạn nữa.

“Phó Thư, ta thấy ngươi cũng xinh đẹp.”

Phó Thư mỉm cười: “Tạ tạ.”

“Ngươi không phải nam sủng của hần chú?” Tịch Kiến Trần nheo mắt.

Phó Thư cười gượng: “Ta là ảnh vệ chính hiệu có giấy phép hần hoi.”

“Nhưng mấy ngày nay hần đều không tới chỗ hoàng hậu.”

“Úc, bệ hạ bận bịu a, rất ít khi có thời gian tới hậu cung.” Nói vậy chắc có thể giúp cho tâm hồn mỏng manh dễ vỡ của người kia đỡ đau đớn đi?

Tịch Kiến Trần nhìn thẳng vào mặt y, bình thường hần vốn ngạo mạn như một con mèo, không bao giờ thêm liếc mắt nhìn người ta một cái, bây giờ lại cẩn thận soi xét Phó Thư, càng xem càng thấy thiếu niên này trông được mắt, càng nhìn càng biết nguy hiểm. “Hần không tới hậu cung, ai bồi hần?”

Phó Thư muốn chỉ chính mình, chính là tay chột run lên một cái, liền chỉ thẳng về hướng Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa tạch một cái lưỡi khỏi xà nhà, nhẹ nhàng đáp trên ngự án. Phượng Hữu Hoài nhìn nhìn hai người kia, cười tới tà ác.

. Đăng bởi: admin

## 10. Chương 10

### CHƯƠNG 10

Phượng Hữu Hoài đã ngựa mất mấy vị quân tử xà nhà (hay dùng để nói đám tặc ấy mà, ở đây dùng nghĩa đen luôn) từ lâu, cuộc sống của hần vốn đang bình tĩnh, tự dưng thoi đầu ra một tên lằng nhằng ồn ào, đuổi mãi không đi. Đáng giận hơn nữa, tên tiểu tử Phó Thư kia dám dùng ánh mắt ái muội nhìn hai người, làm cho lưng hần lúc nào cũng thấy gai gai, tức mà không biết xả vào đâu.

Tiểu hài tử thích suy nghĩ miên man, hẳn có thể hiểu được, nhưng từ hôm đó tới nay, mỗi lần hẳn tìm Phó Thư nói chuyện, Tịch Kiến Trần nhất định nhảy vào xin một chân, làm cho hẳn vô cùng vô cùng không thoải mái. Ngay cả lạc thú duy nhất trong ngày cũng bị cướp đoạt, không thể nhả được nữa!

Quan hệ với Tịch Kiến Trần cũng như ngựa hoang thoát cương, không thể vãn hồi nổi, mà hẳn cũng chẳng thêm vãn hồi.

Một ngày, hẳn muốn cải trang đi tuần, ngao du đập thanh.

Tịch Kiến Trần nói: “Ta cũng đi.”

Phượng Hữu Hoài lạnh nhạt: “Người có thể thừa dịp ta không có trong cung mà đi tìm Hương Hà.”

Tịch Kiến Trần nói: “Hương Hà sẽ không gặp ta.”

“Vậy người tới đây làm gì?”

“Đánh bại người.” Rút kiếm, “Chúng ta luận võ đi! Ai thắng Hương Hà của người đó!”

“Nhàm chán.” Phượng Hữu Hoài đã thay quần áo xong, “Phó Thư, đi thôi.” Từ sau khi mất trí nhớ, năng lực của Phó Thư giảm xuống không ít, nhưng hẳn có mang theo một cái của nợ nữa cũng không sao.

“Dạ.” Vừa nghe tới xuất cung, Phó Thư lập tức vui vẻ đáp ứng.

Phượng Hữu Hoài liếc mắt nhìn y một cái, bất đắc dĩ nói: “Người định mặc như vậy ra ngoài sao?”

Phó Thư nhìn nhìn một thân hắc y, không thành vấn đề a, trông phong độ đấy chứ, không có vết nhăn vết bẩn nào a.

“Ban ngày ban mặt mặc như vậy, sợ người khác không biết người là ảnh vệ?”

Phó Thư soi soi xét xét một bộ trắng từ đầu tới đuôi của Tịch Kiến Trần, đã hiểu! Nhưng là... “Khởi bẩm bệ hạ, thuộc hạ không có bạch y.”

“... Không sao, hẳn có.” Chĩa chĩa Tịch Kiến Trần, Phượng Hữu Hoài nghĩ nghĩ, vì sao mình lại chọn một tiểu hài tử làm ảnh vệ nha, tự tìm phiền toái mà!

Quần áo của Tịch Kiến Trần đều là màu trắng, nghe vậy hẳn cũng thoải mái lấy ra một bộ đưa cho y, nói: “Tiểu tử, đừng làm bẩn.”

Phó Thư vừa nhận lấy, Tiểu Chi liền giơ nanh múa vuốt, muốn in mấy bông hoa nho nhỏ lên trên.

Tịch Kiến Trần nổi đầy gân xanh: “Con chuột thối này cũng theo?”

“Đương nhiên, không cho nó theo lỗ Tiểu Hoa ăn mất thì phải làm sao giờ!”

“Meo meo ” Tiểu Hoa giơ giơ vuốt, cũng muốn đi cùng, liền bị Phượng Hữu Hoài ném sang một bên, hẳn không muốn phải đi chăm mèo a. Tiểu Hoa đau lòng bị ôm tới chỗ mấy hoàng tử, Tiểu Chi mừng rỡ chít chít âm lên.

Phượng Hữu Hoài Tịch Kiến Trần ngồi trên một chiếc xe ngựa xa hoa, đi ra ngoại thành, tùy tùng cũng giản lược, chỉ có vài cung nữ thị vệ. Phó Thư ẩn trong đám người, lặng lẽ bảo vệ chủ tử.

Y là ảnh vệ, y phải cúi thấp. Y là ảnh vệ, y phải che dấu hành tung. Y là ảnh vệ... Nhưng mà y vẫn dễ coi.

Người đẹp vì lụa, Phó Thư mặc một thân bạch y vào liền lập tức trở thành tiêu điểm. Mọi người thấy một bạch y thiếu niên phong thần tuấn lãng, ngọc thụ lâm phong đi trên đường, ai ai cũng quay đầu lại liếc nhìn, nhìn rồi sẽ tới gần xem rõ, xem rõ rồi bước đi còn ngoảnh đầu lại cười cười.

Phó Thư lại cười không nổi. Thân là ảnh vệ, phải biết ẩn thân, mà rõ ràng là y thất bại thảm hại. Ai bảo trời phú cho gương mặt tuấn suất như vậy đâu, làm cho y không thể nào dung nhập vào giữa đám người qua đường bình thường.

Mất thấy xe ngựa của chủ tử đi ngày càng xa, y lại bị đám người vây quanh xem xem xét xét như thú trong vườn, Phó Thư khóc không ra nước mắt.

Đẹp trai cũng là một loại tội lỗi. Phó Thư cúi đầu trầm tư, nước chảy về chỗ thấp, người chạy tới chỗ cao, y chỉ có thể đi đường hàng không!

Công tử áo trắng của chúng ta liền nhất phi trùng thiên, biến mất giữa phố xa sầm uất, khiến cho người người kinh hô. Mọi người đều ngẩng đầu lên, mong chờ bóng áo trắng đáp xuống, nhưng đợi nửa ngày, trừ bỏ mấy cục phân chim ra thì cái gì cũng không có.

Thực ra thì, Phó Thư dùng một thân khinh công tuyệt đỉnh phi thân lên mái nhà, chạy như bay đuổi theo xe ngựa, mỗi nơi đi qua chỉ để lại một trận bóng trắng.

Xe ngựa của hoàng đế hướng tới phủ tể tướng, người kia muốn đón cả nhà tể tướng cùng đi. Phó Thư chạy bỏ hơi mới tới, khi ấy xe ngựa đã đứng trước cửa tướng phủ.

Phu phụ tể tướng xuất môn nghênh đón, Phó Thư không phải lần đầu gặp tể tướng, nhưng tể tướng phu nhân thì đúng là mới thấy lần này.

Vì thế, sau một khắc lỗ mắt nhìn chăm chú vào tể tướng phu nhân, Phó Thư liền ngậy người, dờ dẩn chảy nước miếng. Cảm giác này không khác gì Lâm Thanh Hà tới đứng trước mặt y, y chỉ có thể rơi lệ nhìn trời, cảm thán tạo hóa vĩ đại.

Tể tướng phu nhân mào mĩ như hoa, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành. Phó Thư cuối cùng cũng biết vì sao Phượng Hữu Hoài lúc nào cũng kêu hậu cung ba ngàn chướng mắt, đó là bởi vì đại mĩ nhân chân chính đã bị tể tướng hốt mất rồi a ! Phó Thư thở dài.

Tể tướng phu nhân ôm đứa con gần đầy hai tuổi của nàng.

Tiểu hài tử nhím chút thương phong cảm mạo, đang sụt sịt nước mũi. Phượng Hữu Hoài nhìn thấy liền vui vẻ ôm lấy, tiểu bằng hữu nằm trong lòng hoàng đế liền tục cười khanh khách như hoa.

Tịch Kiến Trăn chọc chọc bé, tà mị hỏi: “Người bao nhiêu tuổi?”

Tiểu hài tử không hiểu chuyện, chỉ thấy người kia chọc thì bé cũng liền chọc lại. Nhưng mà lan hoa chỉ của Tịch Kiến Trăn tuyệt đối tinh tế thon dài kiên tịnh sạch sẽ, còn tay của tiểu hài tử thì dính đầy nước mũi, chọc một cái liền... khỏi phải nói.

Một bãi nước mũi màu xanh dính vào y phục trắng tinh khiết không tỳ vết của Tịch Kiến Trăn, khiến cho mặt hắn trong một giây đổi luôn bảy màu đỏ vàng cam lục thanh lam tử, sau đó hóa đá, rồi nát vụn ra, cuối cùng phong hóa thành một bãi tro.

Hình dung nghe khoa trương nhưng vẫn chưa đủ để tả được cái vẻ mặt lẫn lộn choáng váng, tức giận, kinh hoàng của người kia! Sát khí bốc lên làm cho toàn bộ sinh vật trong vòng một trăm mét ngừng thở. Phó Thư trăm phần trăm xác định, nếu không phải có Phượng Hữu Hoài ở đây, Tịch Kiến Trăn nhất định đã giết người diệt khẩu!

Cuối cùng Phượng Hữu Hoài liền nhanh chóng đẩy Tịch Kiến Trăn ra ngoài, để phu phụ tể tướng lên ngựa trước. Xe ngựa tuy rằng đủ rộng, nhưng Tịch Kiến Trăn thà chết cũng không cùng xe với đứa nhỏ.

Tới khi cả đoàn người đã đi xa, Phó Thư liền bước lên, đồng tình an ủi: “Tịch tiên sinh, ta có quần áo dự bị, có cần không a.”

Tịch Kiến Trăn máy móc đưa tay lên, mặt vẫn cứng đờ, xem ra là chịu kích thích quá độ.

Phó Thư nhìn nhìn chiếc xe ngựa đã đi xa, nghĩ tới phu phụ tể tướng, liền sâu sắc cảm thấy, cánh cửa vào thế giới của Phượng Hữu Hoài đang mở rộng trước mặt y, y sắp dung nhập vào cuộc sống của Phượng Hữu Hoài. Đăng bởi: admin

## 11. Chương 11

### CHƯƠNG 11

Giữa trưa, mặt trời chói chang đem cả đoàn người nướng như nướng vịt, hết cả sức mà bò tiếp. Tuy rằng đi thì không đi nữa, nhưng cũng đã cách thành rất xa, tới nơi hoang sơn dã lĩnh.

Phó Thư không khỏi hoài nghi, cuối cùng là cả đám đi đập thanh hay đi leo núi. Mấy người kia còn có xe ngựa mà ngồi, ảnh vệ như y chỉ có thể lê lét phơi nắng thôi a!

Hoàng đế cùng cả nhà tể tướng ngồi trong đình nghỉ ngơi, uống trà lạnh, ăn điểm tâm. Phó Thư ngồi trên một cái cây, đầu che một mảnh lá, thê thảm cắn bánh ngô, hai má trắng nõn bị nắng hun tới đỏ hồng, nóng tới thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa. Xa xa ngồi nhìn vợ chồng tể tướng kẻ nói người cười, Phó Thư đau lòng nghĩ tới một câu: “Thứ người đã biết ta không biết, thứ người sắp có ta cũng chẳng gặp qua.” Y chỉ là một ảnh vệ nho nhỏ, ngay cả cơ hội chạm vào một cái còn chả có mà.

Hoàng đế cùng tể tướng biết nhau từ lúc còn mặc khổ chạy long nhong, ngày ấy còn có cả thái thượng hoàng, ba người là thanh mai trúc mã, vui vẻ ngây thơ. Thời gian trôi, cảnh còn người mất, thái thượng hoàng đã không còn tại nhân gian, hấn thành hoàng đế, tể tướng thành tể tướng. Hai người nhắc tới chuyện xưa, không khỏi mỉm cười.

Phượng Hữu Hoài cũng không câu nệ, cho tất cả cung nữ thị vệ lui xuống, rồi gọi Phó Thư ra. Phó Thư cảm động rơi nước mắt, nhảy khỏi cây, trên người có Tiểu Chi đứng, Tiểu Chi ôm một con sóc nhỏ, con sóc cầm một phiến lá, cười tới ngây ngô. Con người Phó Thư đặc biệt dễ thỏa mãn, Phượng Hữu Hoài thích nhất điểm ấy ở y, giống hệt Tiểu Chi, chỉ cần cho một miếng điểm tâm nhỏ là có thể cao hứng lâu thật lâu.

Phó Thư te te nhảy chân sáo tới, đây vế “ngây thơ non nớt”, vừa nhảy vừa cười ngu. Tể tướng cùng tể tướng phu nhân vừa nhìn thấy, khóe mắt đều giật giật.

“Thập nhất, người này thật là ảnh vệ sao?” Tể tướng phu nhân hỏi.

“Ân, không giống lắm đi? Bất quá chơi rất vui.”

Tịch Kiến Trấn ngọc thụ lâm phong đứng cạnh một khối đá to trước đình, nghe vậy liền ngoái lại nhìn nhìn, thần nhiên nói: “Đúng vậy, trông có vẻ ngu ngu, nhưng giải buồn cũng tốt.”

Phó Thư không có ngu, chỉ hơi thuần phác quá đáng, bị hấn nói vậy liền xấu hổ cúi đầu xuống. Tiểu Chi cũng bắt chước chủ nhân cụp tai xuống, nhưng con sóc nhỏ nó ôm thì không thông minh như thế, ngốc nghếch tròn mắt nhìn mấy người.

Tể tướng phi nhân cười nhẹ, khẽ phất quạt, dịu dàng nói: “Xem ra ngươi còn nhỏ tuổi a.”

“Hồi phu nhân, ta đã thành niên rồi.” Phó Thư cười sáng lạn.

Tể tướng phu nhân nhìn Phượng Hữu Hoài: “Thập nhất, ta thích tiểu tử này, cho hấn làm ảnh vệ thật đúng là phí phạm nhân tài.”

Phó Thư khó hiểu hỏi: “Vì sao phu nhân lại gọi đệ hạ là thập nhất?”

Tể tướng trả lời: “Đệ hạ trước đây gọi là thập nhất, hấn còn có một đệ đệ gọi là thập nhị, cho nên quân đoàn ảnh vệ các người mới bắt đầu từ thập tam a.”

Ra là thế, thì ra là thế!

Phượng Hữu Hoài nhìn Phó Thư, nói: “Trừ ảnh vệ ra, ngươi muốn làm gì?”

Phó Thư khiêm tốn nói: “Ma giáo giáo chủ.”

Cả đám người đồng loạt giật giật khóe miệng. Tịch Kiến Trấn hỏi: “Vì sao?”

“Phong cách.” Thần nhiên nói xong, nghĩ nghĩ, lại tiếp lời: “Đệ hạ, đối với công tác hiện tại thuộc hạ thật rất hài lòng, trừ bỏ...”

“Nói đi.”

“Không có ngày nghỉ, không có cả tiền lương. Trước đây thì thuộc hạ cũng chẳng quan tâm, nhưng bây giờ thì phải kháng nghị. Không có tiền trong người thật sự rất không ổn, vừa rồi dọc đường thuộc hạ gặp rất nhiều lão gia gia nãi nãi ăn xin, muốn cho chút tiền mà lại đành bất lực.” Kiếp trước tuy hấn là sát thủ chuyên nghiệp, nhưng cả năm cũng chả giết được mấy người, nếu có cũng là phường đại gian đại ác, bởi vì bạn Phó Thư nhà ta rất là có lòng thương người, tiền tiết kiệm đều đem quyên từ thiện, ngay cả quần áo của mình cũng không mua mới.

Y nói một tràng, liền bị cả đám người nhìn như nhìn người sao Hỏa. Phượng Hữu Hoài ho một tiếng: “Ra là vậy, về sau ta sẽ nhớ phát bổng lộc cho người.”

Phó Thư hoan hỉ. Phượng Hữu Hoài lại nói: “Chúng ta đi ăn cơm.”

Cơm trưa? Tể tướng nói: “Thật nhất nói, nếu đã ra ngoài ngoạ thì phải tận hứng, hôm nay sẽ ăn thịt thú rừng nướng, mọi người không cần câu thúc.”

Kỳ thực đều là người quen cả, cũng chả ai thềm câu thúc làm gì. Phượng Hữu Hoài ôn hòa, không quá phân biệt cao thấp tôn ti, nói chuyện với Phó Thư cũng thường xưng “ta”, đối đãi như bằng hữu bình thường. Bởi vậy Phó Thư vui vẻ cười không ngại miệng nói.

Mấy người liền tách ra đi săn thú. Phó Thư đi cùng Phượng Hữu Hoài, hai người hướng vào trong rừng.

Bình thường, chủ nhân chỉ cần lười biếng gọi ảnh vệ, ảnh vệ nhất định sẽ nhảy ra từ chỗ tối, quỳ xuống đất nói: “Chủ nhân, việc người giao thuộc hạ đều đã làm tốt!”

Hai bạn của chúng ta thì như thế này.

Phượng Hữu Hoài gọi: “Phó Thư.”

“Có.”

“...” Phượng Hữu Hoài nhìn y.

“...” Phó Thư chả hiểu gì cả.

Phượng Hữu Hoài nhắm mắt mặc niệm: Y không phải thập tam, làm sao ăn ý với mình được, phải ra lệnh a. Vì thế lại nói: “Xềng.”

“... Thuộc hạ không mang.”

Phượng Hữu Hoài lườm y một cái. Phó Thư ngưng ngưng cười, y có phải làm vườn chuyên nghiệp đâu, ôm xềng theo người làm gì! Trong túi y chỉ có nước với lương khô, vũ khí cũng chả thềm mang.

“Quên đi, dùng nội lực vậy.” Phượng Hữu Hoài vung chưởng, trước mặt liền tạo thành một cái hố lớn, Phó Thư nhìn mà trợn mắt há mồm. “Người đi lấy mấy nhánh cây nhọn cắm dưới hố, rồi rải cát với lá lên.”

“Dạ!” Phó Thư nhanh chóng chạy đi.

Chuẩn bị xong xuôi, Phượng Hữu Hoài cùng Phó Thư trốn vào bụi cỏ. Hoàng đế cách mình gần như vậy, làn da cũng có thể cảm nhận hô hấp của người kia, mặt Phó Thư liền đỏ lên, không khác gì đang ngồi cạnh thần tượng trong lòng.

Phượng Hữu Hoài ngược lại, vô cùng trấn định chờ đợi con mồi mắc bẫy. Phó Thư nhìn nhìn trời, một con chim bay qua, vút cái liền bị bắn hạ.

“Bệ hạ, có người giết hại động vật nhỏ!” Tình yêu thương mệnh mông của bạn Phó Thư lại phát tác, y không đành lòng nhìn động vật nhỏ chịu thương tổn a!

“Ân.” Phượng Hữu Hoài nheo mắt nhìn một con thỏ hoang tung tăng chạy qua, lại nhìn Phó Thư long lanh long lanh xem con thỏ, cuối cùng quyết định tha cho nó, chỉ vào cái bẫy, nói, “Săn lợn rừng chắc được đi.”

Phó Thư nói: “Có thể!” Lợn rừng không nhỏ, y không thích.

Chính là, đợi tới khi con lợn rừng đầu tiên lò dò bò tới thì hai người chẳng biết đã mọc rễ bao lâu rồi, thà chạy đi tìm bữa một con làm thịt còn nhanh hơn ngồi đợi ở đây, nhưng thứ ngọt ngào khó quên ở đây không phải kết quả mà là quá trình a, lần thân mật tiếp xúc đầu tiên của Phó Thư và Phượng Hữu Hoài chính là trong khu rừng này đây.

. Đăng bởi: admin

## 12. Chương 12

### CHƯƠNG 12

Hai người đợi tới nửa canh giờ, trước mặt vẫn là bãi rừng trống, Phụng Hữu Hoài cuối cùng không trụ được, ngã đầu ngủ. Hắn tựa vào trên vai Phó Thư ngủ say sưa, Phó Thư nhìn trộm hắn, cười tới hạnh phúc. Phụng Hữu Hoài bình thường quốc vụ triền thân, khó khăn lắm mới có cơ hội giải sầu, vừa thả lỏng ra liền có vẻ phá lệ mệt mỏi.

Hơi thở Phụng Hữu Hoài nhẹ nhàng thổi vào cổ y, Phó Thư tâm viên ý mãn bắt đầu nghĩ bậy, muốn chạm vào da thịt nhẵn nhụi mềm mại kia, lại cảm thấy như đang chuẩn bị phạm tội. Cuối cùng, y nhận không được, quay đầu lại nhìn ngũ quan tinh xảo hài hòa của Phụng Hữu Hoài, cho dù là người đứng đầu một nước nhưng vẫn khiêm tốn quân tử ôn thuận như ngọc, thực ra thì chỉ những lúc riêng tư mới vậy, trước mặt bách quan hắn vẫn rất uy nghiêm, Phó Thư là ảnh vệ của hắn, là người ở gần hắn nhất, Phụng Hữu Hoài đương nhiên không tự cao tự đại trước mặt y, khiến cho hai người khó ở chung.

Thời gian cứ từ từ trôi, cuối cùng thì một con lợn rừng cũng xuất hiện. Nó rất là ngây thơ nhảy từng từng vào bẫy, sau đó kêu lên một tiếng giết heo thê thảm, làm cho Phụng Hữu Hoài thanh tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy Phó Thư đang lên cơn tự kỷ.

“Sao vậy?” Búng tay lên trán y một cái, Phụng Hữu Hoài thân thiết nói.

“Bệ hạ, thế giới bên ngoài như thế nào?”

Phụng Hữu Hoài liền chỉ tay lên đỉnh núi xa xa: “Từ trên đó có thể thấy.”

Phó Thư thất vọng cúi đầu, khiến lợn rừng về.

Phụng Hữu Hoài làm sao không biết Phó Thư nghĩ gì, hắn biết, Phó Thư bây giờ không phải Phó Thư trước kia, muốn buông tay, nhưng lại không muốn buông tha, dù sao cũng khó tìm được một tiểu hài tử hợp khẩu vị của mình như vậy.

Tịch Kiến Trần sẵn được ba con thỏ hoang, tể tướng phu nhân bắn được ba con dã điền, tể tướng không động thủ, ở lại dỗ con. Tới khi ba người thấy Phó Thư khiêng lợn rừng về, Tịch Kiến Trần cùng tể tướng phu nhân không hẹn mà cùng giấu chiến lợi phẩm ra phía sau, dù sao cũng ăn không hết, lấy ra làm gì cho xấu hổ.

Việc giết heo được giao cho Phó Thư, Phụng Hữu Hoài muốn hỗ trợ, nhưng hắn là vạn kim chi khu, Phó Thư làm sao dám, liền nói: “Bệ hạ, cứ để ta đi.”

“Không có gì, ta không kiêu quý như vậy.”

Hai người mổ bụng lợn rừng, máu tươi văng khắp nơi, nội tạng tung tóe, tởm khỏi nói. Y phục khiết bạch của Phó Thư nham nhở máu đỏ, nhưng y cũng mặc kệ luôn.

Năm người đều không biết nấu ăn, bất quá cũng chỉ cần nướng lên thôi, tể tướng phu nhân liền nhóm lửa, chờ hai người bê lợn rừng tới.

Phụng Hữu Hoài tới bên cạnh Tịch Kiến Trần, tao nhã giơ tay ra.

Tịch Kiến Trần không hiểu, nhướn mày hỏi: “Gì?”

“Kiếm.”

“Àn?”

“Xuyên lợn rừng.”

Tịch Kiến Trần cầm chặt kiếm, giận tới phát run: “Người muốn đem Hiên Viên kiếm của ta đi nướng lợn rừng?!”

Phụng Hữu Hoài mỉm cười: “Thì có mỗi người mang kiếm... Sách, đừng nhỏ nhen vậy, đưa đây đi.”

“Không đưa!”

“Có đưa không?”

“Không đưa!”

“Tiểu Chi!”

Tiểu Chi đang ở trên cây chơi với con sóc nhỏ liền kêu lên mấy tiếng đáp lời. Tịch Kiến Trần ngoài cười trong không cười: “Ta chẳng lẽ lại sợ một con chuột?”

Phượng Hữu Hoài đành phải ra tuyệt chiêu: “Tiểu Bảo.”

Tiểu Bảo là ai? Chính là tiểu công tử chưa đầy hai tuổi nhà tể tướng. Nghe tiếng gọi, người liền vừa hít nước mũi vừa chạy tới, hồn nhiên vô tội nhìn chăm chăm Tịch Kiến Trần, lại hít nước mũi.

Tịch Kiến Trần run run khoe mắt, cong môi: “Hừ, chẳng phải chỉ là một thanh kiếm thôi sao, nhà ta có đây!” Sau đó hiên ngang... dâng bảo kiếm.

Phượng Hữu Hoài nhướn miệng cười: “Lấy ra sớm chút không phải tốt rồi sao.”

Nụ cười này của Phượng Hữu Hoài không giống bình thường, còn có một tia đắc ý giảo hoạt, Tịch Kiến Trần nhìn thấy, bất đắc dĩ quay đầu thở dài.

Lợn rừng lên giá, cả đám người lại lết về lương đình ngắm cảnh, chờ lợn rừng tự chín. Phó Thư chạy đi hái một chút nấm dại, miễn cho tới lúc ăn quá nhiều mỡ, tiêu hóa không tốt. Tới lúc trở về còn lấy thêm vài loại quả dại đổi vị.

Tể tướng phu nhân khen không ngớt miệng: “Vẫn là Phó Thư chu đáo nhất.”

“Không có gì.” Kiếp trước y có khá nhiều kinh nghiệm dã ngoại, mấy vị chủ tử quyền quý này làm sao bằng được.

Tể tướng phu nhân mỹ mục lưu chuyển, nàng là một mỹ nhân phong tình vạn chủng, Phó Thư xem thần thái cử chỉ cũng đã biết, nhưng là, tể tướng phu nhân quả thật rất hứng thú với y, nhìn tới mức lông gà lông vịt trên người dựng hết lên, y không đẹp trai tới mức đó đi?

Phó Thư bất an lúi lúi ra sau lưng Phượng Hữu Hoài, trốn thôi, trốn thôi. Dù sao, ảnh vệ chính hiệu chỉ cần lúc được gọi thì có mặt là được rồi.

“Phó Thư, ảnh vệ của thập nhất đều chỉ có số hiệu, vì sao mình ngươi có tên?” Tể tướng phu nhân hỏi.

“Trước đây ta gặp chuyện bi thương, tới khi tỉnh lại cái gì cũng không có nhớ.”

“Nhưng ta biết nha, ngươi có muốn nghe không?”

“Khụ, Thanh Phương, chuyện cũ thì cho nó qua đi.” Phượng Hữu Hoài ngắt lời nàng, “Từ lúc y tỉnh lại, liền giống như thành một người khác, không phải Phó Thư trước kia nữa.”

Nghe vậy, Phó Thư giật mình một cái, cảm giác như bí mật trong lòng vừa bị vạch trần. Càng nghĩ càng bất an, thân tình khê động, liền trốn vào góc tối.

Phượng Hữu Hoài nhìn thấy, cười một tiếng: “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Phó Thư, ngươi lại ẩn đi rồi.”

“Phải!” Đáp lại một tiếng, Phó Thư liền nhảy lên nóc lương đình, đây mới là bản sắc của ảnh vệ!

Sau đó, Phượng Hữu Hoài có gọi y ra mấy lần, Phó Thư đều lắc đầu không chịu, chỉ xuống ôm một cái chân lợn rừng treo lên cây rồi phớt phơ gặm.

Chính là, y vẫn luôn nghĩ tới lời tể tướng phu nhân nói. Chuyện của Phó Thư thật, y hoàn toàn không biết, nhưng dù sao giờ mình cũng là chủ nhân của thân thể này, tự nhiên cũng có chút hứng thú. Thập tứ nói y do hoàng đế tự mình mang về, lại không hề đề cập nữa lời tới thân thể y. Ai cũng có lòng hiếu kỳ, Phó Thư cũng có tò mò, nhưng chuyện Phượng Hữu Hoài không muốn cho y biết, tuyệt đối không phải chuyện tốt gì. Phó Thư mâu thuẫn, không biết nên chọn lòng hiếu kỳ hay Phượng Hữu Hoài. Đăng bởi: admin

## 13. Chương 13

### CHƯƠNG 13

Trời tối dần, Phó Thư nhìn lại bộ bạch y trên người, đã bắt đầu biến màu, còn dính mấy vệt máu dài, cảm thấy bội phục Tịch Kiến Trần có thể giữ một thân trắng tinh không dính bụi, không biết cần bao nhiêu nghị lực cùng cẩn thận, và cả... biến thái.

May là y có chuẩn bị đầy đủ, mang theo y phục dự trữ, cho nên liền tìm một chỗ không người thay y phục. Y đặt quần áo ở một bên, bắt đầu cởi, tới lúc chỉ còn mỗi nội khổ mới sờ sờ y phục, ai dè chỉ sờ thấy một đám cỏ mềm mềm, quay đầu lại xem, phát hiện ra quần áo đâu không thấy, thấy mỗi cái đai lưng.

“Tiểu Chi, y phục của ta đâu?”

Tiểu Chi đang chơi đùa với con sóc nhỏ trên cây, quay đầu lại kêu chít chít hai tiếng, tỏ vẻ không biết.

Phó Thư phiền muộn, giữa nơi hoang sơn dã lĩnh, ai rảnh hơi tới mức chôn quần áo của mình chứ? Nghĩ vậy, liền quay đầu lại tìm quần áo vũ, miễn cưỡng vẫn có thể mặc được. Kết quả, ngay cả quần áo cũ cũng không cánh mà bay.

Gặp quỷ a!

Phó Thư cảnh giác nhìn bốn phía.

Hai vị hoàng đế cùng tể tướng phu nhân ngẩng đầu nhìn sắc trời, phán một câu, trời tối, phải về. Phượng Hữu Hoài thấy Phó Thư không ở trên cây, liền đi tìm y. Bước ra sau cái cây, liền nhìn thấy... Phó Thư mặc mỗi cái khổ chạy long nhong, mặt liền biến sắc.

Phó Thư cũng thấy Phượng Hữu Hoài đi tìm mình, xoay người cười tươi rói: “Bệ hạ, thuộc hạ làm mất quần áo rồi.”

Phó Thư là người biết nhập gia tùy tục, bình thường lúc nào cũng mặc chế phục tiêu chuẩn của ảnh vệ, bên trong thì còn tùy, thấy cái gì thoải mái thì mặc cái đó. Mấy hôm nay trời nóng, y không thêm mặc gì bên trong, mà nội khổ cũng không phải là tiết khổ truyền thống, mà là nội khổ tứ giác tự may. Phó Thư tự mình không thấy có gì bất ổn, mát mẻ chút thôi mà.

Cơ mà Phượng Hữu Hoài cứ nhìn trên rồi nhìn dưới, nhìn trái rồi nhìn phải, làm cho y cảm thấy gai hết sống lưng, rất rất không thoải mái.

Phượng Hữu Hoài đắm chiêu xem xét, vẻ mặt rất là nghiêm túc. Buổi tối, nhiệt độ trong núi cũng không thấp lắm, nhưng Phó Thư lại chảy mồ hôi lạnh liên tục. Tiểu Chi từ trên cây cũng nhảy xuống, chọc chọc y, chỉ về phía trên. Phó Thư nhìn theo, chỉ thấy xa xa có một bầy khí, trong tay chúng là quần áo của y.

Phó Thư kinh ngạc kêu lên: “Y phục của ta!!!”

Phó Thư chạy đi đuổi khí, Phượng Hữu Hoài cũng dần hồi thần lại. Tịch Kiến Trần đi tới, vỗ vỗ vai hắn: “Nhìn gì thế?”

“...” Một câu trúng tim đen luôn.

“Hừ, đừng tưởng ta không biết. Sao, thấy tiểu ảnh vệ của ngươi quang thân liền xuân tâm đại động?” Tịch Kiến Trần cười tà.

Phượng Hữu Hoài nhú mày, tặng cho hắn một quyền: “Nhằm.”

Tịch Kiến Trần vuốt cằm: “Tiểu ảnh vệ của ngươi nói, hai tháng nay ngươi không tới hậu cung rồi.”

Phượng Hữu Hoài nói: “Quốc sự bận rộn, nào có nhàn tâm nghĩ những chuyện kia, ngươi nghĩ ta là người chảnh?”

“Thân là nam nhân, ngươi không bình thường.”

Phượng Hữu Hoài nắm chặt quyền, mỉm cười nhìn tên kia: “Ngươi bảo ai không bình thường?”

“Uy... Tiểu ảnh vệ có nhìn lên ngươi tầm không?”

Phó Thư vừa đoạt lại quần áo từ ma trảo của đàn khỉ chạy về, nghe thấy vậy liền nhảy vào thanh minh: “Ta không có! Bệ hạ cứ yên tâm, những thứ không nên nhìn thuộc hạ tuyệt đối không nhìn!”

Tịch Kiến Trần nga một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai là phải tự mình làm. Thập nhất... với tư cách một người bạn, ta rất thương cảm cho ngươi.”

“Cái gì mà tự làm?” Bạn Phó Thư rất ngây thơ thuần khiết hỏi lại.

Phượng Hữu Hoài cười tới bình thần, nhẹ giọng nói: “Không có gì.” rồi cầu mạnh vào hông Tịch Kiến Trần, nhỏ giọng, “Ngươi cầm miệng ngay cho ta.”

Đêm đó, ba người cáo biệt tể tướng phu nhân xong, Phượng Hữu Hoài nhìn nhìn Tịch Kiến Trần, bốn mắt gặp nhau, rất ăn ý nghĩ tới một nơi – Xuân Vũ Lâu.

Phó Thư ngơ ngơ đứng trước cửa, quên cả ẩn nấp.

Phượng Hữu Hoài quay đầu lại nhìn y: “Vào đi.” Phó Thư lần đầu tiên tới, không rõ chuyện, cứ phải để cho y quen thuộc rồi tính sau.

“Nhưng, nhưng mà, nơi này, nơi này là...” Thanh lâu a! Phó Thư tới thanh lâu! Bạn Phó Thư khuôn phép quy củ của chúng ta lần đầu đi tới khu đèn đỏ, luống cuống chân tay, chỉ biết đỏ mặt đứng ngáy.

Tịch Kiến Trần cười cười: “Chẳng lẽ ngươi chưa từng tới đây sao?”

Phó Thư cứng ngắc gật đầu.

“Ác, cũng phải, lúc nào ngươi cũng phải ở bên bảo hộ chủ tử, ân... ủy khuất rồi.”

Tịch Kiến Trần thân thiết lôi y vào trong, ba người bước vào một gian bao sương, gọi ba vị mỹ nhân. Người hầu hạ Phó Thư gọi là Tiểu Vũ, là một thiếu nữ mười bảy mười tám, thanh thuần lộ tuyến. Chính là, nàng có thanh thể chữ thanh nữa cũng không địch nổi Phó Thư ngây thơ vô số tội. Tiểu Vũ cười như hoa bước về phía Phó Thư, cứ tới gần một chút thì Phó Thư sẽ cứng đờ người lùi ra một chút, Tiểu Vũ lại tới gần, Phó Thư tiếp tục lùi. Tiểu Vũ vẫn tiếp tục tấn công, Phó Thư lùi sát tới bên cạnh Phượng Hữu Hoài, bị phần nước mắt lưng tròng: “Chủ tử, thuộc hạ muốn ẩn đi.”

Phượng Hữu Hoài ôm một hồng y mỹ nhân trong lòng, Phó Thư liếc một cái, hừ, kém xa tể tướng phu nhân. Người kia bình thần tự nhiên, ôn nhu cười, nghe vậy quay đầu lại: “Phó Thư, ngươi không phải tiểu hài tử.”

“Thuộc hạ không thích nơi này.” Phó Thư chớp chớp mắt, trông y như con chó nhỏ đáng thương.

Tịch Kiến Trần đập bàn nói: “Phó Thư, là nam nhân thì phải ở lại.”

Phó Thư ngẩng đầu vỗ ngực nói: “Thuộc hạ không phải loại nam nhân tùy tiện.”

Tịch Kiến Trần nhướn mày: “Nga? Vậy chúng ta là mấy kẻ tùy tiện sao?”

Phó Thư lườm hắt một cái, hai tên này đều là hoàng đế, có cả hậu cung ba ngàn, hừ, có không muốn tùy tiện cũng sẽ bị bức cho phải tùy tiện.

Chính là, đã có hậu cung ba ngàn rồi, còn muốn ra ngoài tầm hoa vấn liễu, đúng là hoa nhà không thơm bằng hoa dại. Nhưng Phó Thư là nam tử đẳng hoàng, y chỉ muốn linh nhục hợp nhất với người mình yêu.

Vì thế, y đẩy Tiểu Vũ vào trong lòng Tịch Kiến Trần, khẳng khái nói: “Ta không hứng thú với nữ nhân!”

Tịch Kiến Trần cười tà: “Không sao không sao, ta gọi nam nhân cho ngươi.”

. Đăng bởi: admin

## 14. Chương 14

### CHƯƠNG 14

Phó Thư ngây thơ nghĩ hai người kia là thẳng nam chính hiệu, hàng thật giá thật thẳng nam, hẳn phải bài xích nam sắc, y còn chuẩn bị cả tinh thần bị khinh bỉ phỉ nhổ, ai dè khả năng tiếp nhận của hai kẻ này quả

thật là cao hơn tưởng tượng. Vì thế, khi y nhìn thấy một nam nhân trang điểm xinh đẹp bước vào, liền sợ tới mức chui thẳng vào trong lòng Phượng Hữu Hoài, đẩy luôn hồng y mỹ nhân kia ra.

Phượng Hữu Hoài vỗ vỗ lưng an ủi tiểu bằng hữu đáng yêu của chúng ta, cười cười: “Không thích thì đừng miễn cưỡng, Kiến Trần, người cũng ôm nốt người kia đi.”

Tịch Kiến Trần nhướn nhướn mày, từ chối cho ý kiến, kéo tay nam nhân xinh đẹp kia về phía mình, lại chỉ chỉ mỹ nhân vừa bị Phó Thư đẩy ra: “Người cũng tới đây hầu hạ ta.”

Phượng Hữu Hoài một tay cầm chén rượu, tay kia khoác trên vai Phó Thư, bốn mắt nhìn nhau mấy giây, sau đó lúng túng tự uống rượu giải sầu.

Phó Thư rầu rĩ, thế quái nào lại thành mình hầu hạ hoàng đế? Thôi không sao, chỉ là rót rượu, không có gì to tát, không mang hàm ý khác!

“Chủ tử, thuộc hạ rót rượu cho người.”

“Ân.”

“Chủ tử, uống ít chút, uống rượu thương thân.”

“Ân.”

Tịch Kiến Trần nghe thấy liền xía mồm vào: “Yên tâm, thập nhất ngàn ly không say.”

Phó Thư lắc lắc bầu rượu: “Nhưng rượu này một bình một trăm lượng, lại chỉ rót được có mười chén.” Đau lòng a, xa xỉ lãng phí quá.

Phượng Hữu Hoài cầm chén rượu tới cạnh miệng y, ra lệnh: “Uống.”

Phó Thư tuy đã thành niên, nhưng chưa từng uống rượu, bất quá thử một lần cũng không sao, liền mở miệng ra cạn chén.

Cuối cùng, bình rượu được đổi thành vò rượu, chén đổi thành bát.

Phó Thư từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên làm tam bồi, bồi uống bồi túy bồi ngủ. Rượu tác dụng chậm, một vò uống xong, y đã phân không rõ đông tây nam bắc. Phượng Hữu Hoài cũng rộng lượng không thêm quần.

Tới khi hần say thì Phó Thư đã tỉnh hơn một chút, xoa xoa đầu, đỡ Phượng Hữu Hoài lên giường, tự mình cũng ngã lên trên.

Rượu phẩm của hai người đều tốt, nằm yên không làm loạn gì. Cả người Phó Thư đè lên Phượng Hữu Hoài, gối đầu lên vai hần ngủ ngon lành. Phượng Hữu Hoài thấy nóng, liền cởi áo tháo thắt lưng.

Người duy nhất thanh tỉnh, Tịch Kiến Trần, thấy cảnh này liền tới bên giường, lột sạch quần áo Phó Thư, sau đó đắp y đi.

“Ngao ngao ngao ngao ngao!!!!”

Ngày hôm sau mở đầu bằng tiếng thét kinh thiên động địa của Phó Thư.

Phó Thư tỉnh lại, phát hiện mình cùng Phượng Hữu Hoài quần áo lằng lộn ôm chặt lấy nhau, mà y còn dùng tư thế “chìm nhỏ nép vào người” nằm trong lòng người kia, liền sợ tới mức lui mấy bước, dựa vào tường kinh khủng vạn phần nhìn hoàng đế.

Phượng Hữu Hoài bị Phó Thư đánh thức, say rượu, đau đầu, tinh thần cũng chẳng tốt là mấy. Hần khẽ liếc nhìn Phó Thư một cái, sách một tiếng, cũng không hỏi người kia la hét cái gì. Phó Thư mặc xong quần áo liền tiến tới chỉnh y phục cho hần, rất là chân chó.

Phượng Hữu Hoài buồn cười, giữ lấy cằm y, lưu manh nói: “Có muốn trăm phụ trách không?”

Phó Thư mặt đỏ hồng lên, ấp úng: “Bệ hạ cùng thuộc hạ không có gì a... Còn thỉnh bệ hạ đừng trách tội thuộc hạ bất kính.” Phó Thư khóc, y nằm trên người hoàng đế ngủ cả đêm a, dù cũng không xảy ra chuyện gì gì đó đó.

“Không sao.” Phượng Hữu Hoài đứng dậy, đi ra ngoài, đập văng cửa phòng bên cạnh, xách cổ Tịch Kiến Trần dậy, “Người lại giả trò quý? Ân?”

Tịch Kiến Trần ngập: “Ta thành toàn các người mà.”

Phượng Hữu Hoài mỉm cười: “Người nên tin tưởng vào định lực của ta.”

Phó Thư khóc không ra nước mắt – hai người này... đánh giá cao định lực của y thì có.

Vừa tỉnh lại, vừa phát hiện ra trạng thái của nửa người dưới mình, y liền sợ tới mức ngao ngao kêu ầm trời, sợ tới qua phạm vào việc không nên gì đó với hoàng đế. May là gì cũng chưa làm, nhưng y cũng chỉ là người bình thường thôi a, nên vừa rồi thừa dịp hai người giằng co liền rất mất mặt mà trốn vào nhà vệ sinh tự giải quyết.

Tới khi giải quyết xong, khi về cũng không dám vào phòng ngay mà ghé mắt nhìn lên qua cửa sổ, thấy khí sắc của Phượng Hữu Hoài không tệ mới dám to gan bước vào.

Phượng Hữu Hoài đương nhiên không giống Tịch Kiến Trần, xong việc liền vội vàng vào triều sớm. Ra khỏi Vũ Xuân Lâu, trời còn chưa sáng hẳn, gió lạnh từng trận tạt vào mặt, cũng giúp người ta thanh tỉnh đôi chút. Phó Thư xoa xoa mắt chạy theo, một lúc sau mới nhớ ra mình là ảnh vệ, liền nhảy lên mái nhà.

Việc sáng sớm với hai người chỉ là một đoạn nhạc đệm.

Mà bạn Phó Thư lần đầu tiên biết tới nhu cầu sinh lý của chủ tử mình.

Từ lúc y theo hoàng đế tới giờ, Phượng Hữu Hoài chưa từng lâm hạnh bất kỳ vị nương nương nào – chuyện này, đối với một hoàng đế, quả thật rất kỳ quái!

Phó Thư ngồi xổm trên xà nhà, vượt lông Tiểu Chi cùng Tiểu Tông – con sóc nhỏ mới được nhặt về. Cúi đầu ngẫm cứu Phượng Hữu Hoài, cảm giác khí chất trên người hắn phát ra không hiểu sao lại khiến y nhột nhạt, nhất thời quên kiểm chế lực đạo, nắm chặt tới mức Tiểu Chi chít chít ầm trời, mà Tiểu Hoa thấy tình nhân bị bắt nạt, liền meo meo một tiếng, cắn thẳng vào cổ tay Phó Thư, Phó Thư đau đơn thả Tiểu Chi ra, vẫn còn ngơ ngác nhìn Phượng Hữu Hoài.

Tịch Kiến Trần đá đá y, cười cười: “Nhìn tới ngây người a.”

Phó Thư ngượng ngùng quay sang: “Ta chỉ là mới phát hiện ra, bệ hạ cũng thật dễ nhìn.” Thực ra là y nói dối a, từ ngày đầu tiên y đã phát hiện ra hoàng đế rất tuần tú rồi.

“Xem ra người rất thích hắn.”

“Không, ta chỉ đang tán thưởng những thứ đẹp đẽ thôi.” Phó Thư hoa mỹ nói.

“Vậy người có tán thưởng ta không?” Tịch Kiến Trần phao mị nhãn.

Phó Thư ngẩng đầu nhìn nhìn, sau đó lại cúi xuống: “Thỉnh thoảng cũng có ngoại lệ.” Tịch Kiến Trần cũng là mỹ nam, nhưng ấn tượng của y với hắn chỉ là khả năng đi đường không làm bẩn quần áo trắng thôi.

“Hừ, người cứ thừa nhận đi, thích hắn cũng đâu phải gì to tát.” Mấy hôm nay Tịch Kiến Trần cũng bị lây bệnh hóng hớt.

Phó Thư ngẩng đầu ngấm mái nhà, đánh chết không nhận.

Tịch Kiến Trần thần thần bí bí ngồi xuống, ghé vào lỗ tai y nói: “Uy, người muốn biết vì sao thập nhất không thích tới hậu cung không?”

Muốn biết. Phó Thư nghĩ vậy, nhưng miệng vẫn nói cứng: “Không.”

“Khẩu thị tâm phi.” Tịch Kiến Trần không đạt được mục đích, nhưng vẫn cười thần bí: “Ta biết đó, có muốn nghe không?”

“Không thèm.” Nói vậy mà tai lại vểnh lên hóng.

Tịch Kiến Trần nói thầm: “Bởi vì... trong hậu cung chỉ có nữ nhân.”

Phó Thư quay đầu lại nhìn hắn, Tịch Kiến Trần liền cười thâm trầm.

“Vô nghĩa.” Hậu cung đương nhiên chỉ có nữ nhân, “Người muốn nói cái gì?”

“Ngốc thế, thập nhất thích nam nhân, đương nhiên không muốn tới hậu cung.”

Oạch.

Phó Thư há mồm, choáng váng ngã xuống. Đăng bởi: admin

## 15. Chương 15

### CHƯƠNG 15

Nghe xong mấy câu này, Phó Thư liền ngã oạch xuống cạnh chân Phượng Hữu Hoài.

Y rất nghiêm túc, đen sì mặt cố gắng tự hỏi về độ chân thật của lời Tịch Kiến Trần nói – hy vọng là giả, nếu không những nương nường trong hậu cung quả thật là bị kịch, nhưng y cũng hy vọng là thật, tuy rằng như vậy thì chính mình mới là kẻ bị kịch...

Nhớ lại, lúc y bán \*\*\* chạy loăng quăng trên núi, Phượng Hữu Hoài nhìn y tới ngây người. Nhất thời, hình tượng anh minh thần võ thánh khiết vĩ đại của Phượng Hữu Hoài hoàn toàn tan vỡ, thay vào đó là hình ảnh đại thúc xấu xa bỉ ổi.

Lắc lắc đầu xua mấy suy nghĩ khó đỡ của mình đi, Phó Thư đứng lên, gặp Phượng Hữu Hoài đang nghi hoặc nhìn, liền cười ngu: “Bệ hạ, Tịch tiên sinh đập thuộc hạ rơi xuống, giờ thuộc hạ lại lên trên liền a.” Vừa nói vừa nhanh chóng té khấn, nhún một cái nhảy thẳng lên xà nhà, cách hoàng đế xa thật xa.

Tịch Kiến Trần thấy vậy cười ha hả, phi thân xuống, tà mị cười với Phượng Hữu Hoài: “Tiểu ảnh vệ của người sợ người rồi.”

“Người nói gì với hắn?” Phượng Hữu Hoài nhíu mày, vừa rồi tập trung xử lý chính vụ, không nghe được hai người nói những gì.

Tịch Kiến Trần ái muội cúi xuống, ghé vào lỗ tai người kia: “Nói người thích nam nhân a... Ngao!” Bụng lập tức được Phượng Hữu Hoài tặng cho một quyền, Tịch Kiến Trần đau tới mức mặt còn trắng hơn quần áo.

“Người chết đi.”

Phó Thư núp trên xà nhà nghe vậy liền thò đầu xuống hóng hớt, mà bên cạnh, Tiểu Chi thấy Tịch Kiến Trần kêu ầm lên cũng sung sướng vênh tai.

Một người một chuột y như nhau, Phượng Hữu Hoài cười cười: “Phó Thư, lại đây.”

Phó Thư chần chờ nửa giây, cuối cùng đành rón rén tới gần.

“Vừa rồi người nghe thấy gì?”

“Thuộc hạ cái gì cũng chưa nghe.” Phó Thư lắc lắc đầu.

Tịch Kiến Trần xoa bụng, nói: “Vậy ta đành nói lại, thập nhất thích nam nhân, đương nhiên không... Ngao ô!”

Phượng Hữu Hoài tiếp tục thưởng cho tên kia một chương bay thẳng vào góc nhà.

Bị tiểu nhân “Phỉ báng”, Phượng Hữu Hoài vẫn thản nhiên mặt không đổi sắc, lạnh nhạt nói: “Cho nên người sợ ta, trốn đi?”

Phó Thư lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy người kỳ thị ta sao?”

“Sao có thể! Xu hướng tính thủ bình đẳng nha!”

Nụ cười tựa xuân phong của Phượng Hữu Hoài đột nhiên trở nên lạnh lùng, làm cho Phó Thư run rẩy, “Cho dù ta thích nam nhân, cũng không phải cứ nam nhân là thích, người không phải lo.”

Mặt Phó Thư trắng bệch, quần bách cúi đầu, ảm đạm thất thần.

Tịch Kiến Trần lại lò dò bỏ tới, bất mãn nói: “Người dọa hấn làm gì, thích nam nhân thì sao nào? Có gì đáng xấu hổ chứ. Phó Thư cũng không phải người ngoài, sẽ không đem chuyện của người đi tám nhảm khắp nơi.”

Phượng Hữu Hoài hoàn toàn mất nhân quần phong phạm, cắn răng rít lên: “Phó Thư, ném hấn ra ngoài, người cũng đi luôn.”

Tịch Kiến Trần còn muốn nói, đã bị Phó Thư kéo ra.

“Tịch tiên sinh, ta thấy không nên xía vào chuyện riêng của người khác đâu.” Phó Thư rầu rĩ nói, đây là lần đầu tiên y bị Phượng Hữu Hoài đuổi ra ngoài.

“Hừ.” Tịch Kiến Trần ngồi xồm trong góc, chọc chọc vách tường tự kỷ.

Phó Thư cũng ngồi xuống, y biết, sở dĩ Phượng Hữu Hoài tức giận là vì bọn họ chọc trúng chỗ đau của hấn, then quá hóa giận. Trong lòng cũng không biết trào lên loại cảm giác gì, nguyên lai, hấn thật sự là GAY. Thực ra, với y mà nói thì cũng chẳng có gì, y không kỳ thị, nhưng rõ ràng chính Phượng Hữu Hoài cũng không thể tiếp nhận chuyện này.

Tịch Kiến Trần vẫn như cũ, miệng chó không thể mọc ngà voi, nói: “Hấn hảo nam sắc, người không cao hứng sao?”

Phó Thư gào ầm lên: “Ta cao hứng cái gì? Ta là ảnh vệ, không phải nam sủng!”

Tịch Kiến Trần khinh bỉ hất hàm: “Người có dám nói không thích hấn không?”

“Vậy người thì sao?” Phó Thư hỏi lại, “Người mới là người nghĩ không an phận a! Ta cùng bệ hạ thật sự thuần khiết!”

Giờ thì đến Tịch Kiến Trần bị chọc trúng, hấn liền thử độ cứng của tường bằng cách chọi đầu vào, làm Phó Thư phát hoảng, người kia chẳng lẽ bệ tắc tuyệt vọng muốn ngổm luôn rồi a? Một lúc sau, Tịch Kiến Trần đau lòng nói: “Đừng nói nữa, ta cùng hấn không có khả năng. Ai, không chơi nữa, ta muốn về.”

Nhận rồi...

Phó Thư trầm mặc, âm thầm tặng cho tên kia một ánh mắt thương hại.

Tịch Kiến Trần nói đi là đi, ngay hôm ấy đã đóng gói thu thập đồ. Phó Thư bồi một bên, thấy hấn gấp gọn một đồng y phục trắng rồi lại bỏ ra, bỏ ra rồi lại gấp, gấp rồi lại bỏ.

“Tịch tiên sinh, ta gọi bệ hạ tới.”

“Không cần.” Tịch Kiến Trần tức giận, vô duyên cả đám quần áo nhét vào trong bao.

Phó Thư thở dài, dù sao quen biết một hồi, cũng là duyên phận. Tịch Kiến Trần đi hấn cũng buồn, chẳng biết bao giờ mới có thể gặp lại. Nhất là... Tên khốn gây chuyện xong bỏ y ở lại chỗ nước sôi lửa bỏng long đăm hồ huyệt giải quyết, y lấy gì đỡ nổi giờ! Làm sao còn dám gặp mặt Phượng Hữu Hoài!

Phó Thư nghĩ nghĩ, cũng bi thương nói: “Tịch tiên sinh, ta cũng đi theo người.”

Hai mắt Tịch Kiến Trần sáng lên: “Tốt a!”

Phó Thư vui phát khóc, thật tốt quá, có người nguyện ý thu lưu y, nhân sinh không quen, có bạn thật tốt!

Y vừa định chạy tới thu thập đồ, Phượng Hữu Hoài đột nhiên xuất hiện: “Kiến Trần, người muốn đi đâu?”

Phó Thư tiếp tục đau lòng đi về phía mặt trời, lặng yên rơi lệ.

Tịch Kiến Trần hừ lạnh một tiếng.

Phượng Hữu Hoài cười cười: “Đi thông thả, không tiễn.” rồi nhìn về phía Phó Thư, “Người cũng không phải tiễn hấn.”

Phó Thư lau khô nước mắt, xoay người nói: “Tịch tiên sinh một người ra đi rất tịch mịch.”

“Để cho Tiểu Chi bồi hấn.”

Tiểu Chi chít chít chít kháng nghị, Tịch Kiến Trần cũng lắc mạnh đầu: “Ta gọi ảnh vệ của mình tới là được.”

Phó Thư lập tức quay đầu nhìn hấn, giật mình: “Tịch tiên sinh, người cũng có ảnh vệ?”

“Vô nghĩa, ta cũng là hoàng đế!” Tịch Kiến Trần lườm hấn một cái, “Ảnh vệ của ta ở lại khách \*\*\* chờ, ta cho hấn nghỉ chút.”

Phó Thư chớp chớp mắt, thật tốt a, có thể nghỉ...

Tịch Kiến Trần nhẹ nhàng đi, cũng nhẹ nhàng như khi hấn đến, phất tay áo một cái liền đem theo cả trái tim Phó Thư.

Phó Thư ngơ ngẩn cả ngày, ngồi ở trên xà nhà cho Tiểu Chi mát xa toàn thân.

Phượng Hữu Hoài cũng không tập trung được tinh thần, gọi: “Phó Thư.”

“Có.”

“Chúng ta ra ngoài giải sầu đi.”

“Dạ.”

Phó Thư nhảy xuống, cúi đầu đứng trước mặt Phượng Hữu Hoài.

Phượng Hữu Hoài nhìn y: “Người rất muốn đi cùng Kiến Trần?”

Phó Thư nói: “Có chút chút.”

Phượng Hữu Hoài liếc mắt nhìn y một cái, quả nhiên là đứa nhỏ này có khúc mắc trong lòng, xem ra mình thành là thúc thúc xấu xa rồi.

. Đăng bởi: admin

## 16. Chương 16

### CHƯƠNG 16

Phượng Hữu Hoài xem ra quả thật rất thuộc đường trong kinh thành, cho Phó Thư chọn một bộ y phục nguyệt sắc, mặc vào trông không khác gì một công tử nhà giàu. Khi hấn tự mình tuyển đồ, Phó Thư cũng cảm nhận được Phượng Hữu Hoài đối đãi với mình như một đệ đệ, vừa ôn nhu vừa kiên nhẫn. Phượng Hữu Hoài cao hơn y tới nửa cái đầu, khi cúi đầu nhìn y, đôi mắt dài tiếp lại trông như nửa vòng trăng, vừa nhu hòa vừa mị hoặc, Phó Thư nhìn mà tim đập loạn.

Phó Thư thừa nhân, y có hảo cảm với Phượng Hữu Hoài, loại hảo cảm này giống như fan sùng bái thần tượng, nếu thần tượng bước khỏi thần đàn, tới gần y, y sẽ thụ sủng nhược kinh, không biết phải làm sao. Bất quá cứ từ từ phát triển thì Phó Thư làm sao mà biết được, chỉ cảm thấy có thể ở bên cạnh Phượng Hữu Hoài là chuyện vui vẻ khoái hoạt nhất trên đời.

Khi mới biết Phượng Hữu Hoài thích nam nhân, y cũng có kinh ngạc, nhất thời không thể tiêu hóa nổi, cho nên tự mình đa tình. Mà sự thật chứng minh quả đúng là tự mình đa tình, câu “Không phải cứ là nam nhân liền thích” của Phượng Hữu Hoài còn làm y xấu hổ hơn ăn một cái bạt tai, Phó Thư không khỏi thương tâm khổ sở, tự mắng mình xứng đáng.

Y lẳng lặng theo gót Phượng Hữu Hoài, nghĩ cách văn hồi cảm tình, nghĩ cách để có thể thân mật vô gian như trước đây.

Phượng Hữu Hoài đưa y tới lầu tốt nhất kinh thành, tới nhà tòa, cười cười: “Muốn ăn gì cứ tùy ý.”

Phó Thư cẩn thận nói: “Thuộc hạ tùy tiện, bệ hạ thỉnh tùy ý.”

“Ở bên ngoài gọi ta là thập nhất đi.”

Phó Thư cắn cắn lưỡi, cuối cùng ập úng kêu một tiếng “Chủ tử.” Phượng Hữu Hoài vẫn thản nhiên như thường, nhưng y thì không được vậy.

Phượng Hữu Hoài liền gọi tiểu nhị, điểm một bàn thức ăn. Tiểu Chi cùng Tiểu Tông hưng phấn nhảy tưng tưng trên bàn, mỗi con chiếm một góc, trước mặt cũng đặt một cái bát nhỏ.

Phó Thư vốn có tâm hồn ăn uống, lại đang trong giai đoạn phát triển, món ngon vừa đặt lên bàn thì bao nhiêu suy nghĩ vẫn vợ cũng bị vứt hết sạch sành sanh, gấp cho Tiểu Chi cùng Tiểu Tông một miếng thịt bò, rồi nhào vào ăn ăn ăn ăn. Phượng Hữu Hoài không động đũa, hần bình thường cũng không ăn nhiều, chỉ thích uống rượu.”

“Chủ tử, uống rượu thương thân.”

“Không sao.”

“Không nên uống rượu.”

“Vây thôi.”

Phượng Hữu Hoài cười cười, Phó Thư cũng bắt chước cười ngu, bao nhiêu khoảng cách nhất thời đều tiêu thất.

Ăn uống no say, Phượng Hữu Hoài liền mang Phó Thư tới bờ sông xem phong cảnh. Phó Thư biết sông này gọi là Cửu Giang, chảy qua mấy đại quốc, hưng phấn hỏi: “Chúng ta cứ xuôi dòng có phải sẽ ra khỏi thành không?”

“Ân. Người muốn sao?”

“Muốn a.”

Thuyền trên mặt sông rất nhiều, có thương thuyền, cũng có du thuyền, bọn họ thuê một chiếc thuyền nhỏ, ở đầu thuyền đặt một bàn rượu nhỏ, giống như thật sự sẽ xuôi dòng.

Phượng Hữu Hoài nói: “Đợi ta rảnh sẽ mang người đi.”

Phó Thư nói: “Bệ hạ quốc sự bận bịu, không lúc nào rảnh, thuộc hạ vẫn là không tùy hứng thì tốt hơn.”

“Không, chính ta cũng muốn nghỉ ngơi chút.” Phượng Hữu Hoài nói, “Mấy năm nay lúc nào cũng chiều chính, một chút thời gian nhàn hạ du ngoạn cũng không có.”

“Người du ngoạn, vậy... quốc sự sao giờ?”

“Giao cho tể tướng.”

Phó Thư không nói gì, một ảnh vệ như y còn muốn nghỉ ngơi, hướng chỉ là hoàng đế.

Hôm nay sóng lớn, thuyền lắc lư lắc lư, bên cạnh còn có một chiếc thuyền nhỏ, liền va thành một khối. Từ trong khoang thuyền bên kia có một người bước ra, thướt tha yếu điệu, đôi mắt long lanh, chính là tể tướng phu nhân.

“Hải!” Phó Thư cao hứng kêu lên.

Tể tướng phu nhân cười nhẹ, phi thân lên thuyền bọn họ, Phó Thư giật mình, không ngờ tể tướng phu nhân là chân nhân bất lộ tướng, biết võ công.

“Thập nhất, ta tới xem người thế nào.” Tể tướng phu nhân ngồi cạnh Phó Thư, tự mình rót một chén rượu, cười duyên, “Uống một chén đi.”

“Tiểu Bảo đâu?”

“Đang ở cùng cha nó.”

Nam nữ thụ thụ bất thân, Phó Thư cắn thân ngồi ra phía sau Phượng Hữu Hoài. Y thực không ngờ gan tể tướng phu nhân lại to như vậy, dám một mình xuất môn, lại còn lên thuyền của hai nam nhân uống rượu, không khỏi nhìn nàng bằng con mắt khác.

Tể tướng phu nhân toàn danh là Tô Thanh Phương, từng là hoa khôi danh trấn một thời, vốn từ phong nguyệt trăng xuất lai, đương nhiên cũng thoải mái hơn người khác. Khi nàng còn là hồng bài, vì nghề hợp khách nhân mới luôn tỏ ra cao ngạo lãnh diễm vô song, chính là khi tòng lương lấy chồng, bản tính cũng không phải giấu diếm nữa, càng tỏ ra phong phạm của nhất đại danh kỹ.

Nàng vẫn luôn tỏ ra hứng thú vô cùng với Phó Thư, cười với y: “Phó Thư, lần trước ta nói, người nhớ rõ sao?”

Phó Thư lắc đầu.

“Đứa nhỏ này, thật không thành thật.” Phe phẩy quạt lông, tể tướng phu nhân xảo tiểu thiên hê, “Kỳ thực cũng không có gì. Thập nhất nói sau khi người tỉnh lại liền giống như trở thành người khác... Chuyện trước kia, người thật một chút cũng không nhớ?”

Phó Thư sợ việc mình xuyên qua bị phát hiện, liền lắc đầu, nhìn Phượng Hữu Hoài cầu cứu. Phượng Hữu Hoài không thềm liếc y, tự mình rót rượu.

Tể tướng phu nhân lại nói: “Ta có một người đệ đệ, hần cũng giống như ngươi, một hôm ngủ dậy liền quên hết mọi chuyện, giống như trở thành người khác.”

Phó Thư nghe vậy vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, thế gian rộng lớn không gì không có, chuyện của ta cũng không phải đặc biệt.”

“Việc lần ấy thập nhất là người biết rõ nhất, đệ đệ của ta trước kia là do hần chiếu cố, hay để hần nói đi.”

Phó Thư nghi hoặc nhìn về phía Phượng Hữu Hoài.

Vấn đề liên quan tới thân thể Phó Thư, Phượng Hữu Hoài cũng không muốn nhiều lời, nhưng tình huống của Phó Thư hần thật sự cảm thấy quen thuộc, dù sao... người như vậy, hần đã từng gặp qua.

“Phó Thư, người thật muốn biết thân thể của mình?”

Phó Thư gật đầu.

“Kỳ thực cũng không có gì.” Phượng Hữu Hoài nói, “Phụ nhân ngươi là họ hàng xa của một đại hộ.”

“...” Phó Thư trầm mặc, vì thân phận thấp kém của mình sau khi xuyên qua mà thở dài.

“Sau này, đại hộ kia gặp chuyện.”

Phượng Hữu Hoài dừng một chút, cuối cùng nói: “Bị tru di cửu tộc, cả nhà ngươi cũng đi theo luôn.”

“...” Phó Thư không khỏi tiếc hận cho thân thể của mình, không chỉ thấp kém mà còn là vật hi sinh!

Thân thể kiểu này thì có gì a, sao Phượng Hữu Hoài lại không muốn y biết?

Tể tướng phu nhân cười nhạt tiếp lời: “Thập nhất, người nói thiếu rồi, án tử kia là người xử, tội cũng là người định, Phó gia là bị người nhỏ tận gốc, nói thẳng ra thì người là kẻ thù giết cha hần.” Đăng bởi: admin

## 17. Chương 17

### CHƯƠNG 17

Phó Thư thật ra cũng không có phản ứng gì nhiều, kể cả biết thân thể của “Phó Thư”, kể cả biết chuyện Phượng Hữu Hoài đã làm, thì đó cũng chỉ là việc của “Phó Thư” kia. Thân phận giờ là của y, nhưng không có nghĩa y phải gánh vác trách nhiệm.

Việc duy nhất làm Phó Thư phải suy nghĩ là, cái chế độ phong kiến này quả thật vô nhân đạo, một người làm sai giết cửu tộc là sao?

“Tại sao ta lại không chết?”

Tể tướng phu nhân nói: “Người bình thường biết kẻ thù giết cả nhà trước mặt sẽ không bình tĩnh vậy đâu.”

Phó Thư gãi gãi đầu: “Nhưng ta cái gì cũng không nhớ, cần gì phải mất bình tĩnh chứ.”

Tể tướng phu nhân thấy không thú vị cũng không thềm nói tiếp: “VẬY NGƯỜI ĐI MÀ HỎI THẬP NHẤT ẤY, TA VỀ NHÀ ÔM CON.”

Tiến bước phu nhân, Phó Thư liền ngồi xuống bên cạnh Phượng Hữu Hoài, chờ hấn kể chuyện.

“Năm đó ta thấy người còn nhỏ tuổi, không đành lòng giết, liền mang về đây thôi.” Phượng Hữu Hoài nói ngắn gọn, “Ảnh vệ trước giờ không được phép giữ lại thân phận cũ, nhưng người lại nhất định đòi tên “Phó Thư”, ta thấy cũng không có gì bất ổn, liền đồng ý.”

Phó Thư nói: “Lúc ấy ta hận người?”

“Hận.”

Phó Thư không hiểu: “Người không sợ nuôi hổ trong nhà?”

“Không sợ.”

Phượng Hữu Hoài vốn là người gan dạ sáng suốt, đương nhiên không thềm để mắt tới một kẻ điều dân tầm thường. “Tốt lắm, Phó Thư, giờ tới lượt người kể chuyện.”

Phó Thư giật mình, ấp úng nói: “Chuyện, chuyện gì cơ?”

“Ha, Phó Thư thật đã sớm chết rồi đi? Người ở đâu ra?”

Ách, chuyện này nói kiểu gì được, cứ bảo mình tá thi hoàn hồn có thể nào sẽ bị coi như yêu quái, rồi đem ra thịt luôn không?

Phượng Hữu Hoài khẽ nheo mắt: “Nói hay không đây?”

Phó Thư vội vàng ôm lấy Tiểu Chi, hy vọng nó có cách giải cứu mình.

Phượng Hữu Hoài mỉm cười nói: “Ồ hình bộ hình như vẫn còn lưu lại hình án của người, hừm...”

Uy hiếp! Đúng là xấu xa, cười tới ôn nhu hòa ái mà uy hiếp người ta! Phó Thư cúi đầu tự kỷ, đổ vỡ hình tượng rồi, hoặc nói là, từ trước tới giờ y vẫn nhìn lầm Phượng Hữu Hoài, người ta đối tốt với mình một chút là tưởng hổ không có răng mà.

“Được rồi! Nói thì nói! Ta chính là tá thi hoàn hồn! Người định làm gì nào!” Phó Thư cắt một câu ra nói làm mấy lần, lòng bàn tay cũng đổ một lớp mồ hôi lạnh.

“Tá thi hoàn hồn?” Phượng Hữu Hoài nhíu nhíu mày.

Phó Thư long lanh long lanh nhìn hấn: “Ta sẽ không bị tẩm trư lung chứ?” (è, nhốt vào chuồng nhơn, dìm xuống nước.)

“Không.”

“Cũng không bị nhốt vào chuồng làm động vật quý hiếm cho người ta tham quan?”

“Không.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Phượng Hữu Hoài ôn nhu tươi cười làm Phó Thư an tâm, cũng cười ngu theo: “Bệ hạ, ta quả thật không nhìn lầm người!”

“Không có gì, dù sao người cũng không phải người đầu tiên.”

“Gì?” Bạn Phó Thư ngơ ngơ.

Phượng Hữu Hoài thần bí cười cười: “Người tới từ đâu?”

“... Thế giới kia có nói người cũng tưởng tượng không ra.”

“VẬY ĐÚNG RỒI, TA BIẾT MẤY NGƯỜI CŨNG TỚI TỪ DỊ THỂ NHƯ NGƯỜI.”

Không thể nào? Đạo này đại hạ giá xuyên qua sao! Phó Thư tròn mắt.

“Bất quá, bọn họ số đỏ hơn người.”

Phó Thư chăm chú hóng.

“Trong số những người ta biết, có một người xuyên qua thành hoàng tử Nguyệt Hòa Quốc.”

Phó Thư không biết Nguyệt Hòa Quốc là chỗ khỉ nào, nhưng xuyên việt thành hoàng tử, thật là hâm mộ hâm mộ.

Trong đầu y nghĩ gì đều viết hết lên mặt, Phượng Hữu Hoài nhìn y cười ngây ngô cũng bật cười theo, Nguyệt Hòa Quốc sớm đã vong quốc, mà cái tên xuyên qua xui xẻo kia đúng ngày mất nước thì xuyên tới.

Nhưng đúng là thực sự may mắn.

“Còn có một hoàng tử Chiêu Vân Quốc.”

Phó Thư không khỏi thở dài: “Đều là hoàng tử a, vì sao ta lại không được như vậy!”

Phượng Hữu Hoài lại nói tiếp: “Còn nữa, một người là Duệ Vương của Đông Ninh Quốc.”

Phó Thư nằm ra bàn oán thán: “Vì sao! Vì sao a!”

Phượng Hữu Hoài cười cười: “Ta lại cảm thấy người mới là kẻ may mắn nhất.”

“Di?”

“Người thứ nhất, là một hoàng tử mất nước. Người thứ hai, phải thủ túc tương tàn với chính huynh đệ mình. Kể thứ ba, bị hoàng đế đẩy tới biên quan. Cho nên, người theo ta có cơm ăn có áo mặc, đương nhiên là may mắn nhất.”

Phó Thư nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cảm thấy lời hắn nói cũng có đạo lý nha, làm hoàng tử đương nhiên là hậu duệ hoàng tộc, vướng vào tranh giành quyền lực, đương nhiên không thể tránh huyết vũ tinh phong. Mà thân là tiểu nhân vậy như y lại bình bình thản thản, cũng là một loại hạnh phúc. Nghĩ vậy, lại cười tươi như hoa.

Thấy Phó Thư cười ngu, Phượng Hữu Hoài cũng mỉm cười, tiểu tử này, bị người ta bán có khi cũng cười cười mà đưa tiền cho họ đếm.

Phượng Hữu Hoài từ trước tới nay, lúc nào cũng phải tính toán, hắn gạt người, người lừa hắn, quả thật đều đã quá chán ngán. Hậu cung ba ngàn, nữ nhân muốn lấy lòng hắn ở đâu không có, nhưng đối mặt với loại cầu hoan vô tình vô nghĩa này hắn chỉ có phiền toái cùng mệt mỏi, hắn không thể động tình với họ, cũng không cần các nàng giả dối lấy lòng.

Vậy nên Phó Thư tiểu bằng hữu không biết tâm cơ liền trở thành niềm vui của hắn, Phó Thư lúc nào cũng ngay thẳng thành thật, nói toẹt ra là gốc gác, nhưng lại thật đáng yêu.

Phó Thư đơn thân chính là người hắn hy vọng có thể làm bạn, lấy thân phận địa vị của hắn, tìm một người không cần quyền thế tiền tài làm bạn quả thật rất khó khăn.

“Phó Thư, nếu người thật muốn ra ngoài du ngoạn, ta có thể giới thiệu một người cho người.”

“Ai?” Phó Thư đang mơ mộng nghe vậy liền tỉnh lại.

“Đi thôi, chúng ta hồi cung.” Vị bằng hữu kia không phải người có thể tùy tiện thỉnh, việc này không nói vẫn hơn.

Thuần Thiên năm thứ năm, mồng một tháng tám, thiên khí tình. Phó Thư lần đầu tiên trong đời cảm tới thứ được gọi là tiền lương, hoàng đế còn cho y nghỉ ba ngày, Phó Thư nhất thời cảm thấy tương lai thật là huy hoàng sáng lạn, cuộc sống vô cùng phong phú và đầy ý nghĩa.

Mang theo Tiểu Chi Tiểu Tông Tiểu Hoa ra ngoài cung du ngoạn, trước khi đi, Phượng Hữu Hoài chỉ dặn một câu: “Đừng mang thêm con gì về.”

Phó Thư phát tay mỉm cười, đi về phía mặt trời.

Ra khỏi cung, Phó Thư liền phát hiện, mình chẳng biết phải làm gì cả. Đăng bởi: admin

## 18. Chương 18

### CHƯƠNG 18

Nghỉ có ba ngày, cũng chẳng đi được đâu nhiều, lại đúng lúc tể tướng phu nhân rảnh rỗi, hai người liền đi khắp nơi ngoạn ngoạn. Thời gian cũng cứ thế trôi nhanh, y du ngoạn thật vui vẻ, tiền tiêu cũng thật mạnh tay, mà đồ mua về đều là quà cho Phượng Hữu Hoài. Y không biết Phượng Hữu Hoài thích cái gì, liền hỏi tể tướng phu nhân: “Bệ hạ thích cái gì?”

“Hắn chẳng thích gì đặc biệt thì phải.”

“Ác.” Cuối cùng, y chọn một bức tranh, mấy kẻ phong nhã hẳn sẽ thích thứ này đi.

Tể tướng phu nhân lại nói: “Hay người mua đồ ăn đi.”

Phó Thư nghĩ nghĩ: “Bệ hạ đâu có tham ăn đâu.”

“Nhưng người tham ăn, nhìn người ăn hẳn cũng sẽ vui vẻ thôi.”

Nghe vậy, hai má Phó Thư liền đỏ lên. Hình như đúng vậy nha, Phượng Hữu Hoài lúc nào cũng cười cười nhìn hắn ăn.

Phó Thư mua một đồng đồ ăn vặt đủ thể loại, chỉ là, sáng hôm sau đã bị Tiểu Chi Tiểu Tông đạo tặc mất một phần.

Có một chuyện khiến Phó Thư rất ngạc nhiên, “Phu nhân, người thật hiểu rất rõ ta nha.”

Tể tướng phu nhân cười tới thần bí: “Người trong giang hồ đương nhiên cũng biết nhiều hơn một chút. Với cả, đừng nói là ta, ba ngày nay người làm gì, bệ hạ nhà người cũng biết rõ như lòng bàn tay.”

Phó Thư nghe vậy liền cảm thấy không thoải mái, giống như bị người khác xâm phạm riêng tư. Nhưng nghĩ lại, thân là ảnh vệ, chuyện riêng tư gì của chủ tử mình cũng ngồi cạnh xem, lâu lâu bị soi lại cũng coi như là hồi báo đi!

Phó Thư vinh quang trở về, mang theo bao lớn bao nhỏ chiến lợi phẩm ôm vào hoàng cung, lại phát hiện ra trừ thái giám trực ban ra, trong Dưỡng Tâm Điện không có lấy một bóng người.

Y là ảnh vệ, cũng không thể leo xuống hỏi tên thái giám kia xem hoàng đế đi đâu, vậy nên đành đặt cả đồng đồ lên xà nhà, rồi bay vèo tới Tê Phượng Cung, chính là trong cung hoàng hậu cũng không có bóng Phượng Hữu Hoài, bất đắc dĩ đành phải hỏi mấy tên bạn.

“Thập bát, người có biết bệ hạ đang ở đâu không?”

Thập bát trả lời: “Ở chỗ Chu Thục Phi.”

Đây là lần đầu tiên Phó Thư thấy Phượng Hữu Hoài đi tới cung điện của phi tử khác ngoài hoàng hậu, Chu Thục Phi là sinh mẫu của nhị hoàng tử, nghe nói là nữ tử xinh đẹp nhất hậu cung. Phó Thư chưa có may mắn nhìn thấy nàng, nhưng hôm nay cũng không muốn nhìn thấy.

Lòng đau như cắt trở về Dưỡng Tâm Điện, Phó Thư cảm thấy tim như bị mất một miếng, trống rỗng, lại đau đốn. Không phải cong sao? Chẳng lẽ y mới thành kiến một tý, tên kia đã phải vội vã khoe rằng hẳn cũng biết thẳng! (ý em nó là anh là gay mà thích khoe mình là zai thẳng ấy.)

Phó Thư hậm hực gặm gặm gặm gặm hết đám đồ ăn vặt, có cảm giác bị phản như bị chồng phản bội.

Quá nửa đêm, Phượng Hữu Hoài trở về, vừa bước vào đã thấy một đồng... xương trên sàn, liền ngẩng đầu lên nhìn Phó Thư trên xà nhà, nói: “Đừng có vứt rác linh tinh chứ.”

Phó Thư nắc một cái, nhẹ nhàng hạ xuống, cúi đầu: “Thuộc hạ tham kiến bệ hạ!”

Phượng Hữu Hoài cười nhạt: “Người về rồi. Đi chơi vui chứ?”

“Vui.” Phó Thư vẫn cúi đầu, “Về rồi lại mất vui luôn.”

“Nga? Vì sao?” Ngồi xuống bậc thang, Phượng Hữu Hoài tiện tay kéo Phó Thư xuống bên cạnh.

“Lúc về không thấy bệ hạ đâu.” Phó Thư trầm trầm nói, chẳng lẽ phải bảo, vì người dám thừa dịp không có ta ở bên cạnh mà đi tìm nữ nhân khác! – Nói ra thì thành cái gì a!

Nhưng Phó Thư đau lòng a, lúc y còn ở đây, Phượng Hữu Hoài còn chẳng thèm liếc mắt về hậu cung một cái, tới chỗ hoàng hậu cũng chẳng thèm đi, tại sao y vừa ra ngoài ba ngày đã chạy ngay tới chỗ Chu Thục Phi đâu?

“Ta không ngờ người về sớm vậy, cứ nghĩ người sẽ vui tới lạc đường luôn chứ.” Khẽ liếc mắt tới “tàn tích” trên sàn, “Người mua mấy thứ này về? Còn không?”

“Còn. Long tu tô, này.” Phó Thư đưa cho hắn một bọc nhỏ, lại thấy khát không chịu nổi, liền tiện tay lấy một quả táo trên bàn cắn cắn, “Ta được nghỉ, mọi người đều thật ghen tỵ nha.”

“Àn.” Phượng Hữu Hoài không nói tiếp đoạn sau, kỳ thực đám ảnh vệ ấy bình thường thay ca liên tục, thanh nhàn hơn người nhiều.

Phó Thư lại nói: “Lúc nào ta lại được nghỉ nữa?”

“Nếu người thích ngày nào ta cũng cho nghỉ.”

Phó Thư bĩu môi: “Thế thì cuốn gói đi luôn cho xong.”

Phượng Hữu Hoài cười cười: “Vậy mỗi tháng ba ngày đi.”

Phó Thư nghĩ nghĩ, cũng được, không có ý kiến gì.

Phượng Hữu Hoài thay quần áo đi ngủ, Phó Thư đứng tại chỗ, quên cả lên xà nhà ngồi. Phượng Hữu Hoài quay đầu lại hỏi y có việc gì, Phó Thư nói: “Nghe nói Chu Thục Phi rất xinh đẹp, thuộc hạ còn chưa gặp qua.”

Phượng Hữu Hoài thản nhiên liếc nhìn y, cười nói: “Vậy mai ta mang người tới coi.”

Phượng Hữu Hoài ngủ, Phó Thư trèo lên xà nhà, hỏi Tiểu Chi: “Chưa không?”

Tiểu Chi cắn hạt sơn tra, chít chít hai tiếng.

Nhưng Phó Thư biết, nó nói không phải sơn tra chua, mà là chính mình chua. (Ách, ý em nó là... đang ghen ấy mà)

Nghe nói, ba ngày trước, Chu Thục Phi đun một chén diêm thang cho hoàng đế, từ đó trở cá chép hóa thân, trở thành kẻ được sủng ái nhất hậu cung. Hoàng đế vốn không hứng thú với hậu cung lại mỗi ngày chạy tới chỗ nàng, hôm nay đã là ngày thứ tư liên tiếp, cho dù là chỗ hoàng hậu cũng chưa từng tới liên tục ba ngày, lúc nào cũng chỉ hai ngày tạt qua một lần.

Bất quá, Phó Thư biết rõ chân tướng, lại cảm thấy thật bình thản.

Chu Thục Phi kia quả nhiên xinh đẹp, nhưng thứ thật sự khiến hoàng đế thích thú là nhị hoàng tử kia. Nhị hoàng tử vừa thông minh vừa đáng yêu, đừng nói hoàng đế vui vẻ, ngay cả Phó Thư cũng muốn chạy lại ôm ôm sờ sờ. Hồi trước gặp một đám hoàng tử đi với nhau, cũng chưa chú ý tới hắn, chỉ mơ hồ nhớ rằng hắn là người duy nhất không bắt nạt Phúc Thân Vương, mà chỉ vậy thôi cũng khiến y yêu thích rồi.

Phúc Thân Vương khi còn ở trong cung, cũng là người được hoàng đế sủng ái nhất, thường đưa hắn tới Dưỡng Tâm Điện, đối xử còn hơn thân tử.

Bây giờ lại tới lượt nhị hoàng tử, đôi mắt tên kia lúc nào cũng dõi theo hắn, cứ như muốn đóng gói mang đi luôn, làm cho Chu Thục Phi thụ sủng nhược kinh.

Trở lại Dưỡng Tâm Điện, đóng cửa.

“Phó Thư, xuống dưới đi.”

Phó Thư nhẹ nhàng nhảy xuống, khiến cho nhị hoàng tử giật mình. Theo tục lệ của Phụng gia, một đứa trẻ phải tới sáu tuổi mới được đặt tên chính thức. Phụng Hữu Hoài còn chưa tròn sáu tuổi, phụ thân đã nhắm mắt xuôi tay, cho nên suốt hai mươi hai năm vẫn được gọi là Phụng thập nhất, mãi tới khi làm hoàng đế mới cải danh. Nhị hoàng tử chưa tròn sáu tuổi, tới giờ vẫn gọi bằng nữ danh.

“Nhị cậu, y tên là Phó Thư, ảnh vệ của phụ hoàng, không được nói cho người khác biết, hiểu chưa?”

Nhị hoàng tử sợ sệt gật đầu.

Nữ danh của hoàng tử công chúa vốn là điều kiêng kỵ trong hậu cung, trừ hoàng đế lão tử ra không ai dám gọi, bởi vì... Đại hoàng tử tên Đại bảo, nhị hoàng tử gọi là Nhị cầu, tam hoàng tử kêu Tam mao, tứ công chúa kêu Tứ muội, ngũ hoàng tử gọi là Ngũ cầu nhân (quả bóng). Nghe nói ngũ danh của Phúc Thân Vương trước đây là dầu đất, do thái thượng hoàng đặt. Không hổ là huynh đệ thanh mai trúc mã, đến cách gọi tên con cái cũng giống nhau.

Phụng Hữu Hoài nói, đặt tên tiện chút mới dễ nuôi, cũng dễ gọi hơn, không nhầm được. Vô nghĩa, cứ nhất nhị tam tứ ngũ mà đếm xuống, nếu người còn không biết đứa nào lớn đứa nào bé thì treo cổ bằng sợi bún đi cho xong! Đăng bởi: admin

## 19. Chương 19

### CHƯƠNG 19

Nhị hoàng tử thật nhu thuận đáng yêu, nhưng trừ điều đó ra thì cũng không có gì nổi bật. Phó Thư thực thích hần, hơn nữa hần lúc nào cũng nhìn y bằng ánh mắt sùng bái, ai cũng thích được khen, mà Phó Thư kiếp trước kiếp này chả bao giờ được ai tôn làm thần tượng, đương nhiên là sung sướng, cho dù nhị hoàng tử sùng bái y vốn chỉ vì y là ảnh vệ “trong truyền thuyết”.

Phụng Hữu Hoài tuy là một vị hoàng đế tốt, nhưng tuyệt đối không phải một người cha tốt. Hần vốn chưa bao giờ quan tâm đầy đủ tới đám con cái của mình, lại càng không để ý tới việc giáo dục chúng. Bởi vì thường tới chỗ hoàng hậu, nên những đứa con khác hần đều quen thuộc cả, trừ nhị hoàng tử vẫn luôn bị bỏ qua. Kết quả là, một ngày đẹp trời của một tháng nào đó trong một năm khỉ gió, có người nhớ ra mình còn một hoàng tử nữa, mà đứa nhỏ này vừa xinh xắn đáng yêu lại trong sáng thiện lương, nên đã quyết định phải thương yêu hần, phụng trong lòng bàn tay.

Mà nhị hoàng tử lần đầu tiên được phụ thân quan tâm, lúc đầu còn xấu hổ không quen, sau này đã có thể vui vẻ thiên chân vô tà chơi đùa bắt với Phụng Hữu Hoài. Gương mặt nho nhỏ tinh xảo kia cũng thường tươi cười hơn, Phó Thư đột nhiên cảm thấy, đứa nhỏ này tới khi lớn lên hẳn không phải yêu nghiệt thì cũng là tai họa.

“Phó ca ca Vì sao phụ hoàng không tới chỗ mẫu thân a ”

“Vì người ở đây rồi.” Phó Thư bóc vỏ cam cho nhị hoàng tử.

“Phó ca ca, có phải phụ hoàng không thích mẫu thân không?”

“Hài tử ngọc, bệ hạ bận bịu, không có thời gian tới chỗ mẫu thân người thôi.” Lừa gạt tiểu hài tử, a di đà phật, tội lỗi tội lỗi.

“Nhưng trước đây phụ hoàng cũng không thường tới chỗ mẫu thân, nếu mẫu thân không tặng diêm thang cho phụ hoàng, phụ hoàng còn chẳng thèm tới nữa kia!” Nhị hoàng tử tuổi còn nhỏ, nhưng cũng rất hiểu chuyện, nghĩ tới mẫu thân độc thủ không khuê mà hồng đôi mắt, khe khẽ nắc.

Nhìn tiểu oa nhi khó lê hoa đài vũ, Phó Thư cũng thấy đau lòng, ôm chặt hần, yên lặng an ủi.

Một lớn một nhỏ dính vào nhau, Phụng Hữu Hoài liếc mắt nhìn một cái, khẽ cười.

“Hữu Hoài, ta tới thăm người!” Khách không mời đột nhiên đến, không chỉ Phó Thư, cả Phụng Hữu Hoài cũng giật nảy mình.

Phó Thư giật mình là bởi vì không ngờ ban ngày ban mặt lại có một tên hâm đơ dờ người tự xưng xuất hiện trong Đường Tâm Điện, Phượng Hữu Hoài giật mình là vì không ngờ người tới lại là kẻ kia.

Nhớ tới thân phận của mình, Phó Thư lập tức quát: “Uy, ngươi là ai!”

Người mới tới quay đầu lại, lạnh lùng nhìn y, nhướn mày: “Ngươi lại là ai?”

Phó Thư cảm thấy nam tử trước mắt rất quen, nhưng lại không nghĩ ra là ai.

“Phó Thư, không sao, là bằng hữu của ta. Cảnh Hoàng, ngươi tự xưng tới đây làm gì a.”

Bằng hữu của Phượng Hữu Hoài toàn một đám quái nhân, lúc trước Tịch Kiến Trần nhảy từ mái nhà xuống, bây giờ Triệu Cảnh Hoàng lại biến từ không khí ra.

Triệu Cảnh Hoàng nói: “Ta muốn ở tạm mấy ngày thôi.”

“Àn, vậy ngươi cứ về phòng cũ mà ở.” Phượng Hữu Hoài luôn thẳng tay hành hạ Tịch Kiến Trần, giờ lại ôn nhu đối đãi với Triệu Cảnh Hoàng, làm cho Phó Thư không khỏi cảnh giác.

Triệu Cảnh Hoàng nhìn thấy nhị hoàng tử, liền nói: “Con ngươi sao? Lớn lên không ít rồi.”

Phượng Hữu Hoài vẫy vẫy tay gọi nhị hoàng tử tới: “Nhị cậu lại đây, đây là Cảnh Hoàng biểu ca.”

Nhị hoàng tử rụt rè nói: “Cảnh Hoàng biểu ca.”

Gương mặt lạnh lùng của nam tử khẽ nở một nụ cười nhàn nhạt, sau đó, hắn lại chú ý tới Phó Thư, thấy y mặc một thân hắc y, liền nói tiếp: “Ngươi chắc là ảnh vệ? Hình như ảnh vệ của Hữu Hoài gọi là thập tứ?”

Phượng Hữu Hoài trả lời: “Thập tứ được ngoại phái rồi, hắn mới tới, tên là Phó Thư. Phó Thư, đây là Triệu Cảnh Hoàng.”

Phó Thư cẩn thận hỏi trước: “Xin hỏi Triệu công tử có phải hoàng đế không?”

Triệu Cảnh Hoàng nói: “Không.”

Phó Thư thở phào một cái, tốt quá, mấy kẻ chí tôn kia biết một hai người là quá đủ rồi.

Triệu Cảnh Hoàng liền nói tiếp: “Ta chỉ là hoàng tử thôi.”

“...” Tuy không bằng hoàng đế, nhưng cũng thật tôn quý đi. Phó Thư đau đớn cúi đầu, y thật cũng rất mong mình cũng thuộc tầng lớp trên a! Cảm giác thua thiệt rất là khó chịu mà.

Triệu Cảnh Hoàng xoa xoa mặt nhị hoàng tử, càng xoa càng thấy quen thuộc, liền hỏi: “Hữu Hoài, ta thấy hắn quen quen.”

Phó Thư gật đầu: “Ta cũng thấy ngươi rất quen mắt.”

Y nhíu mày, tập trung tinh thần ngẫm cứu xem đã thấy cái tên hoàng tử hâm hâm này ở đâu.

Triệu Cảnh Hoàng kỳ quái nhìn hắn: “Lâu lâu ta lại tới đây, biết đâu chúng ta chả gặp nhau rồi.”

“Nhưng là...”

“Nhưng là chuyện trước kia y không còn nhớ rõ.” Phượng Hữu Hoài đáp thay, “Tĩnh lại một cái liền quên hết mọi thứ.”

Phó Thư hắc hắc cười gượng, tuy là lý do cũ rích nhai đi nhai lại, nhưng có thể dấu thì cứ dấu đi. Dù sao y cũng không biết gì về thế giới này, càng không biết Phó Thư thật gặp những gì thích những gì, tốt nhất là câm nín cho xong.

“Ác, vậy ngươi còn nhớ được những gì?” Ánh mắt Triệu Cảnh Hoàng lãnh liệt bắn về phía Phó Thư, làm y dựng tóc gáy.

“Ta nhớ...”

“Y nói y tới từ dị thể.” Phượng Hữu Hoài lại tranh nói trước.

“Dị thể?” Triệu Cảnh Hoàng nhíu mày nói, “Dị thể nào? Địa cầu hay sao hỏa?”

“Địa cầu...” Phó Thư chợt nhận ra vấn đề, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người kia.

Triệu Cảnh Hoàng nói: “Vậy thì chúng ta là đồng hương rồi, bắt tay bắt tay.”

Hắn đưa tay ra, Phó Thư ngơ ngác nhìn. Rốt cuộc cũng nhớ ra gặp qua hắn ở đâu rồi, tuy rằng trang phục đầu tóc thay đổi, hình dạng cũng thành thực hơn, nhưng vẫn còn bóng dáng của thiếu niên kia.

“Mạc Nhiên? Người là Mạc Nhiên?” Phó Thư kích động nhận thân, cô nhi viện y lớn lên ở kiếp trước tổng cộng có mười hai đứa trẻ cũng có siêu năng lực như y, mà Mạc Nhiên là một trong số đó, trời sinh tính cách kỳ lạ, quan hệ với y cũng không thể coi là thân thiết.

“Đúng là ta.” Triệu Cảnh Hoàng lãnh đạm hơn Phó Thư rất nhiều, “Vậy người là ai?”

“Ta là Khai Tâm a!” Phó Thư cay cay mắt, nhiệt lệ tràn ra, y không phải người duy nhất xuyên qua tới thế giới này!

“Hóa ra là người.” Triệu Cảnh Hoàng nhớ ra, liền quay đầu lại nói với Phượng Hữu Hoài, “Tiểu tử người được lắm. Đến, Khai Tâm, ách, giờ phải gọi người là Phó Thư đó? Đến, Phó Thư, chúng ta uống rượu thôi.”

Nhìn bóng hai người rời đi, Phượng Hữu Hoài cũng không có chút nào ngoài dự kiến. Quả nhiên bọn họ có quen biết nhau. Đăng bởi: admin

## 20. Chương 20

### CHƯƠNG 20

Hai người nâng cốc ngôn hoan tới quá nửa đêm, Triệu Cảnh Hoàng mới lảo đảo bò về phòng ngủ, Phó Thư vẫn chưa tận hứng, nói: “Cảnh Hoàng, đêm nay ta ngủ với người nhé, còn nhiều việc chưa nói mà!”

Phượng Hữu Hoài nghe thấy, lập tức nhú mày nói: “Ngủ chung? Không được.”

Triệu Cảnh Hoàng vừa ngáp vừa nói: “Say tới mức này rồi còn làm gì được nữa, để mai tám tiếp đi.”

Phó Thư nhiệt tình, Triệu Cảnh Hoàng ngược lại vô cùng lãnh đạm, điều này làm bạn Phó Thư rất là khó chịu, y vốn ghét nhất cái kiểu mặt nóng mông lạnh thế này. Triệu Cảnh Hoàng khác với y, đã tới đây hơn hai mươi năm, lại mang dòng máu hoàng tộc, cái vẻ lạnh lẽo trong mắt luôn khiến cho Phó Thư không dám đối thị.

Phó Thư ngồi xuống cạnh bậc thang, kiếp trước hai người đã hờ hững, kiếp sau lại vẫn như vậy, thật không tốt chút nào.

Thấy y khổ sở, Phượng Hữu Hoài liền an ủi: “Cảnh Hoàng đối với ai cũng vậy cả, hai năm nay lại đặc thế, càng phải kiên cường hơn, người đừng để ý.”

“Bệ hạ, người hiểu hắn lắm sao?”

“Ân, phải, hắn là ngoại sinh của ta.”

“Gi?” Ngoại sinh lớn như vậy? Hai người chỉ cách nhau có sáu tuổi mà! “Người cũng được nha! Hắc hắc.”

“Cảnh Hoàng cũng bảo vậy, người nói coi, được là được cái gì?” Phượng Hữu Hoài thâm ý nhìn y. Triệu Cảnh Hoàng có thể “Nháy mắt biến mất”, hắn biết, Phó Thư với người kia cùng tới từ một chỗ, ắt cũng phải có khả năng hơn người.

“Có ngoại sinh lớn như vậy a.” Phó Thư cười ngu.

“Năng lực của người là gì?”

“Không chế bóng.” Phó Thư đáp ngay, sau đó liền lập tức bịt miệng mình, phi phi phi, sao lại hỏi với cái này vậy nè!

“Thảo nào,” Phượng Hữu Hoài mỉm cười, xoa đầu y, “Người quả nhiên tới đây để làm ảnh vệ của ta mà.”

Hai má Phó Thư tự nhiên ửng hồng, cái này có thể gọi là số mệnh đã định không đây.

Triệu Cảnh Hoàng tới, cuộc sống của Phó Thư cũng phong phú hơn. Phó Thư suốt ngày bám lấy hắn, cố gắng tìm “tiếng nói chung”. Kết quả là Phượng Hữu Hoài cũng suốt ngày vênh tai nghe được một đồng điệu ngữ chẳng hiểu nghĩa là gì, trực tiếp khiến cho hiệu suất công tác của hắn tăng lên gấp đôi.

Nhị hoàng tử nhớ mẹ, nhất nhất đòi về “nhà”, Phượng Hữu Hoài đành phải đi tới chỗ Chu Thục Phi. Phó Thư ngay lập tức đề cao cảnh giác, chạy sát theo đuôi, Triệu Cảnh Hoàng thấy vậy cũng te te bám tới.

Mà vừa nhắc tới Chu Thục Phi, Triệu Cảnh Hoàng liền nói: “Cái vị Chu Thục Phi kia a...” Hiển nhiên là có quen biết.

“Người biết người ta sao?”

“Trước kia ta ở Dưỡng Tâm Điện một thời gian, khi ấy nàng đang được sủng ái, liền giường cung bật hồ chạy tới khiêu khích ta, sau đó mới bị Hữu Hoài ghét bỏ đó.”

Phỏng chừng hắn bị người ta cho là nam sủng của Phượng Hữu Hoài đi, Phó Thư tặng cho người kia một tia nhìn đồng cảm.

Phó Thư ẩn trên xà nhà, thâm trầm nhìn màn mẩu tử gặp nhau phía dưới. Nhị hoàng tử lớn lên thật giống mẫu thân, thậm chí còn tinh tế hơn mấy phần. Nhìn dung nhan diễm lệ của Chu Thục Phi, Phó Thư thở dài một tiếng.

Triệu Cảnh Hoàng liền một tiếng xuyên tâm luôn: “Đừng nói là người thích Phượng Hữu Hoài nha?”

Oanh một tiếng, Phó Thư đỏ mặt nói: “Không có.”

“Tốt nhất là không.” Triệu Cảnh Hoàng nói, “Ta thấy Hữu Hoài cũng thích người, các người đừng có lửa gần rơm thì hơn.”

“Nói vậy, ta và hắn là tình đồng đội đồng chí cách mạng hẳn hoi!”

Triệu Cảnh Hoàng cười nhạt: “Trong lòng hắn có người khác rồi.”

“Ai?” Rađa hóng hớt của Phó Thư lập tức khởi động.

“Người tự đoán đi.” Đây là cung đình bí sử nha, Triệu Cảnh Hoàng không thể nói bừa được.

Nhưng mấy câu này của hắn lại làm Phó Thư nghĩ nhiều thật nhiều, lúc nào cũng muốn biết người trong lòng Phượng Hữu Hoài là ai, chỉ thiếu nước chạy tới hỏi thẳng.

Chính là y cũng biết, Phượng Hữu Hoài nhất định sẽ không trả lời, thậm chí cả việc hắn thích nam nhân cũng còn không muốn thừa nhận nữa là.

Không hiểu vì sao, Phó Thư lại có cảm giác ghen tỵ với người trong lòng Phượng Hữu Hoài, y còn nghĩ mình đã bị tẩu hỏa nhập ma luôn rồi.

Triệu Cảnh Hoàng ở lại hết cả mùa thu. Mùa đông tới, Tiểu Chi ủ ê một mối, lúc nào cũng rã rời cả ra, Phó Thư muốn đào một cái động ở Ngự Hoa Viên cho nó ngủ đông.

Động vật ngủ đông, cả người cũng ngủ đông. Triệu Cảnh Hoàng cả ngày nằm trên giường không đứng dậy, giống hệt như một con trư mang bộ gen của một gao.

Thừa dịp nguyệt hắc phong cao, Phó Thư liền ôm xống thẳng hướng Ngự Hoa Viên mà tiến, Phượng Hữu Hoài vừa lúc xử lý xong quốc vụ, cũng muốn đi theo.

“Bệ hạ, cứ để thuộc hạ đi.” Thấy Phượng Hữu Hoài cũng đòi hoạt động gân cốt, Phó Thư lập tức lên tiếng ngăn cản, y không muốn nhờ bất cứ ai cả, dù sao tình cảm của y với Tiểu Chi cũng rất là thâm thiết nha.

Đào xong một cái hố, Phượng Hữu Hoài méo miệng cười: “Người chắc chắn là muốn tìm chỗ cho Tiểu Chi ngủ đông, không phải muốn chôn sống nó luôn chứ?”

Phó Thư buồn bực nói: “Vậy ta đào sâu chút nữa!”

“Được rồi, cứ tìm một cái hộp ném nó vào, rồi nhét thêm mấy miếng bông là xong chứ sao.”

“Không được, chuột cũng phải có cách ngủ đông đúng kiểu chuột!”

“Phó Thư, người có từng nghĩ xem Tiểu Chi từ đâu tới không?”

“Dưỡng Tâm Điện a.”

“Dưỡng Tâm Điện làm sao có chuột? Cung nhân từ sáng tới tối quét tước ba lần liền, cả kiến còn không có nữa là.”

Phải nha, y cũng thấy quái quái, Tiểu Chi giống như đùng cái biến ta vậy, chẳng lẽ... cũng xuyên qua tới?

Đúng lúc ấy, thập cửu đi ngang qua, nghe thấy hai người nói chuyện, liền hảo tâm nói: “Phó Thư, bên trong cái núi giả sau lưng người chính là hang chuột đó, xem ra nó là từ trong đó ra.”

Phó Thư xoay người, ngơ ngác nhìn núi giả.

Thập cửu lại nói: “Động chuột rất sâu, con người không vào được đâu.”

Sau đó phát phát tay đi mất.

Phó Thư chân chữ ôm Tiểu Chi, không biết phải làm sao, y không hiểu vì sao Tiểu Chi có thể thông minh tới mức chạy một mạch từ Ngự Hoa Viên tới Dưỡng Tâm Điện được, nhưng biết nó cũng có “nhà”, y lại do dự không biết có nên thả Tiểu Chi đi không.

Phượng Hữu Hoài dùng ngón tay thon dài của mình chọc chọc vào người Tiểu Chi, nói: “Chắc là muốn tới Ngự Thiện Phòng ăn vụng, lại chạy nhầm chỗ thôi. Phó Thư, thả nó ra đi.”

Tiểu Chi trong lòng y vặn vẹo thân, Phó Thư thả tay ra, Tiểu Chi tự mình trèo xuống, cong đuôi chạy vào trong núi giả, cả một mùa đông không trở về.

Phó Thư đau lòng chẹp miệng, nước mắt lưng trong, nghĩ tới Tiểu Chi thực sự rời xa mình. Đầu khê nghiêng nghiêng, dựa vào vai Phượng Hữu Hoài, thân mình cũng khê động, chui vào trong lòng hắn, y thực sự đau lòng nha, không phải là muốn thừa cơ chiếm tiện nghi đâu... Đăng bởi: admin

## 21. Chương 21

### CHƯƠNG 21

Tiểu Chi đi rồi, Phó Thư cảm thấy như mất mát chút gì, cũng bắt chước Tiểu Chi trước đây cứ ngơ ngơ đờ đờ ngồi trên xà nhà chờ hình bóng xinh đẹp của Tiểu Chi xuất hiện.

Mà lúc này, cuối cùng Triệu Cảnh Hoàng cũng chịu bỏ ra khỏi ổ, lười biếng vươn vai lắc hông, bước ra khỏi phòng gọi Phó Thư: “Rượu nho được rồi nè, xuống xem đi.”

Ba tháng trước, mấy tên hâm đờ nhàn rồi quá thể liền đem nho tiến cống đi ủ, sau đó đóng gói chôn xuống đất.

Tìm được việc để làm, Phó Thư lên tinh thần, lập tức ôm một vò rượu ra. Triệu Cảnh Hoàng đặt chén lên trên ngự án, rồi mở nút rượu, hương thơm thấm lòng người lập tức tràn ra, Phó Thư chỉ ngửi thôi cũng đủ say, huống chi là Phượng Hữu Hoài vốn đã thích rượu.

Triệu Cảnh Hoàng dùng chén trà làm chén rượu, rót một chén đưa cho Phượng Hữu Hoài: “Ném thử hương vị đi.”

Phó Thư tròn mắt nhìn chén trà chạm vào đôi môi mỏng mỏng của Phượng Hữu Hoài, giật mình một cái, nhớ tới hôm đó –

.

Ném hết đồng nho vào trong chậu xong, Triệu Cảnh Hoàng cởi giày, nhảy luôn vào, còn gào ầm lên: “Phó Thư, cũng tới luôn đi.”

“Úc, được.” Phó Thư ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng.

Tới khi cởi xong giày, Phó Thư sực nhớ ra một điều, hét: “Cảnh Hoàng, người không rửa chân à!!!”

Triệu Cảnh Hoàng vẫn đang đứng trong chậu giấm giấm giấm đầm nho, “Úc, quên mất, thôi người đi rửa cả phần ta là được.”

... Hồi tưởng chấm dứt...

Phượng Hữu Hoài đã uống xong một chén, Phó Thư ngơ ngác nhìn, môi khẽ nhếch lên, muốn nhắc một tiếng, nhưng lời tới bên miệng lại nuốt xuống – không nên khiến người khác buồn nôn đi! Ô!

“Hơi ngọt chút, nhưng cũng không tệ lắm.” Phượng Hữu Hoài khen, Triệu Cảnh Hoàng lên rót thêm một chén nữa cho hắn.

“Phó Thư, người có muốn uống không?” Triệu Cảnh Hoàng ân cần kinh rượu tới trước mặt Phó Thư, y liền vội vàng lắc đầu lùi về phía sau ba bước.

Triệu Cảnh Hoàng buông chén, kéo y sang bên cạnh: “Cho người cả vò rượu này, ta mượn ảnh vệ dùng chút nha.”

Phượng Hữu Hoài nhướn mày: “Làm gì?”

“Ra ngoài thành đón một người về.”

“Chỗ của ta là nhà trọ miễn phí sao?” Phượng Hữu Hoài bắt đắc dĩ, “Phó Thư, đi sớm về sớm.”

“Biết!” Vừa nghe có thể ra khỏi thành, Phó Thư liền vui vẻ hết biết, bi tráng nhìn Phượng Hữu Hoài uống thêm chén rượu nữa, khẽ a di đà Phật một tiếng.

Ra cung, Triệu Cảnh Hoàng thấy trời còn sớm, liền nói: “Chúng ta xuống phố chơi chút đã.”

“Hảo!”

Hai người y phục bắt phàm, khí độ phiêu phiêu, khiến không ít cô nương phải quay lại nhìn. Khỏi phải nói cũng biết gương mặt của Phó Thư cùng chuôi hắc trần trâu trên tay Triệu Cảnh Hoàng sáng chói tới mức nào.

Hắc trần trâu là đặc sản của Hải Lan Quốc, đừng nói người qua đường, tới Phó Thư cũng không kiềm được nhìn mấy lần. Mà hắc trần trâu như vậy Triệu Cảnh Hoàng có khối ra, còn lấy làm đá ném chơi.

Giờ tiền cho thiên hạ xem, kết cục đương nhiên là bị theo dõi.

Triệu Cảnh Hoàng ăn trắng mặc trơn, nhìn thế nào cũng là loại công tử trời gà không chặt. Phó Thư mi thanh mục tú, dáng người tinh tế, chắc chắn là loại gió thổi cũng bay.

“Cảnh Hoàng, có người theo dõi chúng ta.”

“Ân.”

“Còn không ít người nha!”

“Ân.”

“Ít nhất cũng bảy tên!”

“Ân.”

“Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Ban ngày ban mặt, giữa đường mà.”

Ý của Triệu Cảnh Hoàng là, ban ngày ban mặt, giữa đường người đến người đi khối ra, tại sao hai người lại là kẻ xui xẻo gặp cướp chứ?

Một cổ kiệu từ phía trước đi tới, hai người tránh sang trái, cổ kiệu cũng chạy sang trái, hai người tránh qua phải, cổ kiệu cũng vòng sang phải. Hai người cau mày, chẳng thèm tránh nữa, cổ kiệu liền ngã nhào tới.

Lần ngã này cũng không nhẹ nhàng gì, cổ kiệu thẳng hướng Triệu Cảnh Hoàng bay tới, Triệu Cảnh Hoàng né không kịp, bị đè xuống, phía trên truyền ra một giọng nữ chói tai.

“Lưu manh a ”

“Cảnh Hoàng!” Phó Thư vội vàng ném kiệu đi, phía dưới là một nam một nữ đè nhau, nữ nhân kia vừa xấu hổ vừa tức giận nhảy ra, mà nam nhân thì nhú nhú mày. “Cảnh Hoàng! Người không sao chứ?”

“Đại tiểu thư, người không sao chứ?????” Một hai ba bốn... tổng cộng bảy cái mồm cùng lúc lên tiếng.

Cô đại tiểu thư kia liền che mặt khóc ầm lên, bọn hạ nhân nhào vào, đòi Triệu Cảnh Hoàng giải thích, nếu không liền bắt lên quan phủ.

“Gi chứ, bị đè chết rồi lại còn gặp phiền toái.” Triệu Cảnh Hoàng thấp giọng lầm bầm.

Phó Thư a một tiếng, hoàn toàn choáng váng trước một đám lộn xộn trước mắt, chẳng biết làm sao.

Triệu Cảnh Hoàng nói: “Lên quan rồi phỏng chừng ra không nổi nữa, trừ phi...” Hai tay xoa xoa khối hắc trần châu, “Phó Thư, chạy!”

“Biết!” Phó Thư cái gì không nói, chứ khả năng nghe lời là số một luôn! Lập tức cầm tay Triệu Cảnh Hoàng té khản!

“Đứng lại!!!!!!” Lại là bảy miệng một lời.

Thế là, trên đường liền diễn ra một màn truy đuổi rất là kinh điển, mà kinh khủng hơn là các bác quần chúng không hiểu chuyện tưởng có gì to tát xảy ra, lại nghe bảy người đằng sau gào ầm lên “Bắt lưu manh”, liền nổi lòng chính nghĩa thiện lương kiêm nhân quá chẳng có việc gì làm, cũng gia nhập vào đội truy đuổi! Cuối cùng, giữa ngã tư đường nơi kinh thành phồn hoa của Phương Lôi quốc liền diễn ra một màn trăm người đuổi hai người, độ hoành tráng khỏi phải nói!

Phó Thư chạy nhanh, thể lực tốt, trốn cứ gọi là như trạch. Triệu Cảnh Hoàng không bằng y, đây là lần đầu tiên trong đời hắn phải chạy nhiều như vậy, cho dù có Phó Thư kéo đi cũng thật hao thể lực. Cuối cùng kiệt sức không nhắc nổi chân lên nữa, liền bỏ tay tên kia ra đứng thở dốc.

Phó Thư ở phía trước vẫn lo chạy cho nhanh, không hề phát hiện mình đã để lạc mất Triệu Cảnh Hoàng.

Triệu Cảnh Hoàng thở xong, phía sau cả đám người đông như kiến cũng đuổi tới, hắn cố chạy vào bước, bắt lực gọi: “Phó Thư...”

“Bắt lấy hắn!” Người chạy đầu tiên gào ầm lên, to tới mức Phó Thư cũng nghe thấy.

Y liền quay đầu lại, kháo! Triệu Cảnh Hoàng ở cách đó ba trăm thước đang bị cả đám người vây quanh! Y liền hít sâu một hơi, hét một tiếng lên tinh thần, sau đó nhào vào, đánh bật hết mấy người đang giữ áo Cảnh Hoàng!

“Cảnh Hoàng! Ta công ngươi!”

Y liền công Triệu Cảnh Hoàng lên, lão đảo một cái, ngã xuống, hai tên hãm đè lên nhau.

“Xin lỗi, ai bảo ngươi nặng vậy đâu!” Giờ thì hai người đã bị vây kín mít.

Phó Thư thấy vậy, lập tức quát to: “Các người... Lấy nhiều đánh ít!”

Nam nhân cầm đầu hừ lạnh một tiếng: “Dám chạm vào đại tiểu thư của chúng ta, còn muốn chạy trốn? Người tới, bắt bọn họ a!”

Sáu nam nhân liền vung dây thừng tiến lên, đám quần chúng thì tranh nhau đứng thành một bức tường người rắn chắc.

Lòng bàn tay Phó Thư ướt đầm mồ hôi, y liếc nhìn bình nước bên hông, hận không thể biến nó thành lợi kiếm! Đăng bởi: admin

## 22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Triệu Cảnh Hoàng nhìn theo ánh mắt y, sách một tiếng: “Người khác đều mang theo bội kiếm, người thì sao, hai bên hông đều đeo bình nước, nếu có thích khách người định bảo vệ chủ tử bằng cái gì?”

Hai cái bình đều để đựng nước, trong đó có một là đựng nước trái cây, trong ngực y còn có một cái túi đựng lương khô, hai bên tay áo cất điểm tâm với kẹo, trong đai lưng là một đôi đũa, hỏa chiết tử, một bọc muối ăn, hạt tiêu, trong giày là dao gọt hoa quả. Đối với y mà nói, việc Phụng Hữu Hoài gặp nạn là cái gì đó vô cùng viễn tưởng, cho nên y mới chỉ mang theo mấy thứ đồ dùng hàng ngày.

Đôi mắt với quần dịch, Phó Thư cũng chẳng rảnh rỗi mà nghe chế nhạo.

“Từ đây!” Phó Thư quát một tiếng chói tai, nghe cũng có uy lực, “Rõ ràng là các người lao tới trước!”

“Chúng ta lao tới, người không biết né sao? Ân? Rõ ràng là tiểu bạch kiếm này nhân cơ hội chiếm tiện nghi của đại tiểu thư chúng ta!” Khí thế của tên thủ lĩnh kia còn hơn y, cứ nói một chữ lại phun ra một giọt mưa xuân, Phó Thư tức giận lau lau mặt liên tục.

Triệu Cảnh Hoàng thở xong, liền lạnh lùng cười: “Vây còn phải nhìn đại tiểu thư các người là loại hàng nào đã. Gặp quan phủ phải không? Bản công tử liền theo các người đi.”

Hắn một thân hoa quý y phục, thanh sắc câu lệ, uy thế dọa người, loại quý khí trời sinh này không phải là thứ người thường có được. Nói cách khác, ai nhìn vào cũng biết phi phú tức quý.

Dưới chân thiên tử, quan to quý nhân nhiều lắm, đối phương hiển nhiên cũng là người hiểu chuyện. Phó Thư tai thính, chợt nghe thấy một tên hạ bầm vào bên tai thủ lĩnh nói: “Lão đại, thuộc hạ điều tra rồi, mấy kẻ này không phải người kinh thành.”

Thủ lĩnh nghe vậy liền ưỡn ngực, khí thế ngất trời. Cường long nan áp địa đầu xà, ai cần biết mấy tên kia là ai, chỉ cần không phải người kinh thành, hắn sao phải sợ.

Phó Thư kéo kéo tay áo Triệu Cảnh Hoàng: “Ta có giấy chứng nhận thân phận, có cần cho mấy người kia coi không?” Phó Thư đương nhiên chẳng sợ quan phủ, nhưng Triệu Cảnh Hoàng ra ngoài gặp người, không gặp phiền toái vẫn hơn.

“Người muốn cho cả thế giới biết mình là ảnh vệ?” Triệu Cảnh Hoàng nhướn mày.

Phó Thư khẽ giật mình, ảnh vệ chính là những kẻ vốn không thể lộ ra dưới ánh mặt trời, giờ lại có nhiều người nhìn như vậy, y đương nhiên lại càng không thể!

“Vây Cảnh Hoàng người có gì chứng minh thân phận không?”

Triệu Cảnh Hoàng lấy hai viên hắc trân châu ra, giơ lên trước mặt đám cường đạo, mặc kệ mấy kẻ kia hai mắt tỏa sáng. Hắn cao giọng, bình thản nói: “Hắc trân châu không chỉ là đặc sản của Hải Lan Quốc, mà còn là hoàng thất cống phẩm, hơn nữa hắc trân châu này lại còn lớn như vậy, sách.”

Phó Thư lại vênh tai lên, nghe thấy tên thuộc hạ vừa rồi lại nói thầm với thủ lĩnh: “Lão đại! Hắn nói thật đó! Thuộc hạ điều tra qua, loại hắc trân châu này chỉ có hoàng thất mới có! Bọn họ chẳng lẽ thật là hoàng thân quốc thích sao?”

Thủ lĩnh kia vỗ đầu nghĩ một lúc: “Hoàng thân quốc thích thì sao? Quốc cữu gia bây giờ còn là thúc thúc ta nha!”

Phó Thư lập tức nói vào tai Triệu Cảnh Hoàng: “Cảnh Hoàng! Bọn họ cũng là hoàng thân quốc thích!”

Triệu Cảnh Hoàng lườm y một cái: “Ta còn là hoàng tử nha!”

Giọng nói không cao không thấp, cả đám người vừa nghe thấy liền hít sâu một hơi kinh ngạc.

Tên thuộc hạ kia lại nói thầm: “Lão đại! Bọn họ nói người kia là hoàng tử! Phong Lô quốc chúng ta không có hoàng tử lớn như vậy, Hải Lan Quốc cũng không có, vậy hắn là hoàng tử nước nào a?”

Thủ lĩnh trầm ngâm một lát nói: “Người nghĩ tiếp đi, có hoàng tử nước nào tầm tuổi này không?”

Thuộc hạ ôm đầu tự hỏi.

Triệu Cảnh Hoàng kéo kéo Phó Thư, ý bảo y chuẩn bị sẵn sàng, sau đó vung mạnh tay áo, thiên nữ tán hoa một cái, một đồng bạc vụn rơi đầy đất. Cả đám người náo loạn, hỗn thành một đám, trước sức mạnh đồng tiền, tất cả đều đã sớm vứt cái gọi là chính nghĩa đi tận đâu đâu. Triệu Cảnh Hoàng cùng Phó Thư thừa dịp loạn chuồn ra, quay lại thấy một đám người vẫn đang bám theo, liền cắn răng chạy như điên.

Hai người chạy một lúc, nhìn lại, đám người kia vẫn cứ như âm hồn bất tán đuổi theo.

“Cảnh Hoàng! Ta công người!”

“Không cần, người dùng khinh công chạy, ta theo được!” Nói xong, chính mình liền lẳng ba vi bộ lên trước vài bước.

Phó Thư ngẩn người, không ngờ Triệu Cảnh Hoàng cũng biết khinh công, lại nghĩ nghĩ, mới ngộ ra là hẳn dùng khả năng di chuyển trong nháy mắt chậm rãi chạy. Dù sao giữa ban ngày, một người sống đẳng hoàng tự nhiên biến mất cũng không được.

Rốt cuộc, rốt cuộc, cũng không còn cách cửa thành bao xa nữa.

Bảy người phía sau dừng lại, thủ lĩnh đặc ý nói: “Thủ vệ là bạn ta, sẽ chặn mấy người họ lại thôi.”

Phó Thư thính tai, giữ Triệu Cảnh Hoàng lại: “Cảnh Hoàng, bọn họ câu kết với thủ vệ!”

Triệu Cảnh Hoàng nói: “Trở về hỏi chủ tử nhà người xem chỗ hắc trĩ an kiểu gì đi!”

Nghe thấy người kia mắng Phượng Hữu Hoài, Phó Thư rất là bất bình, nhưng không mở mồm ra được, bởi vì... Đám người kia thật sự vô cùng đáng giận!

Thấy hai người dừng lại, tên thủ lĩnh liền vẫy tay cho huynh đệ tiếp tục đuổi.

Hai bên giằng co.

Triệu Cảnh Hoàng lạnh nhạt nói: “Người là cháu của quốc cữu gia? Hay nói là, hoàng hậu nương nương là đường tỷ của người?”

Thủ lĩnh nói: “Hừ, thức thời thì giao hắc trĩ trâu ra!”

Triệu Cảnh Hoàng trừng mắt lạnh giọng: “Còn xem người có động được vào ta không đã.”

Thủ lĩnh khoát tay: “Lên!”

Triệu Cảnh Hoàng cũng đẩy Phó Thư ra phía trước: “Đừng lãng phí một thân võ công của mình nha!”

“Phó Thư” thì đúng là có một thân võ công, nhưng y thì không a! Sáu người mười hai nắm tay nhào tới, Phó Thư đành dựa vào bản năng nhảy đồng tránh tây đánh tả.

Bên này còn thắng bại bất phân, tên thủ lĩnh đã tiến lên, lao về phía Triệu Cảnh Hoàng.

Triệu Cảnh Hoàng cau mày lùi một bước.

Đúng lúc này, một trận kinh phong bay tới, thân thể tên thủ lĩnh kia bay ra ngoài. Tốc tốc mấy tiếng, mũi ám khí lại bắn về phía sáu kẻ bao vây Phó Thư, tất cả đều ngã xuống đất.

Phó Thư quay lại thấy một người phi thân xuống, tà áo tung bay, dùng tay áo bào ôm gọn Triệu Cảnh Hoàng.

Tên thủ lĩnh kia lại lảo đảo đứng lên, ngón tay người nọ bắn ra, cách không điểm.

Phó Thư ngơ ngác nhìn nam tử ngẫu hết biết này, hỏi: “Cảnh Hoàng, hắn là ai vậy?”

“Hộ vệ.”

Phó Thư hít hít mấy cái: Thật tốt quá, không phải hoàng đế không phải hoàng tử không phải vương gia, cùng một giai cấp với mình! Phó Thư này quyết định phong người làm thần tượng! Đăng bởi: admin

## 23. Chương 23

### CHƯƠNG 23

Phó Thư liếc mắt một cái đã biết người kia nhất định là nhân tài kiệt xuất, người như vậy đừng nói là làm ảnh vệ hoàng gia, kể cả có là võ lâm minh chủ cũng không có gì quá đáng. Trước loại phong cách siêu sao sáng lóa, khí thế quân lâm thiên hạ vượt mặt hoàng đế như thế này, Phó Thư chỉ có thể ngả mũ cúi chào.

Thấy người kia ôm Triệu Cảnh Hoàng chuẩn bị đi, Phó Thư lập tức lên tiếng: “Anh hùng xin dừng bước!”

Triệu Cảnh Hoàng quay lại nhìn y: “Đi về chứ đừng làm cái gì giờ.” Sau đó liền đạp thẳng lên mặt tên thủ lĩnh đám người kia, cười lạnh, “Người về phủ Thuận Thiên đưa tin trước, ta sẽ đem hoàng đế tới sau.”

Phó Thư chạy theo, quyết tâm làm cái đuôi của “anh hùng” kia, “Xin hỏi tôn tính đại danh anh hùng!”

Anh hùng quay đầu lại nhìn y một cái, chiếc mặt nạ trên mặt hắn khiến Phó Thư nghĩ tới Saint Seiya [Áo Giáp Vàng, muốn biết thỉnh đi đọc], nam tử vừa thần bí vừa cường đại như vậy chính là gu của Phó Thư rồi nha.

“Tiêu Thiên Thanh.” Anh hùng trả lời, “Cảnh Hoàng, người này là ai?”

Giọng nói của anh hùng phi thường ôn nhu, ngược hẳn với khí thế thái sơn áp đỉnh của hắn. Phó Thư cũng vì thế mà tăng thêm hảo cảm với người này.

Triệu Cảnh Hoàng trả lời: “Bằng hữu của ta, ảnh vệ của Phượng Hữu Hoài.”

Tiêu Thiên Thanh lại liếc mắt nhìn y một cái, Phó Thư liền đứng nghiêm, cười tới sáng lạn.

Tiêu Thiên Thanh tiếp tục ôn nhu nói một câu làm Phó Thư hóa đá nửa ngày: “Ảnh vệ? Nhìn cái dạng này, ta thấy dễ là nam sủng hơn đi.”

Hồi cung, đầu óc Phó Thư vẫn tỉnh tỉnh mê mê. Lần đầu tiên, y bị người khác cho là nam sủng, cũng không khỏi lòi gờng ra tự kỷ, nhìn nhìn chính mình, mi dài dài, mắt to to, mũi cao cao, môi hồng hồng, mặt trắng trắng, quả nhiên là tú sắc khả xan, liếc mắt một cái liền thấy rõ là nam hài, thân thể cũng chỉ hơn một nữ hài ở chỗ... phẳng lỳ, không có ngực thôi.

Nhìn y rầu rĩ không vui, Phượng Hữu Hoài quan tâm hỏi: “Phó Thư, làm sao vậy?”

Phó Thư nói: “Có người nói ta giống nữ nhân.”

“Nữ nhân? Chỗ nào a, người nọ là ai, ta tới mắng hắn.”

Phó Thư chỉ vào Tiêu Thiên Thanh: “Hắn phỉ báng ta!”

Phượng Hữu Hoài mỉm cười nhìn Tiêu Thiên Thanh: “Y nói thật sao?”

Tiêu Thiên Thanh hất cằm: “Ta nói y giống nam sủng của người, chẳng lẽ không phải?”

“Trong lòng có Phật thì nhìn thấy Phật, trong lòng có...” Câu tiếp theo bất nhã, Phượng Hữu Hoài không nói tiếp, “Người cho là ai cũng giống người nuôi cả đám nam sủng trong nhà?”

Tiêu Thiên Thanh mỉa mai trả lời: “Hậu cung này năm ấy cũng có cả đám nam sủng đó thôi, Dung Cửu Châu vừa đi, người giấu hết cả đám đâu rồi?”

“Đi cùng hết rồi.” Phượng Hữu Hoài quay lại, ôn nhu an ủi Phó Thư, “Hắn là nam sủng của Cảnh Hoàng, ghen tỵ với người thôi, đừng để trong lòng.”

Phó Thư cũng không phải người thích để bụng, nhưng mấy lời kia làm y bị thương sâu sắc nha. Vì thế, sau khi hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang chạy ra sau Phượng Hữu Hoài, mới nghĩ tới câu nói vừa nghe được – “Cái gì? Hắn là nam sủng của Cảnh Hoàng???”

Triệu Cảnh Hoàng lười biếng đáp: “Có gì đáng ngạc nhiên. Thiên Thanh, chúng ta đi, về phòng.”

Bỏ qua vẻ mặt choáng váng của bạn Phó Thư, hai người nắm tay nhau tung tăng về phòng.

Phó Thư cứng đờ người, từ từ lùi xa khỏi chỗ Phượng Hữu Hoài. Quan hệ của Triệu Cảnh Hoàng cùng Tiêu Thiên Thanh giống như ánh xạ, làm cho y cảm thấy ở chung với Phượng Hữu Hoài có chút xấu hổ.

Phượng Hữu Hoài nhìn tên kia cẩn thận đề phòng mình, bất lực nhả ra một câu: “Có tặc tâm không tặc đảm.”

Triệu Cảnh Hoàng cùng Tiêu Thiên Thanh không hề ngại ngần gì, giữa ban ngày ban mặt trốn trong phòng làm chuyện cấm-trẻ-em. Phó Thư rất tò mò, nhưng cũng chẳng dám lại gần xem trộm. Cũng may là chính điện, tầm cung của Phượng Hữu Hoài cách phòng hai người kia khá xa, không thì chắc cả tối y khỏi phải ngủ luôn.

Mà ngày hôm sau, Phượng Hữu Hoài liền nhận được thư của Thuận Thiên phủ doãn, về việc cháu của cha của hoàng hậu bị người bắt cóc hành hung, làm cho cả người huyết dịch ngưng trệ, thiếu chút nữa mất mạng.

Trở lại chính điện, Phượng Hữu Hoài gọi Phó Thư xuống, ném tấu chương cho y nhìn: “Trên đây nói nhóm bắt cóc tổng cộng có ba người, một mặc hắc y, một mặc cẩm y, một đeo mặt nạ, thật giống với người cùng Cảnh Hoàng Thiên Thanh đi, nói xem, chuyện gì?”

Phó Thư nghĩ lại mà tức anh ách, đám người kia rõ ràng giữa ban ngày dám đi cướp tài sản của người ta, không đem ra trừng trị một phen cũng phí!

“Sự tình là như vậy, thuộc hạ cùng Cảnh Hoàng hôm qua đi dạo phố, Cảnh Hoàng trước mắt mọi người lôi hắc trần châu ra chơi, sau đó thuộc hạ phát hiện có người theo dõi, liền nhắc Cảnh Hoàng cẩn thận một chút. Sau đó có một chiếc kiệu chạy tới trước mặt, cố ý va vào chúng thuộc hạ, Cảnh Hoàng bị ngã đè lên, đám người kia liền nói Cảnh Hoàng phi lễ tiểu thư bọn họ! Bệ hạ người không biết bộ dạng tiểu thư kia thế nào đâu, mất hí miệng rộng, thuộc hạ còn thấy chướng mắt, huống chi là Cảnh Hoàng! Cảnh Hoàng liền nhận định mấy kẻ kia muốn cướp tiền, vì thế liền chạy, kết quả liền có một đám người đuổi theo, thuộc hạ cùng Cảnh Hoàng chạy chạy chạy chạy, cuối cùng Cảnh Hoàng chạy hết nổi, bị đám người phía sau bắt được, thuộc hạ nhảy vào cứu, liền bị vây lại. Cảnh Hoàng liền ném tiền ra ngoài, khiến cho hiện trường hỗn loạn cả, thuộc hạ cùng Cảnh Hoàng mới có thể đào thoát! Thuộc hạ cùng Cảnh Hoàng lại chạy chạy chạy chạy, rốt cục tới cửa thành... Tiêu đại hiệp xuất hiện liền đem hết đám người kia ra giáo huấn một chút! Bệ hạ, người không biết chứ, Tiêu công tử lúc ấy thật là uy phong nha, bùm bùm cái bắn ra liền sáu mũi ám khí!”

Phó Thư dùng ngôn ngữ giản dị miêu tả sơ lược hết thấy sự tình xong, Phượng Hữu Hoài ngồi nghe mà khóe mắt run run, cuối cùng chỉ nói có một câu: “Sau này luyện viết văn nhiều chút.”

Tiếp theo liền nhìn chằm chằm lên “chứng cứ phạm tội” trên bàn mà trầm tư, “chứng cứ” là ám khí của Tiêu Thiên Thanh, muốn nói dư tiền, trên đời không ai so được với tên này đi, dù là kẻ có tiền nhất trong võ lâm cũng không ai dám lấy vàng lá ném như ám khí.

Thấy hắn không nói gì, Phó Thư sốt ruột, chỉ sợ hắn cố kỵ mặt mũi hoàng hậu mà bao che tội phạm: “Bệ hạ, chuyện này xử lý sao đây? Thuộc hạ cùng Cảnh Hoàng không sao chứ?”

Phượng Hữu Hoài nói: “Bọn họ làm sai trước, ta nói với hoàng hậu mấy câu, cho nàng xử lý việc này đi, dù sao phạm nhân cũng là đường đệ của nàng.”

Phó Thư bĩu môi: “Lỡ hoàng hậu nương nương bao che thì phải làm sao giờ?”

Phượng Hữu Hoài cười cười: “Sẽ không, ta tin tưởng Hương Hà.”

Sau đó thuận tay nhét đám vàng lá vào tay Phó Thư: “Cho người này, đừng để Tiêu Thiên Thanh thấy.”

Phó Thư đếm đếm: “Bệ hạ, thuộc hạ nhớ rõ Tiêu công tử ném ra sáu phiến nha, sao giờ còn có ba!”

“Ân, ba phiến còn lại chắc ở chỗ Thuận Thiên phủ doãn rồi, mai ta đòi về cho người.” Đăng bởi: admin

## 24. Chương 24

### CHƯƠNG 24

Quan hệ của Triệu Cảnh Hoàng cùng Tiêu Thiên Thanh khiến cho Phó Thư càng ngày càng tò mò về vấn đề nam sắc, một lần y ngẫu nhiên đi ngang qua phòng hai người kia, nghe thấy âm thanh bên trong, liền xấu hổ lập tức bay tới tố cáo với Phượng Hữu Hoài.

“Bệ hạ! Ta nghe thấy rồi!”

“Ân?” Không đầu không đuôi gì a, Phượng Hữu Hoài đặt tấu chương xuống, nghe tên kia hót lẻo.

“Giọng của Cảnh Hoàng a... Kỳ quái thật, vì sao giọng hắn lại lớn vậy nha?” Phó Thư gãi gãi đầu không hiểu.

“Bởi vì hắn là thụ.” Phượng Hữu Hoài nói thẳng luôn.

Phó Thư nhìn người kia: “Bệ hạ biết nhiều thật!”

Khen kiểu này thà không nói còn hơn. Hơn nữa, ánh mắt Phó Thư nhìn hắn là lạ nha, tám phần mười là lại đang nghĩ loạn thất bát tao gì rồi.

Mà đúng là bạn Phó Thư đang nghĩ bậy thật. Y đang suy tư thế này, hóa ra Cảnh Hoàng là thụ a, vậy chẳng phải Tiêu Thiên Thanh là công sao? Thôi, chuyện này cũng chẳng quan trọng, quan trọng là giờ y đang nghiêng đầu bốn mươi lăm độ gian tà nhìn Phượng Hữu Hoài, hoàng đế yên lặng ngồi phê duyệt đồng tấu chương vĩnh viễn không bao giờ hết kia, dưới miện quan hắc kim là tuần nhan ôn thuận như ngọc, nhìn xuống chút nữa, miện phục huyền sắc bao lấy thân thể cao gầy, khiến cho phần da thịt lộ bên ngoài càng thêm trắng mịn như ngọc. Phó Thư lại nghĩ nghĩ, phía trong y phục là...

Xìt –

Phượng Hữu Hoài thấy một đạo hồng quang xẹt qua bên cạnh, liếc mắt nhìn xong liền nhú mày, “Phó Thư, chảy máu mũi kia.”

Phó Thư lau lau mũi, dờ dẫm xoay người. Nhị hoàng tử kéo vạt áo, rất hiểu ý đưa khăn tay cho y, nhẹ nhàng nói: “Phó ca ca, ta biết phụ hoàng rất đẹp, nhưng không ngờ tới mức khiến người chảy máu mũi nha! Ai, nghiệp chướng nghiệp chướng!”

Phó Thư nghe xong chỉ hận không có cái lỗ nào mà chui xuống, Phượng Hữu Hoài chỉ thản nhiên cười một tiếng, vụn phần bất đắc dĩ.

Đêm đó, sau khi Phượng Hữu Hoài đi ngủ, Phó Thư cũng trèo lên giường. Y làm hắn một cái giường trên... xà nhà, êm ái thoải mái vô cùng, bình thường chỉ cần đặt lưng xuống là có thể ngủ. Chính là tối ấy, lần qua lộn lại hoài vẫn không ngủ được, cuối cùng quyết định bò xuống long sàng hoàng đế chơi. Người kia đã ngủ, hơi thở đều đặn, khuôn mặt điềm tĩnh. Phó Thư nhìn mà tâm viên ý mãn, lắc lắc đầu, đem tất cả mọi suy nghĩ vứt ra ngoài.

Cuối cùng cũng mơ mơ màng màng ngủ được, y có một giấc mơ, đại khái là mộng xuân. Bởi vì nam nhân trong mộng xích thân lỏa thể, tuy phần bộ vị mấu chốt bị bôi đen, nhưng gương mặt thì có thể thấy rõ rành rành.

Phó Thư bừng tỉnh, đối với y, cái này phải gọi là ác mộng!

Mà không ổn nhất chính là, y cứ nhiên mộng di.

Đối với một thiếu niên trong thời kì trưởng thành mà nói, chuyện này cũng thực rất bình thường, nhưng đối tượng trong mộng khiến y ý thức được tình thế nguy hiểm hiện tại, liền xin nghỉ nửa ngày, sau đó lập tức phi thân ra khỏi Dưỡng Tâm Điện.

Vừa ra khỏi cửa liền bị nhị thập ngũ chặn lại. Nhị thập ngũ là ảnh vệ của nhị hoàng tử, ngày thường ẩn thân ở đâu, đừng nói là nhị hoàng tử không biết, cả Phó Thư còn chẳng rõ nữa là.

Chuyên nghiệp là gì? Chính là thế này chứ thế nào! Phó Thư vô cùng bội phục luôn.

“Phó Thư, hôm nay khí sắc của ngươi không tốt lắm, sao vậy?” Nhị thập ngũ thân thiết hỏi.

Ảnh vệ ai cũng lãnh tích cô ngạo, ít khi quan tâm tới người khác, vì thế Phó Thư vô cùng cảm động: “Cảm ơn đã quan tâm, ta chỉ muốn về phòng một lúc.”

Nhị thập ngũ nói: “Hôm nay ngươi vừa rời giường, việc đầu tiên làm là đi giặt chăn chiếu.” Rồi rất ái muội khẽ nhếch khóe môi, rất miễn cưỡng cũng có thể tạm gọi là cười, “Phó Thư, tối hôm qua mơ thấy gì vậy?”

Phó Thư xấu hổ đỏ bừng mặt: “Ta chỉ là không muốn chuyển nhà lên ở hẳn trên xà thôi! Ngươi ở lại bảo hộ nhị hoàng tử cùng Hoàng thượng, ta phải đi!”

Trở lại khu phòng của ảnh vệ, tạ ơn trời đất, bên trong đã có tới năm tên ảnh vệ rảnh hơi.

Đầu tiên, ảnh vệ cũng là người. Tiếp theo, ảnh vệ là nam nhân. Thứ ba, chỉ cần là nam nhân, nhất định có nhu cầu về chuyện đó. Bọn họ không phải thái giám cũng chẳng phải hòa thượng, chỉ là một đám nam nhân làm việc trong bóng tối, cho nên sách gối đầu giường của ai cũng là đông cung đồ, khuê phòng tình thú bí tịch, XX thập bát thức, muốn đen tối tới đâu có ám muội tới đó. Trước kia Phó Thư ngây thơ, xấu hổ không xem, giờ y đang mặt dày tới chỗ thập lục mượn thử coi.

Thập lục tùy tay lấy một cuốn sách dưới chiếu đưa cho y. Phó Thư mở ra xem, bên trong là hình nam nữ \*\*\*, cạnh còn có ghi chú giải thích, khiến y sợ tới mức vội vàng ném đi.

Thập lục cười hắc hắc: “Tiểu bằng hữu xấu hổ rồi, tới đây, cho ngươi xem quyển khác.”

Cuốn này còn lớn mật hơn, kia tốt xấu gì cũng là một nam một nữ, giờ là ba, thậm chí là bốn người. Phó Thư nhìn mà đại mặt ra, mặt vàng như nến, cần môi tới xanh lại, cả người run run.

Thập lục sợ gây tai nạn chết người, liền đổi sang một cuốn nhẹ nhàng hơn: “Đây, quyển này vẽ thật sự rất đẹp, nguyên mẫu là đầu bài Yên Vũ của Xuân Vũ Lâu cùng công tử nhà Hộ bộ thượng thư nha.”

Phó Thư không dám nhìn tiếp, đành hỏi thẳng: “Có hình giữa hai nam nhân không?” Nói xong mặt đỏ tới không thấy mạch máu đâu.

Mắt bạn thập lục lập tức sáng lóe lên: “Hóa ra ngươi thích loại này! Ta đương nhiên có!”

Mà bốn tên trong phòng cũng đã sớm bò tới bên cạnh, chờ thập lục lôi sách từ đáy hòm ra.

Mấy cuốn này nghe tên thật ra rất hàm súc, quyển thứ nhất gọi là [cát đoạn liễu tự tử] (cắt đứt tay áo), quyển thứ hai là [tiểu bằng hữu môn nhất khởi phân đào tử] (nhóm tiểu bằng hữu cùng nhau chia đào), quyển thứ ba [Tiểu long hòa dương dương đích cố sự] (Chuyện cũ của tiểu long cùng dương dương), quyển thứ tư tên [giá cá thiên hạ một hữu tha] (Thiên hạ không có nàng).

Bốn người mỗi kẻ một cuốn, nhìn mà mi phi sắc vũ.

Thập lục giải thích: “Bệ hạ không thích nam phong thịnh hành, làm không biết bao nhiêu tiểu quan thất nghiệp. Nhớ trước đây khi thái thượng hoàng còn tại vị, mấy vị cô nương phải lo không có chỗ mà gả đi, ai.”

Nhị thập thất cũng nói: “Bởi vậy nên mấy năm nay bệ hạ tại vị, năm nào số dân tăng cũng nhiều hơn cả tám năm thái thượng hoàng tại vị cộng lại.”

Thập bát nói: “Đại ca tam đệ tứ đệ ngũ đệ của ta ai cũng một nhà năm con rồi, nói là phải lấy bệ hạ làm gương. Ai, chỉ còn ta là một mình thôi.”

Nhị thập thất nói: “Cả nhà ngươi đều dựa cả vào ngươi, cho nên bệ hạ cũng thật thông cảm, năm nào cũng tăng lương.”

Mấy tên ảnh vệ lại tiếp tục tám nhắm.

Phó Thư lùi vào góc, hít sâu ba lần, sau đó nín thở mở cuốn [cát đoạn liễu tự tử] ra...

Xìt –

Năm tên ảnh vệ đang bận buôn dưa nghe vậy đồng loạt quay đầu.

Thập lục đau lòng nói: “Yêu, Phó Thư, đừng có kích động tới chảy máu mũi a! Làm hỏng sách của ta ngươi không đền được đâu!”

Phó Thư lau lau mũi, cuộn sách lại để vào tay áo, lão đảo đi như mộng du. Đăng bởi: admin

## 25. Chương 25

### CHƯƠNG 25

Phó Thư sống đến tuổi này, cả tay con gái còn chưa dám cầm, đừng nói đến việc đọc mấy loại sách báo 18+. Bởi vậy nên, trên đường về, trong đầu y chỗ nào cũng là “Hóa ra nam nhân cùng nam nhân là như này như này” “Hóa ra chỗ đó của nam nhân cũng có thể như kia như kia”, sau đó lại tự động ghép hình... mình vào, khiến cho máu mũi chảy tong tong suốt dọc đường đi, mãi mới ý thức được mình đang huyết khí cương phương!

Một nam nhân cao lớn anh tuấn cản đường y, hất hàm nói: “Trên tay ngươi cầm gì vậy?”

Phó Thư hồi thần nhìn lại, hóa ra là thần tượng của mình, liền cười: “Tiêu công tử.”

Tiêu Thiên Thanh tao nhã vươn tay ra: “Đưa ta coi.”

Phó Thư giờ mới ý thức được mình đang cầm cái gì, liên tục lắc đầu. Nhưng Tiêu Thiên Thanh đã nhanh tay đoạt lấy, tán thưởng: “Phó công tử, hóa ra ngươi cũng xem thứ này a, nhà ta có nhiều lắm, muốn mượn không?”

Phó Thư quần bách, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ đang nghiên cứu chút thôi.”

“Nghiên cứu thứ này làm gì? Trực tiếp hỏi ta là được rồi.” Tiêu Thiên Thanh nhắm hờ mắt, cười tới ái muội, “Phó công tử, chẳng lẽ ngươi còn chưa có kinh nghiệm thực chiến?”

“Cứ gọi ta là Phó Thư đi.” Y tránh không trả lời, “Trả sách cho ta, ta, ta phải đi rồi.”

“Sách, vậy đúng là không có rồi, lại đây, bản công tử đưa ngươi đi thử luôn.”

“Ta không cần!”

Lời kháng nghị của Phó Thư hoàn toàn vô dụng trước cửu âm bạch cốt trảo của Tiêu Thiên Thanh, bị người kia lôi đi.

Lại là Xuân Vũ Lâu. Trước lạ sau quen, vẻ tú mỹ tuyệt trần của Phó Thư quả thực khiến cho tú bà vô cùng ấn tượng, mà Tiêu Thiên Thanh ném vàng như ném rác lại khiến tú bà cười như hoa, Tiêu Thiên Thanh cũng chẳng cần nằng tiếp đón, nói chỉ cần hai gian phòng là đủ.

Tới kỹ viện phiêu dương nhiên toàn là công tử đại lão gia, Tiêu Thiên Thanh liếc qua nhìn một lượt, tiếc nuối thở dài: “Không ai vừa mắt, người thấy sao?”

Phó Thư nhỏ giọng nói: “Bọn họ tới phiêu, không phải tới cho chúng ta phiêu...”

“Phó Thư, ngươi biết không? Cảm giác ép buộc thành công lúc nào cũng tốt nhất.”

“Tiêu công tử, ngươi không phải là cái kia cái kia của Cảnh Hoàng sao...”

“Hắn quần nổi ta sao?” Tiêu Thiên Thanh bước lên lầu, đá cửa từng phòng một, thò đầu vào soi, “Mấy kẻ tới đây đều phi phú tức quý, thượng thật vô cùng sáng khoái, gặp ai xinh đẹp ta lấy trước nha.”

“Ngươi thích thì tùy đi.” Ôm hết đi là hay nhất!

Phó Thư lần đầu tiên gặp người phiêu kỹ kiểu này, kiêu ngạo khí diễm tới mức tất cả khách nhân trong phòng đều bất mãn, tiếng mắng chửi vang lên không ngớt, thậm chí có cả mấy tên hộ vệ muốn tới giáo huấn, Tiêu Thiên Thanh không ra tay, chỉ nhìn một cái đã khiến đối phương sợ té khói, quả thật đúng là “dùng mắt giết người.”

Chính là, đẩy cửa ra không gặp phải mấy đại lão gia béo ị, thì là mấy lão nhân gây gió thổi bay. Thỉnh thoảng có một công tử trẻ tuổi, tài tử phong lưu, thì tư sắc lại quá bình thường không vào nổi pháp nhãn của Tiêu công tử.

Phó Thư thầm thấy may mắn, tới gian cuối rồi. Tiêu Thiên Thanh vẫn tiếp tục đá cửa, nhưng lần này đá không nổi, hần ngăn người ra, sau đó sử công phu phá cửa.

Một tiếng ầm vang, trần yên cuộn cuộn.

Lần này tú bà không thể không ra mặt ngăn cản, vị đại gia này mà tiếp tục, chỉ sợ là cả cái Xuân Vũ Lâu này cũng bị hủy luôn quá!

“Vị công tử này, ngày muốn loại nào, ta có thể tìm giúp, xin gởi cao đánh khề a!”

Tiêu Thiên Thanh thấy rõ người ở bên trong, hài lòng cười: “Không cần, bản công tử muốn hẳn.”

Tú bà liên tục đáp: “Được, được, được, Hạo Nguyệt, người mau tới hầu hạ công tử a, trăm ngàn lần không được chậm trễ.”

Tiêu Thiên Thanh nói: “Người đi xuống.”

Sau đó liền lôi Phó Thư vào. Người hẳn coi trọng đương nhiên không phải Hạo Nguyệt công tử kia, mà là khách nhân trong phòng Hạo Nguyệt công tử.

Vị khách nhân này kiếm mi tinh mục, tuấn dật bất phàm, quả thật đúng loại Tiêu Thiên Thanh thích, “Phó Thư, người thấy sao?”

Phó Thư lắc đầu: “Người thích người tới đi.”

“Sách, lần này ta đi là muốn tìm bạn cho người a, thật đúng là không nể mặt người ta mà.” Rồi lôi Hạo Nguyệt công tử ra ngoài, “Phó Thư, không cần khách khí, hẳn mà không theo thì cứ cường đi.”

Tiêu Thiên Thanh trước khi rời đi còn không quên sang phòng bên cạnh giật lấy cái cửa đem gắn sang bên này để tiện cho Phó Thư “làm việc.”

Phó Thư đứng trong phòng, mặt đỏ.

“Chào, chào a.”

Nam tử nhìn y một cái, tiếp tục uống rượu.

Phó Thư quay đầu lại, thấy Tiêu Thiên Thanh đứng bên ngoài nghe lén, nhất thời không biết phải làm sao. Cuối cùng, nam tử mở miệng: “Người muốn phiêu ta? Được, ta đồng ý a.” Sau đó vươn tay ra, kéo Phó Thư lên giường.

Phó Thư nói: “Uy, ta không có ý này a, người đừng động thủ động cước.”

Nam tử sờ soạng khắp người y, Phó Thư hoảng loạn, vội vàng nói.

Nam tử nhẹ nhàng nâng cằm y lên: “Đừng xấu hổ, ta sẽ khiến người thoải mái mà.”

Phó Thư đỏ mặt, ai muốn thoải mái a, chỉ có thể vội vàng lui về phía sau.

Nam tử đã nhìn trúng y, đương nhiên không chịu buông tha, liền tiến lại gần.

Phó Thư kêu ầm lên, đẩy hẳn ra: “Ta không muốn!” Tư thế này, rõ ràng là nam nhân muốn phiêu y mà, mơ đi!

Nam tử kéo kéo đai lưng: “Uy, người tên gì?”

Phó Thư trả lời luôn: “Phó Thư, còn người?”

Nam tử cười xấu xa: “Không nói.”

Phó Thư chạy ra cửa, liền bị Tiêu Thiên Thanh chặn lại: “Người có phải nam nhân không vậy?”

Phó Thư giờ cũng không cần biết mình có phải nam nhân, hay có muốn thượng nam nhân không, nói đơn giản: “Ta muốn về báo cáo kết quả công tác với bộ hạ, không rảnh chơi với người.”

Không thể phủ nhận rằng, hình tượng Tiêu Thiên Thanh trong lòng Phó Thư đã hoàn toàn sụp đổ.

Thiên hạ nam nhân đều như nhau, người ngày thơ trong trắng như y lại trở thành sinh vật lạ, ai, thói đời ngày sau a.

Riêng trong phương diện tình cảm, Phó Thư phải nói là vừa đơn thuần vừa chấp nhất, từ trước tới nay vẫn luôn mơ tới việc lấy một người vợ hiền lành, biết nấu ăn, có xinh đẹp hay không cũng không quan trọng, nhưng nhất định phải thật thiện lương, giống như là bạn tốt nhất của y, Ôn Nhã.

Từ nhỏ y đã sống giữa một đám con trai, con gái đối với y giống như thần thánh bất khả xâm phạm.

Tới dị thể, Phó Thư mới bị ai phát hiện, nguyên lai y không chỉ khát khao nữ nhân, mà còn ảo tưởng với cả nam nhân.

Vì thế, y quyết định thay đổi yêu cầu chọn vợ kén chồng của mình, từ người vợ hiền lành biết nấu cơm thành người tình ôn nhu thương yêu mình. Đăng bởi: admin

## 26. Chương 26

### CHƯƠNG 26

Chuyện Phó Thư một mình tới Xuân Vũ Lâu bị Phượng Hữu Hoài biết, sắc mặt hoàng đế bệ hạ cả ngày liên trầm trầm u ám, bất quá không phải ám Phó Thư, mà ám Thiên Thanh.

Chuyện đương nhiên thôi, Triệu Cảnh Hoàng vốn đã là một tên ăn bám, Tiêu Thiên Thanh cũng chẳng khác là bao, đều là một gao cẩu. Ăn của hắn ở cửa hắn dùng của hắn nốt mà dám dạy hư hại tử nữ nhà hắn, không thể tha thứ.

Bất quá, thân là cấp trên trực tiếp, hắn đương nhiên phải quan tâm tới sinh hoạt cá nhân của cấp dưới.

“Phó Thư, nghe nói người mượn một cuốn sách của thập lục?”

Phó Thư chột dạ: “Đúng vậy, ở chỗ Tiêu công tử rồi.”

“Chẳng lẽ người...” Phượng Hữu Hoài biết mà vẫn cố hỏi, “Nếu người cần, có thể tìm...”

Dừng nửa ngày không nói nổi câu sau, Phượng Hữu Hoài quả thật không biết nên bảo y đi tìm ai, cuối cùng đành nói: “Người còn nhỏ, không cần phải vội.”

Phó Thư gật đầu: “Thuộc hạ nhất định sẽ trung trinh như một với phối ngẫu của mình!”

Tiêu Thiên Thanh nghe xong khinh thường nói: “Phượng Hữu Hoài, người đúng là chiếm nhà xí mà không chịu thải.”

Rầm rầm, trái tim pha lê của Phó Thư tan nát, thần tượng toàn toàn sụp đổ, còn chuyển sang phản cảm. Y chính là như vậy nha, sẽ ghét bất cứ ai nói xấu Phượng Hữu Hoài!

Phượng Hữu Hoài lại chẳng thèm quan tâm: “Người nói sao cũng được, nhưng đừng dạy hư hại tử nữ của người ta.”

Tiêu Thiên Thanh chỉ tay vào mũi mình: “Dạy hư tiểu hài tử? Ta chỉ hơn hắn có hai tuổi thôi, hừ!”

Phó Thư quay lại nhìn hắn, hóa ra Tiêu Thiên Thanh chỉ hơn mình có hai tuổi nha.

Phượng Hữu Hoài nói: “Người không biết xấu hổ, còn muốn kéo cả Phó Thư theo? Ta cảnh cáo người, còn dám mang Phó Thư đến những nơi chướng khí mù mịt như vậy, ta đập nát cái Thanh Long Cung nhà người.”

Tiêu Thiên Thanh nói dối: “Ta sợ người sao? Cũng được, mai ta đưa Phó Thư đi xem mặt, để y tìm người tình trăm năm, có được không?”

Phó Thư nghe vậy biến sắc: “Xem mặt? Ta còn trẻ, không cần.” Kiếp trước kiếp này y đều chỉ là một nam hài to xác thôi nha, hơn nữa, y từng thề ba mươi tuổi, làm nên sự nghiệp rồi mới thành gia.

“Phượng Hữu Hoài bằng tuổi người đã có mấy vợ mấy tiểu thiếp rồi.”

Sắc mặt Phó Thư lập tức trở nên vô cùng ủy khuất. Phượng Hữu Hoài ho khan hai tiếng: “Nói bậy gì đó, không có nha.” Rõ ràng có mỗi một vợ một thiếp, chính là hoàng hậu cùng chu thực phi bây giờ.

Tiêu Thiên Thanh là ai a, tư tâm của Phượng Hữu Hoài có thể giấu được Phó Thư, làm sao lừa được hắn. Hắn ghét nhất loại quan hệ nửa vời này, liền nói luôn: “Người không muốn thu Phó Thư thì đừng cho hắn hy vọng.”

Phó Thư ngốc luôn, hy vọng? Hy vọng gì? Chẳng lẽ y muốn làm việc cạnh Phượng Hữu Hoài thôi cũng là hy vọng xa vời? Hay là có ý gì khác?

Phượng Hữu Hoài nhú mày: “Tiêu Thiên Thanh, đừng xen vào việc của người khác.”

Tiêu Thiên Thanh nói: “Ta nói sai sao? Người rõ ràng biết tên tiểu tử ngốc này thậm thích người, không cần thì phải đẩy hắn ra, cần thì thu làm nam sủng liền đi.”

...

Phó Thư chui vào góc ngồi. Ai nói y thậm thích người kia! Ai nói! Y chỉ là mê sắc thôi! Mê sắc nha!

Phượng Hữu Hoài cúi đầu xem tấu chương, hoàn toàn không nhìn hai người.

“Tiêu công tử, chuyện của ta người không cần lo.” Hảo cảm của Phó Thư với hắn đã hạ tới không.

“Hừ, ta không thích nhìn hắn như vậy thôi. Hơn nữa ta đâu có nói sai? Đúng là vậy mà!” Tiêu Thiên Thanh nói, “Phó Thư, hắn muốn nuôi nhốt người a, chẳng lẽ người không biết?”

“Ta là ảnh vệ của hắn, nguyên tắc đầu tiên của ảnh vệ là lấy bệ hạ làm trung tâm, là chủ tử, là thượng đế. Có nói người cũng không hiểu được.”

“Chẳng lẽ người cam tâm cứ như vậy ở bên hắn cả đời? Cho tới khi già đi, tới khi hắn hết sủng ái người?”

Phó Thư đỏ mặt ấp úng: “Người nói vậy, ta cùng với bệ hạ sao có thể...”

“Người thích hắn phải không?”

Phó Thư tự hỏi một lúc: “Thích.”

“Muốn phát triển quan hệ chứ?”

“...” Phó Thư thuần khiết trong sáng chỉ có thể yên lặng.

Tiêu Thiên Thanh tự động coi như y đồng ý: “Nếu vậy thì phải tranh thủ a! Ngốc!”

Kinh nghiệm trong chuyện tình cảm của Phó Thư là một con số không rất là tròn, sống hết mười chín năm mới thích một người, kẻ đó lại là cửu ngũ chí tôn, chỉ dám vụng trộm thầm thương. Nếu người kia là một nữ tử bình thường, y có lẽ cũng dám viết thư tình tặng mân cô, tới cửa cầu hôn. Nhưng, hắn là hoàng đế.

Muốn sống hạnh phúc hài hoà với một hoàng đế? Đó không phải mộng tưởng, mà là nằm mơ!

Tiêu Thiên Thanh bĩ ổi vuốt vuốt cằm: “Có thể áp hoàng đế dưới thân là giấc mộng cả đời của ta a, đáng tiếc Cảnh Hoàng rất xấu tính, tới giờ ta vẫn khó đấu thắng hắn. Phó Thư, ta đành trông cậy vào người vậy!”

Thảo nào.... hắn lại bắt chó đi cày, đa quân nhân sự.

Phó Thư cũng không ảo tưởng hảo huyền: “Cảnh Hoàng nói trong lòng người ta có kẻ khác rồi, ta... quên đi.”

Tiêu Thiên Thanh đáp: “Trong lòng Cảnh Hoàng cũng có người khác, chẳng phải vẫn theo ta nước sôi lửa bỏng sao?”

Uy, từ nước sôi lửa bỏng đâu dùng trong trường hợp này!

“Phó Thư, người không hiểu, cảm tình là chuyện của hai người thôi.”

Phó Thư mơ hồ nghĩ nghĩ, Phượng Hữu Hoài giữ mình trong sạch, không muốn quan hệ nam nữ linh tinh, y cùng hắn... thực sự rất xa vời. Hơn nữa y áp nổi hoàng đế sao? Hay là bị hoàng đế áp?... Phó Thư chỉ nghĩ tới cách nam nhân kết hợp, cúc hoa đã thấy khó chịu, không rét mà run.

Tiêu Thiên Thanh thận trọng soi xét một hồi: “Ta thấy người cũng có mấy phần tư sắc, hay theo ta đi, làm nam sủng của ta cũng được.”

Lần này Phó Thư không hề do dự, xoay người té khấn luôn.

“Bệ hạ, vừa rồi Tiêu công tử chỉ đùa vui thôi, người đừng để trong lòng.” Để tránh sau này hai người khó ở chung, Phó Thư liền giải thích trước.

“Đương nhiên.” Phượng Hữu Hoài an ủi y, “Nhưng người, đừng đặt ta trong lòng.”

Phó Thư quẫn bách cúi đầu.

Phượng Hữu Hoài nói thẳng luôn: “Người còn nhỏ, không hiểu tình yêu là gì, có hảo cảm với ta, không có nghĩa là yêu ta. Hơn nữa, người đi theo ta, chỉ có thể là một “nam sủng”, người nguyện ý để người khác nhìn mình như thế sao?”

Đây là sự thật, mặc kệ bọn họ yêu nhau, hay chỉ quan hệ đơn thuần, ở trong mắt người khác, y chỉ là nam sủng của hắn. Phó Thư không cần mặt mũi, nhưng cũng không thể chịu được cái danh từ này.

Phượng Hữu Hoài ôn nhu xoa đầu y: “Hảo hài tử, ta không muốn làm tổn thương người.”

Phó Thư cười cười: “Bệ hạ, người thật tốt với thuộc hạ.” Không muốn tổn thương sao, ít nhất, người cũng có để ý tới ta.

“Đúng rồi, Phó Thư, thập tam đã trở lại, sau này người cùng hắn bảo hộ ta đi.”

“Thập tam?” Là ảnh vệ đệ nhất nhân trong truyền thuyết, danh hiệu thập tam?

Phượng Hữu Hoài chỉ chỉ lên xà nhà: “Lên chào hỏi hắn đi.”

Phó Thư ngẩng đầu nhìn nam tử lãnh diện trên xà, ách... trông quen quen a... Đăng bởi: admin

## 27. Chương 27

### CHƯƠNG 27

Thập tam là ảnh vệ hoàng gia đầu tiên, so với ảnh vệ trưởng thập tứ còn thần bí hơn nhiều lắm. Hắn ban đầu vốn là ảnh vệ của hoàng đế, tới lúc Phượng Hữu Hoài tuyển ảnh vệ, cũng do một tay hắn chọn lựa, huấn luyện cho tới khi đạt được giấy phép. Trong số ảnh vệ chỉ có Phó Thư là đặc biệt nhất, do đích thân hoàng đế tuyển.

Cứ nghĩ một chút là đủ hiểu, thập tam tuyển ảnh vệ, bất kỳ ai cũng đều là kẻ vạn dặm có một, tư chất trời sinh, mà cơ thể Phó Thư bẩm sinh đã không tốt, áp vào tiêu chuẩn của thập tam thì đúng là một trời một vực, đương nhiên phải đội sổ thôi.

Phó Thư thâm trầm nhìn thập tam ngồi trên xà nhà, cuối cùng gờ tay ra: “Khỏe a.”

Thập tam lườm y một cái, hừ một tiếng biến mất luôn.

Phó Thư gãi gãi đầu, lần đầu tiên hai người gặp mặt cũng có chút vấn đề, thập tam không phải ai khác mà chính là vị nam tử ở Xuân Vũ Lâu muốn “phiêu” y ban sáng.

Phó Thư nhảy lên xà nhà, dù sao từ giờ trở đi cũng là đồng sự, ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy ngay, thế nào cũng phải giữ quan hệ tốt chút mới được!

“Thập tam rất dễ xấu hổ, người đừng để ý.” Thấy thập tam vô lễ bỏ đi luôn, Phượng Hữu Hoài cười cười giải thích.

Rất... dễ... xấu... hổ...

Phó Thư đang rất là nghi ngờ nha, Phượng Hữu Hoài có phải đang nói tới thập tam mà y biết không vậy nè.

Một lúc sau, thập tam trở lại. Kỳ thực hẳn cũng chỉ là ra ngoài một chút, không hề có ý gì khác. Phó Thư chớp chớp mắt trông chờ nhìn hẳn, trông rất là đáng thương, làm ý chí bạn thập tam cũng tan ra luôn, liền quay sang nói chuyện với y: “Phó Thư, thập tứ nói người không còn nhớ gì cả, xem ra là thật.”

Phó Thư ngưng ngưng cười cười: “Sau này nhờ người chỉ điểm thêm nhiều.”

“Không rảnh.”

“... Không sao.”

Thập tam quả thật là cổ quái, thích chơi trò bất động thanh sắc, chăm chú nhìn Phượng Hữu Hoài đang làm việc phía dưới, nhưng Phó Thư lại không ngửi được mùi đồng loại, vì thế tò mò hỏi: “Thập tam, tại sao người nhìn bệ hạ hoài vậy?”

“Không nhìn hẳn nhìn ai giờ?”

“... Nhắm mắt nghỉ ngơi cũng được mà.”

“Không thích.”

“Vậy chúng ta nói chuyện đi.”

“Lỡ tai bệ hạ rất tinh, sẽ bị phân tâm.”

“Thì dùng mật âm truyện thoại.”

“Không hứng thú.”

“...”

Thập tam quả thật khó ở chung, điều này làm Phó Thư rất buồn bực. Đại khái là vì từ lần đầu gặp hai người đã khó xử nhau rồi đi.

Nhưng, đã là ảnh vệ thì không ai không có một đặc điểm – độ hóng cao, mà ảnh vệ thần thoại như thập tam đương nhiên cũng không tránh khỏi, thậm chí độ hóng của hẳn cũng lên tới mức thần thoại luôn, chẳng thua thằng quái nào hết, lại còn được phủ cái mỹ danh “thu thập tình báo cho hoàng đế” nữa.

Mà lần này, người bất hạnh “được” hẳn soi là Triệu Cảnh Hoàng.

Triệu Tiêu hai người cả ngày trong phòng phiên vân phúc vũ, sống vô cùng sa đọa đồi trụy. Thế rồi một ngày đẹp trời, thập tam nói thầm với Phó Thư như thế này: “Vừa nãy nhị thập thất bảo là, hoàng hậu đuổi hết đám hoàng tử ra ngoài rồi nha.”

Phó Thư vĩnh tai lên: “Đêm khuya, hài tử đương nhiên phải đi ngủ rồi.” Có gì đáng nói đâu?

Thập tam nói: “Nhưng cả nhị thập thất cũng bị đuổi ra.”

“Không phải là chủ tử không biết tới tự tồn tại của ảnh vệ sao?”

“Chỉ là không biết bọn họ ở đâu thôi, mà lần này hoàng hậu hạ lệnh không ai được tới gần mà.”

“Hoàng hậu sao vậy?”

Hoàng hậu gần đây vì chuyện của đường đệ mà cãi nhau với Phượng Hữu Hoài, tuy rằng tên đường đệ kia cuối cùng cũng phải trả giá, bị đánh nhốt vào địa lao, không ai được phép cầu tình, nhưng việc như thế này xảy ra quả thật cũng có ảnh hưởng lớn tới thể diện hoàng hậu.

Thập tam ngoắc ngoắc ngón út: “Đi theo ta.”

Phó Thư khe liếc mắt nhìn Phượng Hữu Hoài.

“Chưa chết ngay được, người có muốn hóng không đây?”

Lại còn phải hỏi sao, Phó Thư đương nhiên lập tức te te chạy theo thập tam.

Hai đại cao thủ vô thanh vô tức trèo lên xà nhà của Tê Phượng Cung ngồi như đung rồi. Trong Tê Phượng Cung lúc này, trừ hoàng hậu ra còn một người, Triệu Cảnh Hoàng.

Phó Thư giật mình, không ngờ Triệu Cảnh Hoàng lại tư hội hoàng hậu giữa đêm, không hợp lý không hợp lý a!

Vì thế y quyết định phải... đóng tai lên hóng.

Hoàng hậu gần đây gầy hơn thật nhiều, ánh mắt cũng nhuốm đậm đậm sầu ưu. Nàng đáng lẽ phải là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ, nhưng nàng lại chưa từng biết vui vẻ là thế nào.

Hoàng hậu lên tiếng trước, “Điện hạ, Tiền Khai mấy ngày trước có mạo phạm người, người không để bụng chứ?”

Trình Tiền Khai là tên thủ lĩnh bị nhốt vào địa lao kia.

“Không sao.” Triệu Cảnh Hoàng thân nhiên nói, “Trước đây Tịch Kiến Trấn muốn người đi cùng hắn, có gì người lại từ chối?”

Hoàng hậu ảm đạm nói: “Ta không thể bỏ con mình ở lại được.”

“Úc, vậy giờ còn gọi ta tới làm gì.” Triệu Cảnh Hoàng cười lạnh.

Một nụ cười này của hắn làm cho hoàng hậu rơi nước mắt, mà Phó Thư ở trên cũng đã bắt đầu nhận định Triệu Cảnh Hoàng là người xấu đi khi dễ nhược nữ tử.

“Bệ hạ đã thật lâu rồi chưa tới gặp thần thiếp.” Nàng quả thật không thể chịu được nữa, giờ hễ là người trong hậu cung ai cũng biết Chu Thục Phi đắc sủng, hoàng hậu bị lạnh nhạt.

“Rồi sao nữa?”

Nước mắt của hoàng hậu đã rơi lã chã như mưa: “Hắn có thể không để ý tới ta, nhưng vì sao cả con mình cũng không chịu gặp? Vậy mà lại suốt ngày giữ nhị hoàng tử bên cạnh!”

Phó Thư cuối cùng cũng hiểu, Phượng Hữu Hoài ngày nào cũng kéo nhị hoàng tử đi khắp nơi, hóa ra là rung cây dọa khỉ.

Triệu Cảnh Hoàng nhu nhu thái dương: “Những việc này người hỏi ta ta biết làm sao? Dạy người mị thuật chẳng? Hay là diệt Chu Thục Phi?”

“Không, điện hạ, thần thiếp muốn đi khỏi đây.”

Phó Thư choáng váng, suýt nữa ngã khỏi xà nhà, may có thập tam trấn định giữ cổ lại.

“Duyên phu thê của ta với hắn đã hết, ta không thể chịu đựng được nữa rồi!” Hoàng hậu đột nhiên trở nên kích động, “Thay vì thủ cái cung điện lạnh băng này, ta thà ra đi còn hơn!”

“Vậy con người thì sao?”

Hoàng hậu cười tới thê lương: “Một ngày thần thiếp còn ở đây, hắn sẽ không nhớ tới, không chịu gặp bọn chúng, không bằng thần thiếp ra đi cho sạch sẽ, biết đâu hắn lại nghĩ tới con mình.”

Triệu Cảnh Hoàng lạnh lùng cười: “Rất giống với tác phong của người. Bất quá, hoàng hậu cãi nhau với hoàng đế rồi bỏ nhà đi cũng chẳng phải việc tốt đẹp gì, hừm, Dung Cửu Châu cũng sắp về rồi phải không?”

Sau đó hắn lấy một bình được từ tay áo ra, “Đổ thứ này vào đồ ăn của hắn, ách, tội độc chết thái thượng hoàng hắn là không nhẹ đâu, tới khi người bị phê, ta sẽ về đón người đi.”

Đặt bình được xuống, tạch một tiếng, Triệu Cảnh Hoàng biến mất.

Rời khỏi Tê Phượng Cung, cả người Phó Thư hoàn toàn lạnh lẽo. Thập tam chọc chọc y, bắt đầu nói cảm tưởng của mình. Đăng bởi: admin

## 28. Chương 28

### CHƯƠNG 28

Câu đầu tiên mà thập tam nói có pha chút cảm tính: “Người yêu trước là người thua cuộc.”

Phó Thư còn ít tuổi, không hiểu được thâm ý bên trong, chỉ có thể trầm mặt xuống. Kiếp trước, y là cô nhi, BOSS nói cha mẹ y chết vì tại nạn giao thông, trước khi chết còn ôm chặt y vào lòng, nhờ vậy Phó Thư mới có thể thoát nạn. Từ khi ấy, Phó Thư luôn cho rằng tình yêu của cha mẹ là vĩ đại nhất trên thế gian, y không thể tưởng tượng được có một người mẹ cư nhiên vứt bỏ con mình.

“Phó Thư, người nghĩ sao?”

“Không thể tin nổi. Hoàng hậu có thể mặc kệ hài tử mình được sao.”

“A, nàng cũng chỉ muốn tốt cho mấy hoàng tử thôi.”

Phó Thư không hiểu. Thập tam liền giải thích: “Bệ hạ thiên vị nhị hoàng tử rõ ràng như vậy, tới khi tất cả trưởng thành, chuyện lập thái tử sẽ lằng nhằng rồi. Theo lý, đại hoàng tử đương nhiên phải được chọn, nhưng không thể loại trừ khả năng bệ hạ sẽ vì tư tâm mà lập nhị hoàng tử làm thái tử, tới khi ấy không thể tránh một phen huyết vũ tinh phong. Hoàng hậu làm vậy, là muốn khiến bệ hạ áy náy, đối xử tốt với con nàng một chút.”

“Nhưng bệ hạ nói giang sơn của hần sau này sẽ chia đều cho các con a.”

“Dĩ tâm con người không thể lường được.” Thập tam thâm trầm nói, “Năm đó hần phải giết hết tất cả huynh đệ của thái thượng hoàng mới có thể ngồi lên vị trí này.”

Phó Thư nghe vậy cả người run rẩy, Phượng Hữu Hoài làm thế nào để từ một vương gia vô quyền vô thế lên làm hoàng đế, y quả thật không hề muốn nghe dù chỉ một chút!

Thập tam lại nói: “Hơn nữa, hoàng hậu nương nương yêu bệ hạ, cái này mới quan trọng nè.”

Phó Thư tự suy bụng mình ra bụng người: “Có thể ở bên người mình yêu, chẳng phải là tốt lắm sao?”

“Người nhìn lại bộ dạng hoàng hậu bây giờ xem, có nữ nhân nào có thể để trượng phu thấy đáng vẻ xấu xí nhất của mình sao?”

Hoàng hậu khi tuổi trẻ cũng là một mỹ nhân, nhưng mấy năm gần đây sinh hài tử, lại sống quá an nhàn sung sướng, thân hình đã thay đổi nhiều, phát phì trầm trọng.

“Thế mới nói là, một nữ nhân sinh hài tử cho nam nhân nào, có nghĩa là nàng vô cùng yêu người đó a.” Phó Thư thương cảm nói, “Ta về khuyên bệ hạ tới chỗ nương nương nhiều chút!”

Khi y vừa mới nhận chức, người kia còn chịu khó tới chỗ hoàng hậu, tới giờ thì gần như đã quên mất nơi gọi là Tê Phượng Cung rồi.

Mà, bạn Phó Thư ngây thơ không biết một phần rất lớn trách nhiệm đáng ra phải quy lên đầu mình, số là mỗi lần Phượng Hữu Hoài bước chân tới hậu cung, cái mặt của y còn nhăn hơn cả trái khổ qua, Phượng Hữu Hoài làm sao đành lòng a, mà hần cũng không phải không đi không được, vậy nên cũng bỏ ý định luôn.

Thập tam giữ cái tên hăm kia lại: “Đừng đi, vừa rồi ngươi có thấy Triệu Cảnh Hoàng phải không?”

“Đương nhiên thấy. Nhưng sao hai người này lại quen nhau được?”

“Hoàng hậu vốn được phái tới theo dõi bệ hạ, sau này hai người thành thân, có phu thê chi thật, cuối cùng hoàng hậu yêu bệ hạ, chủ động muốn sinh hài tử.” Thập tam thở dài, “Không cần biết nàng tiếp cận bệ hạ vì mục đích gì, hai người vẫn cứ là vợ chồng, đây là chuyện cả đời, bệ hạ mềm lòng đáp ứng. Kỳ thực hần cũng chỉ muốn bù đắp cho sự tịch mịch của hoàng hậu, ai ngờ lại khiến hoàng hậu nảy sinh ý muốn bỏ đi.”

Nói cách khác, không có hài tử, hoàng hậu sẽ không béo lên, không béo lên thì nàng sẽ không nghĩ quẩn.

Nhưng dĩ tâm của con người thật sự là vô cùng, hoàng hậu hiện giờ đã không còn trông cậy vào việc Phượng Hữu Hoài động tình với mình, chính là trước kia nàng thực ra cũng đã từng ảo tưởng, nghĩ rằng sau khi có hài tử, Phượng Hữu Hoài sẽ nhìn nàng, hoặc ít nhất cũng để nàng trong lòng, nhưng cuối cùng, Phượng Hữu Hoài đúng là thường tới chỗ nàng hơn, nhưng thực ra chỉ là vì không muốn gặp đám nữ nhân trong hậu cung kia. Tê Phượng Cung của nàng, đối với Phượng Hữu Hoài, chỉ là một nơi tránh gió bão.

Phó Thư xoa xoa mũi, nhìn hoàng hậu, y có cảm giác như thấy tương lai của chính mình, tới một ngày nào đó, y râu dài, bụng phệ, cao lớn thô kệch, không còn nhỏ nhắn xinh xắn như bây giờ, trên mặt toàn nếp

nhân, tóc hoa râm, y cũng sẽ rời đi. Lý do cũng thật đơn giản, chính là để người mình thầm mến luôn nghĩ tới dáng vẻ tốt đẹp nhất của mình thôi.

Vài tháng sau, Triệu Cảnh Hoàng rốt cuộc cũng cáo từ: “Phượng Hữu Hoài, ta đi đây.”

“Tái kiến.” Phượng Hữu Hoài không thêm giữ lại.

Triệu Cảnh Hoàng bĩu môi: “Thật vô tình.”

Phượng Hữu Hoài nhướn mày cười cười: “Người lúc nào cũng trốn trong phòng, thật sự là để ngủ sao?”

“Cáp, trong cung thật chán chết đi được, lâu lâu ra ngoài chút thôi.” Kéo tay Tiêu Thiên Thanh, “Hắn nhắm trúng tiểu ảnh vệ của ngươi, không muốn rời đi rồi này.”

Phó Thư trên xà nhà rùng mình một cái, cười khổ: “Ta quả thật không muốn dính tới hắn.”

Tiêu Thiên Thanh nhu tình nhìn về phía y: “Ta sẽ nhớ mỗi ngày viết thư cho ngươi ”

“Ta không biết chữ, ngươi có viết thế chữ viết nữa cũng vậy thôi.” Ngôn ngữ của thế giới này tuy giống, nhưng chữ viết lại khác nhau.

Phượng Hữu Hoài cười cười: “Không sao, ngươi cứ viết đi, ta sẽ đọc cho y nghe.”

Phó Thư đau đớn trừng mắt nhìn Phượng Hữu Hoài, sau đó im lặng đưa Triệu Cảnh Hoàng ra khỏi thành.

“Cảnh Hoàng, ta sẽ nhớ ngươi.” Y kéo kéo tay người kia, lưu luyến không buông ra.

“Ngoan, ta đã gọi Ninh Duệ tới rồi, hắn giờ chắc đã trên đường.”

Phó Thư ủ rũ: “Người nhất định phải tới gặp ra nha.” Năng lực của Cảnh Hoàng quả thật rất tiện lợi, muốn gặp chắc chắn tới được luôn đi!

Triệu Cảnh Hoàng lập tức trả lời: “Ta không quen ngươi.”

Phó Thư hóa đá.

Tiêu Thiên Thanh nhắc cầm y lên, cười tới lưu manh: “Có rảnh tới Chiêu Vân Quốc thăm chúng ta, ta sẽ đưa ngươi đi uống rượu.”

Phó Thư thương tâm nhìn bóng hai người xa dần xa, lắc lắc đầu, vừa rồi Cảnh Hoàng nói tới Ninh Duệ, là ai nha? Y có biết người đó sao?

Phó Thư có cảm giác Phượng Hữu Hoài nhất định sẽ biết, hay phải nói là, trên đời này không có chuyện gì, không có ai hắn không biết, vì trong hắc hắc có một mạng lưới tình báo vô cùng rộng lớn, mỗi ngày đều chuyển tin về bằng bồ câu đưa thư.

“Bệ hạ, thuộc hạ có điều muốn hỏi!”

“Nói.”

“Ninh Duệ là ai?”

“Đông Ninh Quốc Duệ Vương, giờ đang ở biên cảnh trồng hoa chơi. Ngươi hỏi làm gì?”

Quả nhiên a... Không phải hoàng đế thì là hoàng tử, nếu không nhất định là vương gia.

“Cảnh Hoàng nói hắn sẽ tới gặp ta.”

Phượng Hữu Hoài nhướn mày: “Úc, không sao, cũng chỉ là thêm một đôi đũa.” Sau đó lớn tiếng nói, “An Đức.”

“Có nô tài.”

“Dọn gian phòng thứ hai bên trái đi, quét dọn chút, rồi mang vào mấy bồn hoa, không, cứ xếp kín đặc hoa hoa cỏ cỏ vào đó, tốt nhất là Ngu Mĩ nhân ấy.”

“Nô tài tuân chỉ.”

An Đức đi rồi, Phó Thư lại bay xuống từ trên xà nhà: “Ninh Duệ kia thích cây cỏ sao?”

“Ân, hoa cỏ ngư điệu gì cũng thích, cả cái Đông Ninh Quốc bị hấn biến thành chuồng chim rồi.”

Ngay lập tức, bên tai Phượng Hữu Hoài vang lên một trận cười ngu “Hắc hắc hắc hắc”, mà chủ nhân không ai khác chính là Phó Thư. Y không chỉ cười ngu, mà mắt cũng sáng choang, xem ra Ninh Duệ quả thật là người y rất coi trọng, bởi vì loại biểu cảm này trước giờ Phó Thư chỉ vì hấn mà lộ ra. Đăng bởi: admin

## 29. Chương 29

### CHƯƠNG 29

Kiếp trước Phó Thư từ nhỏ đã sống trong cô nhi viện, đương nhiên quan hệ với những đứa trẻ khác trong cô nhi viện cũng rất tốt, Triệu Cảnh Hoàng thì đặc biệt thân với Tô Khinh Cuồng, y cũng giống vậy, cũng có bạn thân nhất, đó chính là Ôn Nhã, kẻ cuồng các loại hoa thảo.

Ôn Nhã vốn đi trước y một bước, khi vừa biết hấn chết, Phó Thư tự nhốt bản thân trong phòng khóc tới thiên hôn địa ám, không ngờ giờ vẫn còn có thể gặp lại, nhất thời cảm thấy BOSS quả thật rất rất vĩ đại.

Mà cái tên Đông Ninh quốc Duệ Vương kia quả thật giống hệt Ôn Nhã, Phó Thư khẳng định trăm phần trăm luôn, hấn nhất định là Ôn Nhã chuyển thế!

Trong lúc chờ Duệ Vương tới, Phó Thư ngày nào cũng nhìn phương xa hai lần, chui vào căn phòng thứ hai bên trái quét tước vệ sinh ba lần, chăm hoa hoa cỏ cỏ vô số lần, cho cá ăn một lần, cùng thập tam tám về Ôn Nhã vài lần.

Thời gian chờ đợi thật quá gian nan, mỗi ngày Phó Thư đứng ngồi không yên, nhảy lên xà rồi nhảy xuống sàn liên tục, quấy rầy nghiêm trọng tới việc nghỉ ngơi của hoàng đế đại nhân, khiến cho hoàng đế thật khó chịu, cuối cùng một đạp tổng Phó Thư ra ngoài, cho y đi giữ cửa thành, nếu Duệ Vương tới liền có thể gặp ngay lập tức.

Phó Thư được an bài như vậy, cảm động tới rơi nước mắt, vội vàng dọn đồ lao như bay ra cổng thành.

Y nấp trong bụi cỏ ngoài cửa thành ba ngày ba đêm, tới chạng vạng ngày thứ tư, hoàng đế ngồi kiệu tới. Thập tam phi tới cạnh, Phó Thư liền hỏi: “Bệ hạ đi đâu vậy?”

“Đón người.”

“Ai?”

“Duệ Vương điện hạ.”

“...” Phó Thư dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm thập tam, “Các người sớm biết Duệ Vương hôm nay mới tới?”

Thập tam ngáp: “Vớ vẩn, bệ hạ là ai chứ, tất cả đưa lên trên thiên hạ này đều một tay hấn buôn mà. Khụ, người đừng giận, ai nói mấy ngày liền người cứ như hầu tử nháo ầm lên, bệ hạ không đuổi người thì đuổi ai giờ!”

Ân, hình như đúng là lỗi của mình! Phó Thư đại nhân độ lượng không so đo nha.

Hoàng đế tới đúng một phút, mục tiêu liền xuất hiện. Ninh Duệ phong trần mệt mỏi tới, phía sau bụi đất tung đầy trời, ngày đêm chạy không ngừng nghỉ, tuy rằng bộ dạng có hơi chật vật, chính là quý tộc phong phạm vốn đã là bẩm sinh, hưởng chỉ về ngoài của hấn cũng không tồi, làm Phó Thư vừa nhìn thấy đã ngây người, cười ngu, nước mắt lưng tròng. Chỉ cần liếc mắt một cái, y đã có thể nhận ra nam tử nhu tình như nước kia chính là Ôn Nhã của y, chỉ cần liếc mắt một cái, liền đã rưng rưng, lệ rơi giàn rụa.

Thập tam yên lặng đưa cho y một cái khăn tay. Phó Thư lau lau nước mắt, xì mũi một cái, rồi trả lại cho hấn.

Ninh Duệ ghìim ngựa, mỉm cười nhìn Phượng Hữu Hoài vừa bước từ kiệu xuống, xoay người xuống ngựa: “Phượng bệ hạ, biệt lai vô dạng.”

“Nhờ phúc.” Phượng Hữu Hoài cười cười cầm tay hắn, “Người gây đi nhiều.”

“Cấp trên cắt xén bổng lộc, ta cũng chỉ có thể chịu thôi.”

“Muốn ta giúp không?”

“Không cần, ta trả tiền không nổi a.”

Phó Thư ngồi trong bụi cỏ rất là buồn bực, bởi vì Phượng Hữu Hoài còn ở đây, y không thể ra ngoài, mà y không thể ra ngoài thì ba ngày nằm đây ăn muối đốt coi như là công cốc, lần này đúng là bị Phượng Hữu Hoài khi dễ tới thăm luôn mà, nghĩ vậy, nước mắt lại tiếp tục chảy ào ào. Hơn nữa, nhìn người kia nắm tay Ninh Duệ, còn luyến tiếc không muốn buông ra, y thấy lòng chua chua nha, cũng không biết là ghen với ai.

Tán nhảm một hồi, Ninh Duệ liền vào chủ đề chính: “Phó Thư đâu?”

“Y là ảnh vệ, người nghĩ có thể ở đâu được?”

“Tốt, vậy chúng ta tới nơi không có người rồi nói chuyện tiếp.”

“Xem ra người quả thật rất sốt ruột a, y quan trọng tới vậy sao?”

“Vớ vẩn, chứ người nghĩ ta tới đây để gặp người sao?” Một ngày một đêm chạy tới, ai dè lại không nhìn thấy người mình muốn, Ninh Duệ cảm thấy khó chịu, mà khó chịu thì ngữ khí nói chuyện cũng rất không thêm nể nang ai, mấy hết phong cách ôn văn nho nhã ngày thường.

Phó Thư thính tai, nghe tới vậy lập tức hạnh phúc tới hoa nở lên đầu, thiếu chút nữa mất kiểm chế nhào ra ôm người kia. Nhưng hoàng đế lão tử rất là xấu tính, kéo tay Ninh Duệ lên kiệu, rồi cõ kiệu cứ thế đi xa dần xa ngay trước mắt Phó Thư.

Thập tam thấy vậy đẩy đẩy Phó Thư bảo y đuổi theo, Phó Thư nghe lời, hai người cứ thế rất là nghênh ngang đi giữa ban ngày ban mặt, trước mắt mọi người, cũng phải thôi, chỉ cần không viết mấy chữ “Ta là ảnh vệ” lên trán thì ai biết ta là ai đâu. Ẩn mà như không ẩn, đây chính là yếu quyết đầu tiên của việc tàng ẩn thân hình nha.

Vào Dưỡng Tâm Điện, không đợi hoàng đế triệu hồi, Phó Thư đã vội vàng nhảy ra, giang tay nhào về phía Ninh Duệ.

Ninh Duệ vừa vào điện liền thấy có người tới gần, lập tức phản ứng theo đúng kiểu người tập võ, một chưởng đánh bay kẻ kia, sau đó mới từ từ xem thẳng nào vừa dính đạn.

Phó Thư không ngờ lại bị Ninh Duệ tặng không cho một chưởng chào mừng, đập lưng vào cửa, ói ra một búng máu, nước mắt ròng ròng.

Phượng Hữu Hoài thấy vậy giật giật khóe mắt, thấy Phó Thư bị thương liền đau lòng, vầy vầy: “Phó Thư, lại đây.”

Phó Thư không khác gì con tiểu cầu bị chủ vứt bỏ, ủ rũ đi qua. Phượng Hữu Hoài ôn nhu hỏi: “Bị thương chỗ nào?”

Phó Thư chữa chữa ngực.

“Ta xoa cho người.”

“Ồ.” Phó Thư cảm động, nhào vào lòng hoàng đế khóc. Y vô cùng thất vọng, vô cùng thương tâm nha, chỉ cần nhìn qua y đã có thể nhận ra Ninh Duệ, mà Ninh Duệ lại không nhận ra y, còn cho y một chưởng!

Ninh Duệ yên lặng nhìn Phó Thư nước mắt nước mũi đầm đìa, vô ngữ vẫn thương thiên.

“Phó Thư...” Hắn nhẹ giọng gọi.

Phó Thư vùi đầu vào ngực hoàng đế, coi như không nghe thấy gì.

“Xin lỗi...”

Chỉ cần giải thích là xong chuyện thì cần quái gì cảnh sát!

Phó Thư cắn răng, kiên quyết không thềm quay đầu lại.

Ninh Duệ hít sâu, bình tâm tĩnh khí nói: “Khai Tâm, ta sai rồi, được chưa, bảo bối ngoan, tới đây xem nào.”

Cách xưng hô quen thuộc, giọng thăm hỏi quen thuộc, ngữ khí quen thuộc, sự quan tâm quen thuộc, tất cả làm cho Phó Thư nhà ta ô oa lên một tiếng, vút luôn hoàng đế lao tới chỗ Ninh Duệ, khóc ầm lên trong lòng hần, vừa nức vừa oán trách: “Ôn Nhã! Người có biết ta nhớ người tới mức nào không! Người có biết lúc nghe tin người chết đuối ta thương tâm tới chừng nào không! Người dám đánh ta! Ô ô, người dám đánh ta! Ô ô ô oa”

“Được rồi được rồi, xin lỗi, là ta không tốt, ta không biết nặng nhẹ, Khai Tâm bảo bối, nào, cười một cái cho gia xem.” Ninh Duệ xoa xoa khuôn mặt phần nộn xinh xinh của y, “Người thay đổi nhiều quá a, ta suýt nữa không nhận ra rồi.”

Vớ vẩn... Y rõ ràng là nhập vào xác người khác, từ tiểu nam sinh thanh tú soái khí trở thành... gà luộc tú mĩ nhu nhược mà.

Mà hoàng đế nhà ta đứng bên cạnh mày nhịu tới không nhịu được hơn: Khai Tâm? Bảo bối? Hừ! Buồn nôn chết! Đăng bởi: admin

### 30. Chương 30

#### CHƯƠNG 30

Kiếp trước Phó thư tên là Khai Tâm, Ôn Nhã thường thân thiết gọi y là bảo bối, hay người xưng hô như vậy đã quen rồi, không thấy có vấn đề gì. Nhưng người ngoài nhìn vào thì quả thật rất là buồn nôn.

Hoàng đế lão tử càng nghe càng khó chịu, vẻ tươi cười công thức thường ngày cũng càng ngày càng gượng ép, mà chết tiệt ở chỗ bạn Phó Thư nhà ta cứ phớt phơ mà tám với Ninh Duệ, căn bản không thèm để ý tới người kia. Thập tam nhìn một lúc, cuối cùng hộ chủ sốt ruột, liền chạy tới đập cho Phó Thư một phát vào... hông: “Vẫn đang công tác nha, trốn việc hả?”

Phó Thư là người hiểu lý lẽ, đành phải luyên tiết nói: “Ninh Duệ, đêm nay chúng ta ngủ cùng nhau, nói chuyện tiếp nha.”

“Không được.” Phượng Hữu Hoài nói, “Nhiều giấc ngủ của ta.”

Ninh Duệ cười nhạt: “Vậy tới phòng ta ngủ là được.”

“Y là ảnh vệ của ta hay của người?” Phượng Hữu Hoài nhướn mày, rất là hẹp hòi nói.

“Thập tam làm cảnh sao? Huống chi võ công của người còn tốt hơn y cả chục lần, nếu gặp nguy hiểm y còn làm vướng chân vướng tay thêm.”

Thập tam ho khan: “Đêm nay ta có việc, bệ hạ đã đồng ý để ta ra ngoài rồi.”

Phó Thư nghe vậy kêu ầm lên: “Người chẳng qua lại muốn tới kỹ viện chứ gì!”

Thập tam mặt trắng tùng: “Tiểu hài tử biết cái gì? Té qua một bên.”

Phó Thư đỏ mặt: “Cấp trên không làm gương, kẻ dưới đương nhiên loạn!”

Thập tam không nhịn được xoa xoa mặt y: “Tiểu hồn đản, vụ Xuân Vũ Lâu ra còn chưa tính sổ với người đâu! Người có biết một đêm của Hạo Nguyệt công tử giá bao nhiêu không? Bán cả người cũng không đền nổi!”

Phó Thư bĩu môi: “Là Tiêu công tử phá, đâu có phải ta.”

Ninh Duệ nghe vậy liền kéo áo Phó Thư: “Xuân Vũ Lâu nào? Hạo Nguyệt công tử là ai?”

Phó Thư trả lời: “Xuân Vũ Lâu là kinh thành đệ nhất thanh lâu, lần trước ta ở đó...”

“Cái gì? Thanh lâu!” Ninh Duệ lập tức gào ầm lên, “Người dám tới thanh lâu? Ai mang người đi! Nói! Ta thật hấn luôn!”

Phó Thư bị khí thế của Ninh Duệ làm đơ người luôn, ngơ ngác chỉ về phía Phượng Hữu Hoài, lần đầu tiên đúng là do hấn dẫn đi.

Thấy y chỉ Phượng Hữu Hoài, Ninh Duệ hít sâu bình ổn tức giận, sau đó thông dong ôn nhã nói: “Là vậy a, được rồi, không có lần sau, biết không?”

Chỉ dám bắt nạt kẻ yếu. Phó Thư tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn thực cảm động trước sự quan tâm của Ninh Duệ.

Cuối cùng, thập tam phát tay một cái, té luôn. Phó Thư thương tâm thê thê thăm thăm trèo lên giường, nói tạm biệt với Ninh Duệ. Phượng Hữu Hoài phê phớn nhớn như cũng đi ngủ. Một đêm yên tĩnh bắt đầu.

Hôm sau, hoàng đế vào triều sớm. Ảnh vệ vốn không cần vào Kim Loan Điện cùng, dù sao mới vừa sáng ra, lại có bách quan đứng dưới, thích khách cũng chẳng ngu gì nhào vô, chỉ cần hoành phi trên đầu không rơi xuống, quần thần không mưu phản tập thể, thì hoàng đế chẳng phải sợ cái gì. Cho nên Phó Thư quyết định lười luôn. Phượng Hữu Hoài vừa đi, y liền nhảy từ trên giường xuống, thay quần áo rửa mặt ăn sáng, sau đó êm êm phi tới ngự thiện phòng chia luôn đồ ăn của hoàng hậu, dù sao người trong ngự thiện phòng phát hiện ra mất đồ tự nhiên sẽ làm lại thôi, có gì đâu.

Xong xuôi, Phó Thư liền vèo vèo chạy tới phòng Ninh Duệ, nhẹ nhàng bước vào. Ninh Duệ đã cảnh cáo y không được đi tới từ phía sau lưng, không được tới gần lúc hấn đang ngủ, cho nên Phó Thư chỉ có thể đặt điểm tâm trên bàn, lưu lại một tờ giấy, lưu luyến nhìn Ninh Duệ mấy lần rồi mới ra ngoài.

Sau đó bạn Phó Thư nhà ta lại tới ngự hoa viên hái một đóa hoa sen còn đọng sương sớm, cắm vào bình, nhảy chân sáo tới phòng Ninh Duệ.

Ninh Duệ được Phó Thư quan tâm, vui vẻ tới phởn chí cả ngày, cứ thế ngồi trên xà nhà nói chuyện phiếm với người kia. Để không làm phiền hoàng đế, Phó Thư cố ý chọn một chỗ khá xa, nhưng mà hoàng đế nhà ta lại không vui: “Phó Thư, lại đây.”

“Có.”

“Trốn xa như vậy làm gì? Người có biết là ám khí bắn từ cửa về phía ta chỉ mất có năm giây, từ cửa sổ cần ba giây, từ nóc nhà mất hai giây, nhưng người phi từ chỗ kia tới đây lại mất tới sáu giây không?”

Phó Thư lập tức hiểu ra sơ suất của mình, quay về đứng ở vị trí gần Phượng Hữu Hoài nhất.

Ninh Duệ thấy vậy cười cười: “Phượng bệ hạ, người có biết là bom chỉ cần một giây là đủ không?”

Phượng Hữu Hoài cũng cười: “Thích khách làm sao có thứ đó được?”

Phó Thư gật đầu: “Đúng vậy, nếu có thì sẽ không gọi là thích khách nữa, mà phải gọi là phần tử khủng bố!”

Ninh Duệ kéo tai y, chán nản: “Đồ ngốc này, bị người ta ăn sạch cũng không biết!”

Phó Thư “đơn thuần” nổi tiếng từ kiếp trước, trong số hai mươi người bọn họ, y là người ít tâm cơ nhất, may là có Ôn Nhã mới không bị người khác khi dễ, cũng không xung đột gì với ai.

Có bảo mẫu Ninh Duệ ở đây, Phượng Hữu Hoài muốn gạt Phó Thư như trước quả thật là rất khó khăn.

Phó Thư cúi đầu nói: “Nhưng ta là ảnh vệ của bệ hạ a, đương nhiên phải bảo vệ người ta.”

Ninh Duệ nói: “Thích khách có tới thật cũng chẳng tới phiên người bảo vệ. Đi thôi, chúng ta tám tiếp.”

Phượng Hữu Hoài liền chậm rãi nói: “Cứ đi đi, dám đi ta liền trừ lương.”

Phó Thư nghe vậy lập tức đứng lại.

Ninh Duệ lườm một cái: “Cùng lắm thì từ chức.”

“Ảnh vệ bỏ trốn sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp đâu.” Phượng Hữu Hoài cười như xuân phong.

Ninh Duệ cười lạnh: “Người ngán nổi ta sao?”

Phượng Hữu Hoài nói: “Ta biết người giỏi, nhưng Phó Thư có muốn theo người không mới là vấn đề.”

Ninh Duệ nhìn về phía Phó Thư: “Người nghĩ sao?”

Phó Thư nhìn hẩn, rồi lại nhìn Phượng Hữu Hoài, cuối cùng phán một câu: “Ta muốn đi vệ sinh, hai người nói chuyện tiếp đi nha.”

Có hai người tranh giành tình cảm của mình, Phó Thư đương nhiên là cao hứng, nhưng y cũng không ngu tới mức đứng đó làm vật hy sinh. Hơn nữa, một người là bạn tốt nhất, kẻ kia là người trong mộng, nếu quả thật oánh nhau to, y cũng chẳng biết phải giúp ai. Nếu Ninh Duệ không dùng dị năng, đương nhiên không phải là đối thủ của Phượng Hữu Hoài, nhưng nếu người kia dùng, Phượng Hữu Hoài trăm phần yếu thế, nếu vậy y nhất định không thể khoanh tay đứng nhìn. Cách duy nhất có thể làm là khiến cho hai người chung sống hòa bình, mà y lại chính là vấn đề giữa họ. Đăng bởi: admin

## 31. Chương 31

### CHƯƠNG 31

Gặp Phượng Hữu Hoài cùng Ninh Duệ thủy hỏa bất dung, thập tam liền cho ý kiến: “Trước khi gặp người hai người bọn họ hợp nhau lắm nha.”

Phó Thư nhú mày: “Vậy phải làm sao giờ?”

Thập tam bất động thanh sắc lấy ra một tấm vải lớn. Phó Thư lập tức hiểu ra vấn đề, chạy đi dọn đồ treo tường bỏ cung đi luôn. Đi tới nửa đường, nghĩ nghĩ một lúc, lại thấy không ổn, chạy cũng không phải biện pháp lâu dài, bởi thế y liền trốn về. Đúng là “trốn” nha, vì dị năng của y vốn là thao túng bóng, đương nhiên cũng có thể tự mình hòa vào bóng. Nhưng Phó Thư không muốn ý lại vào dị năng, bình thường có thể tránh thì sẽ không dùng. Trước đây y từng tận mắt bắt gặp một người vì thường xuyên dùng dị năng, cuối cùng không thể không chế nổi mà dẫn tới bạo phát.

Vô thanh vô tức ẩn vào bóng tới góc Đường Tâm Điện, Phó Thư chợt cảm thấy thật là kỳ diệu, giờ y mà nhìn lên Phượng Hữu Hoài tâm ất hẩn sẽ không bị phát hiện đâu, hắc hắc!

Giữa trưa, Ninh Duệ đi tìm y.

“Phượng bệ hạ, Khai Tâm nhà ta đâu?”

Phượng Hữu Hoài thực sự không thích thú cái kiểu xưng hô này tý nào, liền quyết định tăng lờ luôn. Ninh Duệ cũng chả thèm quan tâm, nhàn nhạt nói: “Ở đây cũng không có a, người giấu y đi đâu rồi?”

Phượng Hữu Hoài nhướn mày: “Sau khi lâm triều về ta đã không thấy y, không phải ở chỗ người sao?”

“Không thể nào, ta đâu có gặp y.”

Hai người nhìn nhau.

Phượng Hữu Hoài xoa cằm, trầm ngâm nói: “Tối tây uyển lãnh cung xem coi, ảnh vệ đều ở đó cả.”

Ninh Duệ có lẽ cảm ơn một tiếng. Hẩn vừa đi, Phượng Hữu Hoài liền gọi thập tam xuống: “Phó Thư đâu?”

Thập tam cao giọng đáp: “Phó Thư nói là, mấy ngày nay khó sống quá, y trốn cung đi chơi chút.”

Phó Thư trốn trong góc tường nghe vậy gờ chân: Y nói câu đó lúc nào! Ân? Tên hỗn đản thập tam này, dám bịa chuyện!

Phượng Hữu Hoài bóp trán thở dài: “Ăn no ngủ ngon, có gì mà khó sống? Chê ta chưa đủ việc phải lo sao?”

Thập tam vẫn thản nhiên nói tiếp: “Người cùng Duệ Vương điện hạ cãi nhau hoài, y đứng giữa, không biết làm thế nào cho phải.”

Phượng Hữu Hoài cười khổ: “Ninh Duệ muốn đem y đi, nếu ta thỏa hiệp, chẳng phải là đồng ý sao?”

Phó Thư nghe xong tim đập thịch một tiếng, không ngờ Phượng Hữu Hoài lại nghĩ như vậy. Cũng phải thôi, Phượng bệ hạ của y là ai chứ, đối với người nào cũng như ôn thủy, lúc nào cũng cười, cả trong mơ cũng mỉm cười, chỉ duy có Ninh Duệ là bị kỳ thị, nguyên lai là vì mình. Phó Thư cảm động.

Thập tam quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tử Phó Thư kia sao có thể rời khỏi người được.”

Phó Thư giật mình. Y không muốn rời Phượng Hữu Hoài, nhưng cũng không muốn xa Ninh Duệ. Trái không được, phải không xong, Phó Thư thật hâm mộ Triệu Cảnh Hoàng, nếu có thể mượn dị năng của tên kia, ắt hẳn sẽ không phiền não rồi!

Chiều tối, Ninh Duệ rũ rượi trở về, đừng nói là tây uyển lãnh cung, tất cả các tửu lâu trà quán khách \*\*\* thanh lâu lớn nhỏ khắp kinh thành hẳn đều đã tìm cả, nhưng Phó Thư cứ như nước bốc hơi mất.

Phượng Hữu Hoài cũng phái người đi tìm, thám tử báo lại rằng không có thiếu niên nào giống Phó Thư ra khỏi thành. Mạng lưới tin tức của hắn trải khắp kinh thành, theo lý không thể nào không có tin tức gì. Thậm chí cả thập tam cũng ngồi bồng mông, không biết tiểu tử Phó Thư kia rốt cuộc trốn đi đâu, lại có thể khó tìm tới vậy.

Mà tiêu điểm của nửa thế giới của chúng ta lúc ấy đang nhàn nhã trôi vào ngự thiện phòng chôm vẹt nường, sau đó ngồi trong bóng tối gặm gặm gặm, ăn no xong liền tìm chỗ ngủ khò, sống vô cùng thoải mái.

Mãi tới lúc dùng văn thiện, Ninh Duệ mới lên tiếng: “Thập nhất, ta muốn đưa Phó Thư đi.”

Phượng Hữu Hoài gấp thức ăn cho hắn, bắt động thanh sắc.

Ninh Duệ cười cười: “Ta biết người không muốn, nhưng Phó Thư ở cạnh người chỉ có thể làm một ảnh vệ nho nhỏ, nhưng với tài năng của y, kiếm lấy một cái chức nào đó làm chơi cũng không thành vấn đề.”

“Y thật đơn thuần, không hợp với quan trường.” Phượng Hữu Hoài cuối cùng cũng chịu mở miệng.

“Có ta giúp, sẽ không có vấn đề gì.”

Phượng Hữu Hoài cười lạnh: “Tự thân khó bảo toàn, còn muốn giúp người? Y đã ký bán thân khế, không thể đi.”

Ninh Duệ nói: “Hoàng đế chỗ ta cũng không phải kẻ ngốc, chắc chắn hắn sẽ biết cách dùng Phó Thư. Hơn nữa Phó Thư từ nhỏ đã muốn làm đại tướng quân, ở bên cạnh người, chỉ làm y mai một dần.”

Phó Thư kháng nghị nha, rõ ràng hồi nhỏ y muốn làm ma giáo giáo chủ mà, thế mới phong cách! Đại tướng quân chỉ là lựa chọn số hai thôi!

Nghĩ vậy, y liền nhảy ra: “Ta không chọn!”

Ninh Duệ Phượng Hữu Hoài đồng loạt dùng ánh mắt vô cùng nguy hiểm nhìn về phía y.

Phó Thư ho khan hai tiếng, nhìn về phía thập tam, liên tục nháy mắt cầu cứu.

Thập tam lập tức hiểu vấn đề, lấy bán thân khế ra, đồng dục nói: “Phó Thư không thể đi, nếu không ta sẽ xuất động tất cả thế lực giang hồ trong tay ra truy giết y!”

Ninh Duệ đầu phải đồ ngốc, đương nhiên biết đây chính là tiếng lòng của Phó Thư, liền nhìn về phía y, nhẹ giọng: “Người thực sự chọn hắn, không cần ta nữa?”

Phó Thư lắc lắc đầu: “Ninh Duệ, ta nghe bệ hạ nói, tình cảnh của người ở Đông Ninh giờ đang rất nguy hiểm, cái tên Đông Ninh hoàng đế kia đối xử với người cũng chẳng tốt đi đường nào, nếu đã vậy, sao người không tìm chỗ khác đi, đầu quân vào chỗ bệ hạ chúng ta chẳng hạn.”

Ninh Duệ cười nhạt: “Người muốn ta khỏi làm vương gia, đi làm phản quốc tặc? Ân?”

“Đâu, đâu có nghiêm trọng như vậy...” Phó Thư đáp ứng.

Ninh Duệ trầm mặt xuống: “Được rồi, bảo bối đã trưởng thành, ta không quản được người nữa, người thích ở với ai thì cứ ở, tới lúc hắn đuổi đi thì tới tìm ta.”

Phó Thư cảm thấy thật áy náy, giống như mình trọng sắc khinh hữu vậy. Chính là thập tam từng nói với y: “Bệ hạ cần người.”, mà cảm giác được người khác cần tốt lắm, tốt tới mức Phó Thư có thể vứt bỏ cả người yêu thương mình nhất trên thế gian này. Đăng bởi: admin

## 32. Chương 32

### CHƯƠNG 32

Ninh Duệ quả thật đúng là bảo mẫu của Phó Thư, suốt thời gian sau đó, hần bảo hộ Phó Thư cẩn thận tới mức làm tổng quản công công An Đức cũng phải thấy xấu hổ.

Mà Phượng Hữu Hoài cũng chỉ làm lý được mấy ngày rồi lại tiếp tục cười như hoa nở, bởi vì – thái thượng hoàng đã trở lại.

Chúng ta cũng chẳng cần nói nhiều về cái vị thái thượng hoàng này, ngắn gọn như sau thôi: Thái thượng hoàng Dung Cửu Châu năm nay đúng ba mươi, “băng hà” vào năm Đức Thiên thứ chín, đương nhiệm hoàng đế kế vị, năm Thuần Thiên thứ tư, lại đội mồ sống dậy chạy nhảy lung tung trong hoàng cung.

Thái thượng hoàng vốn nổi danh bạo lệ háo sắc, khi còn tại vị giết người chẳng khác gì chợ tiết lợn, vung tay cái là có kẻ bị thịt. Bởi vậy khi hần băng hà thiếu chút nữa còn chẳng được cử quốc tang. So với hần, Phượng Hữu Hoài làm việc nghiêm cẩn được lòng người hơn nhiều, lại có thêm vị Tể tướng mặt lạnh tâm nhiệt, mồm miệng chua ngoa mà lòng thì ngọt, cũng có thể coi là nhân đức ôn hậu.

Thái thượng hoàng chỉ khi có chiến tranh mới được coi là thần tượng của cả nước, vì hần chính là nhất đại chiến thần lưng lầy, bước chân tới đâu tiếng vang dậy đất, phiên giáp bất lưu. Người như vậy, làm tướng thì hợp, làm đế lại là sai lầm lớn.

Thái thượng hoàng khởi tử hồi sinh xong liền quên hết chuyện cũ, cũng gần gần giống Phó Thư trước đây, ở chán trong cung liền chạy vòng vòng bên ngoài. Kỳ thực, các đại thần cũng đều đã được các cung nữ thái giám báo tin rằng thái thượng hoàng sau khi trở về liền hoàn toàn thay đổi. Nếu trước kia hần là sài lang, thì giờ cùng lắm cũng chỉ có thể coi là sắc lang, tính tình hiền hòa hơn nhiều, cửa miệng cũng không treo câu “Người tới, đem hần ra chém!” nữa.

Phó Thư rất là hứng thú với vị thái thượng hoàng này, cả ngày quần lầy Ninh Duệ hỏi chuyện.

Ninh Duệ nói: “Ta chỉ gặp hần có mấy lần, trừ việc người kia là biến thái xịn ra thì cũng không có mấy ấn tượng.”

Phó Thư à một tiếng, liền nghĩ tới việc Triệu Cảnh Hoàng sai khiến hoàng hậu hạ độc thái thượng hoàng. Nghĩ nghĩ, thấy không ổn, liền tìm thập tam thương lượng: “Thập tam, chúng ta có cần tới khuyên hoàng hậu không?”

“Khuyên cái gì?”

“Cảnh Hoàng bảo nàng... ấy ấy Thái thượng hoàng a.” Về mặt chả-liên-quan của thập tam làm Phó Thư thấy đau lòng nha.

Thập tam cười nhạt: “Nga, chuyện đó sao, không cần, thái thượng hoàng chết không nổi đâu.”

“Nhưng mà...”

“Hoàng hậu chỉ cần một lý do để rời đi, ám sát bất thành cũng là một trọng tội rồi. Còn người, tốt nhất là tránh thái thượng hoàng xa chút.”

“Sao vậy?”

Thập tam xoa xoa mặt Phó Thư: “Thái thượng hoàng thích nam sắc, cả thiên hạ không ai không biết, người chính là kiểu của hần a, cẩn thận bị ăn sạch sẽ luôn.”

Phó Thư cũng quen bị thập tam động tay động chân, liền tùy ý hần sờ sờ rồi nắn nắn rồi véo véo, trong lòng sợ hãi nghĩ rằng thế giới này thật nhiều kẻ thích nam sắc, nhiều tới mức nếu giờ gặp một người có tính hướng bình thường chắc phải xin chữ ký luôn quá.

Chuyện gì phải đến rồi cũng đến, bình minh, thái thượng hoàng trở lại hoàng cung, việc đầu tiên là trèo lên long sàng ngủ bù, chỉ để lại một cái bóng mờ lệt xệt qua trước mặt Phó Thư.

Phượng Hữu Hoàng lâm triều về, ra lệnh cho cung nhân không được tới làm phiền, rồi tới trước bàn phê tấu chương như thường lệ. Một lát sau, Tể tướng đại nhân xin yết kiến, Phó Thư liền nhìn thấy vị Tể tướng mặt nhăn như khỉ của chúng ta cười tươi rói rói, trời, vụ này cũng đáng xin chữ ký quá đi chứ.

“Thập nhất, tiểu cửu đâu?”

“Ngủ rồi.”

Hai người cùng thái thượng hoàng quen nhau từ thuở nhỏ, ở Phong Lôi Quốc nổi danh là Thiết tam giác, tình cảm sâu sắc vô cùng.

Tể tướng nghe vậy liền ngồi chờ thái thượng hoàng thức giấc, tiện thể phân loại tấu chương giùm hoàng đế luôn.

Mãi tới chiều, thái thượng hoàng mới rời giường, tắm rửa một cái rồi mới thò mặt ra.

Oạch –

Có người vừa ngã từ xà nhà xuống, vâng, trăm phần trăm là bạn Phó Thư của chúng ta rồi. Phó Thư tưởng tượng về ngoài của Thái thượng hoàng đâu có vài trăm lần, nhưng tới khi hàng thật giá thật đứng trước mặt y, bạn cũng không khỏi trở mắt ra, choáng váng thốt lên: “Hắn thật là ba mươi tuổi chứ không phải mười tám?!”

Dung Cửu Châu lườm y một cái: “Mười hai năm trước ta mười tám tuổi, sao, có vấn đề gì?”

Trên người hắn tỏa ra sát khí nồng đậm, khiến Phó Thư sợ tới mức lại phi thân trốn lên xà nhà. Cũng phải thôi, Dung Cửu Châu vừa tỉnh ngủ, vẫn còn khó chịu, cho nên lệ khí cũng khinh khỉnh hơn rất nhiều.

“Cửu ca hắn là đối bụng rồi, ta đã bảo An Đức chuẩn bị, người xuống ăn chút đi.”

Dung Cửu Châu hất hất tóc: “Không cần, ta muốn gặp Quân Trúc.”

Tể tướng đi về phía hắn, lộ ra nụ cười nghìn năm mới gặp một lần: “Tiểu cửu, ở giang hồ chơi vui chứ?”

Dung Cửu Châu trả lời: “Cũng được, nhưng mỗi ngày đều có mấy tên ngu ngốc tới giết ta, phiền muốn chết luôn. Hàn Yên lại bị tỷ tỷ bức hôn, không rảnh theo chơi với ta, Khinh Cuồng lại bị nhị ca cấm túc, nhảm chán quá ta mới về đây đó.”

Hắn giờ quả thật là sống tới tiêu dao, tiền tiêu không hết, rượu uống không xong, mỹ nhân thừa thãi, còn được hai người Phượng Hữu Hoài Quân Trúc nuôi, nửa đời sau coi như là vô ưu vô sầu.

Nửa canh giờ sau, Dung Cửu Châu mới tỉnh ngủ hẳn, liền nhớ tới lúc này có người chắn trước mặt mình, ngẩng đầu lên xà nhà nhìn nhìn soi soi: “Uy, xuống đây coi.”

Phó Thư vốn đã trốn, nhưng bất hạnh thay lại làm lòi ra một góc áo, liền bị người kia nhìn thấy. Y nhìn về phía Phượng Hữu Hoài, được hoàng đế ngầm đồng ý, Phó Thư liền phi thân xuống, nghĩ tới mấy lời thập tam nói, liền thấy bất an.

Dung Cửu Châu nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải, mắt lóe lóe sáng, ai bị soi cũng mất luôn một nửa linh hồn, huống chi Phó Thư nhà ta lại ngây thơ trong trắng, làm sao mà đỡ được, liên tục phát tín hiệu cầu cứu về phía thập tam.

Ở giữa Dương Tâm Điện, thập tam thậm chí còn đáng tin cậy hơn Phượng Hữu Hoài. Phượng Hữu Hoài một khi ngồi xuống ghế làm việc liền không biết đứng lên là gì, nếu dưới chân ghế có bánh xe, có khi hắn cũng ngồi ghế lăn ra ngoài luôn quá.

“Người tên Phó Thư?”

“Phải.”

“Đầu đất nhà ta đâu?”

“Hả?”

Phó Thư chưa kịp phản ứng, Phượng Hữu Hoài đã nhảy vào giải thích: “Chính là Phúc Thân Vương, con trai Cửu ca.”

Không nói thì Phó Thư cũng quên luôn mình nguyên bản là ảnh vệ của Phúc Thân Vương nha, mà y dính với Phúc Thân Vương, đương nhiên Duong Cửu Châu cũng phải biết y. Nhưng Thái Vương Phi đem theo Phúc Thân Vương bỏ đi, tới nay vẫn bật vô âm tín, Phó Thư bất an nói: “Phúc Thân Vương đi cùng Thái Vương Phi thiên tuế.”

Dung Cửu Châu nhưn đôi mày kiếm, ẩn ẩn có tia nộ khí. Phó Thư bị nhìn tới vã mồ hôi lạnh, cũng không chịu yếu thế nhìn lại, nhưng càng nhìn lại càng thấy gương mặt xinh đẹp tới dị thường này thật rất quen thuộc.

Đúng lúc ấy, nhị hoàng tử tung tăng nhảy vào cửa, nũng nịu gọi phụ hoàng. Dung Cửu Châu nhìn về phía cửa, hai mắt sáng lên. Đăng bởi: admin

### 33. Chương 33

#### CHƯƠNG 33

Nhị hoàng tử xinh xắn nhỏ tuổi, phần nộn đáng yêu, người gặp người... sờ, hấn còn chưa đi tới bên người thái thượng hoàng, thái thượng hoàng đã nhào tới, không khác gì điều hâu cấp gà còn nhắc bóng lên, cười tới tà mị: “Tiểu bằng hữu, gọi bá bá đi.”

Nhị hoàng tử mở tròn mắt, rưng rưng khóc gọi phụ hoàng, hai tay khua khua về phái Phượng Hữu Hoài. Về ngoài của thái thượng hoàng phải gọi là siêu chuẩn, chỉ là nhìn quá khó gần, tiểu bằng hữu nửa đêm mà thấy còn có thể gặp ác mộng nữa là.

“Cửu ca, nhị cầu nhất gan, đừng dọa nó.”

Thân sinh tử bị sói bắt, hoàng đế bệ hạ vẫn không chịu rời khỏi bảo tọa nửa bước.

Thái thượng hoàng lại tiếp tục chơi bài lơ lớ lơ: “Đứa nhỏ này giống ta lắm nha, hay là con ta nhỉ?”

Câu này vừa nói ra, Phó Thư cũng giật mình một cái. Đã nói là thái thượng hoàng trông quen quen mà, con mẹ nó, giống hệt nhị hoàng tử chứ sao nữa.

Phượng Hữu Hoài giật lấy nhị hoàng tử, nhú mày không đáp. Phó Thư lo lắng nhìn về phía hấn, này này, chẳng lẽ thái thượng hoàng nói đùa thành nói thật rồi?

Tể tướng đỏ mặt, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Tiểu Cửu, người trước giờ chỉ thích nam sắc thôi.”

Thái thượng hoàng nhú mày: “Chẳng phải ta cũng có vợ con sao?”

Chuyện trước kia hấn không nhớ rõ nữa, mọi người đều bảo hấn chỉ có hứng thú với nam nhân, nhưng đúng là hấn có vợ con nha, vậy hấn là không phải không có hứng với nữ nhân.

Tể tướng da mặt mỏng, ấp úng đáp: “Đó, đó là... người ăn phải xuân dược.” Càng nói càng nhỏ giọng, chuyện Dung Cửu Châu gặp nữ nhân là không ngại nói, giờ đã thành bí mật cả nước biết, ai dám cười người đó chết rồi!

Thái thượng hoàng à một cái, vuốt cằm: “Vậy sao, thế là tiểu tử này hữu duyên với ta rồi.”

Nhị hoàng tử an an ổn ổn nằm trong lòng phụ hoàng, liền to gan kéo tay áo hấn, nhỏ giọng nói: “Phụ hoàng, kia là bá bá của cầu nhi sao?”

“Àn, Cửu bá bá, muốn qua chào hỏi sao?”

Nhị hoàng tử liên tục lắc đầu: “Không cần đâu, bá bá nhìn hung dữ a.”

Thái thượng hoàng cười tươi như xuân phong tế vũ, trong lòng nghĩ thầm: Nói ta hung dữ? Tiểu hài tử chết tiệt, coi chừng ta thừa dịp phụ hoàng người không ở làm thịt luôn!

Hắn rất là thích vẻ ngoài của mình nha, nhờ cái mặt này mà tới tiểu quan quán nào cũng được giảm giá, còn được tặng vô số thứ đồ miễn phí, chẳng qua là người ta không thèm thôi nha.

Sau đó, lập tức bao nhiêu hứng thú lại bất hạnh rơi lên đầu bạn Phó Thư thanh tú trắng trẻo đáng yêu xinh xắn của chúng ta. Dung Cửu châu quay sang phía Phượng Hữu Hoài, nói: “Thập nhất, tặng tên này cho ta đi? Được không?”

Phó Thư lập tức lui về phía sau ba bước, xù lông lên nhìn người kia.

Phượng Hữu Hoài mỉm cười: “Y là người của ta.”

Lúc nói tới “người của ta” còn đặc biệt nhấn mạnh, vô cùng ái muội, làm Phó Thư cũng phải đỏ mặt.

Thái thượng hoàng nhướn mày không đáp, chỉ nhìn Phó Thư bằng ánh mắt dửng-mơ-ta-bỏ-qua-người.

Tới khi không còn “người thừa” nữa, thập tam liền nói với hoàng đế: “Với tính tình của thái thượng hoàng, càng không chiếm được sẽ lại càng muốn có.”

Phượng Hữu Hoài thở dài: “Ta biết làm sao được? Chẳng lẽ tặng Phó Thư cho hắn sao?” Nếu quả thật như vậy, Ninh Duệ nhất định sẽ không thêm thương lượng mà dẫn người chạy lấy người. Chính là cự tuyệt Dung Cửu Châu, sẽ càng làm cho người này thêm hứng thú với Phó Thư, ai, cũng là tình thế bất buộc thôi.

Phó Thư biết mình dính vào họa lớn, liền ngoan ngoãn trốn thẳng ra phía sau cột, thò đầu ra nhìn hoàng đế cùng thập tam thay mình phiền não.

Thập tam quay lại, liếc nhìn y một cái, cười tới xấu xa, Phó Thư thấy mà toàn thân đổ mồ hôi lạnh, mà lúc này thập tam cũng đã phi tới, rất không khách khí xoa xoa hai má y, bẹo trái rồi cấu phải, “Xú tiểu tử, ta đã bảo ngươi tránh xa xa thái thượng hoàng ra, vậy mà còn dám chạy le te trước mặt hắn, giờ thì hay rồi, sợ mình sống lâu hay sao hả? Ngươi có biết lúc tình lực hắn sung mãn nhất đã giết chết bao nhiêu luyện đồng không? Muốn chết nói với ta một tiếng là đủ rồi, giờ ta xử luôn, mai sau đỡ phải cùng thập nhất đi nhặt xác. Ta cấu chết ngươi này!”

Chờ thập tam nói xong một hơi, nửa bên má trắng noãn của Phó Thư đã sưng lên như đầu heo, nước mắt lưng tròng.

Phó Thư ủy khuất nói: “Ai bảo không nói trước với người ta rằng thái thượng hoàng là tuyệt thế đại mỹ nhân vĩnh viễn mười tám tuổi.”

Thập tam tức đẩy một bụng, lập tức gào ầm lên: “Ngươi chưa thấy nam nhân bao giờ à?”

“Ấn... đương nhiên không phải, nhưng sự thật với tưởng tượng khác xa quá, giật mình thôi.”

Thấy y thành thật vô tội, thập tam cũng không nỡ hạ độc thủ, hờn dỗi lùi về, chọc chọc cái trán y: “Từ nay về sau trốn kỹ cho ta, đừng có để thái thượng hoàng nhìn thấy.

“Được.”

Phó Thư rất ngoan ngoãn nghe lời, từ đó về sau hễ thái thượng hoàng tới, Phó Thư liền tung tăng nhảy nhót theo Ninh Duệ đi dạo phố cho nó vui vẻ trẻ khỏe. Thái thượng hoàng mấy lần hỏi tiểu ảnh vệ xinh đẹp Phó Thư đâu, lần nào cũng gặp thập tam thối mặt bảo chết rồi. Thái thượng hoàng mãi rồi cũng chán, mà hậu cung của Phượng Hữu Hoài lại toàn nữ nhân, nửa phần hứng thú cũng không có, lúc rảnh rỗi đành phải đi nhị hoàng tử, nhờ đó mới nhớ tới Phượng Hữu Hoài còn có ba đứa nữa, liền tới chỗ hoàng hậu ăn trực liên tục.

Thái thượng hoàng càng ngày càng hay tới chỗ hoàng hậu, Phượng Hữu Hoài hỏi, thái thượng hoàng nói hoàng hậu làm điểm tâm rất ngon, khiến hắn muốn ngừng mà không được. Phượng Hữu Hoài liền mỉm cười, nói lần sau bảo hoàng hậu đưa một phần tới chỗ Dưỡng Tâm Điện.

Đêm đó, hắn, Phó Thư, thập tam ba người cùng chia điểm tâm.

Phó Thư chắc lưỡi: “Ngon thật a, nhưng không tới mức muốn ngừng mà ngừng không được, ngự thiện phòng làm vẫn thích hơn.”

Thập tam chép miệng, ăn một miếng rồi lại đặt xuống: “Quá ngọt, quá dẻo.”

Phó Thư thấy phí, liền cầm lấy ăn nốt. Phượng Hữu Hoài nhìn chăm chăm vào miếng điểm tâm, đăm chiêu một lúc, sau đó khối điểm tâm trong tay hắn cũng được chuyển khẩu tới bụng Phó Thư.

Phó Thư liếm tay, có gì đặc biệt đâu, chẳng lẽ... là tình?!

Không không không, không thể nào đâu. Thái thượng hoàng cùng hoàng hậu tuyệt đối trong sạch, một người không thích nữ sắc, người còn lại còn muốn giết người kia mà.

Nhớ tới việc này, Phó Thư chợt thấy nghi ngờ, mọi việc quả thật rất quỷ dị.

Không có quyền điều tra, càng không thể lên tiếng, hôm sau thái thượng hoàng tới chỗ hoàng hậu, Phó Thư chỉ có thể lợi dụng dịp năng lạng lẽ theo sau, lén vào Tê Phượng Cung, chậm rãi tìm cách vạch trần chân tướng sự tình. Đăng bởi: admin

## 34. Chương 34

### CHƯƠNG 34

Khi thái thượng hoàng tới, hoàng hậu đã ngồi ngay ngắn trước một bàn điểm tâm. Chưa đợi hoàng hậu đứng dậy bái kiến, thái thượng hoàng đã nhảy lên ghế, cầm luôn một khối chi ma cao, cạp cạp hai cái hết luôn.

Một lúc sau, đồ ăn trên bàn đã bị hạ gục nhanh tiêu diệt gọn, mà tới tận khi uống hết một chén trà, hoàng hậu vẫn chưa mở miệng.

Phó Thư cẩn thận nhìn chăm chú từng động thái cử chỉ của thái thượng hoàng, từ vẻ mặt cao hứng ăn điểm tâm của hắn tới tận một tia nước bọt bắn ra, không bỏ sót chi tiết nào. Sau đó y lại nhìn nhìn soi soi hoàng hậu, sắc mặt người kia vẫn bình thản như thường, chỉ là ánh mắt liên tục lóe lóe, mà lòng bàn tay cũng bắt giác nắm chặt y bảu, xem ra quả thật có vấn đề.

Phó Thư tự hỏi ba giây, sau đó huy động dị năng, không chế bóng của thái thượng hoàng, đoạt lấy đồ ăn trong tay hắn. Đó là khối điểm tâm cuối cùng, thái thượng hoàng bị đoạt giật tới tím mặt, trừng mắt nhìn bốn phía, nhưng không thấy ai.

Phó Thư ăn thử một miếng, liền lập tức ói ra, nhú chặt chân mày. Trong miếng điểm tâm có vị lạ, bình thường khó có thể nhận ra, nhưng nếu ăn nhiều sẽ “muốn dừng mà không được.” Kiếp trước y thường tiếp xúc với thứ này nên mới có thể nhận ra ngay tức khắc – đây là vị hoa anh túc.

Cảnh Hoàng không dùng mấy loại kiến huyết phong gì gì đó hạ độc Dung Cửu Châu, mà dùng thuốc phiện, khiến người ta cứ từ từ mà tự sát, so với độc được còn đáng sợ hơn rất nhiều. Thái thượng hoàng có lẽ đã nghiện rồi.

Y cầm “chứng cứ” về trình cho Ninh Duệ xem, bởi vì sự tình liên quan tới cả Triệu Cảnh Hoàng lẫn hoàng hậu, Phó Thư không dám bảm bảo với Phượng Hữu Hoài.

Ninh Duệ ném thẳng khối thuốc phiện xuống đất, lạnh nhạt nói: “Bảo hoàng để nhà ngươi bắt Dung Cửu Châu cai nghiện đi thôi.”

“Vậy hoàng hậu phải làm sao giờ?”

“Còn làm gì nữa? Thành toàn nàng đi. Phượng Hữu Hoài nhất định sẽ niệm tình vợ chồng, mà ngươi cũng không phải lo cho Dung Cửu Châu, còn cai được.”

Từ lúc khối điểm tâm kia thần bí biến mất, hoàng hậu liền đứng ngồi không yên, tâm loạn cào cào. Nàng không sợ bị xử tội, chỉ không biết là Triệu Cảnh Hoàng đưa loại độc gì, vì sao Dung Cửu Châu chẳng những không chết, mà còn sinh nghiện. Ở thế giới này, người biết hoa anh túc có thể tinh luyện ra thuốc phiện rất ít, mà Cửu quốc cũng không có loại hoa này, mọi người đương nhiên càng thiếu hiểu biết.

Đợi cho tới lúc du tẫn đăng khô, trong phòng chỉ còn ánh trăng chiếu rọi, người cần đến cuối cùng cũng đến.

“Sao không thấp đèn?”

“Để vậy cũng tốt.”

“Cửu ca là do người hại?”

“Chính là thần thiếp.”

“Do ai sai khiến?”

Hoàng hậu cười, không đáp. Nàng có thể thương tổn bất cứ ai trên đời, Phượng Hữu Hoài nhất định sẽ không so đo, chỉ có người kia, chỉ có người kia là không được.

“Cảnh Hoài phải không?” Hắc tự hỏi tự đáp, thở dài mệt mỏi, “Chuyện này đừng ở đây, người tự lo lấy mình đi.”

Hoàng hậu vội nhắc quần bãi, quỳ gối trước mặt hắc: “Thần thiếp tự biết nghiệp chướng nặng nề, xin được ban chết!”

Phượng Hữu Hoài nhíu mày hỏi: “Người chết? Vậy đám hài tử kia phải làm sao?”

Hoàng hậu cười thê lương: “Bệ hạ, xin hỏi đã bao lâu người không tới gặp bọn chúng? Không, từ lúc Lâm Nhi sinh ra, người tới gặp nó được mấy lần?”

Phượng Lâm là đại hoàng tử, năm nay sáu tuổi. Phượng Hữu Hoài trước giờ vẫn chưa hề quan tâm tới hắc, giờ nghe hoàng hậu chỉ trích, tuy có tự trách, nhưng vẫn lạnh giọng vô tình nói: “Trẫm biết mục đích của người. Nhưng trẫm lại không muốn thành toàn.” Hắc chỉ khi ở trước mặt ngoại nhân mới xưng “trẫm”, hoàng hậu nghe vậy, lập tức xám mặt, lệ rơi lã chã. Nàng biết, từ tối nay trở đi, Phượng Hữu Hoài sẽ không bao giờ đối xử với nàng như trước, tình cảm vợ chồng vốn chẳng còn bao nhiêu, từ nay, cũng là ân đoạn nghĩa tuyệt.

“Bệ hạ, xin người để cho thần thiếp đi!” Nàng giữ chặt lấy vạt áo Phượng Hữu Hoài khóc cầu.

Phượng Hữu Hoài lạnh lùng đáp: “Hài tử không thể không có mẫu thân, Hương Hà, người đừng nhẫn tâm như vậy.” rồi dừng lại một chút, “Người cũng biết vì sao trẫm không muốn gặp Lâm Nhi.”

Hoàng hậu biết, nhưng Phó Thư không biết a! Y chỉ biết, Phượng Hữu Hoài lần này quá đáng rồi! Rất nhẫn tâm! Nhưng y còn biết một điều, đó là y cùng thập tam lần này sai lầm lớn rồi, không có tư cách mà đi chất vấn người khác.

Trong lòng buồn khổ, lại không có chỗ phát tiết, thập tam đồng bệnh tương lân liếc mắt nhìn y, chỉ khuyên một câu: “Chuyện hoàng gia, đừng quản.” rồi bỏ đi kiếm rượu uống.

“Phó Thư, vào đây.”

Đứng nửa đêm ngoài cửa, bị gió lạnh thổi tới tê tái, Phó Thư mới nghe thấy giọng hoàng đế gọi.

“Ai cũng muốn đi, chỉ có người có thể khiến ta yên tâm.” Phượng Hữu Hoài chỉ vào chỗ trống bên cạnh hắc, “Ngồi đi.”

Phó Thư nghiêm mặt ngồi xuống.

“Người nhất định đang nghĩ rằng ta quá nhẫn tâm với hoàng hậu, đúng không?”

Không hổ là con giun trong bụng Phó Thư, y nghĩ gì Phượng Hữu Hoài đều biết cả.

“Hương Hà là người Cảnh Vân Đế phái tới giám thị ta, Chiêu Vân Quốc thế cường lực đại, nơi đâu cũng có kẻ bị họ khống chế, để cho Cảnh Vân Đế khỏi đề phòng, ta chỉ có cách sủng ái Hương Hà.”

Cảnh Vân Đế là cha Triệu Cảnh Hoàng. Phó Thư cũng học được cách cười lạnh: “Sủng ái? Như bây giờ sao?”

“Giờ không cần nữa rồi. Hương Hà có tình có nghĩa với ta, ta cũng không muốn cô phụ nàng.” Hắc xoa xoa trán, một lời khó nói hết, “Ta không chịu được nữa, người biết không?”

Phó Thư quay sang, bĩu môi: “Ta biết.”

Phượng Hữu Hoài giờ mới biết mình tìm lầm người kẻ khổ, nhưng đã nói rồi, thì tối nay không nói cho xong cũng không được nữa.

“Người biết Phúc Thân Vương vì sao trở nên ngốc nghếch chứ?”

“Trúng độc a.” Phó Thư trả lời, y đã từng nguyên rửa tên hung thủ đoạn tử tuyệt tôn mấy lần mà, một tiểu hài tử cũng nhấn tâm làm hại! Con mẹ nó, không thể tha được! Nhưng sau khi nghe câu tiếp theo Phượng Hữu Hoài nói, y lại muốn thu hồi lại những gì mình đã nguyên, trong lòng chỉ có thể tự an ủi: Người ta làm việc xấu đều vì quá tịch mịch a... Không phải là tịch mịch cũng là có nguyên nhân bất khả kháng cả!

“Lúc ấy ta hoàn toàn có thể ngăn cản, nhưng ta không, thậm chí còn thả hung thủ đi.”

“...” Phó Thư không đáp.

Phượng Hữu Hoài cười nhạt: “Khi đó Hương Hà đang mang thai Lâm Nhi, ta không muốn để cho con cháu Phượng gia phải đời đời làm nô lệ, dù biết Cửu ca sẽ không có con nữa, nhưng vẫn để đầu đất uống bát độc được kia.”

Chính là, đầu đất sau khi cứu được thực sự trở thành đầu đất, không còn có thể uy hiếp tới con cháu hần nữa.

Chỉ vì khi ấy sai lầm, mà cuộc sống của một hài tử bị hủy trong tay hần.

Sau đó, hần vẫn luôn tự an ủi, chuyện đó không phải do mình gây nên, thậm chí, để tránh bị lương tâm cắn vọt, hần sung Phúc Thân Vương còn hơn cả con mình, chính là, không ai biết, là thật tâm, hay là chuộc tội.

Cũng bởi vì chuyện của Phúc Thân Vương mà bao năm qua hần vẫn không quan tâm tới chính con mình, tạo nên một nghiệp chướng khác, mà thật lâu lâu sau, hần mới hiểu được việc này. Đăng bởi: admin

## 35. Chương 35

### CHƯƠNG 35

Phó Thư ngồi yên lặng, nghe hoàng đế dùng giọng nói thanh việt ôn thuận của mình kể chuyện:

“Phượng gia chúng ta đời đời làm Tiêu Dao Vương, vô quyền vô thế, chỉ có một mảnh phiên địa giàu có. Dù vậy, thái tổ vẫn kiêng kị Phượng gia, phụ vương ta phong lưu phóng khoáng, sinh cả đám con, ai ai cũng không tầm thường.”

Vì thế mới có bi kịch.

“Đại ca của ta niên thiếu thành danh, không chỉ ở Phong Lôi, còn vang danh khắp thiên hạ. Thái tổ sớm muốn diệt trừ hần, đại ca cũng biết, một thân hoài bão không thể thi triển, cuối cùng âm thầm thoái ẩn sơn dã. Hần vừa đi liền bật vô âm tín. Nhị ca ta lúc ấy căn cơ còn chưa ổn định, bị thái tổ tìm cơ bắt vào đại lao giam giữ, bị ngục tốt tra tấn tới chết. Tam ca theo nghiệp kinh thương, một đêm ở hoa lâu bị cướp tập kích, cũng chết. Thất ca bá sư ở danh môn, còn chưa xuất sư đã bị đồng môn sư huynh ngộ thương chết. Mấy tỷ tỷ của ta còn chưa gặp chuyện không may đã đều được phụ vương đem gả đi, nhờ đó mới tránh được một kiếp. Mà phụ vương ta không lâu sau mắc bệnh nặng, cũng quy tiên. Ta còn một người đệ đệ là thập nhị, bởi vì không hiểu chuyện, liền được phụ vương đưa tới Chu Tước cung học tập, Phượng gia lớn như vậy, cuối cùng chỉ còn mình ta chống đỡ. Thái tổ niệm ta tuổi nhỏ, liền tha cho một mạng.”

Phó Thư đau lòng thay cho Phượng Hữu Hoài, chợt muốn ôm lấy người kia mà an ủi.

“Không lâu sau, thái tổ đưa ta về hoàng cung, vừa để tỏ rõ ân đức với Phượng gia cho thiên hạ thấy, vừa để bề gây cánh, kìm hãm ta.”

“Bệ hạ, khi đó người bao nhiêu tuổi?”

“Bốn tuổi rưỡi.”

“... Quá trẻ.” Tuổi nhỏ như vậy đã phải đối mặt đủ mọi chuyện, Phó Thư càng nghĩ càng đau lòng.

“Ở trong cung, ta nơi nơi bị người xa lánh, chỉ có Cửu ca là đối tốt với ta.” Nói tới đây, Phượng Hữu Hoài cười cười, “Chẳng qua hần thấy ta xinh đẹp, nên mới tốt với ta. Thái tổ cực sủng hần, cho nên Cửu ca cũng thoải mái mà tương đương bạt hỗ, được hần bảo hộ, cũng không ai dám bắt nạt ta.”

Cũng từ khi đó, có một thiếu niên đã tự hứa với lòng mình, về sau nhất định sẽ báo đáp Cửu hoàng tử. Về sau, hần quả thật tuyệt đối trung thành với Dung Cửu Châu, trừ có một lần phản bội duy nhất – chuyện Phúc Thân Vương.

“Hoàng tử sáu tuổi sẽ bắt đầu nhập học, nhưng ta không được tới học đường, dù ở ngoài cửa sổ nghe lén mà bị thái tổ biết cũng sẽ khiến hần tức giận. Có Cửu ca giúp, thái tổ mới cho phép ta đi học. Ta cũng không dám tỏ ra thông minh, công khóa sư phó dạy dù đều lĩnh hội hoàn toàn, cũng phải ra vẻ không hiểu, vì thế thường bị đánh, bất quá sư phó cũng bị Cửu ca đánh tới thảm thương. Cửu ca còn lên tìm một sư phụ dạy võ cho ta. Sau này, sư phụ mang ta đi vân du tứ hải, nhờ đó mới quen biết nhiều người như vậy.

Hần còn đang nói, Phó Thư đã nằm xuống, gối đầu lên đùi hần. Phượng Hữu Hoài cũng thuận tay xoa xoa đầu y, giống như đối với một con tiểu cẩu.

“Sau đó thì sao?”

“Ta trưởng thành, trước mặt thái tổ thề sẽ trung thành cả đời với Cửu ca.”

Phó Thư ngẩng đầu lên nói: “Người đối với Dung Cửu Châu quả thật tình thâm nghĩa trọng... a.”

“Phải.” Phượng Hữu Hoài không phủ nhận, “Sau này Cửu ca chấp chính, ta liền lợi dụng quyền lực của hần làm đủ mọi chuyện xấu xa, người có muốn nghe không?”

Phó Thư bịt tai, y không muốn hình tượng ôn lương quang huy của Phượng Hữu Hoài đổ vỡ, liền lắc lắc đầu.

“Kỳ thực cũng chẳng có gì, mọi người đều nói Cửu ca bạo lệ thị sát, hần phải giết hết người thân mới có thể ngồi lên vương vị, chính là không ai biết, mọi việc vốn đều do ta thao túng. Mấy tên hoàng tử của thái tổ toàn dám vô dụng, đối phó với họn họ dễ như trở bàn tay. Nhưng quả là phiền toái tới Cửu ca, khi hần đăng cơ, ác danh vang xa, bách tính tiền triều oán thán dậy đất. Cho nên hần thượng vị chưa được bao lâu, ta liền thay mặt thiên tử đi tuần, trấn an dân chúng.”

Phong Lô trước kia chỉ là một tiểu quốc trên thảo nguyên, sau khi thôn tính hết tất cả các tiểu quốc khác, rồi xuống tay với Nguyệt Hòa Quốc mới có được bờ cõi ngày nay.

Chiến tranh, có mang đến gì hơn ngoài sinh linh đồ thán, bao nỗi oán hận của dân chúng Nguyệt Cùng với Phong Lô khi ấy đều được tính đến trên đầu tuần phủ Tiêu Dao Vương, Phượng Hữu Hoài suốt hai năm gặp không ít chuyện. Nhưng rồi khổ tận cam lai, cuối cùng dân chúng quy thuận triều đình, xét ra vẫn là đáng giá.

Chính là, năm ấy Dung Cửu Châu mười sáu tuổi đăng cơ, nguyên lão trong triều cùng những đại thần đều lấy cớ bệ hạ tuổi nhỏ mà tìm cách gạt bỏ quyền lực của hần, chính Dung Cửu Châu lại ham mê nam sắc mất hết ý chí, vô tâm triều chính, tới khi Phượng Hữu Hoài trở về, cục diện vẫn cứ là rối rắm.

Kỳ thực, khi đó hần cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, nhưng lại quen biết nhiều quý nhân khắp các nước, âm thầm liên minh với thế lực các nơi, cuối cùng nắm được chính quyền Phong Lô quốc trong tay. Mà binh quyền vốn đã ở trong tay Dung Cửu Châu.

Vì thế, bực trần lắng đọng, thiên hạ thái bình, Dung Cửu Châu liền phát tay mang theo Hiệp Quân Trúc du sơn ngoạn thủy, vứt hết chính vụ cho Phượng Hữu Hoài.

Phó Thư nghe xong lập tức thâm mắng hỗn đản!

Y đau lòng nhìn hoàng đế, nhẹ giọng an ủi: “Bệ hạ, người thật vất vả...”

“Cũng quen rồi.” Khi ấy, hần sắp xếp thế lực của mình vào trong triều, đề bạt nhân tài có thực học, mãi rồi cũng tự vào hệ thống, trừ những đại sự cần thiết tam giác bọn họ thương thảo ra, đa phần việc đều có hạ nhân làm.

Cuối cùng, Phượng Hữu Hoài nói: “Cửu ca tự biết mình không thể làm hoàng đế, sớm có ý thoái vị cho ta, ta vẫn vâng lời hần cố gắng. Tiểu thái tử thật thông minh, lúc ấy ta nghĩ, ngày sau ngôi vị hoàng đế dù sao cũng phải trả lại cho Dung gia, cho tới lúc Hương Hà có thai, ta mới đổi ý.”

Mọi người đều có tư tâm, trong kế hoạch của hần vốn không có đứa con nào cả, nhưng nếu đã xuất hiện, bao nhiêu tình yêu thương trong lòng hần cũng bùng phát. Sau đó hần liền tìm ra vô số lý do tiểu thái tử không thích hợp làm hoàng đế, cuối cùng khiến cho Tô Khinh Cuồng đưa bát độc được cho tiểu thái tử, thế mới có Phúc Thân Vương hôm nay.

Phó Thư thở dài, không biết nên nói gì, y đau lòng Phúc Thân Vương, nhưng lại không đành lòng, cũng không có quyền trách cứ Phượng Hữu Hoài.

Mãi tới đây, y mới chợt nghĩ ra gì đó, liền hỏi.

“Bệ hạ, người trong lòng ngài chẳng lẽ là... Cửu... Cửu...”

Phượng Hữu Hoài nhướn mày, không đáp.

Phó Thư lập tức nhảy dựng lên: “Kháo! Mắt người có vấn đề sao!” Đăng bởi: admin

## 36. Chương 36

### CHƯƠNG 36

Từ lúc biết Phượng Hữu Hoài đã có người trong lòng, Phó Thư tưởng tượng về người kia tới cả trăm ngàn lần, nào là trăm ngư lạc nhận bệ nguyệt tu hoa đại gia khuê tú huệ tâm lan chất, y vốn cho rằng người Phượng Hữu Hoài coi trọng nhất định phải ôn nhu nhân từ, nếu không chắc chắn cũng là thiên chân đơn thuần tâm địa thiện lương – tuy rằng không lâu sau y đã bỏ cách nghĩ này, vì y cũng thiên chân, cũng đơn thuần, cũng thiện lương, nhưng Phượng Hữu Hoài không thích.

Chính là, sự thật này hơi quá đáng rồi, Phó Thư nghẹn giọng, tắc thở, ngã rầm một cái, ngất luôn.

Người ta đúng là trăm ngư lạc nhận bệ nguyệt tu hoa, không những thế, còn biến thái nữa!

Ô, chết không ngăn mắt mà! Chết không nhắm mắt!

Phó Thư bị phần khốc thâm. Ninh Duệ tới làm hô hấp nhân tạo, y mới tỉnh lại, vừa thấy Ninh Duệ liền rưng rưng khóc: “Duệ duệ...”

Ninh Duệ run run ôm Phó Thư vào lòng an ủi: “Khai Tâm bảo bối, sao vậy, ai bắt nạt người?”

Phó Thư lặng yên nhìn về phía Phượng Hữu Hoài, dùng ánh mắt tố cáo người kia.

Phượng Hữu Hoài không thèm để ý, ai biết người hần thích là ai cũng nói là mắt hần có vấn đề, cứ như thích Dung Cửu Châu là trăm phần đau mắt hột hay bại não gì gì đó rồi. Nhưng người khác không sao, chính là Phó Thư, kể cả Phó Thư cũng nhìn hần như vậy, Phượng Hữu Hoài khó chịu.

“Duệ Duệ, ta muốn đi theo người, ta không muốn ở cạnh hần nữa!” Phó Thư khóc.

“Được rồi được rồi.” Ninh Duệ cười híp mắt lại, vô cùng đắc ý.

“Không được.” Phượng Hữu Hoài trầm giọng nói, “Phó Thư... Tỉnh táo lại rồi nói.”

Hần xoa xoa hai bên thái dương đang ầm ầm đau, so với Phó Thư, chuyện của Dung Cửu Châu có vẻ còn phiền toái hơn nhiều. Chỗ hoàng hậu vẫn còn thuốc, nhưng không thể để hần tiếp tục ăn được. Chính là, nếu không cho, với cái kiêu của Dung Cửu Châu thì cả cái hoàng cung này dễ bị phá sạch đốt sạch lắm.

Phó Thư nhìn người kia mệt mỏi xiêu vẹo giống như sắp ngã gục, lại bắt đầu mềm lòng muốn đổi ý, Ninh Duệ lúc này liền ôm chặt y vào lòng, Phó Thư nức nở, nói không lên lời.

Phượng Hữu Hoài ra cửa, mặt trời đã lên, sắp tới giờ lâm triều.

Lâm triều, tâm không yên, giả vờ cười cũng không muốn, hoàng đế ứng phó qua loa mấy đề nghị của các đại thần, bãi triều xong liền đi thẳng tới gian phòng thứ hai bên trái.

Đây là chuyện trước nay của từng có, sau khi bãi triều, hoàng đế không tới Dưỡng Tâm Điện, mà đi Thiên Điện.

Mấy tên cung nhân hóng hót vốn đã đồn đại Ninh Duệ cùng hoàng đế có gian tình, cũng phải thôi, dù sao thân phận Duệ Vương của Ninh Duệ cũng không được công khai, bị cho là nam sủng cũng hợp tình hợp lý, mà vì thế, phiền toái cũng kéo đến không ngớt.

Từ sáng tới chiều, Phó Thư nằm trong phòng, nhìn Ninh Duệ từ chối gặp các vị phi tần liên tục, đúng là đáng thương mà.

Phượng Hữu Hoài vừa bước vào, y liền chui về trong chăn, chỉ thò mỗi cái đầu ra.

“Phó Thư, đỡ hơn chút nào chưa?”

Phó Thư chớp chớp mắt to tròn long lanh long lanh, không đáp.

Phượng Hữu Hoài ngồi ở đầu giường, dùng ánh mắt thâm tình yên lặng nhìn y.

Phó Thư lại chui sâu hơn vào trong chăn, cuối cùng còn mỗi một dúm tóc lộ ra ngoài.

Phượng Hữu Hoài thở dài: “Đừng đi cùng Ninh Duệ, hắn là cái gai trong mắt Đông Ninh Hoàng, sớm muộn gì cũng có chuyện.”

“Vậy ta càng phải bảo vệ Duệ Duệ” Phó Thư từ trong chăn nói vọng ra.

Phượng Hữu Hoài vừa nghe thấy hai chữ Duệ Duệ lập tức nổi gân xanh: “Thập tam sẽ truy sát ngươi!”

“Ta không sợ!” Phó Thư đáp luôn.

“Ngươi có biết thập tam trước kia là ai không?”

Phó Thư tò mò thò nửa cái đầu ra.

Phượng Hữu Hoài cong môi, cười tà: “Khi còn trẻ, hắn là đại ma đầu trên giang hồ, môn hạ đệ tử không đầu không có, chỉ cần hô một tiếng, bất luận kẻ nào cũng không thoát khỏi cái chết.”

Phó Thư sùng bái nghĩ, không ngờ thập tam là chân nhân bất lộ tướng, ngọa hổ tàng long nha. Nhưng, y không sợ!

Cứng không được, Phượng Hữu Hoài đành phải mềm giọng: “Ngươi muốn thế nào mới chịu ở lại?”

Phó Thư nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Bỏ người kia ra khỏi trái tim ngươi.”

Phượng Hữu Hoài rút chủy thủ từ giày ra, đặt ngay trước ngực mình: “Được.”

Phó Thư giật mình nhìn người kia: “Bệ hạ hiểu ý thuộc hạ mà.... Hắn không thể đáp lại tình cảm của người, nếu đã vậy, sao không quên đi, để cho vết thương từ từ khép lại, cứ cố mà giữ trong lòng như vậy, ta nhìn không được!”

Phượng Hữu Hoài chăm chú nhìn y, yên lặng thật lâu, cuối cùng nói: “Ta nghe ngươi lần này.”

“Nói mồm thôi chưa đủ, ta phải tự mình chứng kiến mới được. Nếu ngươi...” Phó Thư lắc lắc đầu, đột nhiên cảm thấy mình rất ti bỉ, đây chẳng phải là thừa nước đục thả câu sao? Nhưng dù sao, yêu cầu này với Phượng Hữu Hoài cũng không có hại gì, Dung Cửu Châu giống như đám mây phía chân trời, hắn đã ái mộ người kia hai mươi năm, đương nhiên hiểu điều này. Hiện giờ, chỉ có giữ chặt người trước mặt mới là quan trọng.

“Nếu gì?” Phượng Hữu Hoài hỏi lại.

“Nếu ngươi có tâm hoan, hơn nữa, đối tượng lại làm ta vừa lòng, ta mới chịu ở lại!”

Phó Thư âm thầm quyết định, mặc kệ Phượng Hữu Hoài lời ai về, y cũng sẽ lắc đầu nói không hài lòng.

Phượng Hữu Hoài đi tìm thái thượng hoàng nói chuyện cai nghiện, trong phòng chỉ còn Phó Thư cùng Ninh Duệ. Phó Thư hổ thẹn cúi đầu, không dám nhìn Ninh Duệ.

Ninh Duệ ngược lại, cười cười: “Mười hai người chúng ta đều biết tranh thủ cơ hội mà, xem ra là do BOSS biết cách dạy dỗ đi. A, Phó Thư, nếu người thích hấn thì nhất định phải biết lợi dụng thời cơ.”

Mới hôm qua, Phó Thư còn rất là cao thượng nghĩ “yêu một người nghĩa là thấy kẻ đó hạnh phúc” “Yên lặng đứng bên cạnh người mình yêu, vĩnh viễn làm bạn người đó” đủ loại. Chính là, sau khi biết “người nợ” là ai, y phát hiện ra, mình mà còn tiếp tục vĩ đại như vậy thì đúng là phí công BOSS giáo dục mười hai năm – “Tất cả vì mình!”

“Ninh Duệ, ta chỉ muốn cứu hấn ra khỏi khổ hải thôi, thật mà.” Thay mặt Thượng Đế cứu vớt một con sơn dương lạc lối, ày, mình vẫn vĩ đại chán.

Ninh Duệ bật cười: “Phải rồi phải rồi, cố lên nha.”

Phó Thư nhú mày nói: “Phượng Hữu Hoài quá quân tử, khó xuống tay.”

Ninh Duệ đang cười híp mắt, đột nhiên ngừng lại, hàn quang từ đáy mắt lóe lóe: “Vậy tự mình phải tiểu nhân thôi.”

Phó Thư rung mình một cái: “Không được không được, không hợp với ta đâu.” Y tiểu nhân không nổi, “Ninh Duệ, hấn thích ta, phải không?”

“Phải, nhưng thích cùng yêu rất khác nhau.”

“Vậy là tốt rồi, hấn không muốn ta đi, thậm chí còn nói không quan tâm tới thái thượng hoàng nữa. Ít nhất, so với thái thượng hoàng, hấn càng gần ta hơn.” Phó Thư vui vẻ nói, “Nhất cự ly, ta... hắc hắc hắc hắc!”

Y cười ngu liên tục, trong mắt tràn ngập tự tin. Đăng bởi: admin

## 37. Chương 37

### CHƯƠNG 37

Dung Cửu Châu biết mình phải cai nghiện là một chuyện, nhưng lúc lên cơn có kiềm chế được không thì lại là vấn đề khác.

Chỗ thuốc còn lại đều đã bị tiêu hủy, chiều hôm đó, Dung Cửu Châu phát cơn nghiện. Hậu quả thì... cũng gần như bị ném bom oanh tạc, vì năng lực của Dung Cửu Châu cũng chả kém Godzilla là mấy, trong cơn điên đã đập cho mấy bức tường quanh cung chết không toàn thây.

Người tuy bị trối bởi Cửu Long tảo, nhưng nội lực bộc phát thì chả có khóa nào ngăn được. Thái thượng hoàng nhà ta rống không khác thì Hà Đông Sư hồng, nội lực cao thâm đến mấy cũng bị chấn tới đầu văng mắt hoa. Cho nên, phạm vi một trăm mét quanh người hấn liền trở thành khu vực nguy hiểm cấm vào.

Khi Phó Thư cùng Ninh Duệ đuổi tới, Dung Cửu Châu đã nằm lăn lộn dưới đất. Phó Thư ôm mặc côn, vốn định tiện tay lấy việc công trả thù riêng táng cho tên kia mấy phát, ai dè mặc côn còn chưa vung lên đã bị tước thành gỗ vụn.

Con mẹ nó, Dung Cửu Châu nhà người không phải người mà.

Phó Thư vừa chửi thảm vừa lo lắng nhìn Phượng Hữu Hoài. Hoàng đế bệ hạ muốn đứng ở nơi nguy hiểm nhất cùng người mình yêu nhất, Phó Thư hiểu tâm trạng của hấn, nhưng giờ không phải lúc lấy tính mạng ra đùa.

“Bệ hạ, nơi này rất nguy hiểm, xin hãy rời đi.”

“Ta không sao, không nhìn Cửu ca, ta sợ hấn chạy tới hậu cung.”

Hiện giờ bọn họ đang ở trên ngọn núi ngoài cung, cây cối chung quanh đều bị nội lực của Dung Cửu Châu hóa thành tro bụi, thậm chí đất dưới chân cũng trở nên nhũn như bùn.

Thập tam hộ trước mặt Phượng Hữu Hoài, dùng chân khí ngăn vụn gỗ văng tới, mồ hôi lạnh trên trán liên tục nhỏ xuống.

Phó Thư và Ninh Duệ nhìn nhau một cái, đối phó với loại quái vật không phải người này thì phải dùng năng lực không phải của người thôi! Ai!

“Định!”

Phó Thư khẽ quát một tiếng, Dung Cửu Châu lập tức dừng giãy dụa. Phượng Hữu Hoài cùng thập tam lập tức nhìn y như nhìn sinh vật lạ, làm Phó Thư không khỏi phổng mũi.

Ninh Duệ giơ tay, vẽ một bức tường nước xung quanh Dung Cửu Châu, nội lực của Dung Cửu Châu đánh lên vách nước đều bị hấp thu, hóa thành hư không.

“Duệ Duệ, vất vả rồi!” Phó Thư lập tức chạy ra nịnh hót, đầm lưng mát xa cho Ninh Duệ. Muốn Ninh Duệ ra tay không phải chuyện dễ dàng gì, Phó Thư cũng có phần đắc ý.

Phượng Hữu Hoài kinh dị nhìn Ninh Duệ: “Đây là dị năng của ngươi?”

Một tia nước phun ra từ lòng bàn tay Ninh Duệ, hần mỉm cười gật đầu.

Phó Thư đắc ý nhìn thập tam nói: “Nhìn coi! Ta không phải cái gì cũng đứng cuối đầu nha!”

Thập tam đen mặt hừ một tiếng.

Tới khi chân khí của Dung Cửu Châu hao hết, thì cơn nghiện cũng qua, người tê liệt ngã xuống đất ngủ khò khò, Ninh Duệ triệt hạ tường nước, Phó Thư nhảy tới đỡ người kia lên vai: “Bệ hạ, ta đưa thái thượng hoàng trở về.”

“Ân.”

Đoàn người hồi cung.

Ngày đầu tiên cứ như thế trôi qua.

Hôm sau, thái thượng hoàng vừa tỉnh dậy liền đòi đi, nói là không muốn làm phiền bất cứ ai. Phượng Hữu Hoài lập tức cự tuyệt: “Cửu ca, ngươi còn chưa hết nghiện, không thể đi được, lỡ giữa đường lại phát tác thì sao?”

Dung Cửu Châu khinh thường bĩu môi: “Không chết được!”

“Phải, ngươi không có chết, nhưng mà người khác chết.” Phượng Hữu Hoài kiên quyết không để cho cái mầm mống tai họa này chạy ra khỏi vòng kiểm soát.

Dung Cửu Châu cũng không nghiện nặng, xem ra cũng chẳng cần bao lâu là có thể bỏ được, cho nên, nếu hần muốn đi, vậy thì ít nhất cũng phải chờ tới lúc đó rồi nói tiếp.

“Ta mặc kệ, ta muốn đi!” Dung Cửu Châu ba mươi tuổi hăm lên liền không khác thì trẻ con ba tuổi, từ sau khi mất trí nhớ, tâm trí hần cũng giống như trở lại thời trẻ vị thành niên.

Thấy hần xoay người định đi, Phượng Hữu Hoài quát: “Phó Thư, ngăn lại.”

“Định!”

Phó Thư khẽ kêu một tiếng, cười hì hì nhìn Dung Cửu Châu đứng im không ngo ngoe gì được.

“Cửu ca, ngươi tức giận cũng được, nhưng còn chưa cai nghiện xong, đừng có mong ta thả ngươi đi.”

Từ đó, Dung Cửu Châu bị giam lại, mà phụ trách trông coi không ai khác chính là Phó Thư. Phó Thư phớt phơ, cả ngày dùng một côn nghiện cứu cách đánh người ngất mà không để lại vết tích. Cung nữ đưa đồ ăn tới, y ăn luôn một nửa, nửa còn lại chờ nguội ngất mới mang vào. Buổi tối Dung Cửu Châu đòi tắm rửa, y liền mang vào một chậu nước rửa chân. Dung Cửu Châu muốn gọi một tiểu quan, y cho hần một nữ nhân. Dung Cửu Châu muốn đi WC, y đưa liền một cái xô (tôm!). Dung Cửu Châu muốn giết người, y “định định định”. Dung Cửu Châu đặng đặng sát khí trừng mắt nhìn, y liền “nằm” “đứng” “nhảy” “múa” liên tục, bắt Dung Cửu Châu làm xiếc khỉ. Độc nghiện của Dung Cửu Châu phát tác, y gọi Ninh Duệ. Dung Cửu Châu ngửa mặt lên trời gào thét, y bịt tai.

Cũng từ hôm đó, xuất hiện tin đồn trong cung có quái thú.

Cuối cùng, Dung Cửu Châu ngất xỉu, Phó Thư ôm hắn lên giường, nhện không được chăm chú soi xét tình địch. Đẹp, thực sự rất đẹp... Y từng gặp rất nhiều người đẹp, trong đám đồng bọn kiếp trước có một kẻ xinh đẹp tựa yêu tinh, mà BOSS thường thường đeo mặt nạ, cũng vì khuôn mặt thật xứng đáng xưng tụng kinh vi thiên nhân. Nhưng ở Dung Cửu Châu còn có một loại tà khí đầy ma lực mà hai người kia không có.

“Đây là người bệ hạ thích?”

Phó Thư sờ sờ khuôn mặt người kia, vô cùng mịn màng, trắng tới trong suốt, da thịt sáng bóng như ngọc.

“Ai...”

Xem ra về diện mạo y phải giơ cờ trắng đầu hàng. Nhưng về khoản tâm địa thiện lương, Dung Cửu Châu không thể so với Phó Thư. Kể cả về tính cách, Phó Thư ai gặp cũng thích, chính là mắt thẩm mỹ của Phượng Hữu Hoài quá quá khác người.

Y còn đang ngẩn người, Dung Cửu Châu đột nhiên mở to mắt, cười lạnh. Phó Thư chợt thấy nhói đau đằng gáy, mọi vật tối sầm lại, vô tri vô giác ngất đi.

Phó Thư giám thị bất lực, để cho thái thượng hoàng thừa cơ chạy thoát, khiến hoàng đế tức giận. Chính là, hắn có tức thế chứ tức nữa cũng chẳng làm được gì, Dung Cửu Châu giống như mọc cánh bay mất.

Cả hoàng cung đầu đầu cũng có người của hoàng đế, trong tối ngoài sáng không biết có bao nhiêu đôi mắt, nhưng không có một ai gặp Thái thượng hoàng.

Nhìn khắp thiên hạ, kẻ có thể khiến người khác đột nhiên biến mất, trừ Triệu Cảnh Hoàng ra không còn người thứ hai.

Triệu Cảnh Hoàng vốn muốn giết Dung Cửu Châu, lại nghĩ Dung Cửu Châu khó đối phó, liền dùng thuốc từ từ tra tấn hắn tới chết. Người đã nghiệm, làm sao có thể chống lại sức hấp dẫn của thuốc? Mục đích của Triệu Cảnh Hoàng đã quá rõ ràng, nếu hắn mang Dung Cửu Châu tới một nơi thâm sơn cùng cốc nào đó, ai lại có thể ngăn cản được đây?

Hoàng đế nhú chặt mày, mà lòng Phó Thư cũng loạn cào cào. Đăng bởi: admin

## 38. Chương 38

### CHƯƠNG 38

Dạ thâm nhân tĩnh, thập tam lại đi phiêu. Cung điện rộng lớn chỉ còn hai người – hoàng đế cùng ảnh vệ.

Hoàng đế ngồi dưới, lẳng lặng nhìn bóng trắng bạc chiếu xuống mặt đất, đôi mắt đen như mực gợn gợn từng đợt sóng.

Ảnh vệ đứng trên, ôm cột nhà nghỉ cách tạ tội, sau ba mươi một lần hít sâu hạ quyết tâm, cuối cùng cũng phi xuống, quỳ cạnh hoàng đế.

“Bệ hạ, thuộc hạ biết tội!”

“Ân?”

Phượng Hữu Hoài hồi thần, nghi nghi hoặc hoặc nhìn Phó Thư.

“Thuộc hạ bất cẩn để kẻ xấu thừa cơ đem thái thượng hoàng đi.” Phó Thư đỏ mặt, tự nói tự xấu hổ, rõ ràng người ta đã là cá nằm trên thớt mà lại y lại để mọc cánh bay đi mất, đúng là hiếm thấy hiếm thấy.

“Được rồi, ta không trách người.”

“Thuộc hạ nguyện ý nhận trừng phạt!”

“Vậy đi dọn nhà xí một tháng đi.”

Đã tới nước này thì Phượng Hữu Hoài cũng không khách khí nữa, Phó Thư “ngược đãi” thái thượng hoàng không phải hắn không biết, vốn đã định để sau tính sổ, Phó Thư lại tự mình chui đầu vào, hắn chẳng việc gì phải nường tay.

Phó Thư lén nhìn nhìn, sắc mặt hoàng đế vẫn chưa tốt lên, vì vậy liền rụt rè hỏi: “Bệ hạ, chuyện thái thượng hoàng làm sao giờ?”

Phượng Hữu Hoài thấy Phó Thư sợ sệt sệt cũng buồn cười, mặt giãn ra: “Nói với Cảnh Vân Đế, để hắn xử lý.”

Àn, Triệu Cảnh Hoàng bắt cóc người, vậy cứ cho lão già nhà hắn đi theo dọn đi.

Phó Thư đứng yên nghe, thấy người kia không nói gì nữa, định phi thân lên xà nhà tự kỷ tiếp, ai ngờ lại nghe Phượng Hữu Hoài gọi lại: “Phó Thư, người lại đây.”

Phó Thư rón rón rén bước lại, dừng cách người kia hai mươi phân, đề phòng nhìn hắn.

Phượng Hữu Hoài cười cười: “Ta không ăn thịt người đâu.”

Phó Thư cũng cười cười: “Thuộc hạ đi dọn nhà xí...”

“Không, đêm nay ở đây với ta.”

“...”

Phó Thư nghe vậy lập tức nghĩ bậy, mặt hồng hồng hồng hồng.

Phượng Hữu Hoài kéo y tới bên cạnh, búng trán: “Đang nghĩ gì?”

“Không, không nghĩ gì.” thật đó!

Phó Thư run run trèo lên long sàng, lúi vào một góc cuộn tròn lại như con mèo nằm im thín thít. Phượng Hữu Hoài lườm y: “Lại đây!”

Phó Thư dịch dịch sang một chút, Phượng Hữu Hoài liền kéo y vào trong lòng, Phó Thư lập tức hóa đá. Vì khoảng cách quá gần, y thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim người kia đập thình thịch thình thịch, hòa với tiếng bịch bịch bịch bịch của trái tim mình thành một nhịp. Đêm nay, có lẽ Phó Thư sẽ lại mộng xuân...

“Phó Thư a, đã lâu rồi ta không ôm ai ngủ.”

Phó Thư cúi đầu, vùi gương mặt đỏ hồng vào \*\*\*g ngực ấm áp của hoàng đế, chính y là nhân chứng, từ sau khi y tới đây, đêm nào hoàng đế cũng ngủ một mình.

“Thân thể người thật mềm mại.”

Đúng vậy, tất cả là nhờ chăm tập thể dục thôi.

“Tóc người thật thơm.”

... Điều, ba ngày nay y đã gội đầu đâu!

“Mặt người thật hồng.”

Vớ vẩn, bị người ta ôm sát sạt như vậy còn không đỏ mặt được sao!

“Kỳ thực, người rất xinh đẹp.”

Không phải nói cũng biết.

Gương mặt hoàng đế gần ngay trong gang tấc, hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau, không khí càng ngày càng ái muội. Phó Thư nói không thành lời, hoàng đế đêm nay chẳng biết thế nào lại lên cơn động dục, nhưng lạ ở chỗ y không những không chán ghét, còn ẩn ẩn thấy chờ mong.

“Ai... Người vẫn là tiểu hài tử a.”

Oành, một câu sét đánh, Phó Thư đau khổ thảm kêu, y.đã.trưởng.thành.rồi!

Hoàng đế cọ cọ đầu vào cổ y, ngủ tới ngon lành. Hắn ôm Phó Thư thật chặt, tới mức y gần như không thể thở nổi.

Hoàng đế đúng là đồ xấu xa, làm cho y xem được sờ không được, ôm được ăn không được.

Phó Thư bắt đầu đi đành phải học Liễu Hạ Huệ, nhưng huyết khí vẫn cứ phương cương như thường, cứ thế dờ dờ dần dần mà mất ngủ cả đêm.

Một đêm dài nằm suy nghĩ, cuối cùng Phó Thư cũng hiểu ra vấn đề. Đây mới là hình phạt hoàng đế dành cho y a.

Gần sáng, Phó Thư cuối cùng không chịu được lăn ra ngủ khò. Mà theo đồng hồ sinh học của hoàng đế thì đây là giờ thức dậy, cho nên người kia lay lay Phó Thư mất cái, thấy y không tỉnh, đành phải đẩy y ra, dùng chăn bọc lại.

An Đức đứng giờ tới, thân là nô tài, đương nhiên biết cái gì nên nhìn cái gì không nên nhìn, cái gì nên, cái gì không nên nói. Nhưng đây là lần đầu tiên có người ngủ trên long sàng của hoàng đế, An Đức không khỏi kinh ngạc há hốc mồm, xem ra chủ tử là kim ốc tàng kiều, thảo nào không thích tới hậu cung.

Thập tam trở về, thấy Phó Thư vẫn hồn nhiên ngủ khò khò như heo chết, liền đập cho y một phát, so với hần, hoàng đế lúc sáng chỉ lay lay quả là quá ư là ôn nhu.

“Giường của bệ hạ cũng dám trèo lên ngủ? Tối qua rơi từ mái xuống à?”

“Hừ, bệ hạ bảo ta ngủ ở đây!” Phó Thư vừa dụi mắt vừa lẩm bẩm.

Rửa mặt, chải đầu, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, Phó Thư cắn cắn bánh bao trầm tư.

Thập tam chọc chọc má hần: “Đang nghĩ gì?”

“Ta muốn thổ lộ với bệ hạ.”

Thập tam nâng cằm y lên, vẻ mặt rất là nói-giờn-à.

“Ta nghiêm túc.” Phó Thư nói, “Ta muốn bệ hạ ngừng yêu thái thượng hoàng! Nếu không, hần sẽ thực đáng thương...”

Không bao giờ có được người mình yêu, quả thật sẽ rất đáng thương. Phó Thư tuyệt đối không để hoàng đế trở nên như vậy.

“Hơn nữa, bệ hạ không ghét ta, thậm chí có thể nói là thích ta.”

“Thích không có nghĩa là...” Thập tam ngập ngừng.

“Không sao, ta không ngại, chỉ là chơi đùa thôi cũng được.” Phó Thư vỗ ngực, cao giọng, “Ninh Duệ nói, một đời người, chỉ cần có một đoạn tình yêu là quá đủ rồi, nhưng chỉ có một nam nhân thì lại quá thiếu! Cho nên ta... ta nghĩ thông rồi!”

Trước kia y luôn đơn thuần muốn ở bên cạnh hần, giờ nghĩ lại thấy mình thật ngốc, thật thực thà. Từ nhỏ tới lớn, BOSS luôn dạy bọn họ, đã thích liền đoạt về tay, nhưng y luôn là kẻ bị động, chưa từng chủ động tranh đoạt thứ gì. Bây giờ khác, trong lòng y có một khát vọng, một loại khát vọng trước kia chưa từng nảy sinh, khát vọng có thể cùng hoàng đế ý hợp tâm đầu, là người yêu, chứ không phải quan hệ chủ sủng bình thường.

“Thập tam, ngươi nói xem, bệ hạ là người như thế nào?” Hiểu rõ bệ hạ nhất chính là thập tam, hỏi hần nhất định không sai.

“Không phải người tùy tiện.” Thập tam vô tình nói thẳng.

Phó Thư nhăn mặt, bộ dạng đáng thương vô cùng.

“Nhưng...” Thập tam thở dài, “Có rất nhiều tình nhân.”

Tình, tình, tình nhân... còn rất nhiều!!! Phó Thư kinh ngạc há hốc mồm.

Thập tam nói: “Chả lẽ người nghĩ hần sẽ thủ thân như ngọc cho Dung Cửu Châu? Ngụ ngốc. Thời trẻ, hần đi khắp giang hồ, không biết đã ghi bao nhiêu nợ hoa đào rồi. Bất quá đều đã là chuyện cũ. Ai bảo nam nhân đánh nhau so với nữ nhân ghen tuông còn phiền toái gấp mấy lần, hoàng đế bệ hạ đành phải tu tâm dưỡng tính.”

Thao, thế mà y còn nghĩ hoàng đế là thánh nhân! Hóa ra cũng chỉ là ác lang đội lốt thánh nhân, cho dù là chuyện đã qua cũng không thể tha thứ được! Đăng bởi: admin

### 39. Chương 39

#### CHƯƠNG 39

Hình tượng Phượng Hữu Hoài trong tim Phó Thư hoàn toàn sụp đổ, Phó Thư đau khổ kể lại lịch sử đào hoa của hoàng đế cho bảo mẫu Ninh Duệ nhà mình nghe. Ninh Duệ chẳng thèm để ý: “Tuồng người phải biết lâu rồi chứ.”

“Ai? Duệ Duệ, người cũng biết việc này?”

“Đừng có gọi ta là Duệ Duệ.”

Phó Thư bĩu môi: “... Duệ Nhi.”

Ninh Duệ cắn răng nhin không đập cho tên kia một trận: “Người có muốn nghe chuyện đào hoa của Phượng Hữu Hoài không đây?”

“Muốn!” Phó Thư vừa kêu ầm lên vừa giơ tay, ngoan ngoãn tìm ghế tới ngồi nghe giảng.

Ninh Duệ cười nhạt: “Thế thì bảo thập tam kể đi.”

Thập tam đen mặt: “Bệ hạ có thể về bất cứ lúc nào.”

Ninh Duệ hất hàm: “Không sao, vào phòng ta.”

Quả nhiên, tới địa bàn của Ninh Duệ, thập tam cũng to gan hơn hẳn, rada hóng hớt lập tức tự khởi động, mở loa phát liên tục.

“Kể từ đầu thì phải tính tới hồi bảy tuổi, hần lần đầu tiên cùng sư phụ ra ngoài du ngoạn.”

“Bảy, bảy tuổi?!”

“Phải. Năm đó, bệ hạ bảy tuổi gặp đệ tử thứ mười một của Chu Tước cung, Long Uyên. Hần khi ấy dùng tên giả là Phượng Nhất, Long Uyên kia vừa thấy liền thích luôn, còn nhắm nhe đòi cướp hần đi. Đường nhiên, có sư phụ ở đó, tên kia không làm được gì. Chỉ là, từ đó về sau, trên giang hồ có một người lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm Phượng Nhất. Để tránh Long Uyên dây không ngót, hần lại đổi sang dùng tên Phượng Nhi. Kể ra cũng đáng tiếc, Long Uyên cùng Bạch Phi Tinh luyện một loại võ công, Bạch Phi Tinh không biết tới tình ái, chuyên tâm học võ, giờ cũng tính là cao thủ số một số hai, mà Long Uyên vì động tình, không thể luyện tiếp.”

“...” Phó Thư im lặng.

“Tiếp đó, bệ hạ chín tuổi, thái thượng hoàng bị đưa tới Chiêu Vân Quốc làm con tin, vì lo lắng cho người, bệ hạ suốt đêm chạy tới, trên đường gặp thiên kim tiểu thư Lăng La sơn trang. Thiên kim đại tiểu thư vừa thấy bệ hạ liền nhất kiến chung tình, không phải chàng không lấy... Giờ thì hay rồi, nàng có muốn gả cũng chả có ai thêm. Để tránh nàng, bệ hạ lại đổi tên, lần này là Phượng Tam.”

Phó Thư nhẹ nhàng uống một ngụm trà, tiếp tục nghe.

“Sư phụ cũng biết hần đào hoa, nên suốt ba năm sau đều bắt hần dịch dung thành quái quái gở gở. Sau đó, bọn họ cùng nhau tới Bắc Thương Quốc. Ngày ấy mặt trời thật chói chang, khiến bệ hạ đầm đìa mồ hôi, chạy tới bờ sông tắm rửa, liền gặp Thương Hoài Vương Thương Vũ. Thương Vũ mượn cớ hần suy đồi đạo đức, bắt lại. Người phải biết rằng, năm đó bệ hạ tuy mới mười hai tuổi, nhưng cũng bắt đầu có nét trưởng thành, tuy rằng dịch dung trở nên xấu xí, nhưng chỉ cần cười một cái, nửa trái tim Thương Hoài Vương đã chéo chéo dính chặt lên người, sau này bệ hạ lại bắt cần để lộ gương mặt thật, cả trái tim Thương Hoài Vương liền bùm bùm bay theo luôn. Bệ hạ lại gặp phiền toái, thế là, hần lại đổi tên. Lần này gọi là Phượng...”

“Phượng Tứ hả?”

“Ngốc, người nghĩ Thương Hoài Vương cũng dễ lừa như Long Uyên với vị thiên kim tiểu thư kia sao? Lần này, hắn đổi thành Phượng Tiểu Minh, vì đại ca của hắn tên là Nhất Minh.” Thập tam chếp miệng một cái, nói tiếp, “Sau đó càng ngày bệ hạ càng lắm nợ đào hoa, nhất là từ sau mười bốn tuổi, đi tới đâu cũng loạn một đoàn đi theo. Mà cũng từ lúc đó, bệ hạ bắt đầu biết tới... chuyện phòng the, người đầu tiên của hắn là... Ân, muốn nghe tiếp không?”

Phó Thư bịt tai tự hỏi ba giây, sau đó buông tay.

“Là một nam nhân.”

“... Ác.”

“Khi ấy bệ hạ đã thầm yêu thái thượng hoàng mấy năm rồi, biết người kia thích nam, cho nên mới làm chuyện đó với một nam nhân, kẻ đó tên Liễu Kinh Vân, là hí tử nổi tiếng một thời. Hắn là người bệ hạ kết giao lâu nhất, đại khái cũng khoảng hai năm. Hai năm đó bệ hạ đi tuần tứ xứ, cũng thường bị bạo dân công kích. Chính là, bệ hạ đi tới đâu, đoàn kịch của Liễu Kinh Vân cũng theo tới đó, mà bệ hạ lại không muốn để người khác biết quan hệ của hai người, nên không thường để hắn ở cạnh. Tới khi tuần du đã xong, thì chuyện của hai người cũng kết thúc.”

“A? Sao vậy?” Phó Thư đang hăng say nghe, chuyện lại đột ngột kết thúc, không khỏi thấy hụt hẫng.

“Khi đó bệ hạ thực sự thích người kia, nhưng thái thượng hoàng cũng coi trọng Liễu Kinh Vân, nếu Liễu Kinh Vân theo hắn trở về, chắc chắn sẽ trở thành nam sủng của thái thượng hoàng, mà hoàng thượng không muốn phản bội thái thượng hoàng, vậy nên chỉ có thể hạ sinh Liễu Kinh Vân. Liễu Kinh Vân bởi thế mà tự huỷ dung, chính là sau đó lại không dám đối diện với bệ hạ.

Phó Thư thở dài.

Trong số tình nhân của bệ hạ, khó đối phó nhất là Cầm tuyết công tử, một trong võ lâm tứ tuyệt. Cầm tuyết công tử công lực thâm hậu, vì yêu bệ hạ, ngày ngày ngồi trước cửa đánh đàn. Hắn được tụng xưng là cầm tuyết, tuyết đối không phải vì đánh đàn hay, mà ngược lại, tiếng đàn phải gọi là ma âm quán nhĩ. Bệ hạ bị tra tấn, sống không bằng chết, cuối cùng đành... lấy vợ. Cầm Tuyết công tử sau đó hôm nào cũng gửi thư đe dọa giết tân hôn phu nhân, cũng may hoàng hậu nương nương không phải người tầm thường, Cầm Tuyết công tử không thể làm gì nàng, chỉ có thể ngày ngày tiếp tục ngồi cửa gảy đàn. Hơn nữa, cứ mỗi lần bệ hạ tới chỗ hoàng hậu, tiếng đàn kia phải gọi là ai oán ngoài trăm dặm.”

“... Vậy sau đó thế nào?”

“Bệ hạ bó tay thôi, ai nói người ta đã lên giường hắn rồi. Mãi tới lúc thái thượng hoàng ra tay, đập đàn, phế nội công người kia, bệ hạ mới thoát.”

Dung Cửu Châu cuối cùng cũng làm được một việc tốt. Phó Thư nghĩ nghĩ, nếu là y, y cũng đập te tua cái tên đánh đàn kia.

“Một người nữa suýt nữa được hắn thích là... Người muốn nghe nữa không?”

Phó Thư muốn chửi.

“Thực ra nghe nữa cũng vậy thôi, dù sao bây giờ bệ hạ cũng không qua lại với ai nữa.”

Càng nói không cần càng muốn nghe. Phó Thư cắn răng, thầm mắng mình hóng hớt, nhưng vẫn là không nhịn được, càng biết càng muốn rõ hơn.

“Người kia là tam thập nhất.”

Gi? Cả ảnh vệ cũng không tha sao.

“Lúc đó ta không có ở đây, hắn cùng thập tứ bảo hộ bệ hạ. Rồi thì lâu ngày sinh tình, sau đó... tam thập nhất chết.”

“... Nói rõ coi.”

“Thì tam thập nhất đang là ảnh vệ, trở thành tình nhân, dần dần muốn chiếm được nhiều tình cảm của bộ hạ hơn, muốn được yêu hơn. Năm trước, thái thượng hoàng trở về, hẳn biết người trong lòng bộ hạ là thái thượng hoàng, liền có ý muốn giết người kia, kết quả bị thái thượng hoàng kết liễu.”

“...”

“Cho nên, Phó Thư, người tới muộn rồi.”

Thập tam vỗ vỗ vai Phó Thư an ủi, tuy có hơi hướng hạnh tai nhạ họa một chút.

Phó Thư úp mặt vào tường tự kỷ, nghĩ nghĩ, trước đây hoàng đế từng nói không muốn biến chất quan hệ hai người, giờ y mới hiểu được, bởi vì – tất cả tình nhân của người kia không ai có kết quả tốt! Đăng bởi: admin

## 40. Chương 40

### CHƯƠNG 40

Thập tam kể xong chuyện lập tức ra ngoài, sợ hoàng đế quay về không gặp ai sẽ nghi ngờ. Trong phòng chỉ còn Phó Thư với Ninh Duệ, Phó Thư chau mày, tâm sự trùng trùng. Ninh Duệ thở dài, khẽ vuốt lên mắt y.

Phó Thư ngẩng mặt lên, nước mắt lưng tròng. Ninh Duệ ôn nhu ôm y vào lòng, không nói gì.

Hoàng đế vẫn bình thường, nhưng Phó Thư thay đổi. Từ đó, Phó Thư ngày đêm sầu mi khổ kiếm, không còn cười ngây ngô tới vô tâm vô phế nữa, thậm chí để điểm tâm trước mặt cũng không thèm ăn vụng. Phượng Hữu Hoài thấy vậy, liền tìm “chủ gia đình” tới hỏi: “Dạo này Phó Thư bị làm sao vậy?”

Ninh Duệ trừng mắt: “Tự đi mà hỏi.”

“Có hỏi rồi, nhưng chỉ thấy thở dài thườn thượt, không thèm trả lời.”

“Đang đổi chứ sao.”

“Hả?”

“Ài, ta nói, người không thích y thì tránh ra xa xa chút, đừng có lừa trẻ con.”

“...”

Ninh Duệ cười lạnh: “Có lẽ chuyện này với người chỉ là cơm bữa, nhưng với Phó Thư lại là tình đầu. Y thực sự rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm, thậm chí về mặt cổ chấp cũng không thua kém người là bao, có khác chăng, y ngây thơ hơn nhiều.”

Phượng Hữu Hoài đặt tấu chương xuống, xoa xoa tay, nhướn mày cười nhạt: “Vậy người muốn ta thu y?”

Ninh Duệ rít qua kẽ răng: “Người.dám!”

“Thế ta phải làm sao? Hả?”

“... Người thật sự không có chút tình cảm nào với Phó Thư sao?”

Phượng Hữu Hoài nhíu mày, không đáp.

Ninh Duệ thở dài: “Vậy là có rồi.”

“Kiếp trước Phó Thư là người thế nào?”

“Một tên gốc không biết buồn là gì. Tất cả mọi người đều hâm mộ tính cách của y. Khi đó y rất trắng, bị người ta nói là ảo lả, liền phờn nắng tới đen như cục than, mỗi khi cười lại để lộ mấy chiếc răng. Thành tích hồi trung học không tốt lắm, sau đó liền cắm mặt vào cày, cuối cùng thi đỗ đại học, nhưng lại chết đứng ngày khai giảng.”

Phượng Hữu Hoài nghiêng đầu nghe, khóe miệng dường như đang cười. Phó Thư từ kiếp trước đã đơn thuần, mà hẳn, trước giờ cũng vẫn mong có được cuộc sống như thế. Có lẽ bởi vậy nên mới không muốn

buông tay chẳng? Bởi vì y có thứ mình không có, là tinh thuần, là quang minh, ngay cả vờ ngốc nghếch cũng có vẻ đáng yêu.

“Y lúc nào cũng khiến người khác vui vẻ, chỉ cần cười một cái, mọi người đều bất giác nhếch miệng.” Một đám bọn hắn, ai cũng đều rất lạnh lùng, mười một kẻ lãnh mạc từ trong cốt tủy, ở cạnh nhau chỉ càng thấy âm u đơn độc, riêng Khai Tâm là khác, y giống như ánh mặt trời chiếu sáng khung trời hắc ám đó.

Ninh Duệ càng nói càng không muốn để Phó Thư đi, nhất là đi theo cái tên suốt ngày chỉ biết lừa lừa lọc lọc trước mặt. Bao nhiêu tình nhân của hắn, ai cũng yêu, ai cũng không muốn bỏ cuộc, là vì hắn gặp ai cũng dịu dàng, gặp ai cũng ái muội, làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác, nghĩ rằng mình rất quan trọng, nghĩ rằng mình được hắn yêu. Kỳ thực, hắn chỉ là đã quen như thế, từ cốt tủy đã như vậy mà thôi.

Phó Thư mấy ngày nay cũng không ngồi chơi xơi nước, mà đi tìm mấy vị đồng nghiệp hỏi về tam thập thất.

Tin tức được tổng hợp lại như sau: Dị loại. Âm hiểm. Ngu ngốc. Bề ngoài được. Rất được sủng.

Dị loại ở chỗ hắn có thiên phú dị bẩm, học võ rất nhanh, mà giả vờ cũng rất giỏi. Âm hiểm ở chỗ thích đâm chọc, ném đá giấu tay, hót lẻo với bệ hạ. Ngốc ở chỗ hót mãi không được mà vẫn cứ tiếp tục hót lẻo không biết mệt. Bề ngoài được thực ra là nói tránh, chứ mọi người đều nhất trí là tên kia chẳng qua là khá giống thái thượng hoàng. Được sủng là sự thật, nhưng chỉ có trên giường thôi.

Một người như vậy mà suýt nữa có thể làm cho bệ hạ động tình? Phó Thư thêm một lần nữa đặt dấu chấm hỏi cho khả năng nhìn người của Phượng Hữu Hoài.

May là có thập lục giải đáp cho y vấn đề này: “Tam thập thất biết mê hồn thuật, bệ hạ không cảnh giác, để cho tiểu tử kia mê hoặc.”

Phó Thư nghe vậy liền cười tới sáng lạn.

.

Phó Thư bước tới, dùng hết dũng khí ấp úng nói: “Bệ hạ, ta thích người... Có được không?”

Phó Thư cúi đầu thở dài. Đây là lần thứ hai mươi y nói câu này trước gương, nhưng làm thế nào cũng vẫn thấy chưa đủ chân thành.

Bảo mẫu Ninh Duệ nhìn tới chán, cuối cùng chạy đi tìm hoàng đế nói chuyện.

Một lúc sau, hắn quay lại, nói với Phó Thư: “Người đi tỏ tình được rồi đó, người ta đang chờ kia.”

Phó Thư vốn không có tự tin, ai ngờ Ninh Duệ lại tự tiện lôi y lên đoạn đầu đài, đầu chưa lia khỏi cổ hồn đã lia khỏi xác rồi.

Cuối cùng, vẫn là Ninh Duệ phải vác Phó Thư tới ném ngay dưới chân Phượng Hữu Hoài.

Phó Thư ôm chân, răng đánh cồm cộp, đừng nói là tỏ tình, tới một câu bình thường cũng không thốt lên lời.

Phượng Hữu Hoài phê xong tấu chương, vẫn thấy Phó Thư run run ngồi, liền ôm y vào lòng, nhìn tới thâm tình, chớp chớp mắt chờ mong.

“Bệ bệ bệ bệ...” Bệ nửa ngày vẫn không nói thành câu.

“Ta biết rồi.” Phượng Hữu Hoài cười cười, “Người muốn làm tình nhân của ta, phải không?”

Phó Thư xấu hổ cúi đầu, nói thâm: “Ta chỉ là muốn làm thiên thần giang tay cứu giúp người khác thôi.”

“Được, ta đồng ý.”

“A?”

“Từ hôm nay ngươi là tình nhân của ta, chúng ta yêu nhau. Được rồi, làm việc của mình đi.” Phượng Hữu Hoài đẩy y ra, vươn vai một cái, đi tắm.

Phó Thư đơ đơ quay lại, đâm thẳng vào thập tam.

Thập tam liếc nhìn y, mĩa mai: “Cao hứng ghê nhỉ, chắc nằm mơ cũng đang cười đi? Phải không?”

Phó Thư vẫn còn choáng váng, mọi thứ tiến triển quá thuận lợi, vượt ra ngoài dự kiến của y, thế quái nào y vừa từ ảnh vệ liên bay lên làm tình nhân luôn đâu?

Tối tận tối hôm đó, Phượng Hữu Hoài nắm tay y, Phó Thư mới hoảng hoảng hốt hốt ý thức được, quan hệ của hai người thật sự đã thay đổi.

Chưa kịp cao hứng, tâm trạng của Phó Thư liền lập tức tụt tụt tụt, vì Ninh Duệ phải đi, y nài nỉ thế nào cũng không được.

Ngày Ninh Duệ đi, Phó Thư khóc hết nước mắt, nếu Phượng Hữu Hoài không giữ chặt tay y không thả, có lẽ Phó Thư đã ôm đồ đòi chạy theo Ninh Duệ rồi.

“Phượng Hữu Hoài, nếu người chán Phó Thư, liền trả y lại cho ta.”

Phượng Hữu Hoài cười cười, kiên định nói ba chữ: “Không bao giờ.” Đăng bởi: admin

## 41. Chương 41

### CHƯƠNG 41

Quan hệ chủ tớ thăng cấp thành tình lữ không đem lại lợi lộc nào cho Phó Thư hết, tiền lương không tăng, ngày nghỉ không thêm, thức ăn vẫn một bát cơm một bát canh, vừa đủ no. Thứ duy nhất thay đổi là... chuyện lúc đêm khuya.

Lần đầu hai người tiếp xúc theo kiểu đó đó là vào một đêm trăng cao sao tỏ. Lúc đó Phó Thư đang đánh răng, Phượng Hữu Hoài vừa tắm xong, hơi nước vẫn còn bao phủ lấy thân hình, bệ hạ của chúng ta mặc một bộ trường bào rộng, dài chấm đất, lộ ngực, da thịt tuyết trắng phiếm hồng, xuân sắc khôn cùng. Phó Thư nhìn một lượt từ ngực tới cổ người kia, mặt đỏ hồng.

Mắt vừa ngược lên, liền nhìn thấy đôi môi mỏng hiển hiện màu nhàn nhạt, môi dưới dày hơn môi trên một chút, khõe miệng khẽ nhếch lên, ngay cả khõe mắt cũng ngả ngón cong cong, cười như có như không, vô cùng ái muội. Tim Phó Thư đập thành thịch, mỹ sắc trước mặt, không chảy nước dãi đã coi như định lực tốt!

Phượng Hữu Hoài đi tới.

Bình thường người kia lúc nào cũng ngồi yên gọi Phó Thư qua, lần này hần tự mình đi tới. Phó Thư si ngốc đứng như trời trồng, nhìn đôi môi mê hoặc kia cứ lại gần mình, một chút lại một chút, tới khi không thể thấy được, trước mặt chỉ còn một cặp mắt đen thâm thúy, đáy mắt đầy ý cười.

Môi chợt thấy là lạ, một đôi môi khác lạnh lẽo mà khễ khàng chạm vào, cảm giác mềm mại khiến cho Phó Thư giật mình, ngây ngẩn cả người. Đối phương dễ dàng dùng đầu lưỡi xen vào giữa đôi môi hé mở của y, cuốn lấy lưỡi y.

Phượng Hữu Hoài giữ đầu Phó Thư lại, không cho y lui về phía sau, tận tình đoạt lấy hô hấp của người kia, tùy ý thâm nhập khoang miệng kia, thỏa mãn nhìn Phó Thư vì hần mà thần hồn điên đảo, không thở nổi...

“Lần đầu được hôn?”

Sau khi hôn khoảng năm phút, Phượng Hữu Hoài thả y ra, hỏi.

Phó Thư dựa vào trong lòng hần thở dốc, nghe vậy liền xấu hổ gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Không phải”. Người đầu tiên hôn y là BOSS cơ, khi ấy y mới sáu tuổi, BOSS nhận y về, thân thiết hôn lên môi y một ngụm, giống như sau này y vẫn ôm hôn mấy đứa bạn ngoại quốc, rất bình thường.

“Không phải?” Phượng Hữu Hoài nhướn mi.

Phó Thư trừng mắt: “Người có phải lần đầu không?”

“Đương nhiên không.”

“Thế thì đừng có đòi hỏi lần đầu của ta!” Phó Thư chống nạnh, hùng hổ nói.

“Rồi rồi, nhưng về sau không được để người khác hôn nữa, biết chưa?”

“Đương nhiên!”

Từ đó trở đi, hai người thường xuyên hôn nhau. Phượng Hữu Hoài thích hôn, mà Phó Thư thích được hôn. Phó Thư vẫn chưa nghĩ tới bước tiếp theo, mà Phượng Hữu Hoài thì đúng là nhẫn lực kinh người. Phó Thư trông trẻ hơn tuổi, làm Phượng Hữu Hoài lúc nào cũng cảm thấy mình đang lạm dụng nhi đồng, nói ngắn gọn là đang phạm tội.

Những lúc không có ai, Phó Thư sẽ ngồi bên cạnh Phượng Hữu Hoài, Phượng Hữu Hoài thỉnh thoảng lại dừng việc, cúi xuống hôn y.

“Ta muốn làm vậy lâu rồi.” Phượng Hữu Hoài vừa hôn vừa nói, hôn từ trán xuống cổ, một tác không ta.

“... Ngụy quân tử!” Thế mà y còn nghĩ Phượng Hữu Hoài là đại thánh nhân không có thất tình lục dục, ai ngờ người ta mỗi lần nhìn y đều nghĩ tới toàn những thứ xấu xa.

Kỳ thực thế là oan Phượng Hữu Hoài rồi, hẳn cũng đâu có nghĩ gì nhiều hơn hôn y ả y. Mà cho dù trong đầu toàn những thứ đen tối, bên ngoài hoàng đế bệ hạ của chúng ta tuyệt đối lúc nào cũng thể hiện ra mình là người khiến tôn quân tử ôn thuận như ngọc cười tới vân đạm phong khinh.

Nơi này “không có người”, tất nhiên là trừ thập tam ra. Hai người kia hôn tới hôn lui, thập tam ngồi trên trợn mắt há mồm một lúc, sau đó chuyển sang nhắm mắt làm ngơ, không ai biết hẳn đang nghĩ gì.

Hắn đang nghĩ, đồ ngốc kia cuối cùng cũng có được thứ mình muốn.

Hắn đang nghĩ, bệ hạ cuối cùng cũng không để ý tới đạo nghĩa, xuất thủ với y.

Hắn đang nghĩ, vì sao hẳn không về sớm hơn, có lẽ “Phó Thư” sẽ không chết.

Đương nhiên, chuyện đã rồi, có nói cũng thế thôi, “Phó Thư” đã chết, thêm một người biết quá khứ của hẳn đã chết, không còn ai biết, trong quá khứ ấy, từng có một người vô cùng quan trọng.

Thập tam vô nghĩa, là Phượng thập nhất dạy hẳn cái gì gọi là “nghĩa”. Thập tam vô tình, là “Phó Thư” dạy hẳn cái gì gọi là “tình”.

Đối với Phượng thập nhất, hẳn trung tâm bất nhị. Với Phó Thư, hẳn chiếu cố trăm đường. Cho nên, hẳn nhất định phải nhắc nhở Phó Thư: “Làm tình nhân của bệ hạ không dễ, người phải cẩn thận.”

“Hả?”

Phó Thư nghi hoặc chớp mắt.

“Tình nhân của người kia rất nhiều, không ai chịu bỏ cuộc, mỗi lần biết hẳn có người mới sẽ lần lượt tìm tới của “bái kiến”, khiêu khích quấy rối đủ cả, người ngốc như vậy, ta sợ người không đối phó được đám hồ ly kia.”

“..”

“Ai, bệ hạ chắc cũng biết vậy, nên mới không muốn kéo người vào khổ hải, nếu không, với cái kiêu của hẳn, phạm là người thuận mắt, lập tức đã kéo lên giường rồi.”

Oanh một tiếng, hai chữ “lên giường” lập tức khiến cho Phó Thư đen tối hiểu lầm, mà không, không lầm tí nào!

“Bất quá, người cũng giống như nước trong, đều vô vị cả, phỏng chừng có lên giường cũng chẳng khác gì cá chết, bệ hạ không xuống tay cũng có thể hiểu được.” Không tiện thể đá thì thập tam đã chẳng phải là thập tam.

Phó Thư cúi đầu ai oán bản thân không có tình thú.

“Kỳ thực như vậy là tốt nhất, càng không ăn đến miệng, bệ hạ càng không muốn buông ra.”

Phó Thư không cam lòng, bĩu môi: “Ta không cho hẳn ăn thì có, trừ khi hẳn ở bên dưới!”

Thập tam nhìn nhìn y: “Muốn bệ hạ ở dưới, thật ra không chỉ có người, nhưng mà, tình cảm của bệ hạ với người kia tuy sâu nặng, hẳn vẫn là không muốn chịu thiệt.”

“Ai a?”

“Dung Cửu Châu.”

“...”

Phó Thư đột nhiên cảm thấy, kiếp này mình chắc chắn chịu số phận “thụ” rồi, ngay cả Dung Cửu Châu cũng không công nổi bệ hạ thì khỏi phải nói tới những người khác đi.

Trong lòng Phượng Hữu Hoài có người khác, Phó Thư không phải không để ý, nhưng người kia từng nói, hiện tại, trong lòng hắn, Phó Thư là quan trọng nhất, cho dù chỉ là lời ngon tiếng ngọt gió thoảng mây bay, Phó Thư vẫn nguyện giả ngốc nguếch mà tin tưởng. Đăng bởi: admin

## 42. Chương 42

### CHƯƠNG 42

Phó Thư cũng từng nghiên cứu “thụ” là thế nào, khi đó y chạy tới hỏi Ninh Duệ, người kia đang tào nhả ngồi sửa móng, nghe xong chỉ cười nhạt: “Ta chưa từng làm thụ.” Tiểu lý tàng đao, giống như Phó Thư vừa nói gì vũ nhục hắn vậy.

Ninh Duệ chưa từng làm thụ, Phó Thư nghe vậy liền thấy yên tâm, vỗ vỗ ngực nghĩ, quả đúng là Ninh Duệ của mình! Hừm... Cảnh Hoàng chắc chắn là thụ, nhưng Phó Thư không đủ can đảm tới hỏi, đối với Triệu Cảnh Hoàng, Phó Thư thật sự là vừa ghê vừa sợ. Kiếp trước tên kia phải gặp bác sĩ tâm lý chán chê rồi mới có thể sống như người thường, Dung Cửu Châu đắc tội hắn đúng là tội vạ tám đời.

Không ngờ Triệu Cảnh Hoàng lại chủ động tìm y, hỏi thẳng: “Người với Phượng Hữu Hoài tiến triển tới đâu rồi?”

Phó Thư cười gian: “Thập nhất là cậu của người phải không, vậy ta giờ là..”

“Mợ?” Triệu Cảnh Hoàng nhướn mày, phọt ra một tiếng, Phó Thư nghe xong lập tức đen mặt.

“Đúng rồi, Cảnh Hoàng, người làm gì Dung Cửu Châu rồi?”

“Còn có thể làm gì nữa, phụ hoàng ép ta phải ném hắn cho Khinh Cuồng rồi.”

“Khinh Cuồng?” Phó Thư đơ người, kiếp trước trong đám bọn y có một kẻ là Tô Khinh Cuồng, là người dễ nhìn nhất, cũng là người yêu nghiệt nhất, không biết xấu hổ nhất.

“Nga, người còn chưa gặp hắn phải không, chắc giờ này cũng sắp tới rồi.”

Phó Thư hoan hỉ một trận, quan hệ của y với Khinh Cuồng cũng rất tốt, lại có bạn rồi!

Triệu Cảnh Hoàng tìm Phượng Hữu Hoài nói chuyện riêng, ảnh vệ đều phải tránh đi, Phó Thư cũng không ngoại lệ.

Thập tam nói: “Bọn họ là minh hữu.”

“Ta biết, minh hữu của thập nhất rất nhiều.” Phó Thư giờ có thể thoải mái tự nhiên gọi Phượng Hữu Hoài bằng nhũ danh, giống như đã trở thành một phần quá khứ của người kia, nghĩ nghĩ, Phó Thư bất giác bật cười, không khác gì một tên ngốc đang yêu.

Thập tam gật đầu: “Nếu không, với cái kiểu trị quốc của thái thượng hoàng, Phong Lô chẳng đã tan đàn xẻ nghé từ lâu rồi. Triệu Cảnh Hoàng trong tay có thực quyền, nhưng thái tử Chiêu Văn lại là tứ hoàng tử, ta cũng không hiểu vì sao bệ hạ lại đặt cược vào tên kia nữa.”

Phó Thư hếch mũi nói: “Vì tên kia cùng loại với ta chứ sao!” Nghĩ nghĩ xong bồi thêm, “Trước đây Cảnh Hoàng là tên vô dụng số một, ai ngờ giờ lại là kẻ lợi hại nhất.”

Thập tam thở dài: “Có trách thì trách người đầu thai nhầm chỗ.”

Lời này không phải nói đùa, cha người ta là hoàng đế, không những thế còn là hoàng đế của quốc gia mạnh nhất trong cửu quốc, mà cha y chỉ là thân thích xa tít mù tắp của một vị quan viên, y cũng biết thân biết phận, nhưng dù gì y cũng có tình nhân hoàng đế, Phong Lô dù không phải đại quốc, cũng được chú ý nhiều nhất.

Mà y có một chuyện nghĩ mãi không ra.

“Cha của Cảnh Hoàng là đại ca của thập nhất?”

Thập tam ho một tiếng: “Đúng.”

“Vậy tại sao Cảnh Hoàng lại là ngũ hoàng tử của Cảnh Vân Đế?”

Thập tam lại ho khan: “Vì người ta là phụ hoàng của hần.”

Phó Thư nhăn mặt: “Cảnh Hoàng nói Triệu Ảnh là nghĩa phụ của hần.” Nhưng mà... “Nếu Phượng Nhất Minh là cha Cảnh Hoàng, vậy thập nhất phải là thúc thúc của hần, tại sao lại là cữu cữu được?” [Thúc thúc là họ cha, cữu cữu là họ mẹ].

Quan hệ loạn cào cào nha, Phó Thư không được làm trưởng bối của Triệu Cảnh Hoàng, nhưng là nghĩ mãi vẫn không thông được đám rắc rối này.

Thập tam cười gượng: “Bởi vì... Bởi vì... Trẻ con nghe chuyện người lớn làm gì, sang bên kia ngồi!”

Cứ thế, vụ gia phả này bị xếp sang một bên. Triệu Cảnh Hoàng không lâu sau liền rời đi, Phó Thư cũng không có cơ hội hỏi rõ ràng.

Chớp mắt một cái, mùa xuân đã tới, mà mùa xuân của Phó Thư cũng đang dạt dào. Y cùng hoàng đế tình nồng ý đậm, mỗi ngày đều ngọt ngọt ngào ngào trôi qua.

Một hôm, hai người vừa chạm chạm chóp mũi vào nhau, một vật thể bay không xác định liền từ xà nhà phi xuống, lông nửa đen nửa trắng, kêu chút chút hai tiếng.

“Tiểu Chi!!!”

Phó Thư hoan hỉ ôm Tiểu Chi không rời tay, Phượng Hữu Hoài định chiếm tiện nghi cũng bị đá sang một bên ngồi xem y với Tiểu Chi ôn lại chuyện cũ.

Hoàng đế buồn bực, ra lệnh cho Tiểu Hoa ăn thịt Tiểu Chi. Mấy hôm sau, Tiểu Tông cũng qua kỳ ngủ đông trở về, Dương Tâm Điện trở nên vô cùng náo nhiệt, trừ thập tam ghét động vật cả ngày đen mặt.

Phó Thư muốn đi chơi xuân, hoàng đế không chịu. Bởi vì, Phó Thư nói muốn đi xa xa chút, hoàng đế không có thời gian đi cùng y, y liền nói có Tiểu Chi đi cùng là được rồi, hoàng đế liền trầm mặt xuống, Phó Thư đành phải yên lặng giả làm chim nhỏ nép dưới cánh hoàng đế.

Phó Thư cũng rất muốn phân ưu cùng hoàng đế, nhưng lực bất tòng tâm, chưa kể tới việc y bó tay trước đồng chữ như giun với đế, chỉ cần bốn tiếng “quốc gia đại sự” cũng đủ để Phó Thư tránh xa trăm dặm. Thập tam ngược lại, rất ra dáng vợ hiền của hoàng đế, mấy thứ tấu chương đơn giản y có thể bắt chước chữ của hoàng đế mà phê duyệt. Loại ảnh vệ giỏi cả văn lẫn võ này đúng là truyền thuyết a, ảnh vệ toàn năng như thập tam, nếu không phải xuất thân nghèo khó, lâm vào tà đạo, hần giờ cũng đã gây dựng được sự nghiệp lớn. Nhưng thập tam lại nói, cuộc sống hiện giờ rất được, nếu phải trở lại trước kia, cả ngày đánh đánh giết giết, đi đâu cũng bị đám chính đạo bám đuôi, hần thà đi đầu thai còn hơn.

Thập tam lại theo lệ thường đi uống hoa tửu, mỗi lần như vậy, Phó Thư lại tranh thủ nơi buôn ta hóng về thập tam, nào là người trưởng thành rồi, cũng nên sinh một đứa, nghĩ tới tiểu thập tam, Phó Thư liền cười ha hả, nếu thật sự có tiểu thập tam, y sẽ lao vào sờ sờ xoa xoa mặt nó, cho tới lúc nào véo được hai miếng thịt ra thì thôi.

Mồng hai tháng hai, Dương Tâm Điện lại đón tân khách, lần này không phải là thiên hoàng quý tộc, mà là một đám giang hồ. Phó Thư chỉ biết có một người trong số đó, Tô Khinh Cuồng.

“Khinh Cuồng!!!” Bề ngoài người kia cùng kiếp trước giống hệt nhau, Phó Thư kích động tới rơi nước mắt, phi thân qua.

Tô Khinh Cuồng khẽ né, Phó Thư chụp ếch, người kia dùng mũi chân di di lên người Phó Thư, cười quyền rũ: “Bản công tử mà cũng dám ôm? Hả?”

“Ồ ô...” Phó Thư bị đâm tới không nói được thành câu, tay chân khua loạn xạ.

“Khinh Cuồng, không được vô lễ.” Có người lên tiếng, giọng nói lạnh như băng, phiêu hốt trong không trung như một trận lãnh phong.

Phó Thư gian nan quay đầu nhìn, thấy một nam tử đứng thẳng, bạch y trắng tuyết, trước mắt liền sáng ngời, lần đầu gặp kẻ mặc quần áo còn trắng hơn Tịch Kiến Trăn! Đăng bởi: admin

## 43. Chương 43

### CHƯƠNG 43

Khiết phích như Tịch Kiến Trăn còn không thể mặc đồ “sáng hơn cả mặt trời”, mà đồng chí này lại làm được, hần đứng dưới nắng, ánh sáng chiếu xạ trên y phục ngân bạch, chói ngời tới mức Phó Thư không mở nổi mắt ra. Nam nhân toát ra một khí thế không ai bì nổi, mà Phó Thư vô cùng không có sức chống cự trước những người như thế, bất giác hướng nhìn bằng một ánh mắt sùng bái, có lẽ vì y luôn hiện lãnh trung thực, nên khi thấy những kẻ cao cao tại thượng tự nhiên sẽ khâm phục.

Tô Khinh Cuồng nghe vậy thả chân ra, lật ngửa Phó Thư lại, cười cười: “Người là tình nhân hiện tại của Phượng thập nhất? Trắng trắng nộn nộn, cũng là mỹ vị đấy nhỉ.”

Gi? Người chứ có phải thịt heo đâu mà mỹ vị!

Dám dí chân lên người mình di di, cho dù là bạn bè lâu năm Phó Thư cũng không thể tha. Y quật cường nhìn về phía khác, thầm đếm ngược, ba, hai, một...

“A!” Tô Khinh Cuồng kêu một tiếng, ngã nhào xuống hôn đất, bộ dạng vừa chật vật vừa buồn cười, tất cả mọi người cắn răng nhịn lại, vẻ khó coi của tên này quả là trăm năm mới gặp một lần, sao có thể bỏ qua!

Phó Thư che miệng cười trộm, vừa rồi y dùng dị năng đẩy Tô Khinh Cuồng một cái, làm cho hắn xấu mặt, đúng là khoái trá.

Nam nhân khí thế trùng trùng kia bước tới đỡ Tô Khinh Cuồng dậy, sau gáy người kia sưng một cục to oành, trên mặt khẽ nở một nụ cười kinh dị, cặp mắt hoa đào nhìn về phía Phó Thư, sát khí lờ lờ. Phó Thư rùng mình một cái, Phượng Hữu Hoài lập tức đứng trước mặt y, ngăn cản sát khí của Tô Khinh Cuồng.

Đồ xấu xa chấp vật.

Phó Thư vừa lẩm bẩm vừa thò đầu ra, nhìn về phía Tô Khinh Cuồng, hỏi nhỏ: “Thập nhất, mấy người này là ai, giới thiệu cho ta đi.” Mấy người này chắc chắn là bằng hữu của Phượng thập nhất, nếu không hắn sẽ không cho vào tới đây. Hơn nửa trăm phần là cao thủ, nếu không trước khi vào đã có thông báo. Phó Thư không khỏi lo lắng về độ an toàn của cái hoàng cung khí gió này, từ Tịch Kiến Trăn tới Triệu Cảnh Hoàng tới Dung Cửu Châu tới mấy người này, ai cũng tùy tiện trèo trèo leo leo bay bay cái liền vào tới nơi, không biết là do hoàng cung phòng ngự kém, hay do đám này toàn biến thái, chắc, cái này chắc chỉ có Phượng Hữu Hoài biết.

“Ân, được, lại đây, Phó Thư, đầu tiên là hắn, Tô Khinh Cuồng, giang hồ xưng thiên hạ đệ nhất điên, là người điên, đừng quan tâm làm gì.”

Phó Thư vui vẻ gật gật đầu.

Tô Khinh Cuồng trừng mắt nói: “Uy, ta hoàn lương rồi! Người còn phỉ báng ta, có tin ta câu dẫn người liên không? Hả?”

Phó Thư rùng mình, lập tức chạy tới chắn phía trước Phượng Hữu Hoài, lại bị Tô Khinh Cuồng lườm một cái, thức thời lùi về phía sau luôn.

Phượng Hữu Hoài ho khan, chỉ vào bạch y nam tử nói: “Bạch Phi Tình, cung chủ Chu Tước cung, tình nhân của tên kia.”

Lại chỉ vào thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đang sau: “Lãnh Hàn Yên, thánh tôn Càn Khôn giáo, lão yêu vạn tuổi.”

Phó Thư nhìn nhìn rồi lại nhìn nhìn, cố nhớ thân phận mấy người này, về sau có gì còn ôm đùi xin cứu trợ.

“Được sư Huyền Họa Phiến.” Phượng Hữu Hoài chỉ về phía nam tử mặt đen áo trắng, “Đừng tới gần hần. Còn có... Thập nhị, ra đây đi.”

Một nam hài áo đen từ trong góc chạy ra, cười tươi roi rói, rồi lại chạy về chỗ cũ.

Phượng Hữu Hoài mềm giọng nói: “Đệ đệ của ta, thập nhị, ảnh vệ của Khinh Cuồng.”

Ngón tay lại hướng về phía một thư sinh nhã nhặn, Phượng Hữu Hoài dừng một chút, cười gượng: “Đây là Lăng Thiên Thư, thiếu chủ Lăng La sơn trang.”

Phó Thư cảm thấy tên Lăng La sơn trang rất quen tai, nhưng không nhớ ra nghe ở đâu.

Cuối cùng, Phượng Hữu Hoài nhìn về phía nam tử đứng cạnh cửa, gượng cũng cười không nổi: “Hần là...”

“Long Uyên, lâu chủ Nguyệt Chiêu Lâu, sư thừa tứ thánh cung chủ Bạch Vân Yên.” Nam tử tiếp lời.

Oanh một tiếng, Phó Thư giờ đã biết vì sao lại thấy bốn chữ “Lăng La sơn trang” nghe quen tai... Bởi vì thập tam nói, thiên kim tiểu thư Lăng La sơn trang vì hoàng đế mà tới giờ vẫn ế, mà Long Uyên, là kẻ cũng vì hoàng đế mà cầm tú tiền đồ bị huỷ sạch sẽ.

Phượng Hữu Hoài có phong dung bình tĩnh cách mấy, gặp được Lăng Thiên Thư lúc nào cũng vì tỷ tỷ mà ghi hận, cùng với Long Uyên chân tình không đổi, thì cũng phải nhăn mặt suy tư.

Phó Thư xụ mặt, ánh mắt Lăng Thiên Thư nhìn Phượng Hữu Hoài, nói là phần nộ bất cộng đái thiên, chi bằng bảo là thâm tình bất dứt lại không dám thừa nhận đi... Mẫn cảm như Phó Thư, làm sao không thấy được tia ái muội trong đó.

Mà Long Uyên thì đúng là trắng trợn bày tỏ tình cảm, từ giữa trưa tới tối muộn, hần liếc liếc nhìn nhìn Phượng Hữu Hoài không dưới bảy lần, đến khi thay quần áo ngủ, Phó Thư còn đang ăn khuya, người kia đã cởi quần áo treo lên giường chờ hoàng đế, làm cho Phượng Hữu Hoài cảm khẩu luôn.

Phó Thư vừa gặm bánh vừa chạy tới, đề Phượng Hữu Hoài xuống biểu thị quyền sở hữu. Lại nhìn Long Uyên, thân hình nhờ luyện võ mà trở nên thon thả tinh tráng, da thịt mặt ong xinh đẹp làm Phó Thư ghen tị không thôi, cũng may Dung Cửu Châu da trắng, cho nên, Long Uyên trăm phần không hợp chuẩn của Phượng Hữu Hoài.

Tình địch trước mắt, không thể sơ xuất. Cho dù trong lòng người kia, y không phải đệ nhất, cũng nhất định không thể tuột mất vị trí thứ hai!

Long Uyên liếc nhìn Phó Thư, âm thầm bước đi.

Ánh mắt kia đầy thất ý, Phó Thư thấy mà không khỏi đồng cảm, hần thích Phượng Hữu Hoài cũng phải hai mươi năm rồi đi, hai mươi năm không thay lòng, y cũng chưa chắc mình có thể, nhưng Long Uyên làm được.

Phó Thư dài giọng: “Bệ hạ, người tốt ở chỗ nào mà bao nhiêu người khăng khăng yêu người vậy?”

Phượng Hữu Hoài cười cười: “Vậy còn người, vì sao lại thích ta?”

Phó Thư nghiêng đầu nghĩ: “Vì người đẹp trai.”

Vô nghĩa, người đẹp trai hơn hần có cả đám. Y thích được hần đối xử ôn nhu tới bao dung sủng nịch, được hần yêu thương tới thiên nộ nhân oán, được hần đặt tại trong lòng. Nhưng nói tới cùng, thích, thực ra, chỉ là thích thôi, chẳng thể vì gì cả, nếu không, y đã yêu Ninh Duệ lâu rồi.

Phượng Hữu Hoài lắc đầu cười, từ đầu tới giờ, Phó Thư vẫn luôn biểu hiện như một tên tiểu hoa si, trừ việc hần đẹp trai ra, có lẽ phần nhiều là vì hần cùng Ninh Duệ tính tình hay tác phong đều giống nhau. Phó Thư không cần một tình nhân tốt, mà cần một bảo luôn ở bên cạnh mình, chỉ là, chính y còn chưa biết thôi.

Đăng bởi: admin

## 44. Chương 44

### CHƯƠNG 44

Hai người nằm trên long sàng ôn tồn một phen, Phượng Hữu Hoài thích ôm hôn Phó Thư, nhưng không bao giờ vượt qua bước này. Phó Thư cũng rất thích được hân ôn nhu vuốt ve ru ngủ.

Tối nay, Phó Thư không muốn ngủ. Y muốn trông hoàng đế, miễn cho đến sáng trên giường lại mọc ra một tên khỉ gió nào đó.

Phượng Hữu Hoài ôm hôn một trận, bình thường Phó Thư hẳn đã ngủ, sau đó hẳn sẽ bị kịch mà tự giải quyết vấn đề cá nhân, nhưng hôm nay Phó Thư vẫn cứ mở tròn mắt nhìn hẳn, Phượng Hữu Hoài dục hỏa đốt người, lên tiếng:

“Ngủ!” Giọng nói khàn khàn mê người, Phượng Hữu Hoài đẩy y ra, bắt lực thở dài.

Phó Thư lên tinh thần, không ngủ nổi, bĩu môi kháng nghị: “Đêm nay ta thức!”

Cả người Phượng Hữu Hoài nóng lên, cách một tầng chăn bông, Phó Thư vẫn có thể cảm thấy, đỏ mặt nói nhỏ: “Bệ hạ... Đây... Người muốn tắm nước lạnh không?”

Phượng Hữu Hoài giả khóc giả cười: “Không cần... Người giải quyết giúp ta đi.”

Phó Thư vội vàng lắc đầu: “Không!”

Vừa nghĩ tới việc “đóa cúc” phải nở hoa, Phó Thư sợ sắp chết, y không ngại làm chuyện đó với hoàng đế, nhưng hoàng đế phải là thụ, y nhất định sẽ ôn nhu!

“Dùng tay.” Phượng Hữu Hoài cũng tức sắp chết, tên gốc này nghĩ hẳn là ai? Lão già dê? Hẳn rất là dân chủ nha, người kia không muốn, tuyệt đối không ép!

“Tay?” Vậy cũng được, nhưng... tay mình chạm vào cái kia của hoàng đế... Oanh một cái, Phó Thư đỏ bừng mặt, không biết phải làm gì.

Phượng Hữu Hoài thở dài, cầm tay y, đưa tới nơi đó của mình...

Chạm vào lửa nóng của đối phương, không hiểu sao, trái tim vốn phải đập mạnh của Phó Thư lại trở nên bình tĩnh.

Kỹ thuật của Phó Thư không tốt, không, phải nói là kém muốn chết, nhưng Phượng Hữu Hoài vẫn liên tục thở dốc, tựa hồ thực hưởng thụ, khiến cho Phó Thư cũng tự tin lên, càng ra sức, Phượng Hữu Hoài bị đau, cũng không nói gì dă kích trẻ con.

Thật lâu sau, Phượng Hữu Hoài mới bùng nổ. Phó Thư đỏ mặt lau sạch dịch thể nóng bỏng trong tay, thở dài một tiếng, không ngờ làm cho tình nhân khoái hoạt cũng khó khăn như vậy!

“Phó Thư... Người muốn không?”

“A?”

Phượng Hữu Hoài đã chạm vào mệnh căn tử của y, thành thạo âu yếm, chưa được bao lâu Phó Thư đã hạ vũ khí đầu hàng, khiến cho Phượng Hữu Hoài cười không ngớt.

Hai người nằm song song, mười ngón tay đan vào nhau, yên lặng hưởng thụ khoảnh khắc ngọt ngào này.

Phó Thư quay đầu nhìn gương mặt xinh đẹp như tranh vẽ của Phượng Hữu Hoài, đôi môi người kia đang khẽ cong lên, mắt nhắm hờ, đã thiêu thiêu ngủ.

Phó Thư không nhịn được, giơ tay ấn ấn hai má hẳn, da rất đẹp, vừa mềm vừa nhẵn, Phượng Hữu Hoài rất biết cách giữ gìn nhan sắc, cơ có thể không ăn mà thuốc bổ không bao giờ không uống. Y ngược lại, không bao giờ để ý về ngoài, tóc thường bị gió thổi rối như mấy em ma nữ, cũng tại y không biết cách vấn tóc, chỉ có thể buộc sơ lại. Thường thì khi Phượng Hữu Hoài lâm triều về, y cũng vừa tỉnh giấc, hoàng đế khéo tay, sẽ kéo Phó Thư lại buộc tóc cho. Mỗi khi nghỉ ngơi, hoàng đế còn thích chọn quần áo cho y, thay qua thay lại như chuẩn bị đi hẹn hò.

Phó Thư thở dài, thật tốt, chỉ mong vĩnh viễn đều được như vậy.

Đang mơ mơ hồ hồ, hai người đều không phát hiện ra sự xuất hiện của một kẻ khác.

Người kia rơi thẳng lên người Phượng Hữu Hoài, hoàng đế lập tức tỉnh dậy, bình tĩnh nhìn xem tên nào to gan dám nửa đêm trèo lên long sàng...

Phó Thư dụi mắt nhìn hăm chú người kia, rất quen, rất đẹp, rất đáng ghét.

Người bị ném vào hóa ra là Dung Cửu Châu xấu xa, cũng chính là thái thượng hoàng tôn kính của chúng ta.

“Cửu ca?” Phượng Hữu Hoài giật mình, kêu một tiếng, Dung Cửu Châu vẫn nằm yên như đã chết.

Cửa mở. Tô Khinh Cuồng nhảy vào, cười ha hả: “Hắn trúng “Vĩnh trường miên” của dược sư, không tỉnh lại ngay được.”

Phượng Hữu Hoài nhíu mày: “Các người làm cái gì?”

Phó Thư giật mình một cái, hoàng đế tức giận, hậu quả khôn lường.

“Hừ, hần nghiệm, ai mà ngăn được, không khiến hần hôn mê thì cả cái Chu Tước Cung của bọn ta bị đập te tua rồi.” Tô Khinh Cuồng trợn mắt, “Dược sư nói, loại hần cai thuốc không được, cho nên, ta trả người lại cho người, thế nhé!”

“Đứng lại!” Phượng Hữu Hoài quát.

Tô Khinh Cuồng dừng lại, quay đầu cười nói: “Ta muốn một tên nô tài, chứ không muốn một cái xác, người thích Cửu ca mà? Vậy nhân cơ hội thoải mái làm hần đi!”

“Gọi dược sư tới đây, ta muốn Cửu ca tỉnh lại.”

“Hừ, để hần đi giết người sao?” Tô Khinh Cuồng bĩu môi, “Hần chỉ biết khoái cảm nhất thời, có thèm để ý tới tác hại lâu dài của thuốc đâu, ta xem, cứ để hần ngủ là tốt nhất. Dù sao cũng chỉ ngủ bốn năm, không phải cả đời.”

Quả thật, với cái tính bá đạo tùy hứng, duy ngã độc tôn của Dung Cửu Châu, hần chịu khó chịu khổ đi cai nghiệm mới là lạ.

Tô Khinh Cuồng ném của nợ xong liền phải mộng đi, chỉ còn Phó Thư cùng hoàng đế ngồi nhìn nhau, cuối cùng, hoàng đế nhìn xuống, thở dài: “Phó Thư, người ẩn đi.”

Phó Thư cô đơn trèo lên xà nhà, Phượng Hữu Hoài quát lớn: “An Đức, nước.”

Sau đó, hần bắt đầu lau người cho Dung Cửu Châu. Khăn ướt đụng tới ngực Dung Cửu Châu, tay Phượng Hữu Hoài liền khẽ run, tiếng thở cũng nặng nề hơn, tựa hồ đang cố sức áp chế chính mình.

Phó Thư bực bội thầm mắng heo động dục...nhưng, không phải động với y. Đăng bởi: admin

## 45. Chương 45

### CHƯƠNG 45

Hôm nay, Phó Thư đột nhiên tự hỏi về một vấn đề vô cùng thâm sâu – tình yêu trong sáng giữa hai người có thể duy trì bao lâu, và một nam nhân sinh lý bình thường có thể yêu khi không có \*\*\* được hay chẳng, nhất là khi nam nhân này lại là hoàng đế ngựa-đực.

Y chạy tới hỏi thập tam: “Trước đây, bao lâu bệ hạ mới phát tiết một lần?”

Thập tam đang uống nước thiếu chút sắc chết, phun phì phì hết lên mặt Phó Thư, tên hân này chẳng lẽ nghĩ hần là chuyên viên tư vấn tình yêu? Dù sao cuối cùng cũng tốt bụng đáp lời: “Không có quy luật, hứng lên liền... Ân.”

“Nhưng trong cung đâu có tình nhân của hần?” Phó Thư nghiêm túc hỏi, Phụng Hữu Hoài không xuất cung, cũng không thường tới hậu cung, vậy phải giải quyết chuyện đó kiểu gì a?

Thập tam nhìn trời: “Đám đại thần cũng có nhiều người đẹp lắm chứ sao.”

Phó Thư ngậy người, lập tức nghĩ tới người thân thiết với hoàng đế đệ nhất – Tể tướng đại nhân.... “Tể tướng... Tể tướng... hần...”

“Khụ, không thể nào! Đệ nhất cũng không hăm tới mức thò đầu ra đấu với Tể tướng phu nhân. Cứ ba năm một lần tuyển Thám Hoa Lang, đều do đệ nhất đích thân chọn lựa, ăn, ta nói thể đủ rõ ràng chưa?”

Mỗi khi hoàng đế cùng đại thần nghị sự, ảnh vệ sẽ tự động tránh đi. Hoàng đế cũng thường giữ lại một vị cùng nhau bàn chuyện công, Phó Thư chưa từng nghĩ gì nhiều, giờ nhớ lại, hình như cái tên Lễ Bộ Thị Lang cũng trẻ tuổi anh tuấn nha...

“Còn nữa,” Thập tam cười tà, quang minh chính đại ly gián hai bạn, “Tiểu thái giám bên cạnh đệ nhất đều thanh tú đáng yêu phải không?”

Đúng vậy, thái giám cung nữ hầu hạ hoàng thượng đều được chọn từ cả vạn người. Phó Thư nghĩ nghĩ, lúc tắm, ảnh vệ cũng phải tránh mặt, nhưng y có đi, mấy tên thái giám vẫn ở lại nha.

“... Kỳ thật, vấn đề sinh lý của đệ nhất không tới lượt người lo đâu, số người tự nguyện hiến thân có thể xếp hàng dài từ đây ra cửa thành luôn. Ai.” Thập tam thâm tình xoa xoa đầu Phó Thư.

Phó Thư chớp mắt mấy cái, một giọt nước mắt lạnh yên rơi xuống, đau lòng tựa đầu lên vai thập tam. Phụng Hữu Hoài thật có rất nhiều thứ mà y không biết, cho dù y là ảnh vệ, ở ngay cạnh người kia, cũng không thể hiểu hết về hần.

Thái thượng hoàng chiếm long sàng của hoàng đế, hoàng đế hai ngày liền không chớp mắt chăm sóc hần, không cho ai tới gần, tự mình thay quần áo, tắm rửa, cơm dâng nước rót, đầm lưng bóp vai cho người kia. Cho dù Dung Cửu Châu đang ngủ thì những phần khác của cơ thể vẫn còn hoạt động mà.

Hoàng đế cũng không ngại mệt, mỗi lần Phó Thư khuyên hần đi nghỉ, đều chỉ nhận được một câu “không cần”. Tối khi Phó Thư yên lặng trốn trong góc tự kỷ, hoàng đế mới nhớ tới mà đi dỗ dành y.

Phó Thư tức giận nói: “Ta không phải nữ nhân, không cần người tới dỗ dành!”

Hoàng đế xoa xoa thái dương, mệt mỏi nói: “Cửu ca từng hôn mê liền bốn năm.”

“... Nói với ta làm gì?”

“Suốt bốn năm đó, ta không hề có cơ hội chăm sóc hần. Giờ làm bù.”

“Sách, người muốn hần hôn mê thêm bốn năm nữa sao?” Phó Thư cười, “Thế thì khác gì hoạt tử nhân.”

“Phó Thư, Khinh Cuồng nói đúng, mãi mãi ngủ say không bao giờ tỉnh lại mới là kết cục tốt nhất cho Cửu ca.”

Vì sao? Chẳng phải cứ vui vẻ là được rồi sao? Cho dù có là tai họa đi chăng nữa, cũng không thể không cho hần tỉnh lại!

Phụng Hữu Hoài nhìn thái thượng hoàng, ánh mắt thâm trầm: “Ngoại trừ Tô Khinh Cuồng, không còn ai có thể khuất phục Cửu ca. Người chắc cũng nghe rồi, Cửu ca bây giờ là “nô tài” của Tô Khinh Cuồng, ta không thích như vậy.”

Phó Thư mơ hồ cảm thấy giữa Dung Cửu Châu và Tô Khinh Cuồng có một bí mật không thể nói ra, thái thượng hoàng nghe lời người kia rậm rập, hừm, nếu không phải là lẽ yêu hần rồi, thì trăm phần là bị thôi miên.

“Nếu Cửu ca khôi phục lại trí nhớ... ” Phụng Hữu Hoài cười khổ, “Chắc chắn sẽ không tha cho hần. Ta cũng không muốn nhìn bọn họ tiếp tục chém giết nhau.”

Phụng Hữu Hoài thực sự rất tốt với Dung Cửu Châu, cũng không tệ với Tô Khinh Cuồng, cho dù là với ai, hần lúc nào cũng ôn nhu, Phó Thư đặc biệt hơn người khác được bao nhiêu phần, chính y cũng không

rõ lắm. Y cũng không phải người nhỏ nhen chỉ biết ghen ghét, nhưng đôi khi, cũng thấy thật sự bi ai, thật khó chịu đựng.

Dù thế nào đi nữa, y nhất định phải đuổi cái đồ ôn thần Dung Cửu Châu này đi, mà người có thể làm cho hắn tỉnh lại chỉ có được sư, ai thất người đó phải cởi thôi.

Mà cái tên được sư này lúc nào cũng âm âm u u không khác gì người chết, Phó Thư nhìn thấy lần nào là đầy da gà lẫn đỏ, tính y vốn vui vẻ ầm ập, gặp mấy kẻ âm lãnh như vậy quả thật là không chịu nổi.

Khi Phó Thư tìm được được sư, hắn đang cùng Bạch Phi Tình nói chuyện. Bạch Phi Tình mặc dù cũng băng lãnh, nhưng ít nhất vẫn còn cảm giác được là người, huống chi tính tình người này cũng ôn thuận, đối xử với Phó Thư không tệ.

“Bạch cung chủ!”

“Chào.”

“Ta muốn hỏi một việc, Kinh Cuồng đi cùng người có hạnh phúc hay không?” Y chỉ quan tâm tới bằng hữu của mình thôi, có gì mà Bạch Phi Tình lại nhìn như gặp sinh vật ngoài hành tinh vậy.

“Vậy chắc là hạnh phúc đi! Vậy Dung Cửu Châu đi theo các người... có hạnh phúc không?” Y cẩn thận hỏi tiếp.

Bạch Phi Tình thản nhiên đáp: “Cũng được.”

Được sư tiếp lời luôn: “Có bao giờ hắn để ý tới Dung Cửu Châu đâu mà hỏi. Mà người muốn làm gì?”

Phó Thư đau khổ nói: “Hắn chiếm tình nhân của ta, ta muốn nhờ mấy người đuổi hắn đi.”

Hai người không ngờ y nói thẳng ra như vậy, đều giật mình nhìn lại.

Được sư lạnh lùng nói: “Người là tình nhân của thập nhất?”

Phó Thư ưỡn ngực đáp: “Phải!”, nói đồng dạng như sợ mọi người không biết y là tình nhân của hoàng đế.

Được sư gật đầu: “Ta thành toàn các người.”

Phó Thư cảm kích nhìn hắn, được sư tiếp tục: “Cách làm Dung Cửu Châu tỉnh lại, thập nhất cũng biết, nếu hắn không ra tay, ta cũng không tiện xuất thủ, bất quá, ta sẽ nói chuyện với hắn.”

Được sư đứng dậy, Phó Thư đuổi theo. Suốt cả một đường, được sư quay sang nhìn y mấy lần, nhìn tới mức mặt Phó Thư cũng đỏ hết cả lên.

“Tình nhân của thập nhất rất nhiều, người cũng không có gì đặc biệt.”

Phó Thư hừ một tiếng.

“Đã làm chưa?”

“...” Không ngờ được sư cũng thoải mái cởi mở như vậy nha.

“Úc, xem ra đây chính là điểm đặc biệt duy nhất của người.” Được sư dừng bước, “Lần đầu tiên thực sự rất phiền phức, chi bằng... Để ta điều giáo người đi, tới lúc đó thập nhất cũng dễ hưởng thụ hơn.”

Ánh mắt xám xịt của người kia nói với Phó Thư rằng, hắn không có nói đùa đâu. Đăng bởi: admin

## 46. Chương 46

### CHƯƠNG 46

Phó Thư ôm đuôi chạy khấn. Nhưng trốn được một lần chứ trốn mãi làm sao được, đến Dưỡng Tâm Điện, được sư liên tục dùng ánh mắt bắn tia Phó Thư, tinh quang lóe lóe. Phó Thư bị nhìn tới dựng hết tóc gáy, ô hô ai tai tại chỗ.

Phượng Hữu Hoài cung kính bước lên: “Được sư.”

Được sư liếc mắt nhìn Dung Cửu Châu, nói: “Người cứ để cho hấn ngủ như vậy mãi sao?”

“Có gì không được?”

“Sau đó chiều cổ hấn cả đời?”

“... Phải.”

Được sư xì một tiếng: “Đảm bảo chưa tới một tháng người sẽ phải hối hận. Để hấn tỉnh lại đi thôi.”

Phượng Hữu Hoài lắc đầu: “Dùng thuốc kia, trí nhớ Cửu ca sẽ lại phục hồi, ta không muốn.”

Được sư lạnh lùng nói: “Vậy người tốt nhất là giấu được kỹ kỹ chút, nếu bị Triệu Cảnh Hoàng tìm thấy, thì chỉ có trời mới ngăn nổi hấn.”

Phượng Hữu Hoài cười khổ: “Không đâu, người không muốn Cửu ca khôi phục trí nhớ nhất là hấn.” Thở dài một hơi, nhìn Phó Thư vẫn trốn đông trốn tây đằng sau, “Phó Thư, lại đây.”

Phó Thư lắc đầu liên tục.

Tiểu tử này, càng ngày càng khó bảo... Chẳng lẽ mình chiều y quá rồi?

Phượng Hữu Hoài nhướn mày bất mãn, tuy hấn không nói ra, nhưng là một hoàng đế chí tôn chí quý, sao có thể để kẻ khác ngỗ nghịch?

Phó Thư nhăn mặt xin xỏ: “Hấn muốn điều giáo ta! Ta không qua không qua!”

“Điều giáo?” Phượng Hữu Hoài biến sắc, Phó Thư chắc trăm phần trăm là hấn đang nhin cười, đúng là đồ hạnh tai nhạc họa, “Được sư rất giỏi chuyện này, Phó Thư, người cứ yên tâm giao cho hấn đi.”

Phó Thư kêu ầm lên: “Ta không cần!”

Dứt lời, người cũng biến mất.

Y trèo lên nóc nhà ngồi, vút hai tên độc ác kia ở dưới. Gió thổi không hết buồn bực trong lòng, chỉ nghĩ tới từ này về sau vẫn phải thấy Dung Cửu Châu, Phó Thư liên thấy không khác gì gặp ác mộng.

“Khai Tâm!” Nghe thấy cách gọi quen thuộc, y ngẩng mặt lên, Tô Khinh Cuồng đang cười cười bên cạnh.

Phó Thư sựng sựng mũi: “Khinh Cuồng, người vẫn nhớ ta!”

“Đương nhiên. Không ngờ người lại ở chỗ Phượng thập nhất. Đây, ta định ngồi đây xem kịch, người nghĩ sao?”

Kịch?

Tô Khinh Cuồng cười thần thần bí bí, nhảy tới trước mặt y, cúi xuống nói thầm: “Đêm nay sẽ biết.”

Giọng nói mềm mại uyển chuyển, hơi thở phả vào tai khiến Phó Thư ngứa ngáy trong lòng, mờ mịt nhìn người kia, thấy hấn đang cười tới xấu xa, lập tức hiểu Tô Khinh Cuồng cố ý khiêu khích mình. Quyển rũ người khác là sở trường của tên này, dựa vào vẻ ngoài đi khắp nơi câu tam đáp tứ, gieo tai vạ lung tung. Phượng Hữu Hoài không bị hấn câu, đúng là vạn hạnh.

Phó Thư vỗ vỗ mặt, cố gắng thanh tỉnh lại, chờ xem kịch vui lúc nửa đêm.

Đêm xuống. Trờ hay yên lặng mở màn. Phó Thư kéo Tô Khinh Cuồng ẩn dưới bóng đen, hai người nín thở, chậm rãi chờ.

Nhân vật chính vừa lên sân khấu, Phó Thư lập tức muốn đập bàn trả vé.

Nguyệt Chiếu Lâu Long Uyên! Cái tên không biết xấu hổ lần nữa không biết xấu hổ vào câu dẫn tình nhân của người khác!

Phó Thư phi phi phi phi nhỏ một chập, định nhảy xuống kéo tên kia ra giải quyết chuyện riêng, lại bị Tô Khinh Cuồng ngăn cản. Tô Khinh Cuồng suýt một tiếng, hắt hắt về phía người đi phía sau kẻ kia, nói hai tiếng: Từ từ.

Hừ!

Phó Thư bình tĩnh lại, xem diễn!

Long Uyên nhân cao mã đại, lưng hùm vai gấu, nhìn trái phải ngang dọc thể nào cũng không giống thụ. Hai người ở cạnh nhau, Phượng Hữu Hoài mới giống thụ đi... Quả đúng là làm người ta ghen tỵ, nếu Phó Thư cũng có dáng người như vậy, nhất định Phượng Hữu Hoài phải nhìn lại y mà.

Phó Thư đau lòng nghĩ – Phượng Hữu Hoài chưa bao giờ thèm nhìn kỹ thân thể của mình.

Long Uyên không nói gì, lập tức thoát y, dùng thân thể quyến rũ người kia.

Phượng Hữu Hoài ngồi yên, bình tĩnh nhìn hấn.

“Thập nhất...” Long Uyên thâm tình gọi, lại gần, nâng mặt người kia lên hôn.

Phượng Hữu Hoài ngắc đầu, không cự tuyệt.

Bên kia, Phó Thư hừ hừ liên tục, cả người phun lửa.

Hai người triển miên một lúc, lại có một kẻ khác tới. Là thiếu chủ Lăng La sơn trang Thiên Thư.

Thấy hai người đang thân mật, hấn liền quát lớn: “Phượng thập nhất, người đúng là làm tỷ tỷ ta thất vọng rồi!”

Phó Thư khoanh tay trước ngực, lạnh lùng ngồi xem.

Phượng Hữu Hoài đẩy Long Uyên, thở dài: “Long Uyên, người ra ngoài trước đi.”

“Thập nhất...”

“Đêm nay ta không muốn.” Phượng Hữu Hoài trầm mặt, đối với Long Uyên, hấn chưa bao giờ phải cố kỵ đồ dành.

Trong phòng chỉ còn hấn cùng Lăng Thiên Thư, nếu không tính Dung Cửu Châu đang ngủ say như chết.

“Thiên Thư, Thiên Họa thế nào rồi?” Phượng Hữu Hoài nhẹ nhàng hỏi.

“Hừ, nhờ phúc, gia tỷ cũng sắp xuất gia làm ni cô rồi.”

“Chẳng lẽ người lại hy vọng nàng tiến cung?” Phượng Hữu Hoài cười cười, “Thiên Họa là người thế nào, người ta đều biết. Ta giờ đã có Phó Thư, không cần bất kỳ ai khác. Người cũng ra ngoài đi.”

Phó Thư cười ngu.

“Hâm, cao hứng cái gì? Phượng thập nhất chỉ lòi người ra làm lý do thôi, nếu không nãy hấn đã đẩy Long Uyên rồi.” Tô Khinh Cuồng cười lạnh, “Nam nhân mà, là động vật nghĩ bằng nửa thân dưới. Khai Tâm, người không cho hấn thượng, hấn nhịn được một lúc, làm sao nhịn được một đời, cho dù yêu người, cũng sẽ đi tìm tình một đêm a!”

Tô Khinh Cuồng trầm trọng nói: “Người khác không nói, người dù sao cũng là bạn ta, thế nào, có muốn ta dạy cho chút kỹ xảo không?” Hấn cười cười, Phó Thư đỏ mặt, lắc lắc đầu.

Tô Khinh Cuồng nghiêm mặt nói: “Làm thụ không khó chịu như người nghĩ đâu.”

Chuyện này, đương nhiên Phó Thư không giỏi bằng Tô Khinh Cuồng, kiếp trước người kia dù sao cũng là MB a.

Y khiêm tốn hỏi: “Nghe nói, lần đầu sẽ... rất rất rất đau!”

“Như ăn một đao.” Tô Khinh Cuồng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Nhưng sau đó sẽ thực thích a, cam đoan khiến người mất hồn.”

“Phải, phải không?” Phó Thư cũng từng nghe nói vậy. “Nhưng ta vẫn sợ...”

“Nam nhân phải dám làm thụ!” Tô Khinh Cuồng trợn mắt, “Con mẹ nó, người nhần nhó cái gì? Tình nhân lên giường với người khác thì được hả?”

Phó Thư liếc mắt nhìn người kia, thầm nghĩ, nói được mấy lời này người không đáng gọi là nam nhân. Đăng bởi: admin

## 47. Chương 47

### CHƯƠNG 47

Phó Thư ngủ một đêm ở trác điện, nửa đêm say giấc cảm giác có người trèo lên giường, nghĩ là hoàng đế, y cũng mặc kệ, ôm chặt lấy người kia khò khò khò.

Hôm sau, mặt trời lên quá đỉnh đầu, Phó Thư vẫn cứ ôm người ta ngủ.

Lạ nha, bình thường hoàng đế dậy rất sớm, không phải lên triều thì cũng chạy đi làm việc, sao có thể ngủ nướng với y? Phó Thư lơ mơ mở mắt, liền thấy một gương mặt rất đẹp, tu mi phượng mục, môi hồng răng trắng, chẳng qua là vẫn kém hoàng đế nhà y một chút! Từ đã, vấn đề là, vấn đề là... Y ôm người ta ngủ một đêm? Lần này... chết không nhắm mắt rồi!

“Tại sao người lại ở đây!” Phó Thư kêu âm lên, thẳng chân đạp người kia xuống gầm giường!

“Người ôm ta mà.” Nam nhân ngáp một cái, cười tới lưu manh, “Hê, đồ mặt rồi.”

Trước đây Phó Thư từng may mắn gặp nam nhân một lần, người này bề ngoài trông như thiếu niên, thực ra tuổi đã gần ba chục, là siêu siêu siêu trong số những siêu biến thái. Phó Thư vẫn luôn cực kỳ ghen tỵ với thân phận của người này – ma giáo giáo chủ ... đệ đệ, Thánh tôn ma giáo Lãnh Hàn Yên.

Chính là, eo người ta cũng nhỏ, lơ mơ lơ mơ ôm lấy thấy giống hệt Phượng Hữu Hoài, Phó Thư khóc không ra nước mắt, trời biết tối qua mơ ngủ có tiện thể sờ sờ hôn hôn không, không có thì tốt, nếu lỡ có, y coi như xong phim, chỉ có nước chạy tới chỗ hoàng đế xin chịu đòn.

“Tối qua thấy người ngủ ngon, người ta không nỡ đánh thức thôi, ha ha, cũng thật đáng yêu nha, cho ta sờ cái nào.” Nam nhân vươn tay kéo mặt Phó Thư lại, thơm một cái thật kêu.

Nụ hôn của hắn thì đúng là rất ngọt, nhưng trừ Phượng Hữu Hoài ra, Phó Thư không muốn ai chưa đánh răng hôn mình cả! Xí!

“Cút ra cho ta!” Phó Thư hùng hổ quát, dù sao cảm giác bị người khác giở trò cũng chẳng hay ho gì.

Lãnh Hàn Yên mở to mắt-hồ-ly chớp chớp, đáng thương nhìn y, ánh mắt này... cực kỳ giống Tiểu Chi lúc xin đồ ăn, Phó Thư thấy liền mềm lòng. Mà Tiểu Chi lúc này đang lấp ló trên xà nhà, vừa chít chít kêu vừa cố hóng xuống phía dưới, từ khi Phó Thư ngủ cùng hoàng đế, Tiểu Chi bị bỏ rơi, mỗi đêm tịch mịch chỉ có thể tới làm bạn với Tiểu Tông, liếm lông nhau ngủ.

Lúc này Phó Thư với Lãnh Hàn Yên cũng giống Tiểu Chi với Tiểu Tông, y bị Lãnh Hàn Yên đè lại liếm tới liếm lui, liếm tới da gà rơi rụng khắp nơi, cảm giác bị nam nhân ôm khiến y khó chịu, trừ Phượng Hữu Hoài ra, Phó Thư chưa bao giờ hứng thú với bất kỳ ai, mà với người không hứng thú, y chưa bao giờ nương tay!

“Đỉnh!”

Phó Thư cao giọng nói, cả người Lãnh Hàn Yên lập tức cứng đơ, chỉ có thể kỳ quái nhìn Phó Thư. Phó Thư đẩy hắn ra, cười hắc hắc, vòng ra sau, nhìn nhìn bóng người kia, thẳng chân đạp lên đầu nó.

“Au!” Lãnh Hàn Yên chỉ cảm thấy đầu bị người ta đá mạnh một cái, đau suýt khóc. Phó Thư còn chưa hết giận, đạp tới tấp lên thất lưng của cái bóng.

“Hư...” Lãnh Hàn Yên đau đớn gặp người ôm eo, khoe mắt lướt qua Phó Thư, thấy người kia đang nhảy nhót sung sướng, mặc dù không rõ vì sao, nhưng cũng đủ biết là y làm trò quỷ.

“Người...” Lãnh Hàn Yên nhả mặt, Phó Thư cười tà, đột nhiên giang tay ra, Lãnh Hàn Yên cũng giang tay theo, Phó Thư quay một vòng, Lãnh Hàn Yên cũng quay một vòng, Phó Thư quay quay quay một chập, Lãnh Hàn Yên đen mặt cũng phải quay vòng liên tục, Phó Thư giả vờ ngã ngửa, thân thể Lãnh Hàn Yên cũng bị bắt phải ngã bổ nhào ra sau...

“Bốp!” Đứng sau hắn là tường, kết cục đương nhiên là đầu lừng lẩy đọ cứng với đá.

“Ha ha ha!” Phó Thư cười ha hả, vui vẻ chưa từng thấy, hóa ra bắt nạt người khác cũng vui vẻ như vậy! Chẳng trách ai cũng muốn trêu chọc y!

Y thần thanh khí爽 ra khỏi phòng, mặt vênh lên trời, vui vẻ miến bàn.

“Khai Tâm, hôm nay tâm trạng tốt vậy!” Một người nhẹ nhàng bay tới, thân ảnh đẹp tựa tinh linh lạc phàm, không ai khác ngoài Tô Khinh Cuồng rảnh hơi đi bắt chim.

“Hắc hắc.” Phó Thư cười ngu, “Người bắt chim yến làm gì?”

“Riu ra riu rít ồn ào muốn chết, ngủ không được, ta bắt hết đem nướng.”

Phó Thư nghe vậy chớp chớp mắt thương cảm nhìn Tô Khinh Cuồng. Tô Khinh Cuồng liền cười vang, “Nhỏ tý thế này, nướng lên cũng không ngon, thôi, người đem tổ nó đi chỗ khác, ta không khai sát giới nữa.”

Tô Khinh Cuồng làm việc tùy ý, Phó Thư từ lâu đã biết, lại cũng không muốn nói nhiều, đi bắt chim cũng tốt.

“Tối qua Hàn Yên ngủ trong phòng người?” Tô Khinh Cuồng cao giọng nói, vừa đủ để hoàng đế đang vui đầu giữa đồng tấu chương trong phòng nghe thấy.

“Đúng vậy, sáng nay còn đề ta ra hôn, đáng ghét.” Phó Thư khó chịu nói, “Còn dám thò mặt ra ta sẽ đánh chết hắn.”

“Sao vậy? Ta thấy, Hàn Yên rất thích người nha, đi theo hắn là có thể thực hiện giấc mộng ra nhập ma giáo rồi.”

... Đúng là rất hấp dẫn. Phó Thư vẫn muốn ra ngoài chơi, ngồi mãi trong cung sắp để trứng được luôn rồi.

Nhưng, y cũng không muốn rời xa Phượng Hữu Hoài.

“Ta không quen hắn.” Y ảm đạm nhìn xuống.

“Không quen rồi sẽ quen, tình cảm từ từ bồi dưỡng sau.” Tô Khinh Cuồng vỗ vỗ tay, bắt chim xong rồi, đành phải trêu đùa ngốc này chơi. “Người vừa ý liền theo chúng ta đi luôn nha!”

Phó Thư ngơ ngơ a một tiếng, y còn chưa chuẩn bị tâm lý rời xa hoàng đế.

Tô Khinh Cuồng nhăn mày: “Không có người, Phượng thập nhất có Long Uyên có Lăng Thiên Thư giúp ẩm giường, giờ này trên giường hắn còn một người kia! Bớt người cũng chả ít!”

Lời này nói quả chọc đúng chỗ đau của Phó Thư, nhớ tới tối qua Long Uyên cùng Phượng Hữu Hoài hôn nhau, y cắn răng nói: “Được, ta đi với các người!”

Bọn họ là người trong giang hồ, đi theo họ, Phó Thư thực hiện được giấc mộng giang hồ.

Đúng lúc này hoàng đế liên tiếng: “Phó Thư, người đi, ai bảo vệ ta?”

“Còn có thập tam.” Phó Thư bĩu môi.

“Ai tới ẩm giường?”

“Long Uyên!” Phó Thư nghiêng răng.

“Vậy được, đi đi.” Hoàng đế gấp tấu chương, chẳng thèm quan tâm.

Phó Thư đỏ mắt, vừa định đổi ý, đã bị Tô Khinh Cuồng xách cổ đi.

Thập tam nhìn hai người, lại nhìn hoàng đế: “Cho y đi thật sao?”

Hoàng đế cười cười, lôi cổ Tiểu Chi ra: “Có tên này làm con tin, y dám đi bao lâu đây?” Đăng bởi: admin

## 48. Chương 48

### CHƯƠNG 48

Phó Thư lang thang khắp kinh thành ba ngày, la cà từ quán cơm nhỏ tới tửu lâu lớn, trừ việc thỉnh thoảng có chút nhớ hoàng đế với Tiểu Chi, cùng với Lãnh Hàn Yên càng ngày càng phiền ra thì tất thấy đều ổn cả.

Lãnh Hàn Yên quả rất phiền. Nếu hắn dính như keo thì y đã không khách khí ra tay, nhưng đằng này người kia lại quân tử phong độ duy trì khoảng cách với y, chỉ lo nói nói cười cười với Tô Khinh Cuồng. Hai người lâu lâu ái muội chút thì chẳng nói làm gì, đằng này còn chẳng coi ai vào đâu, vui lên liền hôn hôn ôm ôm, muốn buồn nôn bao nhiêu có bấy nhiêu buồn nôn. Y trộm liếc Bạch Phi Tình, người kia nhìn như không thấy, còn bình thản hơn cả người trong cuộc, Phó Thư không khỏi khâm phục thêm mấy phần.

“Bạch cung chủ, tình cảm của người với Khinh Cuồng xem ra rất tốt a, ha ha.” Tô Khinh Cuồng cùng Lãnh Hàn Yên ra ngoài chơi, chỉ còn y cùng Bạch Phi Tình ở lại khách \*\*\*, Phó Thư liền tìm có bắt chuyện.

Bạch Phi Tình lơ đãng nhìn xuống, nghe vậy liếc qua Phó Thư, “Cũng tạm.”

“Cũng, cũng tạm...” Phó Thư chắc lưỡi, tự nói “Hai người yêu nhau có thể ở cùng một chỗ, thật sự rất hạnh phúc.”

Bạch Phi Tình mở miệng, tựa hồ muốn nói gì, nhưng rồi chỉ phun ra hai chữ: “Cũng tạm.”

Phó Thư thở dài, muốn hỏi cung. Có thể ở bên cạnh người mình yêu, cũng là một kiểu hạnh phúc.

Sáng sớm ngày thứ tư, mọi người còn đang ngủ, Phó Thư lén hỏi cung.

Hoàng đế đang trên triều, Dương Tâm Điện chỉ có mình thập tam.

“Về rồi sao?” Thập tam cười nhẹ, “Tìm Tiểu Chi? Nó giờ được sung ái lắm, lúc nào cũng theo bệ hạ.”

Phó Thư cong môi: “Ta đã về.”

Thập tam sung nịnh xoa đầu y: “Về là được rồi, lần sau ta đem người đi Xuân Vũ Lâu chơi, giảm giá nga.”

Phó Thư đỏ mặt, lần trước bọn họ tới Xuân Vũ Lâu, Tô Khinh Cuồng luôn mồm chê cô nương tiểu quan chẳng ra gì mà tiền thì đắt, liền bị tú bà đá ra ngoài, mà tên kia còn ghê gớm gấp mấy lần tú bà, đứng giữa đại đường múa một đoạn, câu hết hồn của đám khách nhân, sau đó quyết định mở Đông Vũ Lâu ở đối diện.

Nhân lúc không có ai, Phó Thư lò dò tới trước giường, nhìn Dung Cửu Châu say ngủ, nhin không được chọc chọc má tên kia: “Đều tại người, chọc chết người luôn!”

Bắt nạt một tên chết dở cũng chẳng được gì, nhưng Phó Thư vẫn muốn nhân cơ hội chút. Vừa nghe giọng An Đức cao vút báo hoàng đế đến, y ngay lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, ánh mắt nhìn người trên giường tới ôn nhu tới đa tình.

“Phó Thư, về rồi?” Thanh âm của hoàng đế mềm mại như gió xuân, bàn tay ấm áp khẽ xoa xoa đầu Phó Thư.

Động tác giống hệt thập tam.

Phó Thư ngẩng mặt, hồn nhiên cười: “Bệ hạ, chúng ta chia tay thôi!”

“Gi?” Phượng Hữu Hoài giật mình, nhướn mày, tiểu tử này lại đang nghĩ thứ quỷ quái gì?

“Người không yêu ta, ta không muốn làm với người, tình nhân như vậy, còn không bằng cứ là bạn tốt, như ta với thập tam vậy.” Phó Thư trầm trọng nói, lòng đau như cắt máu, “Ta không muốn trở thành Bạch cung chủ thứ hai.”

Chuyện Tô Khinh Cuồng cùng Dung Cửu Châu, y đã nghe Lãnh Hàn Yên kể lại, cũng rất đồng cảm với kẻ hi sinh tình thân như Bạch Phi Tình, coi như đồng bệnh tương lân, tình huống của y bây giờ chẳng phải cũng thế sao?

“Cho nên...?” Phượng Hữu Hoài hỏi.

“Chúng ta cứ như trước đây, người là bề hạ của thuộc hạ, thuộc hạ dùng tính mạng bảo vệ cho người!”

“Giống như trước đây?” Phượng Hữu Hoài nghĩ nghĩ, trước kia bọn họ là như thế nào? “Không được.” Hắn không muốn trở lại những ngày “thấy được sờ không được”.

Phó Thư cảm phẫn: “Người đừng có đứng núi này trông núi nọ!”

Đây là lần đầu tiên y nói chuyện với Phượng Hữu Hoài như vậy, không phải được sủng sinh hư, mà đã không thể nhận được nữa. Y chỉ thẳng vào Dung Cửu Châu: “Giờ hắn không thể phản kháng, người muốn làm gì thì cứ làm, không có ta thì đã sao!”

Vợ chồng mới cưới cãi nhau là chuyện bình thường, thập tam ngồi một bên xem kịch, không nhúng tay.

“Làm gì thì làm? Ta không biến thái tới mức đó.” Phượng Hữu Hoài nghiêng răng, thế này là sỉ nhục nhân cách người khác!

Phó Thư hừ lạnh: “Hừ, mỗi lần lau người cho hắn, ai sờ sờ thêm mấy cái thế, đừng tưởng ta không có mắt!”

Phượng Hữu Hoài giật giật khoe môi, không nói lời nào.

“Long Uyên cởi hết, người xem đi xem lại, mà ta thì chẳng thêm liếc mắt một cái!” Phó Thư giận tới ngu người, nói mà thập tam bên cạnh chỉ muốn nhảy vào đánh y bất tỉnh luôn.

“...” Phượng Hữu Hoài đỏ khốc đỏ cười.

“Sao? Đúng rồi đi! Người chỉ coi ta là sủng vật, giờ có Tiểu Chi rồi, không cần ta nữa đi? Nếu thấy ta phiền, thì điều đi chỗ khác, lão tử không thêm!”

Phó Thư lần đầu tiên thấy mình cũng biết nhỏ nhen, mà từ lúc Dung Cửu Châu xuất hiện, rồi Phượng Hữu Hoài bỏ mặc y, sự nhỏ mọn ấy lại càng được thể bùng phát.

“Người muốn ta nhìn người nhiều hơn?”

Một lúc lâu sau, Phượng Hữu Hoài đột nhiên hỏi.

Phó Thư hất mặt, hừ lạnh: “Tùy!”

Ánh mắt sắc bén của Phượng Hữu Hoài lướt qua, Phó Thư sợ tới run rẩy, giống hệt tia nhìn đe dọa dùng với mấy đại thần.

“Phó Thư, là người tự tìm!”

“Hả?”

“Thập tam, đóng cửa.”

Phượng Hữu Hoài ra lệnh, thuận tay ném Tiểu Chi cho hắn.

“Có.” Thập tam liếc nhìn Phó Thư thương hại, nắm đầu Tiểu Chi đi ra ngoài.

Phượng Hữu Hoài nhìn y tới xấu xa, nhìn rồi lại nhìn nữa, nhìn tới mức Phó Thư tự hối hận vì nhất thời xúc động nói linh tinh.

Phượng Hữu Hoài từ từ đi tới, đưa tay về phía y phục y, Phó Thư lập tức giữ tay hắn lại.

“Cởi quần áo cho ta xem.”

Phó Thư xấu hổ lắc đầu liên tục, bình thường đi tắm, cởi hết liền chui xuống hồ, nào có bao giờ cho Phượng Hữu Hoài cơ hội nhìn!

Phượng Hữu Hoài hơi nheo mắt, cười khế, sờ hết từ trên xuống dưới một lần, rất rất ái muội mà sờ.

Mà sờ xong, Phó Thư cũng thấy người lạnh lạnh, cúi xuống thì quần áo đã bị lột sạch sẽ!

Chiều này quả thật ngoài dự kiến, xa cả dặm ngoài dự kiến của y, xích thân đứng trước người mình yêu, Phó Thư giật mình, nhảy thẳng lên giường, trùm chăn kín mít. Đùa với lửa quả thật sẽ bị bỏng mà! Đăng bởi: admin

## 49. Chương 49

### CHƯƠNG 49

Có là thánh nhân, người yêu kiều diễm đứng trước mặt, cũng sẽ xao lòng loạn tính, hắn không nhìn y, là để duy trì hình tượng thánh nhân, không ăn y, là để bảo toàn hình ảnh quân tử, mà giờ, hắn không muốn làm thánh nhân, cũng chẳng cần là quân tử, nói cách khác, hắn muốn bắt đầu thưởng thức y ngay lập tức!

Cơ thể nam nhân cấu tạo cũng không khác nhau nhiều, Phó Thư cũng từng cưỡi hết phần phơ bơi ở bể bơi, nhưng hiện tại, ánh mắt Phụng Hữu Hoài dường như mang theo lửa, mỗi đường nhìn thiêu đốt cả người y, khiến y chỉ có thể trốn vào trong chăn không dám ra.

Phụng Hữu Hoài nhướn cao trường mi, cười như có như không, cười tới Phó Thư nổi hết cả da gà. Hắn lên giường, giữ chặt lấy Phó Thư.

“Sớm muộn gì cũng có ngày này, Phó Thư, ra đây.”

“Không ra!”

“Ra đây!”

“Không ra!”

“Ra đây!!!”

“Không...”

Hoàng đế trầm mặt, nộ khí đằng đằng, Phó Thư sợ tới mức rúm người lại, đành phải chui ra.

“Thế mới ngoan.” Hoàng đế thưởng cho y một cái hôn, khiến Phó Thư mềm cả người.

Mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường thôi. Hôn, ôm, âu yếm, chỉ là, hôm nay Phó Thư không quần áo, mà đôi bàn tay phủ một lớp chai mỏng của hoàng đế mỗi tác mơn trớn lại là một tác dậy hỏa, thiêu đốt thịt da. Tiếng thở dốc càng lúc càng dồn dập, dục hỏa đã nhen, muốn nói gì cũng đã muộn.

Phó Thư đẩy đẩy, cơ thể y cũng đã có phản ứng, nhưng một tia lý trí cuối cùng vẫn đang lên tiếng, nếu không đẩy ra... hoa cúc sẽ rất đau!

Bàn tay hoàng đế từ đùi trượt dần tới hậu đình, nhẹ nhàng vuốt ve trên những nếp nhăn, gặp Phó Thư căng thẳng co người, hắn cười cười: “Thả lỏng chút.”, sau đó lấy ra lọ bôi trơn từ dưới gối.

Phó Thư nhìn thấy liền hít một hơi sợ hãi, nói liên tục, “Ta không muốn ta không muốn ta không muốn ta không muốn ta không muốn...”

“Yên lặng!” Hoàng đế cắn lên đôi môi không ngừng mấp máy, nuốt trọn lời từ chối mỏng manh.

... Mấy khắc sau...

“Hư hư...”

“Không sao...”

“Hư hư hư hư...”

“Ta bảo không sao...”

“Hư hư hư hư á!!!!”

“Xem này, không sao mà...”

Phó Thư nuốt nước mắt: Ông người không sao ấy!

Khó khăn một hồi mới vào được, hoàng đế thở phào, mệt chết đi!

... ..

Sáng hôm sau, hai người mới “đại chiến” một đêm, hiếm có lưỡi biếng ngủ nướng, mãi tới lúc An Đức tới báo có đại thần cầu kiến, hoàng đế mới lưu luyến rời giường, về phần Phó Thư, lưng đau hông mỏi không xuống nổi, nằm úp sấp nguyên ngày, cũng may là hoàng đế rất ôn nhu, cúc hoa lần đầu cũng chỉ hơi sưng, lại được rửa sạch, Phó Thư trẻ khỏe chưa tới một ngày là có thể chạy tung tăng như trước.

Y ngủ một ngày, bụng sôi sùng sục, ngửi được mùi thức ăn mới lơ mơ mở mắt, liền thấy hoàng đế mỉm cười nhìn mình. Phó Thư đỏ mặt, xoay người, ngượng ngùng nhìn hắn.

“Dậy ăn cơm đi.”

“Ừm.” Bụng đói rất khó chịu, nhưng y không muốn dậy!

“Ai, ta đưa tới chỗ người.”

Cơm trước mặt, thức ăn ngay mũi, Phó Thư vẫn không muốn động đũa, chỉ chớp chớp mắt nhìn hoàng đế tình nhân.

Phượng Hữu Hoài phì cười: “Được rồi, ta bón người.”

Nghe vậy, Phó Thư mới vui vẻ, coi như tối qua không hý sinh vô ích!

Trời tối, y rời giường, dù sao Phó Thư cũng không đủ yếu đuối để vờ nũng nịu, được ngon ngọt cũng phải biết giới hạn, còn bao giờ hoàng đế lại muốn... miễn bàn.

Gặp thập tam, phản ứng đầu tiên của Phó Thư là đủ mặt, sau đó mới nghĩ tới một chuyện rất quan trọng.

Tối qua y vào tắm cung hoàng đế, rồi hai người làm chuyện cấm trẻ em, thập tam mang Tiểu Chi ra ngoài. Chính là, ngay trước đó trên giường hoàng đế có một người – Dung Cửu Châu. Nhưng khi y lên giường, kẻ kia đã biến mất...

Ma!

Phó Thư lạnh gáy.

“Bệ hạ, thái thượng hoàng... đâu rồi?”

“Hả? Cửu ca? Tỉnh rồi, trước khi ta đè người, người ta đã đi.”

“Gì gì? Tỉnh rồi?” Phó Thư kinh ngạc há hốc miệng, “Lúc nào?!”

“Hôm qua.” Phượng Hữu Hoài nói, “Dược sư nói đúng, cứ để hắc ngữ cũng không giải quyết được gì, lại làm người không vui, cũng nên để hắc tỉnh lại thôi.”

Không biết từ khi nào, hắc chỉ muốn thấy Phó Thư vui vẻ tươi cười, không muốn gặp y rầu rĩ buồn bã. Vì thế, có dùng trăm phương ngàn kế, hắc cũng phải dỗ dành y cho được.

“Vậy sao không nói sớm!!!” Phó Thư bị phẫn.

“Sao vậy?” Phượng Hữu Hoài không hiểu, không cho Cửu ca tỉnh, y không vui, cho Cửu ca tỉnh, y lại càng không vui. Nghĩ nghĩ, “Chẳng lẽ lúc hắc mê man, người làm gì người ta rồi?”

“Không phải không phải.” Phó Thư lắc đầu liên tục, thầm nghĩ tới vụ chọc chọc kéo kéo mặt Dung Cửu Châu hôm qua.

Ánh mắt Phượng Hữu Hoài lóe lên một tia cười, “Đúng rồi, trí nhớ Cửu ca đã khôi phục, người trăm ngàn đừng đắc tội hắc.”

Phó Thư lão đảo suýt ngã. Phượng Hữu Hoài đỡ y, thấp giọng: “Nói xem, người đã làm gì?”

Phó Thư nhăn nhó: “Ta... trốn kịp không?”

Phượng Hữu Hoài cắn cắn tai y: “Ồ với ta, ta không cho Cửu ca trả thù người.”

Phó Thư đỏ mặt, ỏ với người càng không an toàn: “Giờ hắc ở đâu?”

Phượng Hữu Hoài im lặng, kéo y ra cửa, chỉ về phía trước.

Dung Cửu Châu quay lưng về phía hai người, đứng thẳng ngay trước Đường Tâm Điện, khí thế bức người, khiến thái giám thị vệ bốn phía không dám ngáng đầu.

Phó Thư nghĩ, xong, lần này xong thật, khí thế của Phụng Hữu Hoài không bằng một nửa người ta, trốn thôi trốn thôi!

Phụng Hữu Hoài giữ tay y, không cho chạy: “Đi, tới chào Cửu ca thôi.”

“Không!”

“Hắn muốn giết người, người có trốn tới chân trời góc biển cũng chả thoát. Không bằng giờ ra xin lỗi, Cửu ca có lẽ sẽ không so đo.”

Phó Thư chăm chú nhìn hắn: “Ta véo má hắn cũng được sao?”

“...” Phụng Hữu Hoài buông tay, “Hay là người trốn đi.” Đăng bởi: admin

## 50. Chương 50

### CHƯƠNG 50

Bị người ta véo má đúng là làm mất hết hình tượng anh minh vĩ đại của Dung Cửu Châu, giải pháp Phụng Hữu Hoài đưa ra rất sáng suốt, vì dạo này cứ gặp mặt Dung Cửu Châu liền hỏi tung tích tiểu tình nhân của hắn. Phụng Hữu Hoài cười cười, nếu Phó Thư đã muốn trốn, thì tới hắn còn chẳng tìm nổi nữa là.

Lúc này, Phó Thư đang ở cách bọn họ không xa, trốn trong kết giới tạo từ bóng của mình. Dung Cửu Châu tinh mũi cực kỳ, ngửi thấy mùi Phó Thư, cảm nhận được hơi thở của y, lại không thể bắt được người.

“Cửu ca, người định làm gì bây giờ?” Phụng Hữu Hoài thay đổi đề tài, không đời nào hắn dăng Phó Thư ra cho Dung Cửu Châu hành hạ.

“Đi Chiêu Vân.”

Phụng Hữu Hoài nhướn mày: “Ôi Khinh Cuồng tính sao giờ?”

“Ta phải tính sổ với Triệu Cảnh Hoàng đã.” Dung Cửu Châu rút chủ thủ vẫn mang theo bên mình ra, không phải ẩm huyết nhận quen thuộc ngày xưa, tuy hoa mỹ quý giá hơn nhiều, nhưng dùng thế nào cũng không thuận tay, chỉ là, hắn vẫn có thói quen vuốt ve lưỡi chủ thủ, mặc cho mấy giọt máu nhỏ xuống từ đầu ngón tay, mùi huyết, chỉ khiến tinh thần hắn càng thêm hưng phấn.

Thói quen biến thái này khiến Phó Thư chỉ nhìn thôi cũng giật mình run rẩy, thậm chí, khi Dung Cửu Châu vung tay ném chủ thủ thẳng ngay nơi y đứng, Phó Thư vẫn còn ngờ ngác tròn mắt. Mùi chủ thủ lao mạnh vào kết giới, vang một tiếng “keng”, bị kết giới giữ lại. Giả như bình thường, dù là vật gì cũng sẽ bắn ngược lại, nhưng chủ thủ của Dung Cửu Châu lại đâm được vào, suýt nữa xé rách nó. Chính khoảnh khắc ấy, kết giới làm từ bóng bị phá vỡ, Phó Thư hiện ra trước mắt mọi người.

Phụng Hữu Hoài cười cười: “Thì ra là vậy, lần nào người cũng trốn cạnh ta sao?”

Phó Thư cúi đầu xấu hổ: “Ta không hề xem những thứ không nên xem mà!” Ví dụ như tắm rửa, vào WC, y đều ngoan ngoãn đứng bên ngoài.

“Hừm... Coi như ta biết nhược điểm của người rồi.” Phụng Hữu Hoài cười gian, hắn hận dị năng của Phó Thư bằng chết, loại dị năng khiến hắn không thể khống chế được, chỉ có thể tùy ý Phó Thư làm bậy.

Dung Cửu Châu nói: “Trả chủ thủ cho ta.”

Phó Thư không dám lại gần, khống chế bóng cầm lấy chủ thủ đưa đến trước mặt Dung Cửu Châu.

Dung Cửu Châu nói với y: “Người cũng thật ngoan.”

Được khen, nhất là lại được vị thái thượng hoàng bạo lệ thành danh khen ngợi, Phó Thư thụ sủng nhược kinh, Phụng Hữu Hoài khen y, y cũng chỉ hơi hơi cao hứng, mà Dung Cửu Châu nói một câu, y cả ngày cả đêm cười hớn hớn hờ hờ ngốc hết chỗ nói.

“Cười đủ chưa?” Phượng Hữu Hoài dịu dàng gấp đồ ăn cho y, “Ăn nhiều một chút.”

Thực ra cũng chẳng cần hấn nhắc, Phó Thư đã có thể ăn sạch một bàn thức ăn. Cho nên Phượng Hữu Hoài không cho cung nhân hầu hạ ăn uống, bởi lẽ có người, với cái tính tình của Phó Thư nhất định sẽ thà chịu đói bụng cũng không muốn ăn hơn một miếng. Mà An Đức lại không biết gì về sự có mặt của Phó Thư, chỉ đoán chừng hoàng đế kim ốc tàng kiều, mà sức ăn của nàng “kiều” này thật đáng sợ. Hoàng đế bình thường chỉ ăn một lưng cơm, mà nàng “kiều” thì... một nồi cơm...

Này này này... loại nữ nhân này thật đúng là hiếm có khó tìm, chẳng trách bệ hạ lại giữ gìn như vậy, tới giờ vẫn không ai biết vị mỹ nhân thần bí này là ai.

Nhưng trên đời làm gì có tường không gió lọt, chuyện hoàng đế kim ốc tàng kiều đêm đêm cùng chung giường ngủ dần lan khắp hậu cung, lập tức khiến cả hậu cung nổ tung, ảnh hưởng cả tới trên triều. Phó Thư ngây ngô không hề biết mình đã trở thành một truyền thuyết.

Người khác không biết, đội ảnh vệ không thể không biết, thái độ của mỗi người cũng có khác nhau, kẻ khinh bỉ, người chúc phúc, kẻ quan tâm, người lo lắng, nhiều nhất là thờ ơ.

Lo lắng là thập lục, hấn coi Phó Thư như đệ đệ của mình, sợ đế vương bạc tình, sau này bội tình bạc nghĩa. Phó Thư vỗ ngực cam đoan, mình không yếu ớt đến vậy, cho dù hoàng đế đá y, y cũng bơ luôn hấn là xong!

Nghĩ thì đơn giản, nếu thật đến ngày ấy, Phó Thư sẽ như thế nào, thực ra chính y cũng không đoán trước được.

Trừ bỏ đội ảnh vệ, còn một người biết về sự tồn tại của Phó Thư, đó là nhị hoàng tử thông minh đáng yêu. Hoàng đế cái gì cũng tính cả, chỉ quên có hấn, mà vụn vụn không ngờ tiểu quỷ kia liếc mắt một cái liền đoán ra quan hệ của hai người. Thực ra bọn họ vốn đã rất hàm súc cổ kỵ, nắm tay một cái còn nơm nớp sợ nhị hoàng tử thấy, nhất là Phó Thư, sợ làm hồng tiểu hài tử.

Nhị hoàng tử biết quan hệ bí mật của hoàng đế và Phó Thư, mắt to đỏ hồng, lưng tròn nhìn thẳng vào Phó Thư, trong mắt ngập dần phần hận, chán ghét, khiến Phó Thư thấy mà đau lòng.

“Bại hoại!” Tiểu hài tử ít vốn từ, nhưng chỉ hai chữ này cũng đủ nói hết sự chán ghét đối với Phó Thư.

Nhị hoàng tử vừa khóc vừa chạy, bị thập tam chặn lại. Đột nhiên một thúc thúc cao lớn mặc đồ đen rơi từ trên trời xuống, còn che mặt, nhị hoàng tử hoảng sợ, không hề vui vẻ như lần đầu gặp Phó Thư. Thập tam ôm hấn, nhìn về phía hoàng đế.

“Hi nhi, lại đây.” Nhị hoàng tử sáu tuổi, chính thức đến trường, hoàng đế đặt tên gọi là “Hi”, nhị hoàng tử kêu tên khó viết, hoàng đế nói vậy đổi thành “Hề”, nhị hoàng tử lại chê quá đơn giản, không đủ khí phái! Hoàng đế lại đổi thành chữ – “Huê”, nhị hoàng tử nghiên cứu nửa ngày mới biết chữ ày còn đọc là “Tây”, quả thật là... quá lãng phí giấy mực, cho nên hấn ngoan ngoãn chọn chữ đầu tiên, phụ hoàng bảo chữ kia nghĩa là ánh mặt trời, vừa nói vừa dịu dàng nhìn Phó Thư, khiến nhị hoàng tử tuổi nhỏ không hiểu chuyện cũng run rẩy nổi da gà.

“Phụ hoàng ” Nhị hoàng tử hít hít mũi, trèo lên đùi hoàng đế.

“Không được nói cho mẫu thân người biết.”

“...” Nhị hoàng tử vốn định tới chỗ mẫu thân cáo trạng, nghe vậy bĩu môi không chịu đáp.

“Phó Thư ca ca không tốt với người sao? Lần nào cũng cho người ăn đường.”

“Nhưng y cướp phụ hoàng của mẫu thân.”

Phượng Hữu Hoài cười cười: “Phụ hoàng chưa bao giờ là của mẫu thân người, ngoan, lớn lên người sẽ hiểu.”

Nhị hoàng tử nói vô tình, nhưng người nghe hữu ý. Phó Thư chột ngây ngẩn cả người, y đã quên, Phượng Hữu Hoài còn có cả một hậu cung, vậy y... chẳng phải đã cướp chồng người ta sao! Lương tâm bất an nha...

Đăng bởi: admin

## 51. Chương 51

### CHƯƠNG 51

Trước giờ Phó Thư vẫn cho rằng chỉ có loại vô cùng vô cùng không ra gì mới đi tranh chồng người khác, dạng đáng giết đáng đánh trăm trăm ngàn lần. Có lý do nào để nương tay đâu? Giờ nghĩ lại, trong đồng khách hàng của Tô Khinh Cuồng ngày trước, cũng không thiếu mấy gã đã có vợ. Người khác đã sa đoạ, có gì y lại học theo?

Nhưng mà, chuyện của y với Phượng Hữu Hoài lại không thể tính như vậy được...

Chưa kể đến đây là ở thế giới khác, vẫn còn là xã hội phong kiến cổ đại, đàn ông ba vợ bốn nàng hầu là chuyện bình thường; chỉ tính riêng việc Phượng Hữu Hoài là hoàng đế thôi, hoàng đế còn có hậu cung ba ngàn kia mà. Phó Thư cảm thấy mình có lỗi, đúng, nhưng phải chia tay với hoàng đế thì y không cam tâm — sớm biết vậy, ngày xưa việc gì? Mãi mới hiểu được nhau, mới được nắm tay người kia bước đi, giờ lại chợt biết được, giữa bọn họ còn rất nhiều, rất nhiều kẻ thứ ba chen giữa.

Phó Thư nghĩ thầm: Từ trước khi y tới, Phượng Hữu Hoài đã không tới hậu cung nữa rồi!

Phó Thư lại tự bảo: Hậu cung của Phượng Hữu Hoài vốn chỉ để làm cảnh, người kia nào có cần!

Y tức giận nói: “Người không yêu bọn họ, còn đem về làm gì!”

Hoàng đế bình tĩnh trả lời: “Các nàng đều là phi tử của Cửu ca, đáng ra Cửu ca bằng hà, tất cả đều phải chôn theo. Cửu ca thực ra chỉ ngắt đi thôi, ta thấy bọn họ cũng đáng thương, mới thu nạp.” Lúc ấy còn phải chịu đủ loại dị nghị, nào có dễ dàng gì đâu!

Phó Thư lại mắng: “Đã vậy thì tìm cho người ta một chỗ tốt gửi thân, giữ trong cung chậm trễ tuổi xuân là sao!”

“...” Hoàng đế không nói gì, chẳng lẽ bảo từ mười sáu tuổi hấn đã chạy khắp ngõ ngách trong hoàng cung, còn ai chưa biết, so với Cửu ca còn lắm kẻ thâm yêu. Được yêu cũng là lỗi của hấn?

Phó Thư tự kỷ nửa ngày, mới vừa chọc kiến vừa thở thê: “Về sau người còn nạp phi nữa chứ?”

“Không.” Hoàng đế cười, cam đoan. Tuyển tú ba năm một lần, bây giờ hấn còn không thèm tuyển, khiến cho một đám đại thần chỉ lăm lăm muốn nhét con gái vào trong hậu cung còn kháng nghị mãi không thôi...

Phó Thư thoải mái cười, nhưng nghĩ tới hai nữ nhân người kia từng chạm vào, hoàng hậu cùng Chu Thục phi, lại thấy áy náy: “Vậy hoàng hậu nương nương với Chu Thục phi phải làm sao bây giờ?”

Phượng Hữu Hoài thở dài: “Chuyện của Hoàng hậu, không cần người quan tâm, nàng dù sao cũng là đệ tử của Cảnh Vân Đế, coi như là sư muội của Cửu ca, sao có thể mềm yếu như vẻ ngoài được. Còn Chu Thục phi... Cũng không cần người quan tâm, nàng nên biết thân biết phận từ lâu rồi.”

Bạc tình bạc nghĩa... Phó Thư dường như thấy được kết cục của mình sau này, tới khi Phượng Hữu Hoài đã chơi chán, y có lẽ cũng sẽ thành kẻ “không cần quan tâm”. Khó đó, y hấn chỉ có thể ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, đóng gói đồ đạc, phất tay áo xông pha giang hồ!

Giang hồ... Hấp dẫn quá đi!

Lương tâm Phó Thư hãy còn bất an, nhưng ngoại trừ Tô Khinh Cuồng y không biết phải tâm sự với ai, mà nếu tìm Tô Khinh Cuồng thì trăm phần trăm tên kia sẽ chỉ khuyến khích y làm chuyện xấu. Nghĩ tới nghĩ lui, mới nhớ tới Tể tướng phu nhân. Nàng vừa biết sự tồn tại của y, lại là phụ nữ, hấn cũng có thể hiểu được cảm giác của Hoàng Hậu và Chu Thục phi.

Phó Thư tới bái phỏng Tể tướng phu nhân, không ngờ Tô Khinh Cuồng đã ở, hấn cùng Tể tướng phu nhân vốn thân như chị em, lúc ấy hai người đang ôn chuyện.

“Tể tướng phu nhân... Khinh Cuồng... chào.”

Tô Khinh Cuồng mỉm cười: “Bọn ta đang nói về người này, qua đây ngồi.”, thuận tay đưa cho y một đĩa lê.

Phó Thư vừa cắn lê vừa nói: “Phu nhân, ta muốn hỏi ngài một việc.”

“Nói đi.” Tể tướng phu nhân khẽ phất quạt, cười hiền hòa.

“Nếu có người thứ ba tranh giành chồng ngài, ngài sẽ làm gì?”

“Giết.”

Tể tướng phu nhân nhẹ nhàng khẽ nói, Phó Thư cảm thấy miếng lê nhai dở tự dừng chưa nuốt.

Thấy Phó Thư im lặng, Tô Khinh Cuồng ngay lập tức hiểu ý nghĩ gì: “Người đang nghĩ tới đám hậu cung của Phượng thập nhất phải không?”

Phó Thư chớp mi, cam chịu.

Cái tên ngọc này, vẫn cứ vừa ngây ngô vừa hiền lành... Tô Khinh Cuồng cười nói: “Việc gì phải quan tâm? Không có người, Phượng thập nhất cũng không yêu bọn họ, trong mắt loại người như hần, nữ nhân chỉ là công cụ sinh dục thôi.”

Phó Thư kinh ngạc: “Nam nhân thì sao?”

“Tiết dục.”

“...” Phó Thư phun lê đầy đất, muốn khóc không được. Ý không hiểu quá khứ của Phượng Hữu Hoài, không hiểu lòng hần, không hiểu rất nhiều thứ, đối với Phượng Hữu Hoài, ý từ đầu tới cuối, vẫn là không hiểu...

“Nhưng trước khi ta tới, bệ hạ đối xử với Hoàng Hậu tốt lắm.”

Tể tướng phu nhân nói: “Quan hệ của ta với Hoàng Hậu cũng khá tốt, chuyện hai vợ chồng họ, người hiểu rõ nhất có lẽ không ai ngoài ta. Bệ hạ kính nể trọng nể, nhưng không yêu nể. Người yêu bệ hạ rất nhiều, bệ hạ làm sao có thể đáp lại hết? Hần mà đáp hết, người còn không khóc chết đi. Đồ ngọc.” Nàng đưa khăn tay, Phó Thư chưa rơi nước mắt, liền mượn tạm lau mồ hôi.

“Nhưng Hoàng Hậu khác, Hoàng Hậu là thê tử chính thức của bệ hạ, cả đời nàng đều cho bệ hạ!” Phó Thư đau lòng. Trong hôn nhân, phái nữ dường như lúc nào cũng đáng thương, nhất là khi thật lòng yêu đối phương.

“Ngốc, cứ đợi con nàng làm hoàng đế thử xem.” Tể tướng phu nhân nói, “Nếu nghĩ không thông, vậy chia tay, rời đi, chẳng phải sẽ rõ cả sao.”

“...” Phó Thư thừa nhận, ý ích kỷ, ý không muốn.

“Vậy lẽn nhặng làm gì nhiều? Sớm biết vậy, ngày xưa việc gì?” Tô Khinh Cuồng hết chịu nổi, bộc lộ bản chất, “Ta mà là người thì đã bắt Phượng Hữu Hoài giải tán hậu cung, ngoan ngoãn làm Phượng thập nhất của ta lâu rồi!”

Phó Thư lắc đầu: “Không được, ta muốn sắp xếp cho các nàng một chỗ tốt hưởng thụ hạnh phúc nửa đời sau, nếu không cả đời ta không thanh thản được. Khinh Cuồng, người quan hệ rộng, nhất định có thể giúp phải không?”

“... Người muốn làm gì?”

“Giúp bọn họ tìm đối tượng! Tìm người phò tá chung thân!”

Tô Khinh Cuồng ghen giọng: “Người... đùa phải không?” Tìm đối tượng cho vợ hoàng đế? Hần ngu sao? Dung Cửu Châu hoang đường một đời cũng còn chưa làm nổi loại chuyện này! A, đúng, Dung Cửu Châu, sao lại có thể quên người này, hậu cung của Phượng Hữu Hoài trừ Hoàng Hậu và Chu Thục phi, tất cả đều do tên điên kia để lại. Nhìn Phó Thư vừa ngọc ngá vừa đáng yêu, Tô Khinh Cuồng thở dài, được rồi, đã vậy thì quyết hoang đường một trận! Đăng bởi: admin

## 52. Chương 52

### CHƯƠNG 52

Việc này nói to thì là to, mà kêu nhỏ thì cũng nhỏ, dù sao Phong Lô bắt đầu là một dân tộc thiểu số trên thảo nguyên, dân phong vừa cởi mở vừa bạo dạn, chẳng qua từ khi sát nhập với tiền triều, hơn nửa triều đình thành một đám văn nhân cứng đầu cứng cổ.

Đối với triều đình Phong Lô Quốc, Tô Khinh Cuồng chưa bao giờ hết thích thú. Quan văn đứng một bên, đa phần là người Nguyệt Hòa Quốc cũ. Võ tướng đứng một bên, hầu hết là dân bản xứ Phong Lô. Hai phe gai mắt lẫn nhau, võ tướng là công thần khai quốc, quan văn là hiền tài quốc gia, thiếu bên nào cũng không được. Chẳng qua để hoàng đế thiên vị đôi phần, hai phe cũng chẳng ngại đại chiến hai trăm hiệp. Trăm hiệp đầu đầu khẩu, trăm hiệp sau đầu đến tay chân.

Để phòng miệng lưỡi văn nhân, Phó Thư, Tô Khinh Cuồng, Tể tướng phu nhân ba người chỉ có thể lén lút lút lút mà làm. Báo trước cho hoàng đế một câu xong, ba người mở hội nghị bàn tròn.

Tể tướng phu nhân xuất thân từ Chu Tước Cung, vốn là thủ lĩnh ám bộ của Chu Tước Cung, thu nhập tình báo là sở trường. Nàng đem tư liệu của lớn nhỏ hậu cung từ phu nhân đến tài nữ tập hợp thành một quyển sách, tổng cộng chín mươi bảy người, tính ra cũng không quá nhiều.

Tô Khinh Cuồng thì lôi báu vật “Danh lưu sách” của hắn ra, trong đó có tên của tất cả những công tử có tiếng tăm hắn thu thập suốt bao lâu nay. Khắp thiên hạ, chỉ cần vị nào có chút danh tiếng, hắn liền chạy tới lôi kéo, quyển rũ, rồi ghi tên vào “Danh lưu sách”. Tới giờ con số lên tới chín trăm năm mươi hai người.

Bạch Phi Tình mà thấy không bấm cả sách lẫn người ra mới là lạ... Phó Thư khinh bỉ nhìn một tập dày “Danh lưu sách”.

Loại bỏ hết những người đã có vợ, số thanh niên tài tuấn chưa kết hôn còn lại là bốn trăm năm mươi một vị. Xem tỉ lệ, chắc hẳn cũng có thể đem cả đám hậu cung tổng khứ hết ra ngoài đi.

Vấn đề nan giải nhất là làm sao thuyết phục được mấy nàng trong hậu cung kia – người ta đều xuất thân danh giá, vụng trộm làm chuyện như thế này cũng hơi hoang đường thật. Cứ coi như Tô Khinh Cuồng có thể tìm chín mươi bảy cô gái khác vào cung thay, các nàng chưa chắc đã chịu xuất cung đâu.

Nhưng, họ không chỉ đơn giản là thiên kim tiểu thư, mà còn là những cô gái bị giam cầm tuổi thanh xuân giữa thâm cung. Cứ chờ đợi một vị hoàng đế năm năm không liếc mắt nhìn thoáng một lần, không bằng tìm lấy một kẻ có thể gửi gắm cả đời, dù sao ước mong của hầu hết nữ giới cũng chỉ là như thế. Ở trong cung bao nhiêu năm, tịch mịch bằng ấy năm, kể cả có từng ôm mộng bay lên cảnh cao, hiện giờ hẳn cũng đã tỉnh cả rồi.

Việc thuyết phục được giao cho Tể tướng phu nhân. Một là thân phận dễ dàng, hai nữa cùng là nữ giới, biết phải khuyên nhủ như thế nào.

Nhóm đầu tiên tính tình hào sảng, lấy Thái vương phi làm thần tượng, liền rõ ràng đồng ý, có thể ra thế giới bên ngoài dạo chơi, các nàng cầu còn không được. Nhóm tiếp theo không yêu hoàng đế, chỉ mong có hạnh phúc, cũng thoải mái mà đi. Phần toái nhất là nhóm yêu hoàng đế, vẫn ôm một tia hy vọng, nghĩ đúng theo kiểu Phó Thư trước kia “chỉ cần ở bên người mình yêu”. Tể tướng phu nhân khuyên gây lối cả ngày không có kết quả.

“Bọn họ nói, không gặp con hồ ly tinh kia thì nhất quyết không đi.” Tể tướng phu nhân uống một ngụm trà lạnh.

“Hồ ly tinh?” Phó Thư không hiểu.

“Là người chứ ai! Hồ ly tinh mê hoặc hoàng thượng!” Tể tướng phu nhân chọc chọc y, “Tự giải quyết đi!”

Phó Thư vẫn không hiểu, Tô Khinh Cuồng ngược lại đẩy mình kinh nghiệm: “Phó Thư, người giả gái đến gặp bọn họ, dùng nhan sắc của mình khiến cho cả đám bay tuốt lốt đi!”

“Đừng có đùa! Ta là ảnh vệ, không thể xuất hiện trước mặt người khác!”

“Chẳng qua không muốn mặc đồ nữ thôi chứ gì.”

“Còn phải nói!”

“Cũng phải thôi, người mặc đâu có được như Hàn Yên, người ta đẹp hơn nhiều, ha ha.”

Phó Thư khinh thường hừ một tiếng, đẹp mấy thì trong mắt hoàng đế cũng chỉ có một mình y!

Làm sao khiến cho một đám mỹ nữ ưu tú sau khi gặp “hồ ly tinh” phải nhìn là thấy sợ, gặp là xấu hổ, nản lòng thối ý trở thành câu hỏi khó cho cả ba người.

Tô Khinh Cuồng ai cũng biết, mặc đồ nữ cũng chẳng lừa được ai. Lãnh Hàn Yên đẹp thì có đẹp, nhưng người ta thà chết không làm, trừ khi Phó Thư lấy thân báo đáp. Bạch Phi Tình... thôi đừng hoang tưởng. Dung Cửu Châu... không cần giả nữ cũng đủ khiến cho cả đám chạy té khói về nhà! Người ta lại còn chính xác là người trong lòng hoàng đế kia. Long Uyên, cả người xương xẩu ấy mà mặc đồ nữ thì sở thích của hoàng đế cũng hơi bị đặc biệt quá. Lăng Thiên Thư, về ngoài bình thường, gọi tỷ tỷ hần đến còn được.

Tuyển tới tuyển lui, cuối cùng chỉ còn ba người.

Thập nhị, vẻ ngoài trong sáng đáng yêu ngây thơ vô tội, lại ít khi lộ diện trong cung, có thể đem ra lừa đảo được, còn có thể dùng một đôi mắt to thuần khiết đánh bại chúng nữ — người đứng đầu phải đối mặt với quyền lợi tranh đoạt phức tạp luôn yêu một kẻ đơn giản đáng yêu, đây là định luật sến muôn đời.

Được sư... khí chất băng thanh ngọc khiết, bề ngoài mảnh mai gầy yếu, khuôn mặt tuần tú lãnh diễm, quả thật là một đóa sen trắng nở rộ trên đỉnh Thiên Sơn, trong bùn mà không dính bẩn, đúng là dạng quyến rũ không thuộc về trần thế, chuẩn loại hình để vương có thể thích.

Phó Thư... hàng thật giá thật, chả bỏ đi đâu được.

Nhưng mà, thập nhị kiên quyết không làm, nói nếu ai dám ép, hần liền quay về làm vương gia. Tô Khinh Cuồng không nỡ để hần đi, liền xóa tên khỏi danh sách.

Được sư, lướt mắt qua một vòng, trừ Dung Cửu Châu ngáp dài, Bạch Phi Tình nhìn xéo, không ai thêm phản ứng.

Phó Thư, y... xấu hổ.

Thực ra câu trên là bốc phét. Y sợ bị một đám gái bao vây, cảm giác còn khó chịu hơn ba ngày đối côm.

Thiên hạ to lớn, không ngờ không tìm thấy ai có thể khiến hoàng đế yêu.

Trong khi mọi người còn đang đau đầu tìm người, Phó Thư liền nhìn thấy thập tam... Một chữ thôi, chuẩn!

Đương nhiên, Phó Thư không có ý định để thập tam giả nữ. Thập tam anh tuấn cao lớn, muốn cũng chẳng giả được. Chẳng qua... ai bảo hoàng đế phải thích nữ? Ai bảo hồ ly tinh phải là nữ?

Cho các nàng biết hoàng đế thực ra chỉ thích nam, chẳng phải càng choáng váng sao?

Tại sao lại là thập tam?

Bởi vì thập tam và hoàng đế là thanh mai trúc mã, một trung khuyến một nữ vương, còn gì xứng bằng! Có hơn hai mươi năm tình cảm sâu đậm, thập tam lại ưu tú như vậy, nào có nữ nhân không bại trận!

Cho nên, Phó Thư cười tươi rói: “Thập tam, hôm nay ta mới thấy người đẹp trai cực kỳ...”

Thập tam đang uống rượu giải sầu, quay đầu lại nhìn y, hử?

“Ta phát hiện, trừ ngươi ra không có ai thân thiết với bệ hạ như vậy...”

“Sáng nay ngươi vừa từ giường của hoàng thượng lăn xuống...”

Phó Thư đỏ mặt: “Không phải, trước ta, không có ai thân cận với bệ hạ như ngươi!”

“Muốn gì nói đi?” Thập tam có linh cảm xấu, cho nên lập tức ôm chặt lấy đàn rượu.

“Thập tam, ngươi làm “hồ ly tinh” của bệ hạ đi!” Phó Thư nhanh tay cướp đàn rượu, trừ bỏ khả năng thập tam dùng nó đập y. Đăng bởi: admin

## 53. Chương 53

### CHƯƠNG 53

Phó Thư làm vậy nhất định có ý đồ của mình, mấy người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời hiểu được – đại mỹ nam siêu siêu siêu đẹp trai tuyệt đối có sức công phá lớn hơn mỹ nữ quốc sắc thiên hương vô số lần, huống chi, vị mỹ nam này lại có lịch sử tình cảm lâm ly bi đát với hoàng đế, cho nên, đây chính là minh chứng cho cái gọi là vận mệnh an bài...

Chuyện là thế này, ngày xưa ngày xưa, ngày ấy thập tam còn tên là Vạn Sĩ Hạnh, không đâu xa đích thị là đại ma đầu không đội trời chung với cả võ lâm. Đi đêm lăm thì gặp ma, cuối cùng có một ngày, hắn bị võ lâm chính đạo vây công, thân mang trọng thương, chạy trốn vào khách \*\*\*.

Vừa lúc khi ấy phòng số 1 chữ thiên ở một đôi sư đồ. Sư phụ vô tình, đồ đệ thiện lương, cứu đại ma đầu, từ từ cảm hóa, cứu vớt tâm hồn tội lỗi của hắn. Thế là mãi về sau về sau, ma đầu bị đồ đệ thu phục, cam nguyện làm ảnh vệ cho y, lại huấn luyện hết lượt ảnh vệ.

Quá ư là hợp tình hợp lý, đáng tin hơn cả sự thật, mọi người đồng loạt gật đầu, tỏ vẻ không còn ai hợp hơn thập tam.

Mà thập tam, mặt xanh mét, dùng mắt giết người giết chết Phó Thư nhất gan của chúng ta.

“Té.” Một chữ ngắn gọn nói hết tâm sự bi phần khôn tả trong lòng thập tam.

Phó Thư tha thiết nói: “Thập tam, vì tương lai tốt đẹp của ta và bệ hạ, ngươi chịu khó một chút...”

“Liên quan quái gì tới ta?”

Phó Thư hất hàm, nói cứng: “Đương nhiên có liên quan! Sau này nếu ta với bệ hạ cãi nhau đều là lỗi của ngươi!”

Thập tam cười lạnh: “Thì sao nào?”

Phó Thư nói: “Ta mà lỡ tay làm bị thương bệ hạ nhà ngươi cũng đừng có trách!”

Thập tam trầm mặt: “Phó Thư, chuyện của mình đi mà tự giải quyết lấy.”

Phó Thư lắc đầu: “Ta đây bộ dạng quá yếu đuối, không gây choáng nổi. Thập tam... hay hỏi bệ hạ xem đi!”

Trong khi tất cả mọi người nháo nhào nhào một bên, hoàng đế vẫn ngồi vững trên long ý, xử lý đám tấu chương cao như núi, đồng thời phân tâm hóng chuyện. Nghe Phó Thư nói xong, hoàng đế giả khùng giả dạng trầm ngâm một lát: “Thập tam... Ngươi chịu đựng vậy...”

Lần này mặt thập tam đã nổi đầy gân xanh, cơ mà nổi là nổi, vua đã có lệnh, tôi không thể trái lời, thập tam liền thành tình nhân giả dạng của hoàng đế.

Thập tam xuất hiện, sóng to gió lớn cũng nổi dậy, từ hậu cung đến triều đình, tiếng than ngập trời, còn bị thương hơn năm ấy thái thượng hoàng băng hà, thế mới biết Phụng Hữu Hoài thu được bao nhiêu lòng dân. Phi tử trong hậu cung thì kinh ngạc không ngờ hoàng đế lại diễn bài kim ốc tàng “kiêu”, thần tử trong triều thì sợ hoàng đế tiếp bước thái thượng hoàng đắm chìm trong nam sắc không quản chính sự.

Nhưng cũng có một đám người ở trong tối ngồi xem kịch vui.

Không ai khác, chính là đồng đội của thập tam, tập đoàn ảnh vệ.

Hôm đó, đôi “bích nhân” Phụng Hữu Hoài cùng thập tam cùng xuất hiện trong hậu cung, hai người vai về vai, thỉnh thoảng cúi đầu nói thầm, không khí trong sáng thánh thiện thường xuyên bị nụ cười ái muội của hoàng đế nhuộm đen sì sì.

Hai người tuy không phải cao thủ chốn trăng gió, nhưng giả vờ yêu đương cũng không trác trác chút nào, chỉ cần một nụ cười đã có thể khiến người ngoài phải than: “A! Bọn họ yêu nhau!”, chỉ cần một cái liếc mắt đã có thể khiến người ngoài cảm thán: “A! Trong mắt họ chỉ có lẫn nhau!”.

Phó Thư sung sướng thưởng thức hai đại mỹ nam, hê hê!

Chưa đầy một ngày, đã có bảy bị phi tử tới nơi gào thét, mười một vị đòi treo cổ ngoài Dưỡng Tâm Điện, mười chín vị mời thập tam tới uống trà, chỉ có một người bình tĩnh sai người tới tặng một chai cao dược. Thập tam xem xong sắc mặt vô cùng khó tả, nghiêng rằng ném cho Phó Thư. Phó Thư đỏ bừng mặt, lại ném sang chỗ Tô Khinh Cuồng, Tô Khinh Cuồng sung sướng định lấy, liền bị Bạch Phi Tình cướp mất, giao cho Dược sư, Dược sư chê túi đựng không đẹp, đưa cho Phượng Hữu Hoài, Phượng Hữu Hoài không hề khách sáo cầm luôn, đem đó dùng trên người Phó Thư.

Vị nữ nhân bình tĩnh kia đương nhiên không ai khác ngoài hoàng hậu. Chỉ cần cửa người ngồi ngoài cửa nghe trộm một đêm, nàng liền đoán được, thập tam chỉ là nguyệt trang, tình nhân thật sự được hoàng đế cẩn thận bảo vệ, không nỡ cho người khác thấy.

Hoàng hậu không khỏi nghĩ, là dạng người nào mới có thể làm cho Phượng Hữu Hoài trân trọng như thế, càng nghĩ lòng càng chua xót, làm kẻ đứng đầu hậu cung, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn lâu hơn nữa.

Thập tam mấy ngày nay rất uất ức, mặc kệ hoàng đế cười bao nhiêu dịu dàng bao nhiêu thâm tình, cũng không thể khắc chế được lửa giận của hân. Hân thật sự sợ ngày nào đó nộ hỏa công tâm, tẩu hỏa nhập ma, vật đầu Phó Thư xuống làm bóng đá.

Phó Thư ngược lại, đội hân lên đầu cung phụng như thờ ngọc hoàng đại đế, đồ ăn đồ uống có bao nhiêu cũng chia cho hân trước. Thậm chí cả Phượng Hữu Hoài cũng đau đớn đem tất cả những thứ mình thích nhét cho hân.

Lại nói, tuy rằng chuyện này Phượng Hữu Hoài cũng có một chân, nhưng người ta lão nhân gia cũng chẳng có cao hứng chút nào đâu, cụ thể chỉ cần nhìn vào sức mạnh cùng tốc độ làm việc cao bất thường mỗi đêm là biết.

Đại khái là vì... có kẻ cả ngày nhìn chăm chăm hân cùng Thập tam cười ngu ngơ đến là đen tối... Nhưng cũng không thể trách được, y cảm thấy, hai người bọn họ ai bị đè cũng đều là một việc đáng kinh ngạc cả!

Chỉ nhìn từ bề ngoài, hoàng đế có vẻ giống thụ hơn một chút. Cho nên trong đầu bạn Phó Thư luôn-luôn-là-thụ cũng xuất hiện ý định phản công, thỉnh thoảng lại say mê ngắm mộng hoàng đế cười \*\*\* tà.

Đêm đến, Phó Thư vừa hồi hộp bất an, lại có phần chờ mong đôi chút. Dù rằng đã có kinh nghiệm nhiều lần, nhưng “chỗ kia” vẫn chưa thể thích ứng với việc bị dị vật xâm nhập, bắt đầu lúc nào cũng đau, sau rồi lại sướng đến mức không thể khống chế được bản thân. Y bắt đầu sợ, có ngày thích khách đến, y chẳng những không bảo vệ được hoàng đế mà còn bắt hoàng đế bảo vệ.

Đêm ấy, mây tản mưa ngừng xong, Phó Thư nằm trên giường lăn đi lăn lại chán chê, không biết thế nào lại lăn lên người hoàng đế không chịu xuống.

“Còn muốn nữa?”

Phượng Hữu Hoài tỉnh lực dồi dào, nhưng tự kiềm chế rất tốt, hiếm khi Phó Thư chủ động, hân vui vẻ hỏi.

“Được.” Phó Thư gật đầu, “Ta làm công nhé?”

“Miễn bàn.” Hoàng đế đáp không cần nghĩ, “Vào luôn đây.”

Hoàng đế nường ẩm ướt lần trước muốn vào lại, Phó Thư xoa người, không cho: “Ta muốn làm công!”

Hoàng đế nheo mắt, dễ tính đến mấy, đang lúc này mà bị quấy rầy cũng sẽ bực mình.

Cạch một tiếng... Cửa phòng đóng chặt đột nhiên mở toang – bị bắt gian rồi. Đăng bởi: admin

## 54. Chương 54

### CHƯƠNG 54

Phó Thư lập tức dùng chân che mặt mình, Phượng Hữu Hoài bình tĩnh liếc nhìn thân thể y, kéo chân xuống che. Phó Thư kéo kéo lên trên, Phượng Hữu Hoài giữ giữ giữ không cho.

Hai người còn đang lờ lợc, hoàng hậu đã chạy đến trước cửa sổ, cự ly gần nhìn chồng mình và một thiếu niên lạ làm chuyện xấu hổ trên giường.

Ánh mắt hoàng hậu nhàn nhạt không một gợn sóng, làm cho Phó Thư giật mình.

“Bệ hạ, đêm đã khuya, xin hãy bảo trọng long thể.”

Đối với vị chính thất hợp pháp này, Phượng Hữu Hoài không phải hoàn toàn vô tình, chuyện đã đến nước này cũng đành lật bài ngửa: “Hương Hà, y gọi là Phó Thư.”

Hoàng hậu liếc mắt qua, dừng lại nhìn chăm chú vào gương mặt Phó Thư, thấy y tinh tế thanh tú, trong sáng mà xinh đẹp. Tình nhân của hoàng đế nàng đã từng gặp rất nhiều, những kẻ được hấn sủng ái hơn cả hoặc ít hoặc nhiều đều có bóng dáng của người kia, nhưng thiếu niên này không như vậy. Cho nên, một chớp mắt thấy y, tim nàng chợt nghẹn lại, tất cả đã rõ ràng, cũng đều tan vỡ.

Tối nay nàng đến đây, chỉ để gặp Phó Thư một lần, muốn từ trên người y tìm được đáp án.

“Bệ hạ, có thể mượn y một chút không?”

Phượng Hữu Hoài cúi đầu cười một tiếng: “Có thể. Phó Thư, mặc quần áo.”

Phó Thư ngoan ngoãn nghe lời, mặc quần áo đến Thuận Thiên Điện, hoàng hậu đã đứng đợi từ lâu. Phó Thư thấp thỏm nói: “Thật xin lỗi.”

“Xin lỗi?” Dương như nghe được gì rất kỳ quái, hoàng hậu hồ nghi hỏi lại, “Xin lỗi cái gì?”

“Ta...” cướp chồng người. Y định nói vậy, nhưng nghĩ kỹ lại, cướp? Rõ ràng là hoàng đế cướp y!

“Phó Thư, người là ảnh vệ của bệ hạ?”

“Phải...”

“Theo bệ hạ bao lâu rồi?”

“Rất, rất lâu...”

“ Bao lâu?”

“...”

“Có phải... là lúc bệ hạ rời xa ta, ít đến Tê Phượng Cung không?”

“...” Phó Thư áy náy cúi đầu.

Hoàng hậu cười vui vẻ: “Phó Thư, tình nhân cũ của bệ hạ ta đều đã gặp, Liễu Kinh Vân, Nguyễn Vô Cầm, tam thập thất, người không hề giống bọn họ một chút nào.”

Ba người này, trong số tình nhân của Phượng Hữu Hoài, cũng có phần nổi bật, Phó Thư chỉ nghe danh, chưa từng gặp mặt. Vì thế yên lặng nghe hoàng hậu nói.

“Liễu Kinh Vân giống ta, đều là thủ hạ của Cảnh Vân Đế, hấn coi như là tiền bối của ta. Khi ta vẫn còn là đệ tử của chủ thượng, hấn đã từng nói với ta, Phượng thập nhất tương lai sẽ nổi danh thiên hạ, không thể không đề phòng. Khuôn mặt Liễu Kinh Vân rất giống thái thượng hoàng, bệ hạ nhìn qua đã thích. Đêm ta gả cho bệ hạ, bệ hạ hỏi ta có quen Liễu Kinh Vân hay không, ta thật hoảng sợ, hóa ra hấn đã sớm điều tra ta, cũng điều tra Liễu Kinh Vân. Về sau, ta ở bên cạnh hấn, đem tất cả tin tức có thể lấy được báo cáo cho chủ thượng. Mãi đến khi...”

Yêu hấn, nàng bắt đầu vì Phượng Hữu Hoài giấu diếm tin tức. Nhưng Cảnh Vân Đế là ai, lập tức lại phái một quân cờ khác đến giám thị. Chỉ là, trái tim Phượng Hữu Hoài một lòng hướng về Dung Cửu Châu, vì hấn đầu rơi máu chảy, chuyện đề phòng của Cảnh Vân Đế trở nên buồn cười, dù sao, trên thế giới này, không còn kẻ đệ tử nào trung thành với hấn hơn Dung Cửu Châu.

“Liễu Kinh Vân bây giờ vẫn ổn chứ?” Phó Thư hỏi.

“Làm sư phó, dạy người học nghệ, cũng có vợ con.”

“...” Phó Thư nghĩ, sau này y bị hoàng đế đá, cũng sẽ học theo Liễu Kinh Vân cưới vợ sinh con. Y luôn là người lạc quan, nhưng đối mặt với những chuyện có liên quan đến Phượng Hữu Hoài, y lại trở nên bi quan. Hôm nay còn cùng hoàng đế nùng tình mật ý, ngay mai đã nghĩ đến kết cục của chính mình sau khi bị hoàng đế vứt bỏ... Hoàng đế mà biết trong đầu tình nhân nhỏ của mình suốt ngày nghĩ cái gì, nhất định sẽ đánh vỡ đầu y ra xếp lại một lần!

“Tính tình Nguyễn Vô Cầm rất giống thái thượng hoàng.” Vị cầm tuyệt công tử kia khó tính đến chết người, “Chính là dạng tính cách này, khiến cho người thường không cách nào chịu được.”

Cho nên, hắn trở thành kẻ hoàng đế nằm mơ cũng không muốn gặp lại.

“Tam thập thất...”

“Gần đài thủy lâu sớm trông trăng thôi” Hoàng hậu khẽ cười nhạt, “Phó Thư, bệ hạ chỉ là... muốn có một người ở bên, người đó là ai không quan trọng.”

Phó Thư ngơ ngẩn, chuyện này y cũng từng nghĩ đến, chỉ là... “Vậy vì sao không tìm thập tam hoặc thập tứ làm bạn?”

Hoàng hậu bật cười, tựa như cười Phó Thư ngốc nghếch: “Thỏ không ăn cỏ gần hang, càng thân thiết, hắn càng không muốn chạm vào.”

Phó Thư thấp giọng nói: “Hiện tại ai thân thiết với hắn hơn ta chứ!”

Hoàng hậu hiểu ý nhìn Phó Thư: “Tuy rằng đã lấy bệ hạ, nhưng ta chưa bao giờ quên bốn phận của mình, chuyện của người ta sẽ bẩm báo lại tới chủ thượng, người cố gắng bảo trọng.”

Kết quả này đúng là ngoài ý muốn, Phó Thư nghĩ rất nhiều, thậm chí kể cả hoàng hậu nhục mạ y trước mặt mọi người y cũng chấp nhận, ai ngờ hoàng hậu lại tiến bộ như vậy.

Hoàng hậu dường như hiểu nỗi nghi hoặc của y, mỉm cười nói: “Tình nhân của hắn rất nhiều, thê tử lại chỉ có một mình ta, dù bệ hạ yêu người bao nhiêu thì người có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh hắn, là ta.”

Một câu đâm trúng tử huyệt của Phó Thư.

Y không dám lạc quan yêu đương, chính là bởi vì y chỉ là tình nhân ngầm của hoàng đế. Hoàng đế không công khai chuyện với y, không phải để bảo vệ y, mà đó là thói quen của hắn.

Một kẻ không muốn thừa nhận cả chuyện mình mê nam sắc, làm sao có thể để nam tình nhân của mình lộ diện?

Kể “hồ ly tinh” như hắn, cho dù có đồng ý cho mọi người biết mặt, hoàng đế cũng sẽ ngăn cản.

Chỉ có cho thập tam giả dạng diễn một trận trò cười, lão nhân gia hắn mới không ngại.

Mấy ngày sau, tin thập tam là ảnh vệ của hoàng đế truyền khắp mọi nơi, kẻ phao tin chính là thập tam, hắn hết chịu nổi trò cười này, cố gắng rũ sạch quan hệ với hoàng đế. Mà hậu cung của hoàng đế, dưới sự khuyến bảo của hoàng hậu, các nữ nhân thậm chí nghĩ tới cả chuyện xuất gia làm ni cô.

Hậu cung vẫn còn, lấy hoàng hậu đứng đầu, giữ vai trò là những thành viên gia đình kiên cố nhất, thể diện nhất của Phượng Hữu Hoài.

Mà ảnh vệ Phó Thư nho nhỏ, chiếm hết sủng ái của đế vương, thực ra chẳng là gì cả.

“Thập nhất... Nghe nói Trung Thiên Quốc có một nam phi rất lợi hại!”

“Ừ.”

“Hóa ra hoàng đế cũng có thể nạp nam phi!”

“Ừ.”

“... Thập nhất, ta không muốn làm ảnh vệ, ta muốn làm...”

“Nam phi?” Hoàng đế ngẩng đầu lên khỏi núi tấu chương, khóe mắt khẽ run run.

Phó Thư lắc đầu quây quây: “Ta muốn làm ngự tiền thị vệ!”

Như vậy có thể quang minh chính đại đứng cạnh hoàng đế, dù lùi lại phía sau một chút! Đăng bởi: admin

## 55. Chương 55

### CHƯƠNG 55

Nguyện vọng của Phó Thư thì tốt đẹp, nhưng sự thật luôn luôn tàn khốc.

Hoàng đế đương nhiên cự tuyệt: “Không được.”

Phó Thư lập tức xì mặt: “Vì sao?”

“Không thích, hơn nữa thị vệ phải đứng gác ở ngoài cửa.”

“... Trong Dưỡng Tâm Điện ta có thể tiếp tục làm ảnh vệ, nhưng bên ngoài ta muốn ở cạnh bảo vệ người!”

“Không cần.”

“Vì sao?”

“Không muốn người khác thấy người.”

“Ta xấu đến không thể gặp người sao!” Phó Thư tức đỏ mặt, Phượng Hữu Hoài coi y là gì? Vật sở hữu?

Phượng Hữu Hoài lạnh nhạt lườm y một cái: “Người quá đẹp.”

Phó Thư cười ha ha: “Như vậy mới không khiến lão nhân gia ngài mất mặt thôi!”

“Không, chính thể, mọi người mới dễ nghi ngờ quan hệ của chúng ta.”

“Thì có sao?”

Nếu Phượng Hữu Hoài dám nói, ta không muốn cho mọi người biết quan hệ của chúng ta, Phó Thư nhất định quay đầu bỏ đi luôn, không lằng nhằng làm chi nữa!

“Như vậy người sẽ thành tấm bia cho mọi người phỉ báng.” Hoàng đế chỉ vào đồng tấu chương, “tấu chương hạch tội người sẽ chồng cao như núi, vô số trung thần lương đồng muốn ta trừ bỏ người!”

Hoàng đế không hề dọa suông, từ chuyện thập tam có thể thấy rõ việc này.

Phó Thư không sợ, vỗ ngực nói: “Cứ đến đây xem! Ta cóc sợ!”

Phượng Hữu Hoài nhăn mặt cười khở.

Phó Thư hiểu cái khó của hắn, hắn là minh quân, thanh danh quan trọng trên hết. Phó Thư tà ác muốn biết, nếu quả thật có người yêu cầu giết y, hắn sẽ lựa chọn như thế nào.

“Phó Thư, người là thân thích xa của tội thần Phó gia, nếu có kẻ cố tình tra được chuyện này, khi ấy ta cũng khó bảo toàn người.”

“Không đúng, người là vạn năng, người có thể bảo vệ ta!” Phó Thư bướng bỉnh cố thỏa mãn hư vinh tâm của chính mình. Y biết hoàng đế cưng chiều y, nhưng cưng chiều đến mức độ nào?

“...” Hoàng đế không hổ là con giun trong bụng Phó Thư, lúc nào cũng hiểu trong lòng y nghĩ gì. “Ta không đồng ý thì sao?”

Phó Thư chớp chớp mắt, vui vẻ cười: “Người là đại ca, ta nghe lời người.”

Xoảng.

Dường như có cái gì vừa vỡ nát.

Chính là cán cân thăng bằng trong mối quan hệ giữa hai người.

Nếu Phó Thư giận dữ, đại náo Dương Tâm Điện, Phượng Hữu Hoài còn có cách trị y, nhưng y chỉ yên lặng không nói lời nào bỏ đi... không thể làm gì được.

“Khinh Cuồng, ta không muốn về.”

Phó Thư học được trò bỏ nhà ra đi, lại còn vui vẻ thực hành. Lần trước bỏ đi là bày trò lạt mềm buộc chặt, lần này là thật lòng.

“Hắn chỉ coi ta là súc vật, chỉ cần ta ngoan ngoãn nghe lời hắn, nằm yên trong \*\*\*g son, hắn sẽ yêu chiều ta, cho ta muốn gì được nấy. Chỉ tiếc... đó không phải cách sống ta muốn.”

Tô Khinh Cuồng tiếp lời: “Cuộc sống người muốn, là trừ gian diệt bạo, phục vụ cho dân, cứu vớt bách dân trăm họ. Người ước gì mình có hai thân phận song hành, một bên là ma giáo giáo chủ, khiến cho tất cả mọi người phải sợ hãi nghe lời, một bên là bộ khoái chính nghĩa, chuyên môn bắt những kẻ gây hại cho dân.”

Phó Thư kích động gật đầu, không hổ là bạn cũ kiếp trước, biết rõ ràng mơ ước của y.

Tô Khinh Cuồng cười nhạt: “Ai bảo người số đen, xuyên thành ảnh vệ... Phượng thập nhất không hiểu mộng tưởng to lớn của người, người việc gì phải quan tâm đến hắn, li khai mấy năm, dựng nên một phen sự nghiệp rồi quay lại tìm hắn chẳng phải hay hơn sao.”

Ý kiến này không tệ, nhưng Phó Thư sao nỡ bỏ đi.

“Dây dây dưa dưa mãi không chán à.” Tô Khinh Cuồng hừ lạnh, “vừa biết mình yêu nhị ca, liền bỏ đi mất bốn năm, người biết vì sao không?”

“Vì sao?” Phó Thư ngây ngốc hỏi.

“Vì mộng tưởng của hắn! Hơn nữa...” Tô Khinh Cuồng cười gian xảo, “Không rời khỏi hắn, làm sao hắn biết được tầm quan trọng của ta.”

Đây gọi là, khoanh cách làm nên tình yêu. Phó Thư thốt nhiên hiểu được.

Có lẽ... rời xa Phượng Hữu Hoài một hai năm, hắn sẽ nhận ra sự tồn tại của mình là độc nhất vô nhị?

Ôm lấy ý tưởng đáng sợ này, Phó Thư quyết định theo bước Tô Khinh Cuồng.

Phượng Hữu Hoài mất ngủ bảy đêm liền. Thập tam cũng phải lo lắng cho hắn, trong lòng nghĩ, tiểu tử Phó Thư lần này làm cũng thật tuyệt, dám thật sự bỏ đi.

“Thập nhất, nhớ y liền đi tìm đi thôi, lần này có lẽ y không tự quay về nữa đâu.” Nhìn Tiểu Chi bò quanh chân, hơn một lần thập tam có ý định đập cho nó một phát, nhưng nghĩ tới sinh vật đáng thương này bị chủ nhân vứt bỏ, lại thương hại không nỡ giết chết.

“...” Phượng Hữu Hoài xoa thái dương đau nhức. “Y muốn rời đi, không phải chuyện ngày một ngày hai. Thừa dịp này để y ra ngoài chơi một trận cũng là chuyện tốt.” Chơi chán rồi, vui vẻ rồi, Phó Thư sẽ ngoan ngoãn quay về ở bên cạnh hắn phải không? Nhưng còn trái tim y, sẽ hướng về đâu? Phó Thư đi rồi, Phượng Hữu Hoài mất hẳn khả năng phán đoán thường ngày, tốc độ công tác giảm xuống mấy lần, còn thường ngơ ngẩn, phê nhảm công văn.

Không còn người kia, cuộc sống của hắn mất hẳn lạc thú, cái gì cũng không còn quan trọng nữa. Thiên hạ, giang sơn, chính vụ, tấu chương, những thứ sinh hoạt ngày thường thiếu đi Phó Thư, không còn làm Phượng Hữu Hoài hưng trí, hắn không quan tâm đến cục diện thiên hạ đổi thay, giao hết giang sơn bách tính mặc tể tướng coi giữ, chính vụ có một đám thần tử thanh chính liêm minh xử lý, tấu chương có thập tam phê duyệt giúp... Hắn dường như không còn gì để làm.

“Thập tam... Phó Thư ở đâu?”

“Người không biết?” Thập tam thò đầu ra từ núi tấu chương.

Động tác này, bình thường là đặc quyền của Phượng Hữu Hoài.

Nhưng lúc này, hoàng đế của chúng ta đang đóng gói đồ đạc.

“... Ta...” tự mình theo đuổi một người, hoàng đế từng này tuổi, đây là lần đầu tiên. Từ trước đến nay chỉ có người khác theo đuổi bám đuôi hắn, kể cả với người hắn yêu nhất – Dung Cửu Châu, hắn cũng chưa từng chủ động tranh đoạt. “Thập tam, người dịch dung thành bộ dạng của ta, ở lại đây tọa trấn. Ta đi đón Phó Thư về.”

Hắn chọc chọc bụng Tiểu Chi: “Đi thôi, tìm chủ nhân của người trở về.”

Tiểu Chi đang uể oải nghe vậy lập tức tỉnh lại, xù bộ lông đen trắng lên.

Bên bờ Cửu Giang có một quán rượu, lão bản Tô Tam là đại mỹ nhân lừng danh, người trong quán từ chường quầy đến kẻ rửa bát, gã sai vặt, đều là thiếu niên có mấy phần nhan sắc. Mỗi ngày nay, có một gã tiểu nhị mới tới, tay chân vụng về, nhưng bộ dạng xinh đẹp, rất hay được khách thưởng thêm tiền. Tiểu nhị hôm nào cũng vui vẻ như hoa, nụ cười của y ấm áp như ánh mặt trời, trở thành một phần phong cảnh nổi bật của tửu lâu. Đăng bởi: admin

## 56. Chương 56

### CHƯƠNG 56

Phó Thư vô cùng vừa lòng với công việc tiểu nhị, mỗi ngày gặp đủ loại khách hàng, cuộc sống có thú hơn hẳn. Vốn y tính tình sáng sủa, thích kết bạn, chỉ vì làm ảnh vệ ít có cơ hội tiếp xúc với người khác, nên ở thế giới này mới ít bạn bè đến đáng thương.

Hơn nữa từ khi xuyên việt đến đây không được ra ngoài nhiều, mỗi ngày không phải thấy thái giám cung nữ thì gặp quan to tướng lớn, thỉnh thoảng được xuất cung một lần, lại toàn đến những chốn xa hoa, đầy những mùi xã hội thượng lưu.

Mà quán rượu Cửu Giang là nơi tụ họp tam giáo cửu lưu, Phó Thư gặp ai cũng muốn kết thân. Người đến đều thuộc loại tính cách thẳng thắn không thích vòng vo tam quốc, đúng là rất hợp với kẻ đơn giản ngây ngô như Phó Thư.

Cùng người nói chuyện mấy câu còn có thể nhận được kha khá thưởng, Phó Thư cười càng vui vẻ, khách hàng thích nụ cười của y, ra tay cũng hào phóng hơn. Tuy không bằng tiền lương làm việc cho hoàng đế, nhưng ngày nào cũng kiếm được tiền, Phó Thư thích công việc này!

Thêm vào đó, lão bản – tức Tô Khinh Cuồng, đối xử với y không tệ, cho ở một gian phòng đơn, có nhà vệ sinh riêng, đãi ngộ hơn hẳn người khác, không khỏi khiến cho viên công bất bình.

Đối với việc này, lão bản giải thích thế này: “Y là bạn của ta! Ai không phục? Không phục thì đi đi!”

Chỉ bằng chữ “bạn” này, bảo Phó Thư bán mạng cho hắn, y cũng cam tâm tình nguyện.

Quán rượu ngày ngày khách nhiều như mây, từ lúc mở cửa tới khi đóng quán, Phó Thư chạy đông chạy tây, đi đi lại lại, tiếp đón bất chuyện với từng vị khách. Tô lão bản cũng không nhàn rỗi, thường vui vẻ cùng khách nhân uống rượu, đùa giỡn mấy vị công tử trẻ tuổi lắm tiền.

Bạch lão bản thỉnh thoảng rảnh rỗi mới tới, quá nửa là để soi xem Tô Khinh Cuồng lại quyến rũ kẻ nào.

Quản lý Lãnh Hàn Yên mặt mày nghiêm túc, chuyên môn theo dõi có tên gốc nào dám đùa giỡn nhân viên của hắn hay không, dù sao cái quán rượu này... so ra càng giống chốn nguyệt hoa! Nói đây là chỗ kinh doanh đứng đắn cũng hiếm có người tin.

Phó Thư không uống rượu, có lúc gặp phải mấy kẻ khó chơi, quyết bắt y uống vài chén, y còn chưa kịp chối khéo, Lãnh Hàn Yên đã vi vu một tiếng bay tới đá bay tên kia ra khỏi quán, sau đó quan tâm hỏi: “Thư Thư, người không sao chứ? Có bị thương ở đâu không? Để ta coi nào.”

Phó Thư mặc kệ kiểu xưng hô buồn nôn của đối phương, dù sao được lợi cũng là y. Nhưng mà... kiểm tra thì không được! Tên quản lý Lãnh này lúc nào cũng thừa cơ sàm sỡ, Phó Thư kêu thế nào cũng không xong, cuối cùng cũng kệ hắn luôn – dù sao không không mất miếng thịt nào.

Ngày qua bận rộn mà yên bình, rất thoải mái. Phó Thư có khi cũng nghĩ tới hoàng đế, rồi lại nhớ Tiểu Chi, hối hận không dẫn Tiểu Chi theo – sự thật chứng minh, trong lòng Phó Thư, Tiểu Chi còn quan trọng hơn hoàng đế nhiều.

“Hắt xì!” Hoàng đế đang trên đường chợt hắt xì một tiếng, hẩn liếc mắt nhìn Tiểu Chi đứng trên vai, không hiểu sao đột nhiên lại thấy nó rất xấu, hoàn toàn không hợp với bộ dáng ngọc thụ lâm phong của mình!

Thêm một ngày đường nữa là tới Phong Châu, nơi giàu có đông đúc nhất trên đất Phong Lô, cũng là chốn đất phong cũ của Tiêu Dao Vương hẩn, là huyết mạch kinh tế Phong Lô. Phong Châu thủ phủ là nhà vợ hoàng đế, phú khả địch quốc, vẫn là cái đỉnh trong mắt hẩn, nhiều lần muốn đổi phó, lại ngại có hoàng hậu. Tuy rằng Trình gia không có lòng nguy phản, song vẫn cứ là một trở ngại.

Phó Thư có dịp đi ngang Trình gia cũng quay lại nhìn mấy lần, Trình gia rất khí phái, người hầu Trình phủ nhìn người bằng lỗ mũi, chủ nhân Trình phủ không dùng mắt nhìn người, dân thường gặp phải nhường đường, kể cả quan lại thấy cũng phải cúi đầu trước một tiếng, ai bảo đại nữ nhi Trình gia là quốc mẫu đương thời đâu. Trình gia là thủ phủ Phong Châu, là hoàng thân quốc thích.

Chẳng qua, Trình gia ngoại trừ hoàng hậu, không kẻ nào ra gì, trước có tên gì chặn đường muốn cướp của y và Triệu Cảnh Hoàng, Phó Thư không nhớ rõ tên, cũng quên cả mặt. Giờ lại có Trình gia tứ thiếu gia thích Phó Thư xinh đẹp, theo đuổi không tha.

Trình tứ thiếu là khách quen của quán rượu, quan hệ với Tô Khinh Cuồng coi như là tốt. Vì sao chỉ là coi như tốt mà chẳng phải tốt hẳn đâu? Trình tứ thiếu coi thường Tô Khinh Cuồng, chê hẩn phong trần đầy mùi hồ ly \*\*\* đàng, vì thế đặc tội Tô Khinh Cuồng, Tô lão bản cũng không thèm nhìn hẩn. Cũng rượu ấy thức ăn ấy, người khác tính mười lượng bạc, hẩn tính một trăm lượng. Trình gia thừa tiền, ai thèm quan tâm mấy món vụn vặt. Huống chi, từ khi theo đuổi Phó Thư, ngày nào hẩn cũng tới tiêu tiền. Thường còn mạnh tay hơn hoàng đế, sém chút Phó Thư đã chịu bán mình, sau lại bị Tô Khinh Cuồng gõ đầu một chap mới tỉnh lại, đem hết tiền Trình tứ thiếu thưởng đi giúp đỡ người lang thang trên đường.

Trình tứ thiếu không phải là xấu, cũng có thể coi là phong lưu phóng khoáng, lớn hơn Phó Thư bốn tuổi, chỉ là khuôn mặt có phần thô thiển, cười to trông hết sức \*\*\* tiện, làm sao có thể so được với hoàng đế mềm mại như gió xuân. Khí chất càng không cần so sánh, Phó Thư tuy không phải là người trông mặt bắt hình dong, nhưng cũng phải tìm ai dễ nhìn một chút mới nghĩ tới chuyện kết giao chứ!

— Đúng vậy, tứ thiếu yêu cầu muốn kết giao với Phó Thư.

Trước đó là đề nghị “bao dưỡng”, bị Phó Thư từ chối nhiều lần, cuối cùng biến thành “kết giao”.

Bạn tốt Tô Khinh Cuồng biết bèn khuyên thế này: “Ta thấy cũng được, người gặp quá ít người, cho nên mới khăng khăng yêu Phượng Hữu Hoài, nên thử kết giao với nhiều người hơn, biết đâu lại ưng kẻ khác.”

Bạch Phi Tình liếc nhìn hẩn, ánh mắt khó lường: “Khăng khăng yêu một người có gì sai?”

Tô Khinh Cuồng nói: “Không có gì sai, nhưng ta khó chịu! Phó Thư không cần phải chịu thiệt thòi!”

Bạch Phi Tình lạnh nhạt nói, “Phải, ta cũng rất thiệt thòi!”

Tô Khinh Cuồng là ai, lập tức thức thời cười nói: “Nhị ca, đời này ta chỉ yêu một mình ngươi, thật sự!”

Bạch Phi Tình hừ lạnh một tiếng.

Phó Thư gãi đầu: Thiệt thòi? Tình yêu đâu phải đổi trác, nói làm chi thiệt thòi hay không.

Nhưng y quả thật muốn có đối tượng mới thay đổi không khí, cảm giác có người quan tâm chăm sóc chính mình rất tuyệt vời, Phó Thư nhớ cái cảm giác được sủng ái ấy.

Nhưng mà... giả như đối tượng là Trình tứ thiếu thì thôi đi, có bao nhiêu tiền cũng không thể chấp nhận được! Kể ra Lãnh Hàn Yên cũng không tệ... có lẽ... Phó Thư đau đầu nghĩ chuyện thay đổi đối tượng.

Cùng lúc ấy, Phượng Hữu Hoài đi suốt đêm, liên tục hắt xì, hẩn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bị bệnh, ngay lúc quan trọng như thế này lại ốm, hơn nữa ốm rất nặng. Nhưng hẩn vẫn ngoan cố chạy tới Phong Châu, sau đó, bỗng nhiên ngã xuống ngựa, bất tỉnh nhân sự. Đăng bởi: admin

## 57. Chương 57

### CHƯƠNG 57:

Tại tầu lâu dựng ven sông, Phó Thư vui vẻ ngồi cạnh cửa sổ ngắm nhìn cảnh quan bên bờ. Sóng gợn lăn tăn, thuyền nhỏ dập dềnh, đôi lúc y cũng sẽ theo dõi trận đại chiến của hai người Bạch Lân. Cảnh này cứ phải gọi là trên cả tuyệt vời.

Bạch Phi Tình và Lãnh Hàn Yên không thèm nói tiếng nào cứ thế đấu với nhau bảy tám hiệp trên thượng du sông Trường Giang, phần khích tuyệt luân, không thể bỏ qua. Nhưng từ khi Phó Thư đến thì tình huống liền thay đổi theo chiều hướng lạc quan. Dù là người mù cũng biết Lãnh Hàn Yên có ý với y, Bạch Phi Tình mắt to như vậy tất nhiên sẽ nhìn ra được. Nhưng chỉ cần Lãnh Hàn Yên không câu dẫn lão bà của hắn thì Bạch Phi Tình có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Phó Thư là kẻ vừa ngốc vừa đui mù đến nỗi không hiểu được Lãnh Hàn Yên hư tình hay giả ý. Hắn đối với y không tệ, không hề ngạo nghễ ngang ngược như với người khác, có thể gọi là chăm chút tỉ mỉ cẩn thận, thậm chí lời ăn tiếng nói đều nhẹ nhàng nhún nhường. Chẳng qua đây không phải người y có thể yêu. Lãnh Hàn Yên là người như thế nào, Tô Khinh Cuồng rõ hơn y. Hắn chỉ nói: “Chơi thì được. Thật miễn bàn.”

Lãnh Hàn Yên yêu cái đẹp, phàm là mỹ nhân, hắn sẽ cố gắng tiếp cận và trêu ghẹo. Phó Thư chính là một trong số đó. Hiểu được điểm này, Phó Thư bắt đầu coi hắn như bằng hữu bình thường. Dùng lời của Tô Khinh Cuồng để nói thì chính là: Không hợp để làm người yêu, lãng nhãng. Còn làm bạn tốt, tuyệt đối đủ nghĩa khí!

Phó Thư thích nhất là được kết giao bạn bè để cùng uống rượu, cùng ăn thịt, cùng trêu đùa nữ nhân!

Ngoài Lãnh Hàn Yên có ý ra, người còn là chính là Trình tứ thiếu. Mỗi sáng mở cửa, trong viện bày đầy hoa hồng. Mỗi sớm đi làm, công việc bị người ta giành làm xong hết. Mỗi bữa cơm trưa, thức ăn luôn nhiều nhất. Mỗi giờ tan tầm, về đến nhà có sẵn nước ấm tắm rửa.

Lúc làm việc mà gặp khách khó nhằn, sẽ được người giải vây. Nếu khách không cho tiền bo, tự khắc sẽ bị ai đó dẫn mặt. Chiều tối mà được mời cơm thì ngay lập tức có người thay mặt từ chối.

Có người, nấp ở nơi mà người không nhìn thấy, để ngắm trộm người, thăm dò người, lén lút sắp xếp chu toàn cho người.

Có người, cứ nghĩ đến những công hiến thâm lặng của mình, cứ nghĩ người không biết đến sự tồn tại của hắn, rồi tự cho là mình vĩ đại.

Nhưng mà, cái mũi thính như chó của Phó Thư nói cho y biết, ở gần đây, có người theo dõi y, rất lâu rồi. Lòng yêu tự do của Phó Thư cũng nói rằng, y ghét bị người ta khống chế và sắp đặt cuộc sống!

Nếu đối phương là hoàng đế, y còn có thể âm thầm cười trộm. Còn Trình tứ thiếu chỉ khiến y thấy nổi hết cả da gà.

Khổ nỗi hắn lại là khách hàng cao quý, là thượng đế bỏ tiền ra, là cái kho vàng của y, cho nên không thể trở mặt. Một chữ tiền, như mộng như tổ. Trên đầu giường của Phó Thư còn đặt một con lợn đất dùng để tiết kiệm tiền. Y quyết định mỗi ngày bỏ vào đó một đồng, chờ đầy rồi sẽ quay về bên cạnh hoàng đế.

Ở chỗ này, Phó Thư nổi danh, làm tiểu nhị mà sống cuộc đời như đế vương. Ở chỗ khác, hoàng đế chân chính bệnh tới như núi lở, bệnh đi như kéo tơ, cộng với sốt cao ba ngày ba đêm không đỡ tưởng chừng như đem tất cả ốm đau suốt gần ba mươi năm cuộc đời hợp lại cùng một lúc. Ý thức mơ hồ, hoàn toàn không thể nhận ra mình hiện đang ở đâu nữa.

Khi hắn tỉnh táo lại thì thấy một vị tiểu cô nương đáng yêu, khoảng tầm mười lăm mười sáu tuổi. Nàng có một đôi mắt hồn nhiên linh động, môi thường mỉm cười rất ngọt ngào. Phượng Hữu Hoài không khỏi mỉm cười nhìn nàng. Tiểu cô nương đỏ mặt ngại ngùng, rụt rè e lệ hỏi: “Công tử, cuối cùng ngài cũng đã tỉnh!”

Phượng Hữu Hoài cố sức gượng dậy. Người đã hôn mê lâu nên mềm oặt vô lực. Hắn nhìn sơ qua bốn phía, đây là một căn phòng mộc mạc và yên tĩnh. Có điều giường màn màu hồng nhạt phảng phất là khuê phòng nhi nữ.

Tiểu cô nương dịu dàng nói: “Ta thấy người xấu ở vệ đường nên đưa về đây. A, giờ ta cứu người, người định tạ ơn ta thế nào đây?”

Phượng Hữu Hoài cười cười: “Người nói thử xem?”

Nam tử vốn dĩ đã tuấn mỹ, nụ cười lại làm hắn càng trở nên đẹp dễ vô song. Tim thiếu nữ đập loạn, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Nàng sợ hãi cúi đầu, xoắn xoắn góc áo. “Tiểu thư dặn ta phải chăm sóc cho người thật tốt. Người không nên đi lung tung, Trình phủ có rất nhiều quy củ!”

Phượng Hữu Hoài ừ một tiếng, thì ra là sau khi hắn ngất đi đã được người của Trình phủ cứu. Hơn nữa nàng vừa nhắc đến ‘tiểu thư’, vậy chắc là vị ‘tiểu thư’ kia có biết hắn.

Dưới tình huống này, thân phận chưa bị lộ khiến Phượng Hữu Hoài rất hài lòng. Dù sao từ lúc xuất cung đến giờ hắn chưa từng nói chuyện này với bất cứ ai. Trần thủ hoàng cung hiện giờ là người giả do Thập Tam đóng, ít nhất cũng lừa được đám bữa.

Lao lực nhiều năm khiến hắn chưa từng có thời gian ngơi nghỉ, mỗi ngày ngủ nhiều nhất ba canh, thường thường chỉ được hai canh giờ là cùng. Cơ thể người luyện võ cường tráng hơn thường nhân đấy, nhưng cứ mãi bòn rút thì có làm bằng sắt cũng không chống được ốm đau tìm đến thăm hỏi. Vừa lúc tận dụng cơ hội lần này để nghỉ ngơi, đợi an dưỡng đầy đủ sẽ tóm tên tiểu tử Phó Thư đó về.

“Tối nay quý phủ thật náo nhiệt.”

Việc Lục tiểu thư Trình phủ cất giấu nam nhân, lại còn là hoàng đế đầu phải chuyện đùa. Phượng Hữu Hoài luôn phải ở trong phòng của nha hoàn, còn nha hoàn kia ở chung bên phòng tiểu thư. Hai gian phòng liền kề nên để tránh hiềm nghi, nha hoàn cũng ít khi tìm Phượng Hữu Hoài nói chuyện phiếm.

“Tỷ phu, là khách do Tứ ca mời đến đó!” – Trình Lục có lá gan lớn, lại thẳng thắn, cứ thế gọi luôn Phượng Hữu Hoài là tỷ phu. Phượng Hữu Hoài thích tính cách của hắn nên cũng không ý kiến gì.

Phượng Hữu Hoài nhẹ đáp một tiếng liền tiếp tục dạy Lục tiểu thư đánh đàn.

Ước chừng sau nửa canh giờ, tiếng động từ bên ngoài mỗi lúc mỗi lớn, dường như hắn còn nghe thấy một thanh âm rất quen thuộc. Đây là tiếng gào thét, hơn nữa còn là tiếng gào thét vọng với trăng cao.

Bắt đầu từ đầu vai lan ra, lông mao xoắn tung.

Trình Lục bắt màn hừ lạnh. “Tứ ca điên mất rồi, vì một người nam nhân mà bất chấp cả phép tắc!”

“... Nam nhân?”

“Đúng vậy. Toàn bộ Phong Châu đều biết Tứ ca để ý một nam nhân, gọi là gì gì đó Thư, chỉ là tên tiểu nhị có tí nhan sắc mà thôi!”

Phượng Hữu Hoài từ từ đứng dậy, im lặng không nói. Chỉ là Trình Lục cảm nhận được đáng cửu ngũ chí tôn đột nhiên tỏa ra lệ khí sôi trào mãnh liệt, khiến người ta không rét mà run. Đăng bởi: admin

## 58. Chương 58

### CHƯƠNG 58:

Ngày hôm đó, Trình tứ thiếu mời Phó Thư về nhà ăn cơm. Phó Thư mới vừa định cự tuyệt thì Tô Khinh Cuồng đã thì thầm bảo nên cân nhắc thử xem. Nghĩ cũng phải, nhà giàu nhất Phong Châu tất sẽ có rất nhiều đồ chơi đáng giá! Phó Thư thấy vậy cũng động lòng.

Phó Thư mang theo tâm thế của đại quan tiến vào Trình phủ. Kể có tiền tất nhiên sẽ phô trương khác thường, hơn nữa kẻ có tiền này còn là thân thích của đế vương. Bữa cơm của hoàng đế là thức ăn đầy bàn thì Trình phủ cũng dùng bàn dài bày ra ê hề. Tổng cộng ba mươi chín món khiến Phó Thư trợn mắt há mồm, nước miếng ròn ròn.

Trong bữa ăn còn có ca múa trợ hứng. Tuy nhiên mấy thứ này không hấp dẫn nổi mắt Phó Thư, lòng dạ của y giờ đặt cả vào bàn cơm mất rồi. Trình Tứ thấy vậy cũng tỏ ra vui vẻ lắm, hắn nghĩ Phó Thư chính là

loại người không dính bùn nhơ, tính tình thẳng thắn đơn thuần đáng yêu như trẻ nhỏ. Bình thường, thiên hạ đến Trình phủ nếu không tìm đủ mọi cách nịnh bợ hấn thì cũng một lòng một dạ đảo mắt đánh giá đồ đạc nhà hấn, trong mắt chỉ có sự tham lam và mất tự nhiên. Còn Phó Thư từ lúc vào phủ đến giờ chỉ ngó quanh rồi tăm tắp than thở về vẻ đẹp của Trình Phủ. Đến khi ngồi vào bàn cơm thì như sợ rằng hai mắt nhìn không đủ, miệng rỏ nước miếng khiến Trình tứ thiếu cực kỳ buồn cười.

Phó Thư không uống rượu nhưng trên bàn lại chỉ có rượu chứ không có trà. Y thấy khát nên mới cầm bầu rượu bên cạnh rót vào chén, uống một hơi. Rượu vào mồm mới phát hiện ra hương vị không đúng, vừa định nhổ ra thì lại nghĩ đến, rượu của Trình tứ thiếu ít cũng giá năm mươi lượng bạc một bình. Số tiền này bằng cả nhà thường nhân ăn tiêu vài năm. Đã vậy, y liền cố chịu đựng cảm giác buồn nôn để nuốt xuống. Rượu này rất được, mới vào miệng thì ngọt ngào, xuống đến hầu mới thấy cay nồng. lát sau, rượu bốc lên khiến đầu y choáng váng. Ấy vậy nhưng y lại nghiện uống, tiếp tục cạn hết một ly nữa.

Cho nên, Phó Thư say.

Tính y sau khi uống rượu thì rất tệ, say rồi liền mượn rượu làm càn, nhảy lên ghế ca hát ầm ĩ, sung sướng hoa tay múa chân như đang khiêu vũ.

Trình tứ thiếu vội vàng ôm Phó Thư xuống. Trình phủ có quy định nghiêm ngặt, dù Trình quốc cữu có nuông chiều hấn như thế nào thì cũng sẽ không chấp nhận ‘khách quý’ của hấn nháo loạn. Vốn Trình lão gia không vừa mắt thân phận thấp hèn của Phó Thư nhưng vì nể nang nhi tử nên mới khách đến nhà chẳng tiện đuổi đi. Bây giờ thì tốt rồi, Phó Thư say khướt, Trình lão gia đã có cái cớ đúng lý hợp tình để dẫn hộ vệ tới vãn tội!

Dựa vào võ công của Phó Thư, mấy tên hộ vệ này tuyệt đối không phải là đối thủ. Đánh đấm một hồi nhưng không ai đụng được vào một cọng lông tơ của y. Chỉ thấy Phó Thư nhanh như chớp nhảy lên mái nhà, nhìn trăng đêm nay tròn vành vạnh, gầm lên một tiếng, xả tất cả những khó chịu trong lòng ra. Y còn ngại thể chưa đủ, tiếp tục rống lên, tiếng gầm gào khiến toàn bộ người trong phủ nghe được đều choáng váng.

Tất cả đều bị tiếng rít gào của Phó Thư đóng đinh tại chỗ — chỉ thấy thiếu niên ngồi xổm trên nóc nhà, gió đêm thổi tay áo phấp phất, mái tóc đen dài bị rối vì vừa mới đánh đấm cũng tung bay. Mỗi tiếng gào thét của y dường như là hủy thiên diệt địa.

Phó Thư lại gầm, ai nấy đều bị khủng hoảng lắm rồi. Tiếng thét này vang dội đủ để đâm thủng màng nhĩ của họ, khiến mặt đất rung chuyển. Qua đó có thể thấy nội lực của thiếu niên rất thâm hậu, phối hợp với vẻ ngoài hiện tại, tất cả đều có chung một suy nghĩ. Phải chăng... đây chính là lang nhân hóa thân đêm trăng tròn trong truyền thuyết?!

“Người đâu, mau bắt tên điên này lại cho lão phu!” – Trình lão gia là người thoát khỏi khiếp sợ đầu tiên.

Không hộ vệ nào dám tiến lên. Bọn họ nhìn bốn phía, sợ hãi không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trình phủ nguyên bản như thơ như họa đã bị tiếng gầm của Phó Thư làm cho rung chuyển, sụp xuống tan tành, phòng ốc gần đó liên tiếp đổ vỡ nghiêng ngả. Mà đương sự thì vẫn mượn rượu làm càn.

Tô Kinh Cuồng đến cùng y thấy vậy cười ha ha. Khi Phó Thư say rượu thì nội lực mạnh hơn bình thường gấp n lần, lực phá hoại cũng tăng theo. Trình tứ thiếu âm mưu dùng rượu chuốc say y để gỡ trò đòi bại XXOO rồi OXXX quả thực là muốn tìm đường chết! Hấn – một người biết chuyện – cứ việc đứng ngoài xem náo nhiệt thôi.

Trình tứ thiếu xanh mặt nói với Tô Kinh Cuồng: “Tô lão bản, mau gọi hấn xuống đi. Người định để hấn phá sạch Trình phủ của chúng ta luôn chắc?!”

Tô Kinh Cuồng làm vẻ vô tội: “Người cũng thấy hấn say như vậy, điên ngôn loạn ngữ, Kinh Cuồng này sao đủ sức khuyên nổi!”

“Vậy giờ phải làm sao?”

“Chờ hấn tỉnh rượu thôi!”

Trong tiếng gầm gào của Phó Thư, Trình phủ rung chuyển như rơi vào tâm động đất, từng tòa lầu các lần lượt sập xuống. Mọi người trong nhà sợ tới mức chạy hết đi tránh trú. Mà xa xa đó, khuê phòng hẻo lánh của Lục tiểu thư cũng không ngoại lệ.

Ba người nhanh chóng chạy ra khỏi căn phòng đang rung như địa chấn. Chỉ có mình Phượng Hữu Hoài biết, đây là do nội lực tác quái. Mà người có loại nội lực như này chỉ có tên tiểu tử quái vật kia thôi!

Cũng may Trình phủ khá lớn, nên mới không ảnh hưởng đến bên ngoài.

Ba người nhìn nhau, cùng chạy tới ngọn nguồn cơ sự.

Tiểu Chi chạy trước đã đuổi tới cạnh chủ nhân, kêu chi chi. Nó leo từ mặt đất lên trên xà nhà, rồi leo tới nóc nhà. Hiện nay nơi duy nhất không bị rung chuyển chính là chỗ ngồi của Phó Thư.

“Chi chi ” – Tiểu Chi thâm tình kêu.

“Chi chi chi ” – Tiểu Chi liên tục kêu. Nó bám vào vai chủ nhân, dùng đuôi cọ mặt y.

Phó Thư ngơ ngác mở hai mắt mông lung ra nhìn, có vẻ như y biết đó là Tiểu Chi nên cười ngây ngô với nó.

Mắt Tô Khinh Cuồng vụt sáng lên khi thấy Tiểu Chi, trong lòng thầm biết là ai tới. Phóng nhãn nhìn lại thì vẫn chưa thấy nhân vật khả nghi.

“Phụ thân, có chuyện gì vậy?” – Trình Lục từ xa chạy tới, hồn hển thở gấp.

Trình lão gia tức đến đỏ mặt tía tai, chỉ vào Trình tứ thiếu mắng to: “Tên nghiệt tử này mang quái vật về nhà!”

Nha hoàn quay đầu, kinh ngạc vì hoàng đế chưa tới. Nàng cho là hấn mới khỏi bệnh nên chạy chậm.

Tô Khinh Cuồng nhìn theo tầm mắt nàng, đợi một lúc lâu mới có một người khoan thai đi đến. Hấn đã nguy trang kỹ càng, hiển nhiên là không muốn thân phận bại lộ. Tuy nhiên Tô Khinh Cuồng tinh thông thuật dịch dung, liếc mắt một cái đã nhìn thấu thật giả.

Chứng kiến hấn tới, Tô Khinh Cuồng cười to: “Phó Thư, người mau coi xem ai đến này.”

Phó Thư hí mắt nhìn xuống, cảm thấy hấn có điểm quen mắt. Y nghiêng nghiêng người, bước sai một bước, cơ thể lệch đi, lăn từ trên xà xuống.

Phượng Hữu Hoài phi thân lên, đưa tay đón Phó Thư.

“Ầm.” – Phó Thư trượt qua tay Phượng Hữu Hoài, ngã thẳng cẳng trên đất, nổ đom đóm mắt.

Phượng Hữu Hoài chớp chớp mắt... Mới khỏi bệnh, mắt kém ghê, nhìn lệch... Ừ, thật mà. Đăng bởi: admin

## 59. Chương 59

### CHƯƠNG 59:

Cú ngã này khiến Phó Thư ngoan ngoãn đi nhiều. Trình phủ không còn cách nào khác là phải để yên. Phượng Hữu Hoài bế y về nhà. Tay chân Phó Thư quơ quào, miệng còn luyên thuyên hồ ngôn loạn ngữ. Phượng Hữu Hoài ghé sát tai vào nghe, “Ta muốn phản công, ta muốn phản công, ta muốn phản công!”. Hấn nhẹ nhàng bịt mõm y lại, Phó Thư lập tức câm lặng.

Hai người và Tô Khinh Cuồng đang định đi thì Trình lão gia nhảy ra cố tình làm khó dễ: “Đứng lại! Trình phủ há là nơi để cho các người muốn đi là đi! Người đâu, bắt chúng lại cho ta.”

Tô Khinh Cuồng liếc đều Phượng Hữu Hoài, cười cười thì thầm. “Nhạc phụ đại nhân của người đó, người tính nên giải quyết thế nào đây?”

Phượng Hữu Hoài nhìn Trình Lục, tặng nàng một ánh mắt xong quay người đi. Trình lão gia còn muốn cản thì Trình Lục đã kéo hấn lại, lặng lẽ bỏ nhỏ vài câu. Nhất thời, Trình lão gia hóa đá.

Khi đưa Phó Thư về đến phòng thì tên tiểu tử này vẫn còn ồn ào, không nói đến ca hát múa may trên đường đi, y còn động tay động chân với cả Phượng Hữu Hoài. Một hồi hôn môi, một hồi sờ eo, khiến Tô Khinh Cuồng sợ hãi than: “Quả nhiên là say rượu loạn tính! Thập Nhất, đêm nay người phải cẩn thận đó!”

Phượng Hữu Hoài sờ sờ trán mình, hơi nóng, người hẳn còn yếu. Căn cứ sức mạnh vừa mới bộc phát của Phó Thư thì tình trạng hiện giờ của hẳn không đủ để đối phó.

Giường của Phó Thư rất rộng, có thể ngủ hai người được. Phượng Hữu Hoài đẩy y vào bên trong, mình thì nằm vật xuống. Đêm đã khuya, hẳn cũng mệt rồi.

“Thập Nhất...” – Phó Thư cầu nhàu, một nửa người đè lên hẳn.

Phượng Hữu Hoài đẩy hẳn ra: “Đừng đè lên người ta.”

“Thập Nhất...” – Phó Thư chỉnh lại tư thế để cả người leo lên trên hẳn, tìm đúng môi hẳn rồi cắn.

Phượng Hữu Hoài thở dài, đổi khách làm chủ, ôm Phó Thư lật người lại đè y xuống dưới, nhẹ nhàng hôn. Phó Thư không chịu, ý đồ chuyển người chiếm thế thượng phong, dùng toàn lực ép cho Phượng Hữu Hoài không thể nhúc nhích. Phượng Hữu Hoài âm thầm vận nội lực, chân khí tụ vào lòng bàn tay. Ngay lúc hẳn muốn bỏ một chưởng về phía Phó Thư thì lại nhìn thấy khuôn mặt ngây ngô mỉm cười của y. Nụ cười kia, vẻ mặt kia, dào dạt hạnh phúc. Phượng Hữu Hoài hơi mềm lòng, chân khí tan, thôi thì đành tùy y đi.

Phó Thư cũng không quá đà, ngoại trừ hôn hôn sờ sờ hẳn một tí xiu trong lúc mơ ngủ ra thì không sàm sỡ gì hơn nữa. Trái lại, vì xa cách lâu ngày, nhớ nhung sâu đậm khiến Phượng Hữu Hoài ôm Phó Thư rất chặt, chỉ hận không thể nhập hai người làm một.

Di chứng của say rượu chính là đau đầu, đau người. Đau đầu thì Phó Thư có thể hiểu, nhưng hà cớ gì cả người đều đau? Hốt hoảng nhớ tới tai nạn rơi từ nóc nhà xuống vào tối hôm qua, hình như có người muốn đỡ hẳn nhưng đỡ trượt. Người đó...

Y ngược mí mắt nặng trĩu lên. Hàng mày anh khí, đôi mắt tinh tế, con ngươi dịu dàng yên lặng tối tăm như hồ sâu... Mũi cay cay, Phó Thư nhắm mắt lại, lại phát hiện đối phương ôm nhanh lấy y, cũng phát hiện họ ngủ chung gối, hẳn còn ghé sát vào tai y ngủ.

“Bệ, bệ hạ...” – Phó Thư có nghĩ đến một đời cùng hoàng đế triển miên trên long ỷ, nhưng trăm triệu lần không nghĩ đến có một ngày gặp hẳn ở nơi khác ngoài chốn kinh thành. Phó Thư thụ sủng nhược kiêu, không tránh khỏi bất an.

“Sớm a.”

Phượng Hữu Hoài mới vừa buông lỏng tay, Phó Thư liền bật người tránh xa.

“Tại sao người phải đi?”

Đối mặt với câu hỏi của hoàng đế, Phó Thư hít sâu một hơi. “Bởi vì ta nhìn người đủ rồi!”

Ai ngờ Phó Thư sẽ rống lên với hẳn, hoàng đế không khỏi nhìn y bằng con mắt khác. Phó Thư lại lớn tiếng. “Ta không phải sủng vật của người, càng không phải đồ chơi của người! Ta không muốn làm ảnh vệ, cũng không muốn làm tình nhân! Cho nên! Buông – tay – ra! Tái kiến!”

Nói xong, y quay đầu đi rửa mặt đánh răng, mặc quần áo ăn cơm, trở lại nhịp sống thông thường.

Một chấp hùng hồn đầy lý lẽ cứ quanh quẩn, quẩn quanh bên tai hoàng đế... Thiên ngôn vạn ngữ chỉ có thể hóa thành hai chữ: “Người dám!”

Gì mà không dám?

Phó Thư y từ nhỏ đến lớn, chưa từng sợ ai trừ BOSS! Huống chi, có Tô Khinh Cuồng ủng hộ, Chu Tước cung chống đỡ, mọi lời nói của y trước mặt hoàng đế rất đúng lý hợp tình, chỉ còn kém chưa dùng bồ câu đưa tin báo Trữ Duệ đến đón.

Y không muốn sự việc phát triển đến mức độ đó, Trữ Duệ tới đồng nghĩa với y mãi mãi không về được.

Huống hồ, y cũng thích cuộc sống hiện tại.

Cùng ngày, Trình tứ thiếu tìm đến cửa. Bây giờ đưa cũng không phải hoa hồng mà là giấy tờ.

“Tối qua, người làm hỏng hơn nửa Trình phủ, đây là giấy tờ, tổng cộng chín mươi chín vạn lượng.” – Giọng điệu y hết ngày thường tặng hoa.

Phó Thư chờ ra nhìn giấy tờ.

“Nếu không trả được cũng không sao, dùng người gán nợ.” – Trình tứ thiếu cười tà, \*\*\* quang trong mắt bắn ra bốn phía.

Phó Thư run run. “Ta trả là được chứ gì!”

Tô Khinh Cuồng đã kể sơ qua cho y về chuyện tối qua, nhưng Phó Thư vẫn không hiểu lắm. Dù vậy, y đại khái đoán được là mình say rượu, gặp đúng đêm trăng tròn, cảm xúc bạo lực cất giấu sâu trong nội tâm không thể khống chế được nữa.

“Người có? Người trả được?” – Trình tứ thiếu khiêu khích.

Phó Thư ưỡn ngực. “Ta đi vay! Người cứ chờ đó!”

Hơi xoay người lại, ngay lập tức bắt gặp Phương Hữu Hoài đang cười dài. Vị này chính là đại kim chủ nha! Nhưng Phó Thư sẽ không chìa tay mượn tiền hắn. Vì vậy, y cười cười quay sang Lãnh Hàn Yên: “Yên Yên, chuyện trong tâm tay mà, đúng không?”

Hoàng đế nhướn mày: Yên... Yên...

Phó Thư thừa nhận, y muốn khiêu khích hoàng đế, y tịch mịch.

Lãnh Hàn Yên cười quyến rũ: “Chín mưon chín vạn lượng thôi mà, bán ta gán nợ đi!” Rồi chớp mắt dụ dỗ Trình tứ thiếu, cười ha ha nói. “Tứ thiếu gia chắc không ngại để Hàn Yên hầu hạ ngài chứ?”

Trình tứ thiếu run rẩy, liên tục lắc đầu, lặp lại với Phó Thư. “Ta chỉ cần người!”

Phó Thư ngây ngô cười, nếu hoàng đế chịu nói thể với y thì tốt biết bao!

Vả chăng, cuối cùng chỉ là một giấc mơ xa vời.

Ánh mắt ảm đạm u buồn khiến lòng Trình tứ thiếu loạn cào cào, hấn hận không thể kéo y vào lòng an ủi.

Ý nghĩ đó vừa mới nảy sinh thì đã có người làm thay cho hắn.

Nam nhân ôm lấy Phó Thư nhưng không hề dịu dàng an ủi. “Người sau lưng ta có bao nhiêu nam nhân? Hừm? Thành thực khai báo!”

Phó Thư ngược mắt nhìn hắn, hiếm thấy hoàng đế ngoài cười trong không cười, lời nào lời nấy chua loét. Trong lòng y trộm “Yeah!” một tiếng!

Đăng bởi: admin

## 60. Chương 60

### CHƯƠNG 60

Thế giới trước kia là Phó Thư xoay quanh hoàng đế, còn thế giới hiện tại lại là hoàng đế xoay quanh y. Vì để đón được Phó Thư về, hoàng đế bèn ở lại tửu lâu này. Đáng tiếc, tửu lâu không thiếu người làm, Tô lão bản cũng không mời nổi vị tôn đại thần hấn. Thế là hấn đành ngày ngày ngồi ở một cái bàn gần cửa, gọi một bàn rượu nhỏ, thêm mấy đĩa thức ăn, vừa uống vừa nhìn ra ngoài.

Còn phải nói, một đôi mắt chảy ba phần ý cười ba phần ngà say bốn phần mị thái chiếu vào đám khách nhân. Hễ ai nhìn vào là như bị điện giật, giật đến thần hồn điên đảo, giật đến phải hỏi xem nam tử tuấn mỹ này là ai, giật đến xuất tiền túi vì hắn. Mỹ nam yêu rượu, để kết giao với hấn thì những kẻ lắm tiền đều quảng ra một số bạc lớn đưa tặng rượu ngon. May mắn thay hoàng đế ngàn chén không say, Tô lão bản cũng kiếm được măn bòn y bát, ngày ngày cười không thấy mắt. Khách tới may mắn thấy được tâm tình hấn thoải mái liền đủ no rồi, việc làm ăn của tửu lâu cứ thế phát triển không ngừng.

Hoàng đế tuần mỹ vô địch trở thành một làn gió mới ở tửu lâu, đoạt hết sự nổi bật của Phó Thư. Chút tiểu phí của Phó Thư cũng hụt mất nhiều, dù vẫn cười rạng rỡ như trước thì cũng chẳng thấm vào đâu. Nhìn hoàng đế nhà người ta kia, không chỉ biết cười sáng lạn mà ánh mắt còn phóng điện đó! Hơn nữa hắn là hoàng đế! Kia giá trị con người, kia khí phách, người thường mà biết thân phận của hắn còn không sợ mà chết!

Người biết thân phận của hắn còn có Trình lão gia. Mấy ngày liên tiếp hắn đều tự mình đến cửa mời hoàng đế tới nhà hắn ở. Hoàng đế không thèm để ý tới, chỉ vẫn đạm phong khinh nói, “Đi mà xin lỗi Phó Thư ấy.”

Trình lão gia đâu biết Phó Thư là thần thánh phương nào, chỉ đành âm thầm cắn răng cúi đầu nhận sai với một tên tiểu nhị hèn mọn.

Phó Thư không đỡ được, bèn nói, “Không cần không cần, ta rất kính già yêu trẻ!”

Nói cho hoàng đế cười khanh khách mãi không thôi.

Lại nói, lần này hắn xuất cung thu hoạch phong phú, ít nhiều đều nhờ Phó Thư cả.

“Phó Thư, người biết không? Người đã giúp ta một đại ân.”

Ban đêm, hoàng đế nói. Hai người ở chung một phòng nhưng Phó Thư không cho phép hoàng đế động tay động chân mà chính y tự mình động tay động chân với hoàng đế. Tuy thế không công bằng tạo nào nhưng hoàng đế cũng chấp nhận chẳng hề oán thán.

Cho nên trời vừa tối Phó Thư đã chấm dứt công việc khó nhằn của y, trở về phòng thưởng thức bữa tiệc lớn mang tên hoàng đế.

Đơn giản chỉ có ba bước. Khai vị: hôn môi nhẹ; món chính: sờ soạng toàn thân; tráng miệng: vừa hôn nhẹ vừa sờ soạng toàn thân.

Phó Thư hiền lành không tà niệm, nhưng hoàng đế luôn như lửa đốt khó lòng kiềm chế. Hắn thầm nghĩ, Phó Thư thụ chính là thụ, không được việc gì sắt!

Phó Thư đang cắn cắn cổ hoàng đế chợt ngừng đầu lên, cặp mắt ướt át khó hiểu.

Hoàng đế hí mắt cười lấy ra một cuốn sổ dày, “Đây là sổ sách của Trình gia.”

“A?” – Phó Thư không hiểu.

“Lần trước người rống sập Trình gia, chỗ giấu sổ sách của Trình lão gia bị lộ. Vừa lúc ta đi qua nên thuận tay nhặt được.” – Bởi thế nên khi đó Trình lục và nha hoàn đều tới rồi hắn mới khoan thoai chậm đến.

Phó Thư không rõ chỗ lợi hại của đám sổ sách này, y chỉ biết mình đã lập công lớn cho hoàng đế, ha ha cười nói. “Vậy người tính thưởng ta thế nào đây!”

“Phong người làm phu nhân của ta.”

Phó Thư siết chặt đám tay, muốn nắm hắn một cái. Hoàng đế nghiêm mặt, “Phó Thư, theo ta trở về đi.”

“Không được!”

“Được rồi được rồi, ta phong người làm ngự tiền thị vệ được không?”

“Không thèm, ngự tiền thị vệ cũng chính là thằng gác cửa!”

“Vậy ta đây phong người làm tổng quản...”

Phó Thư trừng hắn. Phượng Hữu Hoài vội sửa lời, “Người muốn làm gì ta phong người làm đấy!”

“Đại tướng quân!” – Phó Thư lên bổng xuống trầm.

“Ừ, được, điện tiền đại tướng quân.”

Đương kim điện tiền đại tướng quân chính là... An Đức tổng quản.

“...” – Phó Thư yên lặng bò xuống giường, lắc đầu. “Ta không muốn cái hư danh này, dù ta có quay về với người cũng chỉ có thể lên lút mà thôi? Người có dám công bố cho toàn thiên hạ biết ta là ái nhân của người không? Không dám đúng không? Vậy dựa vào cái gì mà dám yêu cầu ta làm nam nhân sau lưng người?”

Phượng Hữu Hoài dở khóc dở cười, “Đó cũng chỉ là hư danh mà thôi. Phó Thư, chẳng lẽ người muốn ngày sau phải cùng cả hậu cung tranh phong cật thổ(1)? Chẳng lẽ người hi vọng ngày sau bị người nói là yêu ngôn mị thượng(2), nam sủng thấp hèn? Làm ảnh vệ của ta có gì không tốt? Làm cái bóng của ta có gì không tốt? Hả?”

(1): Tranh phong cật thổ: Ghen tuông, tranh sủng.

(2): Yêu ngôn mị thượng: Nói lời yêu ma mê hoặc người khác.

Phó Thư không thể nói rõ có gì không tốt, y chỉ cảm thấy hoảng để để y chịu thiệt thòi.

“Người không yêu ta.” – Đây là lý do cuối cùng, một cái có thể tính là lý do bốc đồng, nông nổi. Y lòng tham không đáy. Khi chưa yêu Phượng Hữu Hoài, y chỉ hi vọng mình có thể ở bên cạnh hắn. Sau khi yêu rồi, y liền mong mỗi trong lòng hắn có y. Y từng không quan tâm trong lòng Phượng Hữu Hoài cất giấu ai, y đứng thứ mấy. Nhưng bây giờ, y không thể không quan tâm.

“...”

Hoàng đế trầm mặc. Sự trầm mặc của hắn là đáp án tốt nhất dành cho Phó Thư.

“Chính là ta... Người...” Phó Thư cười ha ha, “Cho nên ta không muốn tiếp tục đi theo người. Người chỉ đang cần một người tình mà thôi. Ta biết người vội, mau trở về đi thôi, ta không đáng để người lãng phí thời gian.”

Đêm hôm đó, lần đầu tiên hai người không ôm nhau ngủ mà quay lưng lại, tâm sự nặng nề.

Hôm sau trời còn chưa sáng, Phượng Hữu Hoài đã đứng dậy, rời đi. Phó Thư cả đêm không ngủ giờ mới mở mắt ra nhìn, nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Phượng Hữu Hoài đi thật, người gào thét thảm nhất chính là Tô Khinh Cuồng. Bởi vì tiền hắn kiếm được hụt đi bảy phần! Ai kêu Phượng Hữu Hoài kia là phá gia chi tử, chuyên gọi rượu đất tiền. Một vò ngang với hắn bán cả trăm vò khác! Ai ai ai.

Mị lực của Phó Thư cũng không còn nữa. Suy cho cùng mới mẻ đã qua, y vẫn đáng yêu như cũ, chỉ có hứng thú của khách nhân thì đã bị vị công tử họ Phượng kia mang đi mất rồi. Phó Thư cũng vậy.

Ngày lại ngày yên ả trôi qua, dù có Tiểu Chi bên cạnh nhưng Phó Thư vẫn thấy trống trải. Trong lòng như khuyết đi một mảng. Y biết vì sao mình khó chịu, chỉ là nói không nên lời.

Thăng đến ngày đó.

Lãnh Hàn Yên: ” Tiểu Khinh Khinh, người nghe gì chưa? Phượng Thập Nhất có người tình mới.”

Tô Khinh Cuồng: “Ừm, người nói vụ ấy à. Tên đó thật thần tốc, nhanh vậy đã kiếm được người mới rồi.”

Lãnh Hàn Yên: “Ừm hừm hừm, đúng vậy đúng vậy, người muốn lấy hắn rất nhiều. Người kia tên gì ấy nhỉ?”

Tô Khinh Cuồng: “Hình như họ Phó.”

Lãnh Hàn Yên: “Ai nha, cùng họ với Thư Thư!”

Tô Khinh Cuồng: “Ngay cả tên cũng giống ấy chứ, gọi là Phó Thư. Là ảnh vệ Thập Tứ mang về, người nói xem chuyện này cũng thật kỳ quái.”

Phó Thư vụt bật dậy: Hắn, hắn, hắn bị sơn trại (3)!

(3): Sơn trại (nghĩa bóng) là từ phổ biến trên mạng xã hội Trung Quốc sau năm 2008, được hiểu là hàng đạo nhái 99% + 1% sáng tạo. (theo .shanzhaiba.com/) Đăng bởi: admin

## 61. Chương 61

### CHƯƠNG 61:

Gần đây tinh thần Phó Thư rất không ổn định, lúc thì bưng nhảm nước thay rượu, lúc lại lộn trà, khiến cho Tô lão bản cực kỳ bất mãn.

“Người đây là muốn phá hoại việc kiếm ăn của ta hả?”

“Không phải, xin lỗi lão bản...” – Phó Thư xấu hổ cúi đầu, thuận tay dúm vỏ bình rượu đã hết cho Tô lão bản.

Tô lão bản trừng mắt nhìn bình rượu: “Người là lão bản hay ta là lão bản?”

Phó Thư phản ứng chậm vội cầm lại, bay ngay tới bếp rửa.

Đợi khi y bay ra thì Tô Khinh Cuồng bèn chặn lại: “Được rồi, người bị đuổi việc. Đây là tiền lương của người, cầm đi.”

Phó Thư nhận lấy túi tiền, đếm. Một trăm đồng, không bằng một phần mười tiền hoàng đế cho y, thậm chí còn chưa được bằng số lẻ tiền bo của Trình Tứ Thiệu. “Cám ơn lão bản!”

Y thật sự quay về phòng thu dọn đồ đạc, hừng hực khí thế, toàn bộ sức sống đã quay trở lại.

Tô Khinh Cuồng và Lãnh Hàn Yên đứng ngoài cửa nhìn nhau, cười toe toét.

“Muốn chạy thì cứ nói sớm, không cần phải phá hoại việc làm ăn của ta.” – Lúc tiễn biệt, Tô Khinh Cuồng không quên oán hận, “Này, cho người lộ phí để tiêu trên đường. Cứ đi từ từ, đừng có vội.”

Phó Thư nhận mười lượng bạc mà hấn cho, khịt mũi, “Cám ơn người, Khinh Cuồng!” – Hiếm lắm mới thấy hấn hào phóng như vậy, tuy rằng y biết một bộ quần áo mà Tô Khinh Cuồng mua cũng hơn đứt chỗ tiền này.

Trình Tứ Thiệu cũng đến tiễn, sai người đưa tới cho y một rương bạc trắng. “Trên đường dùng, từ từ tiêu, nếu thiếu cứ đến ngân trang của Trình gia ta lấy tiền.” – Nói xong còn đưa khối ngọc bội bên người cho y, “Đây là tín vật.”

Phó Thư đẩy ngọc bội lại, “Quý giá quá, ta không lấy được. Người cũng đem bạc về đi, nặng thế này lưng ta không vác nổi.”

Trình Tứ Thiệu ân cần chuẩn bị một chiếc xe ngựa nạm vàng để chở bạc cho Phó Thư, “Lấy luôn cái xe này, đi đường cho mau.”

Phó Thư bèn than thở, “Bộ người muốn ta bị cướp hả?”

Trình Tứ Thiệu cười ha hả, “Vô công của Thư Thư tốt như vậy còn ai dám cướp của người!”

“Cám gọi ta là Thư Thư!”

“Thư nhi, đi đường bảo trọng, ta sẽ đến kinh thành thăm người.” – Chân thành thâm tình.

Đến giờ Trình Tứ Thiệu vẫn chưa biết tình nhân tiền nhiệm của y là hoàng đế. Nếu mà biết, thử xem hấn còn dám dụ dỗ Phó Thư không! Giống như Trình lão gia ấy, kể từ khi biết quan hệ giữa y và hoàng đế không bình thường thì liền kính sợ y ba phần.

Nhưng Phó Thư cũng chẳng có hứng thú khoe khoang quan hệ giữa y và hoàng đế. Bởi thế y lên ngựa, vỗ mông nó rồi chạy. Ngựa là quà của Lãnh Hàn Yên, trên cổ ngựa còn có tên của hấn.

Ba tháng sau, Phó Thư trở lại kinh thành nơi y hằng mong nhớ. Lúc này đã là giữa hạ, mặt đất bị thái dương nướng cho bốc khói. Phó Thư đội nón, một thân thanh sam, Tiểu Chi rúc trong ngực y chỉ lộ ra nửa cái đầu. Y bị binh lính canh cửa thành cho là phần tử khả nghi, bị gặng hỏi một lần, sau đó an toàn vào thành, đến một quán trà, gọi một bình trà lạnh, thở hồng hộc.

“Phó Thư!!”

Phó Thư quay đầu lại, vui mừng gọi, “Thập Tứ lão đại!”

Ảnh vệ trưởng Thập Tứ đã không gặp Phó Thư gần một năm rồi. Hắn là người đầu tiên ở dị giới này mà Phó Thư quen biết và nói chuyện. Phó Thư giống như con gà con mới sinh, gặp ai đầu tiên liền quấn luyến người ấy.

Hai người niềm nở ôm ấp. ân cần hỏi han lẫn nhau. Phó Thư phát hiện Thập Tứ ngày một đẹp trai, Thập Tứ thì phát hiện y đã cao lớn hơn rồi.

“Phó Thư, ngươi có quay về không?”

“Có thể chứ?”

“Ách, thi lần nữa là được!”

Chế độ lựa chọn ảnh vệ là thế này: Thập Tam tự mình chọn những đứa nhỏ có thiên phú và tư chất, phần lớn đều là cô nhi hoặc nghèo khổ, sau đó tiến hành huấn luyện, mười năm sau sẽ cho tham gia thi ảnh vệ. Nếu qua liền được đề bạt làm ảnh vệ, không qua thì làm thị vệ trong cung.

Phó Thư xị mặt, “Vây thôi, ta muốn đổi nghề!”

“Nhưng mà Thập Tam còn đang giữ văn tự bán thân của ngươi. Ngộ nhớ hắn lấy khế ước kiềm chế thì ngươi sẽ gặp phiền phức lớn.”

“Quan hệ của ta và Thập Tam tốt như vậy, hắn sẽ không uy hiếp ta đâu!”

“Hừm? Phải không vậy? Lúc ta hỏi quan hệ giữa hắn và ngươi thế nào thì hắn nói bình thường thôi!”

Phó Thư đau lòng “Do Thập Tam ngưỡng đấy!”

Thập Tứ nhìn ánh mắt hiền hòa của y, “Ừ, ngoài ngươi ra những kẻ khác hắn đều nói không quen!”

Phó Thư cười thỏa mãn, này là bạn tốt nha, may mắn quá!

Suy xét về chỗ ở, Phó Thư muốn đến khách \*\*\* trọ, Thập Tứ lại muốn để y ngụ tại túc xá ảnh vệ. Dù sao phòng trống cũng rất nhiều, Phó Thư không cần phải câu nệ. Còn hoàng đế bên kia thì hắn có thể hỗ trợ che giấu giùm.

Cơ mà hoàng đế là ai chứ, trong hoàng cung này chỉ cần gió thổi cỏ lay hắn cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Vì vậy ngày đầu tiên Phó Thư tiến cung, hắn đã nhận được tin tức rồi, chỉ là chưa thêm phản ứng gì.

Phó Thư xoắn xuýt vì đồng chí cũng tên là “Phó Thư” kia, y hỏi thử Thập Tứ xem người hắn nhắc về là ai. Thập Tứ trả lời úp úp mở mở lại càng khiến Phó Thư thêm sôi gan.

Y quyết định chờ đến đêm khuya sẽ bí mật đến điện Dưỡng Tâm để tra rõ ngọn ngành.

Đêm, rất tối. Trăng, rất sáng. Quả thực rất thích hợp để Phó Thư hành động. Y đem thân mình hòa lẫn vào bóng tối, một đường từ lãnh cung thẳng tới điện Dưỡng Tâm như qua chốn không người. Lúc này trong điện còn sáng đèn, hoàng đế vẫn ngồi tại chỗ ngày thường hắn luôn ngồi, khêu đèn phê duyệt tấu chương. Mà bên cạnh hoàng đế lòi ra thêm một thiếu niên xa lạ.

Phó Thư vừa thấy hắn, lòng liền chua xót.

Thiếu niên lặng lẽ ngủ gục bên cạnh bàn, trên người đang đắp áo choàng của hoàng đế.

Con bà nó, trời nóng thế này đi đắp áo choàng lông!

Trong lòng Phó Thư bạo phát, nguyên rủa từ hoàng đế đến đời gia gia của hắn.

Một phòng nồng nặc vị chua.

Thiếu niên kia đột ngột tỉnh lại, xoa xoa cặp mắt mơ màng buồn ngủ, nghi hoặc nhìn về phía Phó Thư. Hoàng đế thấy vậy, dịu dàng hỏi, “Sao thế?”

Thiếu niên nói: “Hình như bên kia có người.”

Phó Thư hoảng, kết giới của y còn chưa bị phá, sao thiếu niên này có thể phát hiện ra?

Thiếu niên mở to mắt nhìn chăm chăm về phía y, sau đó đứng dậy đi tới.

Phó Thư theo bản năng lùi vào trong góc.

Lúc này, hoàng đế gọi một câu, “Phó Thư, ra đi.”

Thiếu niên quay đầu, a một tiếng.

Hoàng đế cười nói. “Ta không gọi người. Phó Thư, xuất hiện đi. Ta biết là người đến, Tiểu Chi rơi ra rồi kìa.”

Phó Thư cúi đầu nhìn. Tiểu Chi đã chạy khỏi kết giới của hắn, hưng phấn nhào đến đĩa điểm tâm trên bàn của hoàng đế.

Phản đồ!

Phó Thư bất lực, ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra, đối diện với Phó Thư hàng nhái kia. Đăng bởi: admin

## 62. Chương 62

### CHƯƠNG 62:

Hàng nhái mang tên Phó Thư kia cũng không phải là rất đẹp, hắn có một đôi mắt sáng ngời linh hoạt, rất là động lòng người. Nhìn qua mới chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi nhưng ở hắn có cái khí chất lãnh ngạo không ăn nhập với độ tuổi, đặc biệt là cặp mắt mèo kia, ngạo mạn đến độ làm Phó Thư chán ghét.

“Trâu già còn gặm cỏ non!” – Phó Thư lẩm bẩm. Phượng Hữu Hoài người cũng sắp đầu ba rồi mà còn cả ngày chạy theo thiếu niên xinh đẹp tươi ngon, có biết xấu hổ không đấy!

Phượng Hữu Hoài cười dài, hiển nhiên là tâm trạng tốt lắm.

Mà vị Phó Thư hàng nhái kia, một đôi mắt mèo lợi hại nhìn chăm chăm vào y không chớp lấy một cái, tư thế như chỉ hận không thể đục thủng y khiến Phó Thư cho rằng hắn vừa mất mình.

Y nghĩ, chắc mình cũng không có mị lực lớn đến vậy đâu nhỉ.

Sau đó, Phó Thư hàng nhái nói, “Người chính là Khai Tâm?”

Khai Tâm... Người biết tên kiếp trước của y không nhiều. Phó Thư ai oán nhìn hoàng đế: Hắn đã quan trọng đến mức cái gì người cũng khai hết rồi ư?

Nội tâm của y đau khổ, chua xót bốc lên nhưng trên mặt vẫn không hề biểu hiện ra: “Không liên quan đến người!”

Đây không phải là Phó Thư hoạt bát đáng yêu, bình dị gần gũi, lễ phép, yêu nước kính thầy mến bạn của chúng ta. Hoàng đế càng cười vui vẻ hơn, đẹp đến đau đớn mắt y.

Ánh mắt của Phó Thư hàng nhái đột nhiên lạnh đi, phát ra hào quang chói mắt như mười thanh lợi kiếm, “Người biết tên của ta chứ?”

“Hừ, Phó Thư chắc!”

Phó Thư hàng nhái cười lạnh, “Đây chính là tên của ta.”

Phó Thư hàng thật: “Gì chứ? Ta cũng tên là Phó Thư!”

Người kia tiếp tục cười lạnh: “Ngu xuẩn, ta nói là từ khi ta sinh ra đã có tên này, từ khi ta sinh ra đã dùng cái xác mà người đang chiếm cứ. Cơ thể của người là của ta, đồ ngốc nhà người đã hiểu chưa?”

Ngư ngốc như Phó Thư tất nhiên là hiểu được.

Tiếp tục nhìn Phó Thư hàng nhái kia. Nghe nói mười bốn năm qua, chủ nhân cơ thể này rất lãnh mạc kỳ quái, khó ở chung, và lại còn khiến người ta vô cùng chán ghét. Người trước mặt này quả thật phù hợp tới bảy tám phần. Hóa ra, hóa ra... Y mới là hàng nhái!

Nhưng, đây là sao?

Không phải Phó Thư thật đã chết rồi ư?

Cho nên y mới xuyên vào cơ thể của hắn!

Phó Thư hàng thật bị giáng cấp thành bản nhái nói: “Người, người, người không phải đã chết rồi sao!”

Phó Thư thật vẫn tiếp tục cười lạnh, “Vốn đã chết, nhưng lại có người đưa hồn phách của ta nhập vào cơ thể này, vì thế ta sống đến tận bây giờ.”

Khi hắn tỉnh lại thì phát hiện cơ thể vô duyên vô cớ thay đổi, càng khó hiểu hơn là có người đã thay thế vị trí ban đầu của hắn, phát triển mối quan hệ xấu xa mờ ám với kẻ thù của hắn!

Vậy nên hắn không bình tĩnh được nữa. Nguyên bản hắn muốn trốn ở Sâm Sơn Lão Lâm tu luyện võ công tuyệt thế rồi tiếp tục tìm Phượng Hữu Hoài báo thù giết cha, nhưng khi gặp được Thập Tứ, hắn bèn theo về.

“Có người?” – Phó Thư nghe đầu. Ngoại trừ BOSS của y ra thì còn ai có thể tùy ý đem linh hồn của người này nhập vào cơ thể người khác được. Cũng chính hắn đã nhập linh hồn y vào cơ thể Phó Thư. “Có phải là một nam nhân tóc vàng mang mặt nạ không?”

Phó Thư thật lưỡng lự gật đầu: “Là hắn.”

Phó Thư tỉnh ngộ, không khỏi rên rỉ: BOSS, người nhập hồn ta vào xác Phó Thư là vì thế này sao!

Liếc nhìn Phượng Hữu Hoài đang trộm đắc ý, có lẽ... là để quay bánh răng vận mệnh!

Hàng thật cùng hàng giả quyết đấu một lúc làm lộ ra chuyện thân thể mới của Phó Thư thật vừa gây gò lại nhiều bệnh, động tí là cảm mạo, động tí là phát sốt. Phó Thư thấy vậy sinh lòng thương hại, bèn nói: “Ta trả cơ thể lại cho người.”

Cặp mắt mèo lãnh liệt của Phó Thư thật nâng lên, nhìn thoáng qua Phượng Hữu Hoài đang cắn tai y, hắn run giọng: “Dơ bẩn, ta không thèm!”

Phó Thư trề môi: “Bị kẻ thù của người chạm qua một chút thôi chứ mấy!”

Phượng Hữu Hoài cười nhẹ, “Không phải một chút thôi đâu, từ trong ra ngoài đều chạm qua hết cả rồi!”

Phó Thư thật lại khẽ run rẩy, giận đến xì khói đầu, Phó Thư thì lại cho rằng hắn sốt nặng hơn.

Trở lại vấn đề chính, y và hoàng đế đã kiên quyết phân rõ giới hạn, ấy thế mà hoàng đế còn mặt dày, thích động tay động chân với y.

“Phó Thư, người trở về là vì ta đúng không?”

“Không, ta chỉ về lấy tiền riêng thôi.”

“Phó Thư, người không ngoan.”

“Hừ, ai mà không biết người và người đó là tình nhân!”

“Là kẻ thù đối địch, đừng nghe người khác nói lung tung.”

Đáng ghét, Tô Khinh Cuồng và Lãnh Hàn Yên, dám bịa đặt để đuổi lão tử đi!

Phó Thư cắn răng nói: “Người yêu ta không?”

Phượng Hữu Hoài nghiêm túc tự hỏi một lúc, “Phó Thư, người muốn nghe lời thật lòng?”

“Hỏi thừa!”

“Ta không biết, ta chỉ biết là mình không muốn rời xa người!”

Phó Thư cười to, “Ai không muốn – rời xa ai chứ! Người chỉ coi ta là sủng vật mà thôi!”

Phượng Hữu Hoài nói, “Không phải.”

“Phải!”

“Không phải.”

“Phải phải!!”

“Không phải.”

“Phải phải phải!!!”

...

Thập Tam không nhịn được, gào lên: “Các người câm hết cho ta! Qua chỗ khác mà ghê tởm với nhau!”

Phó Thư thật vẫn cười lạnh, “Cửu hoàng đế, còn gọi tên ta nữa, ta chặt ‘Phó, Thư’ của người!”

Nói đến những đánh giá về Phó Thư thật, có một câu hết sức chuẩn xác là: Người này, cực kì đáng ghét!

Phó Thư quyết định đổi tên, sửa lại thành Khai Tâm như cũ. Hoàng đế mỉm cười nói, “Hình như không có họ nào là ‘Khai’.”

Phó Thư cúi đầu, cầu nhàu: “Ta không phải họ ‘Khai’!”

“Hừ, vậy họ gì?” – Hoàng đế luôn cảm thấy tên Khai Tâm rất kỳ quái, nhưng Phó Thư nói đây là BOSS đặt cho y, nói y chính là nguồn vui của mọi người, vì vậy mới đặt tên cho y là Khai Tâm.

Phó Thư xấu hổ nhếch mép, “Hách.”

“Hảo?”(1) Hoàng đế cười khì, “Thật hợp với tên người.”

(1): Hai từ ‘Hách’ và ‘Hảo’ có cách đọc gần giống nhau nên anh Hoài nhầm.

Phó Thư hầm hừ, “Hừ, thích thì cứ cười đi, từ nhỏ tới lớn ta bị người giễu cợt quen rồi!” – Còn tốt hơn họ Đỗ, Đằng gì đó nhiều!

Chẳng qua, cuối cùng Phó Thư đổi tên không thành, bởi vì Phó Thư thật nói cái tên này bị hoàng đế gọi quá ác tâm, cho nên hắn quyết định đổi tên. Thành họ Phó, tên Vong Tổ.

“Vong Tổ...” – Dường như tên này nói nên điều gì đó. Phó Thư nhìn Phó Vong Tổ đang đứng cùng một chỗ với Thập Tam, cười nhạo, “Người này, thật sự là đồ bất hiếu!” (2)

(2): Vong nghĩa là quên.

Phó Vong Tổ không cười lạnh được nữa, cau mày nói, “Ta không thể sinh con là có lỗi với tổ tông, vậy nên rõ ràng là đã quên!”

Phó Thư giả ngu, “Vì sao không sinh được con?”

Phó Vong Tổ cũng chẳng ngại ngần, “Lý do giống người!”

.... Phó Thư cảm thấy mình bị vũ nhục! Đăng bởi: admin

## 63. Chương 63

### CHƯƠNG 63:

Lại nói, quan hệ giữa Phượng Hữu Hoài và Phó Thư đến nông nỗi bằng sơn địa liệt như thế này, Phó Thư vô tâm vô phể, dù có không yêu đương với hoàng đế nữa thì y vẫn có thể thoải mái nhẹ nhàng như xưa. Nhưng hoàng đế thì không được như vậy. Con người ai mà chẳng có dục vọng, Phó Thư thuần khiết nhưng không có nghĩa là hắn cũng thuần khiết. Trước của trước kia, cái thời mà hắn còn chưa kết giao với Phó Thư, thỉnh thoảng cần phát tiết thì cứ tìm đại một thái giám mỹ mạo nào đó hoặc tình nhân cũ cũng xong. Mà hiện tại thì không được, hắn dám tìm người khác, khẳng định cả đời này Phó Thư sẽ không quay trở về.

Tình thế hiện tại phát triển như này, Phó Thư vẫn khá là vui vẻ.

Thuở ban đầu của hai người, Phượng Hữu Hoài nói đủ lời ngon tiếng ngọt, y thích nghe, nhưng biết rõ đó không phải là sự thật. Dù Phượng Hữu Hoài có tiếp tục thâm tình nói ta yêu người, ta thích người, Phó Thư cũng sẽ không tin. Nhưng bây giờ, y hỏi hấn có yêu mình hay không, Phượng Hữu Hoài lại khó nói. Điều này chứng tỏ Phượng Hữu Hoài đã thật lòng đối xử với y, mặc kệ thật lòng này có bao gồm tình yêu không. Không, có lẽ là có yêu, chẳng qua lại pha trộn nhiều lắm những loại cảm tình.

“Phó Thư, lại đây.”

Đây là lời của Thập Tam, hấn tạm tách khỏi Phó Vong Tổ của hấn. Nói đến trâu già gặm cỏ non thì đúng là không ai bằng hấn. Một đại thúc hơn ba mươi cùng với một thiếu niên thân thể mới mười lăm, mười sáu, a, Phó Thư suýt nhỏ nước bọt vào hấn đây!

Hai người tới một góc tối không người, Thập Tam có vẻ đứng đắn xoay người lại nhìn y, “Phó Thư.”

“A?”

Thực ra từ khi biết hấn và Phó Thư thật có quan hệ mập mờ, Phó Thư bèn thấy xấu hổ khi đối mặt với hấn. Hóa ra hấn đã ngấp nghé với Phó Thư thật từ lâu – có trời mới biết trước khi y nhập vào cơ thể này thì Thập Tam đã dùng tâm thái gì để nhìn ngắm nó, mà chuyện Thập Tam thích chiếm tiện nghi là sự thật khỏi phải bàn cãi. Hơn nữa, Phó Vong Tổ thân là ảnh vệ của Phúc Thân Vương, Phúc Thân Vương lại thường hay đi theo hoàng đế, Phó Vong Tổ với Thập Tam không thiếu cơ hội thân mật.

Vì vậy, y nhỏ giọng hỏi hấn, “Trước đây người với Vong Tổ rất tốt phải không?”

“Ừm.”

“Quan hệ xác định chứ?”

“Không...” – Thập Tam ho khan nói, “Chúng ta không có gì.”

Lời này giống y câu “Chúng ta rất trong sáng”, lừa trẻ con chắc!

Phó Thư mới không tin.

“Vậy người chưa hôn qua cơ thể này?”

Thập Tam lắc đầu.

“Cũng chưa sờ qua?”

Thập Tam tiếp tục lắc.

Phó Thư thở phào, may mà chỉ bị hoàng đế chạm qua, y trộm vui vẻ.

Thập Tam nói tiếp, “Chỉ từng ôm thôi.”

“...” – Phó Thư hít sâu. – “Ôm, ôm như thế nào?”

Thập Tam cười ái muội, “Người nói thử xem?”

Phó Thư ôm chặt mình, trời nắng gắt, ánh mặt trời chói chang, vậy mà y cứ thấy gió lạnh thổi vùn vùn.

Thập Tam nghiêm mặt nói, “Phó Thư, ta muốn nói với người chuyện của bộ hạ. Người còn muốn bướng bỉnh với hấn tới khi nào?”

Quả nhiên. Phó Thư cười khổ, “Đây là chuyện riêng của chúng ta.”

“Hiện tại bộ hạ chỉ có mình người.”

Ý của Thập Tam, Phó Thư hiểu. Phượng Hữu Hoài giờ chỉ có một tình nhân là y, nhưng đây không phải điều Phó Thư muốn. Y thừa nhận lòng mình khó thỏa mãn, càng lúc càng tham lam vô sỉ.

Thập Tam than thở, “Ta đi theo bộ hạ mười mấy năm, từ khi biết hấn, trong lòng hấn liền chỉ có một người.”

Phó Thư bĩu môi, “Đừng nói với ta về hấn.”

“Nhưng mà giờ, trong lòng hấn lại có thêm một người.” – Thập Tam cười. – “Có muốn nghe không?”

Phó Thư lắc đầu, “Tóm lại, hấn vẫn yêu người kia.” – Trừ phi chính hấn tự mình nói ra, nếu không ai nói y cũng không nghe.

Phượng Hữu Hoài, rốt cuộc người chần chừ gì chứ?

Trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, việc tất cả đều hiểu rõ, vậy mà Phượng Hữu Hoài vẫn mò mẫm trong sương mù hồng tìm đường ra.

.

Nếu có một người khiến Phó Thư luôn luôn tò mò, thì đó chính là sư phụ của Phượng Hữu Hoài. Trong giới hạn hiểu biết với Phượng Hữu Hoài, hấn rất sùng kính sư phụ của mình. Sư phụ hấn là bằng hữu chí giao với phụ vương của hấn. Trước khi lâm chung, phụ vương hấn gửi gắm hấn cho người này, người này lại cứ cách ba năm mới đi tìm hấn, dẫn hấn vân du tứ xứ. Khi Phượng Hữu Hoài quyết tâm hồi đảo phong lôi thì sư phụ hấn liền bỏ đi. Sau này cứ lần nào Phượng Hữu Hoài gặp phiền phức, sư phụ hấn sẽ đến hỗ trợ. Thế nhưng người này chưa từng nói bất cứ câu quan tâm nào với Phượng Hữu Hoài.

Phó Thư cũng biết sư phụ của hấn, chính là được sư đã cố gắng chăm sóc dạy dỗ y, một trong số những tùy tùng của Tô Khinh Cường.

Lúc nghe được chân tướng, Phó Thư suýt nữa là hộc máu, “Được sư là sư phụ người?”

“Đúng vậy.”

“Hấn với phụ thân người là chí giao?”

“Đúng vậy, lúc nhỏ.”

Nếu thế, tuổi của được sư cũng phải trên sáu mươi rồi. Nhưng thoát nhìn... Tất cả đám người tầm hai mươi tuổi đều phải rơi lệ!

Dung nhan được sư tựa như dừng lại ở tuổi hai mươi ba. Khuôn mặt băng sơn vạn năm không đổi, khuôn mặt cương thi, khuôn mặt của người chết... Không phải Phó Thư đại bất kính mới nói thế, mà là mặt hấn gây cho người ta cảm giác này. Dù diện mạo rất đẹp thì nửa đêm nhìn thấy cũng phải giật mình thon thót.

Sự tồn tại của hấn trong giang hồ rất thần bí, bởi vì hấn thành danh đã năm mươi năm, nhưng toàn bộ những ai đã gặp đều không thể không sợ hãi than dung nhan vẫn như năm nào, cho hấn là quái vật.

Biết đồ đệ gặp phải rắc rối về tình cảm, được sư không quản ngàn dặm xa xôi chạy tới kinh thành, thăm nom. Phó Thư mang tâm trạng kính sợ, dùng cặp mắt sùng bái nhìn hấn, nhấp nháy lấp lóe.

Được sư lạnh mặt, “Thu lại ánh mắt của người.”

Phó Thư nhu thuận rũ mắt.

“Các người tách ra?”

Hoàng đế cười không nói. Phó Thư gật đầu như gà con mổ thóc. Được sư liếc y, Phó Thư lại lắc đầu như trống bỏi. Hoàng đế buồn cười. Được sư tức giận, “Rốt cuộc có tách ra không?”

Phó Thư cả gan, “Nếu tách ra thì sao?”

Được sư nói, “Thập Nhất, tiếp tục tìm người khác. Lần này nhất định phải tìm được một tiểu thụ đến cho ta dạy dỗ.”

Mặt Phó Thư hết xanh lại tím, vô cùng khó coi. Hoàng đế nín cười đáp, “Sợ là không được, được sư, ta chỉ muốn hấn.”

Nhìn mà xem, nhiều người sẽ nói, ngay từ câu đầu tiên đã đỡ cho Phó Thư vui lắm rồi.

Được sư nghe thế, gật đầu, chỉ Phó Thư, “Người, đi ra đây.”

Phó Thư căng thẳng theo sát hấn ra ngoài.

Mặt được sư lúc này trong mắt Phó Thư có chút đáng sợ, “Phó Thư, Thập Nhất trúng ý người, hảo hảo theo hần đi.”

Phó Thư không sợ chết trả lời, “Nếu không theo thì sao?”

Được sư lạnh lùng nhếch môi, vẻ cười không ra tiếng, “Ta sẽ không giết người, nhưng sẽ phế người.”

Nhân thần hạ xuống, nhìn thấy Phó Thư ở dưới. Giờ phút này, tâm tình của Phó Thư có thể dùng sống không bằng chết để hình dung.

Đăng bởi: admin

## 64. Chương 64

### CHƯƠNG 64:

Phó Thư trút toàn bộ oán khí mà được sư gây ra cho y lên đầu Phượng Hữu Hoài.

Ngày trước, mỗi lần y cúi gắt đầu giống như con chim nhỏ nép vào người, bàn tay trắng trẻo nắm chặt đặt trên ngực, tựa như tiểu tức phụ vậy. Còn hiện tại, y hung dữ siết nắm tay kêu răng tặc, nện thẳng một quyền xuống ghế đầu. Ầm một tiếng, bằng ghế bằng gỗ lim anh dũng hi sinh.

“Người dám để sư phụ người uy hiếp ta!”

Phượng Hữu Hoài bị oan, tuy hần cũng đoán được đại khái cách làm của được sư. Loại này đúng là phong cách của người.

“Ta sẽ nói chuyện với hần, bảo hần đừng nhúng tay vào chuyện của chúng ta nữa.” – Chỉ sợ là khó. Cả đời được sư thương nhất là hần và Thập Nhị. Phải tìm được hạnh phúc cho họ thì lão nhân gia ngài mới yên lòng.

Phó Thư cười lạnh nói, “Hừ!”

Nụ cười này ẩn chứa đến bảy, tám phần hương vị của Phó Vong Tổ.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay. Không hề báo trước, được sư âm thầm xuất hiện sau lưng hai người, lạnh lùng nói: “Tiểu quỷ Phó Thư, người yêu hần chứ?”

Phó Thư mím môi không đáp. Yêu thì sao? Không yêu thì sao? Có yêu cũng sẽ không tự dâng mình lên cho người dạy dỗ!

Được sư quay sang hoàng đế, “Thập Nhất, phụ vương của người khi còn sống muốn ta tìm cho người một người thật lòng.”

Hoàng đế mỉm cười hờ hững.

Được sư lại nói: “Ta thấy tiểu tử này thỏa mãn điều kiện.”

Phó Thư mếu máo: “Người thật lòng với hần đâu có thiếu? Bao nhiêu tình nhân trước đây của hần đâu phải để làm cảnh!”

Được sư hừ lạnh, “Nếu Thập Nhất chỉ có hai bàn tay trắng, trở thành kẻ nghèo nàn, những người đó liệu còn có thể liếc hần một cái hay không?”

Phó Thư lễ thẳng khí hùng: “Hần còn vẻ ngoài đấy thôi!”

“Người muốn hần bán sắc?” – Trong mắt được sư hiện lên vẻ tán thưởng. – “Can đảm đó, người người khinh bỉ phờng bán thân mua vui, còn người, đúng là khác thường.”

Phó Thư trả lời. “Đương nhiên, đây là nghề nghiệp của người ta, đã là nghề nghiệp thì không được phân biệt sang hèn!”. Nếu hoàng đế thật sự đi bán sắc thì tốt quá, dù y phải rửa bát cả đời cũng nhất định bao nuôi hần, để cả đời này hoàng đế chỉ thuộc về một mình y.

Hiện giờ?

Hoàng đế thật lòng với y. Nhưng trời biết đất biết, tương lai của tương lai, liệu sẽ đến một ngày hắn không cần y nữa. Hắn là hoàng đế, dù già đi xấu đi cũng có người theo hầu. Mà y nếu già thì ngoài chìa tay lĩnh lương hưu của ảnh vệ, y còn có gì khác sao?

Chẳng qua y không phải kẻ yếu đuối đến thế. Bây giờ y đã bắt đầu tiết kiệm tiền, phòng lúc tuổi già có cái mà tiêu.

Ví bằng được làm bạn cùng hoàng đế tới già thì cũng lãng mạn đấy, chỉ là Phó Thư sợ đến ngày y thực sự già, y sẽ nhất gan bỏ chạy.

Bởi vì trong mắt thế nhân, y là kẻ ‘lấy sắc dụ người’, còn hoàng đế là kẻ vừa có tiền vừa có quyền.

Phó Thư suy nghĩ rất nhiều. Chưa tới hai mươi tuổi mà đã lên kế hoạch vào lúc sáu mươi.

Y đột nhiên buồn rầu, “Thập Nhất, lúc ta sáu mươi tuổi, có phải người sẽ chê ta già chê ta xấu, không thèm quan tâm đến ta nữa?”

Phượng Hữu Hoài chợt cười, “Khi ấy ta bảy mươi, muốn ghét bỏ cũng chẳng tới phiên ta.”

“Nhưng người có tiền.”

“Đồ ngốc, bộ người không có tiền chắc?”

Phó Thư lắc đầu. “Người là hoàng đế, chúng tinh cũng nguyệt (1), mà ta chỉ là một kẻ cô đơn.”

(1): Chúng tinh cũng nguyệt – Sao vây quanh trăng. Ý chỉ được nhiều người ủng hộ, nhiều người ở bên, chăm sóc, yêu thương.

“Năm mươi tuổi ta sẽ chuẩn bị rút lui, lúc ấy các hoàng nhi đều đã khôn lớn, có thể tự mình độc bá một phương.”

“Sau đó tìm một người tương y tương bạn (2)?”

(2): Tương y tương bạn – Làm bạn nương tựa vào nhau, bạn đời.

“Ừ.”

Chấm dứt chủ đề thương cảm này, hoàng đế nhin cười nói, “Tính xa như vậy là muốn làm bạn đến già với ta?”

Phó Thư giật mình, không cẩn thận lộ suy nghĩ của mình mất rồi. Y bật người lắc đầu.

Hoàng đế bắt lực, “Kệ người vậy.”

Dẫu sao người vẫn ở trong hoàng cung, ở bên cạnh ta, ban đêm cũng mặc ta gối trò, ‘danh phận’ quan trọng đến vậy à?

Nói miệng không bằng chứng, rồi thời gian sẽ chứng minh xem chúng ta có thể làm bạn được bao lâu.

.

Thân là ảnh vệ của hoàng đế, Phó Thư biết Phượng Hữu Hoài rất chú trọng vẻ ngoài. Thời gian chăm sóc không hề thua kém bất kỳ nữ tử nào. Người ta là hoàng đế ấy mà, muốn gì được nấy. Cho nên hắn gần ba mươi tuổi mà da dẻ vẫn trong veo như nước, nhìn qua chỉ mới đôi mươi. Nếu Phó Thư không có cái mặt búp bê này và khí chất ngây ngô chưa trưởng thành, phỏng chừng lúc đứng với hắn sẽ thành thúc thúc kỳ quái và mỹ thiếu niên.

Phó Thư chưa từng chú trọng vẻ ngoài, thỉnh thoảng bị nóng, mũi nổi mụn to đùng, y cũng thấy kệ.

Nhưng mà, đấy là trước kia thôi.

Bây giờ thì y còn bận than thở vì khi ấy chạy vào kinh đô vội quá nên da dẻ rám đen, tự hỏi phải làm sao mới trắng trở lại. Trong ấn tượng của y, Phượng Hữu Hoài thích mỹ thiếu niên trắng trắng mềm mềm.

Ngoài lần đó, y còn thỉnh giáo được sư về bí kíp thanh xuân bất lão, ngày ngày lặn lội xuống ngự thiện phòng uống trộm hết đồng đồ bổ của hoàng đế, lừa hoàng đế để âm thầm dùng đường phấm và thuốc làm đẹp da của hần.

Lúc cầm Phó Thư mọc ra cái râu đầu tiên... Phó Thư vô cùng choáng váng...

Từ kiếp trước đến kiếp này, y chưa từng thưởng thức cảm giác có râu. Phải chi là trước đây, y sẽ rất vui mừng, cuối cùng y đã bước bước đầu tiên lên con đường làm nam nhân chân chính! Nhưng hiện tại... y lặng lẽ ngồi xồm trong một góc sáng sủa, soi gương chuẩn bị nhổ râu.

Cảnh này không cẩn thận bị Phó Vong Tổ nhìn thấy. Hần bèn quát, “Này, cơ thể, tóc tai, da dẻ đều là thứ phụ mẫu ban cho. Ai cho ngươi nhổ hử!”

Phó Thư giật mình, phụt một cái, nhổ đau dã man.

“Là phụ mẫu của ngươi, không phải phụ mẫu của ta!”

“Ta không cho ngươi nhổ!”

“Bệ hạ không để râu, ta cũng không để!”

“Hắn để râu không đẹp, ngươi thì khác, ngươi để sẽ soái!” – Phó Vong Tổ là tên tự luyện. Hần rất yêu quý cơ thể mình, đương nhiên, là cái xác mà Phó Thư đang chiếm cứ ấy. Nhiều khi khiến Phó Thư lầm tưởng là Phó Vong Tổ yêu chính mình cơ đấy.

Phó Thư gãi gãi đầu: “Thật thế à?”

“Ừ!”

“Nhưng nếu bệ hạ không thích thì phải làm sao...”

“Ai thèm quan tâm hần có thích hay không. Ngươi không biết chứ lúc Thái Thượng Hoàng suy sút mười ngày không cạo râu, bệ hạ cũng đâu ý kiến gì. Thập Tam để râu bị bệ hạ ghen tị hần soái hơn, thế là lệnh cho hần cạo sạch.”

Xa xa, hoàng đế và Thập Tam vô tình nghe thấy, đôi bên không còn gì để nói: Tuyệt đối, Phó Vong Tổ tuyệt đối đang bịa đặt toàn bộ!

Phó Thư đáng thương thế mà lại tin hần, vậy là để lại vài cái râu thừa thớt dưới cằm.

Thảm nhất là sau này, râu chẳng dài và mọc thêm nữa, để vừa không đẹp vừa lòi thối, dứt khoát đành cạo phụt cho xong.

Sau đó, Phó Thư lại nhận ra... Y đã trưởng thành, à, không, là thoát khỏi thời kì thiếu niên ngây ngô, phát triển thành thanh niên tuần tú chín chắn! Đăng bởi: admin

## 65. Chương 65

CHƯƠNG 65:

Trong đội ảnh vệ, Phó Thư có một ngoại hiệu là . Khi y bạo phát thì có thể ăn hết một thùng cơm to, vì vậy có tên là thể. Lượng cơm kinh hoàng của y khiến rất nhiều tiền bối cảm thấy thua kém,... nhưng rồi đột nhiên, mỗi bữa từ thùng cơm y giảm xuống chỉ ăn một bát nhỏ. Bát này còn nhỏ hơn cả hoàng đế, thức ăn là ba đĩa rau xanh một miếng đậu hũ.

Vì sao y lại muốn tự ngược?

Đáp án là: Y không muốn trưởng thành tiếp nữa.

Thân thể thiếu niên đã bắt đầu dậy thì, vai rộng, tay chân dài ra, khung xương phát triển, cơ thể to lớn. Y sợ còn phát triển nữa thì đến một ngày kia, y sẽ từ một tiểu nương thụ lê hoa đái vũ biến thành tiểu hùng thụ kim cương ba bì. Vì vậy vấn đề đầu tiên đặt ra là phải khống chế lượng cơm.

Này chỉ khổ hoàng đế. Người nghĩ mà xem, ngày nào Phó Thư cũng rơi vào trạng thái đói khát, bụng suốt ngày chua chĩnh gõ trống. Hoàng đế là người tiếp cận gần y nhất, buổi tối còn ngủ chung một giường, Phó Thư cứ ục ục thế thì người luôn ngủ nông giấc như hần phải làm sao đây?

“Phó Thư, đói bụng thì đi ăn gì đó đi.”

Ngay cả đồ ngọt ưa thích mà Phó Thư cũng cai, hoàng đế thấy thế thì vô cùng đau lòng.

Phó Thư cắn góc chăn, lắc đầu kiên định.

“Cắn chăn cũng không no được. Ngoan” – Hoàng đế giật góc chăn xuống, tay cảm thấy dinh dính.

Phó Thư mở to mắt nhìn, nói: “Ta bơi nước đường lên chăn... Để dứt cơn thèm ăn!”

Hoàng đế thật sự muốn tát chết y.

“Phó Thư, đi đổi chăn.”

Hoàng đế tức khắc bày ra vẻ kiêu ngạo. Phó Thư giận tái mặt. Hoàng đế biết điều sửa miệng. “Để ta đổi.”

Phó Thư nằm xuống gối, xem hoàng đế đưa chăn cho An Đức bên ngoài cửa, lại cầm một cái mới vào. Y ướm hỏi. “Thập Nhất, ta cao một thước bảy tám rồi.”

“Ừm.”

“Người cũng chỉ cao một thước tám hai.”

“Ừm.”

“Ta sắp cao hơn người!”

Cuối cùng hoàng đế cũng ý thức được tình hình nghiêm trọng, không xác định nhìn Phó Thư. Tiểu tử kia dường như cao to bằng Nhất hào rồi. Hần lắc đầu thở dài: “Lâu lắm rồi không ôm người, không biết người lớn thế nào.”

Nhìn vẻ mặt nguy quân tử đứng đắn của hần, cơn giận của Phó Thư không có chỗ xả. “Nếu ta cao to hơn người, người xuống làm thụ cho ta! Ta muốn làm công, ta muốn làm công!”

“...” Việc dính dáng đến đề vấn đề vị thế, hoàng đế không dám qua loa. Bản thân hần khá gầy, ấn tượng của hần với Phó Thư luôn dừng ở thời kì thiếu niên phẫn nộ, hần chưa từng nghĩ tới thiếu niên sẽ thay đổi. Chính là, “Dù người thật sự cao hơn ta, thì nhất định vẫn là thụ.” – Hoàng đế cười tà ác. – “Thứ quyết định công thụ là khí tràng chứ không phải chiều cao!”

Khí tràng?

Thứ này cách Phó Thư quá xa xôi.

Hơn cả chiều cao, y càng sợ mình thật sự sẽ trở thành kim cương ba bĩ.

“Thập Nhất, có phải dù ta biến thành thế nào, người cũng sẽ không ghét bỏ ta không?”

Hoàng đế thâm tình nhìn y, nghiêm túc gật đầu.

Phó Thư lại nói: “Có lẽ thời gian sẽ thay đổi ta, giống như ta không muốn trở thành sủng vật của người. Muốn thay đổi vị trí thì điều đầu tiên là cần thay đổi hình tượng của ta đã.”

Lời của Phó Thư khiến hoàng đế mơ hồ, nhưng không đợi hần hỏi, Phó Thư đã nói. “Người cho ta nửa tháng, ta sẽ cho người một Phó Thư mới hoàn toàn!”

Hùng hùng hổ hổ, Phó Thư biến mất nửa tháng.

Nửa tháng, hần ẩn cư trong rừng rú sâu thẳm, mỗi ngày chịu một con muỗi đốt, cuối cùng từ khuôn mặt trắng trẻo biến thành khuôn mặt gỗ ghè đen đỏ, dung nhan hủy hoại.

Nửa tháng, y không gội đầu không tắm rửa, cuối cùng từ một đầu tóc dài mềm mại nhẹ nhàng thành từng nắm từng nắm bết như dầu nhớt, cả người tỏa ra mùi hương dị thường.

Nửa tháng, y không chải tóc, không thay quần áo, áo choàng ra, mặt mày lem luốc, y phục bẩn thỉu xứng với cái danh ăn mày.

Nửa tháng, y ăn uống điên cuồng, mỗi bữa một thùng cơm, ba bát to thịt mỡ, tính ăn cho béo, ăn không béo được cũng phải phì cái bụng ra!

Nửa tháng sau, y ra khỏi thâm sơn, đi vào nội thành. Ngồi bên đường một lát, bày ra cái bát mẻ trước mặt.

Rất nhanh, một đồng leng keng vang giòn rơi vào bát, tiếng kêu của tiền đồng.... OK, thay đổi hình tượng thành công!

Y chà đạp bản thân như vậy là vì cái gì?

Đương nhiên là vì câu nói kia của hoàng đế.... “Dù người có biến thành dạng gì, ta cũng sẽ không ghét bỏ người.”

Bởi vậy, khi y xuất hiện trước mắt hoàng đế trong vẻ ngoài mới, hoàng đế còn chưa kịp ghét bỏ thì Thập Tam và Phó Vong Tổ đã đá y khỏi Dưỡng Tâm Điện rồi.

Phó Vong Tổ bịt mũi, tròng mắt nhìn đám ruồi nhặng bay múa quanh người Phó Thư. “Người mới bò từ hố xí ra à!”

Phó Thư vò đầu. “Ta chỉ ngồi nửa ngày trong đây thôi mà!”

Thập Tam đen mặt. “Cút xa một tí, đừng có đến gần bệ hạ! Người xem, ngay cả Tiểu Chi cũng ghét người!”

Quả nhiên Tiểu Chi đã lặn mất tăm, không thềm rỉ lòng thương với chủ nhân của nó.

Phó Thư gan dạ tiến vào Dưỡng Tâm Điện, nhất thời trong điện đang tỏa huân hương nảy sinh thêm một thứ mùi khác. Hoàng đế ngẩng lên nhìn, sững sốt hơn nửa ngày.

Phó Thư nhếch môi cười, răng trắng lóa trên khuôn mặt đen sì. “Thập Nhất, ta đã về đây!”

“Ừm, người đã về...” – Dù đã trải sóng to gió lớn, hoàng đế vẫn không thể không chờ người ra.

“Có hài lòng với hình tượng mới của ta không?”

... Nói vừa lòng thì rõ là lừa mình dối người, nói không vừa lòng thì lại là tự tìm đường chết.

Thấy phản ứng của hoàng đế, Phó Thư oán niệm. “Người nói dù ta có biến thành dạng gì thì người đều không chê ta. Người nuốt lời, nuốt lời!”

Hoàng đế thở dài, “Phó Thư, quân vô hí ngô!”

“Hừ, người đã đồng ý tăng một cấp lương cho ta nhưng vẫn chưa làm!”

“... Chuyện này phải đi tìm phủ Nội Vụ giải quyết.” – Khoan đã, vì sao y muốn nói về chuyện có với không này chứ. Hoàng đế nghiêm mặt lại, “Phó Thư, đi tắm rửa cho sạch sẽ.”

“Không!”

“Có tin ta sẽ gọi được sư đến không?”

“... Không...” – Yêu đuối.

Hoàng đế đứng lên, đi tới bên hần, không hề chán chừ cầm lấy ngón tay vừa đen vừa bẩn của y, “Đi tắm rửa trước đã, sau đó ta cho người xem cái này.”

“Cái gì?”

Hoàng đế cười thần bí, “Sau khi người xem xong sẽ biết ta thích bộ dạng gì của người.”

Lời này đúng tới điểm mấu chốt, đây thực sự là vấn đề mà Phó Thư quan tâm.

Cho nên nói, người vướng vào yêu đương liền trở nên ngu dốt, bài học kinh nghiệm của Phó Thư đã nói cho ta biết đạo lý này. Đăng bởi: admin

## 66. Chương 66

### CHƯƠNG 66:

Hoàng đế keo kiệt không để Phó Thư nhảy vào đục trì tấm mà dùng xô dội cho Phó Thư, đợi đến khi nước chảy ra không bắn nữa, trong đến mức uống được rồi thì hắt mới đẩy Phó Thư vào đục trì. Về việc tại sao lại không ôm thả vào á hử? Thì tại giờ Phó Thư béo hơn rồi, hoàng đế tính ôm nhưng loạng chà loạng choạng, vóc dáng quá khổ không thể bế được, vì vậy đành phải làm như thế.

Hoàng đế dịu ngọt xoa mái tóc lại mềm mại xinh đẹp như xưa của Phó Thư. “Lần sau không được làm ta sợ nữa.”

“Sợ?”

“Người có già đi có xấu đi cũng không sao, nhưng đừng nghịch bần. Giờ mỗi ngày tắm hai lần rồi chờ ta đến ăn.”

“Mơ đẹp.”

Phó Thư vội vã muốn xem bí mật mà hoàng đế đề cập đến, vì thế ngậm người với cánh hoa xong, cả người thơm nức thì nhảy nhanh ra khỏi đục trì, trận trường xích lô nhìn ánh mắt sáng ngời của hoàng đế đột nhiên thâm trầm.

Hoàng đế hít sâu, lại nắm tay Phó Thư. “Đi theo ta.”

Nơi họ đến là ngự án mà ngày thường hoàng đế làm việc, trên bàn có hai chồng tấu chương chất cao như núi, đồ đồ linh tinh. Hoàng đế thích như vậy. Mỗi lần đám thái giám vừa sửa sang lại cẩn thận là lão nhân gia hắt lại lấy tốc độ khiến người ta kinh ngạc để biến cái bàn trở lại bừa bãi như cũ.

Gạt đám tấu chương ở trên ra, lộ ra phía dưới mặt bàn.

Hoàng đế nói. “Đã lâu rồi ngươi không còn ở trên xà nhìn ta phê duyệt tấu chương, đúng không?”

Phó Thư thành thật gật đầu, nhìn theo mắt hắt, thấy một bức tranh.

Trên đời này, người vẽ ra bức tranh siêu việt đến vậy chỉ có thể là đồng hương của y. Nhưng đây không phải là điểm quan trọng, quan trọng là nhân vật trong tranh chính là y. Đây là cảnh y đá bóng ở kiếp trước, tóc ngắn nhẹ nhàng vuốt dựng, da thịt màu mật ong khỏe mạnh, mày rậm mắt to, thần thái sáng láng, quần áo cầu thủ màu trắng dán chặt vào dáng người rắn chắc thon dài cân xứng, đường nét cơ thể mạnh mẽ lưu loát. Không phải khoa trương nhưng đúng là đẹp đến tận cùng.

Về y, cười rực rỡ như ánh mặt trời, y như một đứa trẻ ngây ngô.

Sống mũi Phó Thư cay cay.

Y nghe thấy hoàng đế nói. “Ta vẫn luôn tò mò về dáng vẻ kiếp trước của ngươi. Trữ Duệ nói ngươi chính là một đại nam hài sáng sủa thích cười, vui vẻ giúp người, thích vận động, siêng năng hiếu học, là một đứa trẻ thiện lương. Khi ấy, ta ngày nào cũng tưởng tượng về ngươi, lông mi, ánh mắt, cái mũi, cái miệng nên như thế nào. Sau đó, ta nhờ Tô Khinh Cuồng vẽ một bức họa về ngươi, mua lại bằng giá cao. Lúc mở ra nhìn, ta nhận ra ngươi không khác với tưởng tượng của ta lắm. A cho nên ta thích ngươi của hiện tại.”

Thật đáng tiếc, bao nhiêu lời chân thành thâm tình mà hoàng đế nói, Phó Thư chỉ cho vào tai được hai chữ – “Giá – cao.”

Y thử dò hỏi: “Ngươi cho Tô Khinh Cuồng bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều lắm, một ngàn lượng thôi.”

“... Đưa ta, một trăm lượng là được rồi. Ta cho ngươi tranh, mua một tặng một!”

Phó Thư nghiêm túc!

Không khí bỗng chốc bị phá hỏng, hoàng đế đỡ khóc đỡ cười ôm y, thối vào tai y. “Phó Thư, đừng rời xa ta. Trầm lấy thân phận thiên tử ra lệnh cho ngươi, không được đi!”

Xong rồi xong rồi.

Mang tai là điểm trí mạng của Phó Thư, thẳng thắn mà nói, là chỗ mẫn cảm nhất trên người y.

Hễ ghé vào bên tai y nói chuyện là cả người y sẽ mềm nhũn, thổi vào tai y là sức chiến đấu liền nháy mắt tan rã, một câu cũng đủ khiến chân y lão đảo không vững.

Phó Thư đỏ bừng cả mặt.

“Thập Nhất... Người thực sự thích ta của hiện tại sao?”

“Ừ.”

“Một người vừa cao vừa to? Ôm không hề mềm mại?”

“Ừ.”

“Cũng càng thích ta của kiếp trước?”

“Ừ.”

“Vậy ta để BOSS đổi lại thân thể nhé.”

“Ừ.”

Thời gian trao đổi bốn câu, hoàng đế song song hoàn thành bốn bước: Thử thổi bên tai – hôn môi – sờ soạng – ôm lên giường.

Sau đó, cao à, nặng à, hoàng đế vĩ đại của chúng ta đều có thể dễ dàng vượt qua, thực hiện kiểu ôm công chúa hoàn mỹ.

Hai người lại hòa bình như trước. Mặc dù trong mắt người ngoài, họ chưa từng có gì xích mích.

Chỉ mong đây là kết cục tốt nhất.

Phó Thư tiếp tục làm thùng cơm, hoàng đế tiếp tục cai quản giang sơn.

Phó Vong Tổ lại làm ảnh vệ, Thập Tam thì bắt tay vào huấn luyện một đám ảnh vệ mới dự khuyết, Thập Tứ vẫn cứ là trưởng nhóm ảnh vệ.

Tiểu Chi theo chủ nhân đâm ra béo lên, Tiểu Tông có bạn về nhà, Tiểu Hoa béo không chạy nổi.

Nhị hoàng tử bắt đầu đọc sách và tập võ, thỉnh thoảng hoàng hậu sẽ đưa đồ ngọt đến, phần lớn lọt hết vào bụng Phó Thư.

Phó Thư chuẩn bị tìm việc làm mới, y muốn tìm việc tách khỏi hoàng đế, để giữa hai người có không gian riêng. Hoàng đế không chịu, Phó Thư bèn kháng nghị, “Cả ngày dính lấy nhau thì phiền lắm, khoảng cách sinh ra cái đẹp, biết chưa!”

Hoàng đế tương đối bá đạo: “Không được rời xa ta!”

Phó Thư tiêu sái hất tóc: có quỷ mới thèm quan tâm đến người!

Không thể không nói, Phó Thư đang dần dần cởi bỏ lớp xác cừu bên ngoài, để lộ ra bản tính hoang dã của một con sói.

Cứ thành thật thì người sẽ thua. Lời này quả là đúng đắn.

Sau khi y phát hiện ra người này không giống như trong tưởng tượng của y, không còn gì để mất, tính ỷ lại vào hắn cũng bớt đi nhiều, muốn y thỏa hiệp đã không còn dễ dàng nữa.

Phó Thư muốn nhập ngũ, làm một người có thể sống vai bên cạnh hoàng đế.

Hoàng đế nói. “Vậy người nhập sĩ đi, việc này phải làm nhanh.”

Y sợ hoàng đế dùng thủ đoạn xấu xa để y được thăng cấp nhanh. Nhưng Phó Thư mù chữ thì biết phải nhập sĩ như thế nào đây?

“Làm ngự tiền thị vệ không phải là mong muốn của ngươi sao?” – Hoàng đế lôi chuyện cũ ra, đáng tiếc là Phó Thư không chịu tiếp thu.

“Không cần, còn không có phong cách bằng ảnh vệ, ta muốn lập chí làm đại tướng quân.”

Hoàng đế trầm ngâm. “Nếu ngươi đến sớm hai mươi năm thì tốt rồi.” – Khi đó Phong Lôi vẫn chỉ là một nước nhỏ, nơi nơi chinh chiến, quân công dễ lấy, cứ từ từ mà thăng tiến. Hiện nay thiên hạ thái bình, Phó Thư muốn từ một binh sĩ nhảy đến chức đại tướng quân, ít nhất cũng mất mười năm. Bởi vì trong vòng mười năm tới, hẳn không có ý định kêu gọi chiến tranh.

Phó Thư nói. “Ta cũng đâu nói muốn làm tướng quân Phong Lôi.”

“Hửm?”

“Làm tướng quân Phong Lôi chẳng phải vẫn là thủ hạ của ngươi sao? Ta nói, muốn làm việc gì để có thể sống vai đứng cùng ngươi cơ mà!”

Cho nên y sẽ chạy tới làm đại tướng quân của địch quốc, vậy thì ít nhất lúc chiến tranh cũng không cần cúi đầu với hắn.

Hoàng đế cực kỳ bội phục suy nghĩ của Phó Thư, mỉm cười hỏi. “Ngươi muốn làm đại tướng quân của nước nào?”

“Chiêu Vân đi, dưới trướng Cảnh Hoàng, có thể đi lại thoải mái, như vậy ta sẽ thường xuyên về thăm ngươi được.”

“À, nghĩ hay đấy.”

Hoàng đế cười cười, sau đó ấn Phó Thư về, điên cuồng vỗ đầu y. “Ngươi cứ nên trở về làm ảnh vệ cho ta!”

Không cho thương lượng! Đăng bởi: admin

## 67. Chương 67

### CHƯƠNG 67:

Ảnh vệ tự ý bỏ đi sẽ bị Thập Tam hạ lệnh truy nã khắp giang hồ và sát lệnh. Vì muốn bảo toàn tính mạng của Phó Thư, hoàng đế liền gạch tên y khỏi đội ảnh vệ. Nói cách khác, Phó Thư đã không còn là ảnh vệ của hắn nữa, giờ nhiều nhất chỉ coi là một kẻ mề trùng.

Muốn làm ảnh vệ chẳng phải quá dễ sao, hoàng đế khâm điểm xuống, dù ngươi có là kẻ gác cổng cũng được. Giống như trường hợp của Phó Vong Tổ cũng là được hoàng đế phá lệ sắp xếp. Nhưng Phó Thư há lại muốn làm hạng người luồn cửa sau như vậy. Y không thích đánh đồng với Phó Vong Tổ mà quyết tâm tham gia cuộc thi ảnh vệ sẽ tổ chức vào ba tháng sau, muốn đường đường chính chính thi đỗ tẩm bằng ảnh vệ!

Cứ thế, trong ba tháng này, y vẫn là một kẻ mề trùng.

Cho dù là kẻ mề trùng, y cũng có mục tiêu và chí khí của một kẻ mề trùng. Mục tiêu của y là kiếm dư dả tiền để ăn tiêu lúc về già, còn chí khí là sống vai đứng bên cạnh hoàng đế!

Muốn có tiền để dành thì điều kiện tiên quyết là kiếm được tiền đã. Phương pháp kiếm tiền thì có nhiều loại, trong đó có một loại gọi là—— đầu cơ trục lợi.

Phó Thư buôn bán nhỏ, mang toàn bộ những đồ đạc mà hoàng đế không cần ra ngoài đường rao bán. Đồ trong cung đều có dấu hiệu nhận dạng, không cho phép buôn bán, cho nên Phó Thư đi sớm về khuya, lén lén lút lút, treo đầu dê bán thịt chó, bên trên là bình hoa ngọc khí bình thường, còn bên dưới là đồ trong cung. Một cái khăn tay mà hoàng đế từng dùng qua, y có thể nâng giá đến một trăm lượng. Còn chuyện hoàng đế làm gì với cái khăn tay ấy thì còn phải nghiên cứu thêm đã.

Việc buôn bán thuận lợi, lại có phu nhân tử tế giúp đỡ tuyên truyền, thế là không ít người mộ danh tìm tới cửa. Ai cũng lén la lén lút đến trước sạp thực hiện ám hiệu:

“Chào đồng chí!”

“Đồng chí vất vả rồi!”

Thực hiện ám hiệu xong, hai bên cùng đi vào một căn phòng nhỏ do Phó Thư thuê, bên trong bày đầy đồ đạc.

Nương nhờ bóng phu nhân tể tướng, nào có ai dám đến quấy phá cửa hàng.

Bạc trắng phau phau ào ào đổ vào, Phó Thư cười méo cả miệng, ban đêm trên giường cũng ngoan ngoãn lạ lùng. Bởi vậy hoàng đế đồng ý cho y buôn bán, chỉ cần Phó Thư không cầm những thứ đồ riêng tư của hắn đi đầu cơ trục lợi thì hắn sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Hoàng đế vừa bỏ một bộ quần áo cũ, Phó Thư cười ha ha cầm nó đến cửa hàng, yết giá một ngàn lượng. Y cũng nhìn thành ý và trình độ giàu có của khách mà ra giá thích hợp.

“Chào đồng chí!” – Có khách vào cửa, là một tiểu tư lạ mặt.

“Đồng chí vất vả rồi!” – Phó Thư bày ra vẻ mặt chào mời.

“Công tử nhà ta muốn xem vài món đồ, làm phiền các hạ.”

Sau lưng tiểu tư có một cái kiệu, Phó Thư nhìn đáp. “Được, thỉnh quý công tử theo ta!”

Một lúc lâu sau, trong kiệu mới có động tĩnh. Người bước ra là một quái nhân băng bó dọa cho Phó Thư nhảy dựng.

Nói hắn là quái nhân băng gạc cũng không sai, từ đầu đến chân vị công tử này đều quấn kín băng vải, bên ngoài khoác trường sam màu đỏ sậm.

Hắn được tiểu tư kia dìu, bước theo Phó Thư vào căn phòng nhỏ.

“Xưng hô với huynh đệ thế nào đây?”

“Bỉ họ Nguyễn.” – Giọng nói của hắn thô to mà tang thương, khiến Phó Thư nhớ tới Hoàng gia gia ở gian hàng bên cạnh.

“Nguyễn công tử cứ gọi ta là Phó Thư đi!”

“Phó Thư hả? Tên rất hay.” – Nguyễn công tử cúi đầu cười u ám, Phó Thư sợ dựng tóc gáy.

Tới căn phòng nhỏ, tiểu tư chờ ở ngoài, Phó Thư đóng cửa lại.

Nguyễn công tử chỉ để lộ một con mắt, hắn quét mắt khắp phòng, cuối cùng dừng lại ở bộ quần áo mà Phó Thư vừa mới mang tới.

Thấy hắn có vẻ hứng thú với quần áo, Phó Thư nhiệt tình giới thiệu: “Đây là bộ quần áo mà đương kim Thánh Thượng đã mặc tám năm rồi đấy! Do Lăng La sơn trang sản xuất ra. Người xem, thoát trông vẫn còn rất mới!”

Mới cũng vô dụng, ai mua cống phẩm mà chẳng phải giấu ở nhà, hơn nữa, người Nguyễn công tử nhỏ gầy, mặc sao nổi.

“Người rất thân với Thánh Thượng?”

Phó Thư cười hì hì, mọi người đều biết ngày trước y là ảnh vệ. Vì sao phải để lộ thân phận này? Là vì để gia tăng mức độ tin cậy của cửa hàng đó!

“Vâng, trước đây tại hạ là ảnh vệ bên cạnh bệ hạ.”

“Bên cạnh à...” – Nguyễn công tử sâu sa nói. – “Vậy nhất định là rất thân thiết.”

Phó Thư đỏ mặt.

“Phó Thư, Thánh Thượng tốt với ngươi chứ?”

“A?” – Phó Thư không hiểu nguyên nhân đối phương hỏi vậy.

“Tốt đến mức nào?” – Nguyễn công tử không đợi y trả lời đã tiếp tục hỏi, buồn bực, Phó Thư có dự cảm không tốt.

Con mắt lộ ra của Nguyễn công tử lạnh lùng nhìn y, đến gần giá đặt đàn, gảy vài tiếng, cốc cần hỏi: “Đêm nào cũng ngủ cùng nhau, đúng không?”

“...” – Phó Thư vừa định đáp trả thì bỗng phát hiện ra mình không thể nói được.

Nguyễn công tử cúi đầu mỉm cười, tiếng đàn khó nghe tàn phá khả năng nghe nhìn của người khác. Nhưng chính thứ âm thanh khó nghe này đã khiến Phó Thư không thể động đậy, giống như là ma âm quán nhĩ.

Nguyễn công tử nói: “Người biết không, bộ y phục này là thứ ta tặng hấn, chiếc đàn này cũng từng là của ta. Vậy mà người dám lấy nó ra bán.”

... Vì hoàng đế vứt nó đi. Phó Thư âm thầm trả lời hấn, y đã đoán được thân phận của đối phương.

Họ Nguyễn, đánh đàn cực khó nghe, là tình nhân trước đây của hoàng đế. Ngoại trừ Cầm Tuyết công tử dùng ma âm giết người như chớp thì còn có thể là ai!

Nguyễn Vô Cầm lại gảy đàn, tiếng đàn bén nhọn khiến Phó Thư chỉ muốn la lên một tiếng: Giết ta đi!

Ngay sau đó, y nhận được đả ngộ giống như nữ chính trong manga shoujo — Hôn mê và rồi yếu đuối đợi nam chính đến cứu.

Loại chuyện này dù có là ai gặp phải cũng sẽ lo lắng cho an toàn của bản thân. Nhưng Phó Thư khác, sau khi y tỉnh lại, thấy mình bị trói gô trên giá thì hưng phấn sáng cả mắt lên, vui run cả người!

Đồng thời, y cũng là một người tốt. Nhìn Nguyễn Vô Cầm lạnh lùng trông y, y ngượng ngùng vì đã quá phần khích. Để miễn chạm vào hứng thú của đối phương, y bèn thăm thiết kêu: “Hỗn đản, thả ta ra!”

Nguyễn Vô Cầm cười lạnh: “Ta đang nghĩ xem, Thánh Thượng thích người ở điểm gì nhỉ.”

Phó Thư ngạo nghễ nâng cằm: “Toàn bộ!”

Nói khoác mà không biết ngượng.

“Toàn bộ? Tốt, ta sẽ từ từ từng chút một, lóc hết toàn bộ thịt của ngươi.” – Nguyễn Vô Cầm cầm một thanh chủy thủ sắc bén.

“... Đợi, đợi đã, đây là ta nghĩ ai cũng mê mình, hấn thích ta vì...” – Phó Thư suy nghĩ, thịt trên người không thể bị lóc được. Mất một miếng là Phó Vong Tổ giết sống y ngay. Vì vậy y đành phải hi sinh chính mình.... “Thập Nhất không thích ta vì vẻ bề ngoài nông cạn, hấn thích vì ta có một linh hồn cao-thượng-mỹ-lệ!”

Cực kỳ đồng dạng! Đăng bởi: admin

## 68. Chương 68

### CHƯƠNG 68:

Đáng tiếc là, linh hồn cao thượng mỹ lệ của y lại làm nổi bật lên sự xấu xa hèn mọn của Nguyễn Vô Cầm. Khuôn mặt Nguyễn Vô Cầm méo mó đi, bằng chứng là băng vải trên mặt hấn đột nhiên rách toạc.

Da thịt cháy xém bên dưới lộ ra, Phó Thư nhìn thấy cũng hãi hùng hoảng hốt. Y biết quá khứ của Nguyễn Vô Cầm. Vì hấn dám gây rối chuyện của hoàng đế và hoàng hậu nên bị thái thượng hoàng xử lý. Mọi người chỉ biết là sau khi Dung Cửu Châu tìm đến cửa, Nguyễn Vô Cầm liền biến mất, nhưng không rõ năm đó Dung Cửu Châu dùng thủ đoạn gì để buộc hấn đi vào khuôn khổ.

Ngẫm lại Tô Kinh Cường mới tám tuổi đã bị hấn xâm phạm và làm nhục, Dung Cửu Châu điên lên cũng là bình thường. Cũng vì Dung Cửu Châu khá khách khí với Phó Thư nên Phó Thư đã quên mất một sự thật, Dung Cửu Châu chính là một người cực kỳ cuồng ngược đả. Lúc này đây, Nguyễn Vô Cầm là bằng chứng sống nhắc nhở y: Nếu yêu sinh mệnh, phải tránh biến thái.

Thấy Phó Thư nhìn mình chằm chằm, Nguyễn Vô Cầm điên cuồng cười: “Đây là kiệt tác của Dung Cửu Châu, hấn hóa lên người ta chín chín tám mươi mốt đao, lại dùng lửa đốt lên miệng viết thương. Ấy thế mà, ta cứ nhiên vẫn không chết.”

... Anh hùng!

Phó Thư âm thầm kính nể.

Ánh mắt của Nguyễn Vô Cầm chợt lạnh: “Nếu thánh thượng yêu mến linh hồn của ngươi, thì ta đây liền rút linh hồn của ngươi ra vậy.”

Mấy lời giả thần giả quỷ này, Phó Thư không tin. Nhưng mà một giây sau, y lại không thể không tin. Bởi vì... Nguyễn Vô Cầm đang tiếp tục gảy đàn.

Tiếng đàn tiêu hồn kia, khiến y sống không bằng chết. Tiếng đàn tựa như ác mộng kia, khiến linh hồn của y xuất khiếu sinh thiên...

Phó Thư lại hoành tráng mà hồn mê, thậm nghĩ: Nam chính, vì sao ngươi còn chưa chịu đến!

Đáng tiếc, đồ ngốc nhà y mới chỉ đọc manga shoujo. Nếu y đã từng đọc qua mấy quyển truyện tranh đam mỹ thì sẽ biết, tiểu công chỉ xuất hiện nếu tiểu thụ có nguy cơ bị mất trinh tiết, càng phổ biến hơn là, tiểu thụ đã sắp rơi vào tình cảnh mất trinh tiết rồi thì tiểu công mới thông thả đến muộn. Khả năng Phó Thư yêu Nguyễn Vô Cầm bằng 0, khả năng Nguyễn Vô Cầm cố chấp cưỡng bạo y là 0.1, vì thế khả năng hoàng đế đến là một số nào đó mà chúng ta chưa biết.

Cho dù Nguyễn Vô Cầm không thêm cưỡng bạo Phó Thư, thì hấn cũng có thể tìm một đám người khác đến làm giùm.

Nhưng chuyện hạ tiện như vậy, Cầm Tuyệt công tử hấn khinh không thêm làm. Coi như phải làm, thì giờ cũng chưa phải lúc. Mỗi ngày chuyện hấn phải làm, chính là đánh đàn.

Trong suốt bảy ngày, Phó Thư không ăn nổi cơm, gầy yếu sứt cân, mặt vàng như nến, hai má lõm vào. Y chỉ cần nhìn thấy Cầm Tuyệt công tử ôm đàn là đã muốn nôn mửa.

Không thể chịu chết trong câm lặng, phải bùng nổ ngay thôi. Phó Thư biết, đợi hoàng đế đến làm anh hùng cứu mỹ nhân thì không kịp nữa, y quyết định hôm nay phải trốn đi.

Việc này đối với y mà nói, là chuyện quá bình thường. Y chỉ thấy thất vọng vì hoàng đế không thể đuổi tới. Hoàng đế được xưng là thiên tử, thiên hạ này có chuyện gì mà hấn không biết. Cho dù Nguyễn Vô Cầm không rêu rao là bắt cóc y, thì hoàng đế cũng phải biết y bị bắt cóc chứ!

.

Chuyện kể rằng ở mái hiên đằng này, Phó Thư biến mất đã bảy ngày. Hoàng đế nắm bắt được manh mối, ấy thế nhưng hấn gặp phải một đối thủ khó chơi — Thương Hoài Vương Thương Vũ. Trên đời này, không mấy người có thể khiến hấn đau đầu, Thương Vũ là một trong số đó. Không chỉ bởi y là nhiếp chính vương quyền khuyh triều dã của Bắc Thương Quốc, mà còn vì y có dã tâm muốn đề Phượng Hữu Hoài xuống làm thụ.

Hai người trên chính trường là đồng minh, dù có thâm ghét y thì hoàng đế vẫn phải nở nụ cười. Chẳng qua nếu Thương Vũ dám động thủ thì đứng trách hấn không khách khí.

Thương Vũ và Nguyễn Vô Cầm là hai người được hoàng đế liệt vào hàng khó chơi trong lịch sử phong lưu của hấn, thế mà song song xuất hiện, khiến hấn và Phó Thư đối mặt với một cuộc khủng hoảng.

Nước xa không cứu được lửa gần, đã quá muộn để liên hệ với Tô Khinh Cuồng, Trữ Duệ lại càng không được, nếu để y biết hấn làm mất Phó Thư, Trữ Duệ không điên lên mới là lạ.

“Vong Tổ, người không quen bọn họ, người đi cứu Phó Thư đi.”

“Sao ngươi không đi?” – Phó Vong Tổ vô sỉ nó. – “Ta đoán tiểu tử đó tám phần là đang chờ người làm anh hùng cứu mỹ nhân đấy.”

Hoàng đế thở dài: “Nguyễn Vô Cầm bảo, nếu ta dám đi tìm Phó Thư thì hấn sẽ gọi người đến cưỡng bạo y.”

“... Aizz, ta không giúp người được đâu. Ta là ảnh vệ thấp kém, người xem, ai cũng không thèm để ta vào mắt, mọi người chỉ chăm chăm đề phòng Thập Tam và Thập Tứ, mặc kệ ta với người lén lút liên lạc...”

Hoàng đế nghiêm mặt: “Cơ thể của Phó Thư vốn là của người, người muốn nhìn thấy cơ thể của mình bị người khác chà đạp?”

Nghe vậy, Phó Vong Tổ vô cùng đau thương: “Được rồi, y ở đâu?”

Hoàng đế cười ha ha: “Hài tử ngoan, y đang ở nhà Ly Trần cách ngoại thành mấy dặm.”

Vừa dứt lời, Thương Vũ đã cười lớn bước vào. Sắc mặt Phượng Hữu Hoài khê biến: “Thương huynh, lần sau vào thỉnh gõ cửa trước, được chứ?”

“Thập Nhất, để hần đi tìm tiểu tình nhân của người à? Sao người không tự mình đi?”

“Tự mình?” – Nhỡ tiểu tử gốc Phó Thư kia bị cường bạo thì hần phải tìm ai tính sổ?

Gương mặt anh tuấn của Thương Vũ mỉm cười nghiền ngẫm. “Thuận tiện xem xuân cung đồ sống, a, Thập Nhất, chậm chân là muộn mất.”

.

Phó Thư vừa mới chuẩn bị chạy trốn thì một đám người tràn vào, Trương Tam Lý Tứ Vương Ngũ, cao thấp mập ốm xấu đẹp loại nào cũng có. Nguyễn Vô Cầm dẫn đầu nhóm quái nhân còn âm trầm cười: “Ta nghĩ rồi, tra tấn thể này thì tiện nghi cho người quá, chúng ta vẫn nên trực tiếp vào đề thôi.”

Đề?

Phó Thư thuần khiết không hiểu giá cả thị trường. Đối lại là Tô Khinh Cuồng, hần sẽ hiểu đây là cái trò gì ngay.

“Họ đều có hứng thú với mỹ thiếu niên, chắc chắn.” – Nguyễn Vô Cầm liếm môi. – “Người cần phải hầu hạ họ cho tốt đấy.”

Ngọn lửa ghen tuông đã sớm thiêu hủy tất cả lý trí của hần.

Dù có đàn bao nhiêu lần “Phong ma khúc”, hần vẫn không đàn đứt được thần kinh và lý trí của thiếu niên, ánh mắt y vẫn tinh khiết như trước, không hề tan rã. Nếu là người bình thường, ngay từ khúc đầu tiên đã hỏng mất rồi. Đáng này y lại không chút tổn thương, hần ăn không nổi!

—— Nguyễn Vô Cầm không biết, đây là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng đối với Phó Thư!

Phó Thư mở to đôi mắt hồn nhiên nhìn một đám quái thú thúc thúc đang đến gần mình, người sau cười còn đáng khinh hơn người trước. Nụ cười này có phần quen thuộc, bởi vì mỗi tối khi hoàng đế muốn làm chuyện kia cũng cười như vậy. Đương nhiên, hần cười đến anh tuấn, cười đến hào hoa, cười cho Phó Thư vui vui về vẻ, cam tâm làm thụ.

Mà đám người này... khiến cho một Phó Thư đã lâu chưa từng giết người bỗng nổi lên sát ý. Giống như lần trước, y đối mặt với một con gián trong ngự thiện phòng vậy. Đăng bởi: admin

## 69. Chương 69

### CHƯƠNG 69:

Phó Thư rất cứng những động vật nhỏ, nhưng dù đồng chí có nhỏ thế nào đi chăng nữa, chỉ cần dám chạm vào thức ăn thôi là không thể tha thứ được. Cùng lý lẽ đó, y tôn trọng con người, nhưng điều đó không có nghĩa là y sẽ để mặc cho người ta chém giết.

Phó Thư nguyên danh là Hách Khai Tâm. Kiếp trước y là sát thủ và là ảnh thuật sư, hành nghề chưa từng thất bại, người trong giới gọi y là ‘Thái dương chi tử’. Sở dĩ có cái tên này, là vì nụ cười của y tựa như ánh dương sáng lạn, mà năng lực của y cần đến sự hiện diện của ánh sáng.

Nếu nói lịch sử kiếp trước của Phó Thư vô cùng vẻ vang, ngoại trừ giết không ít người xấu xa ra thì cũng chẳng có gì. Thế giới kiếp trước của y rất kỳ huyền, y sống ở Nhân Giới. Mà ngoài Nhân Giới còn có Thần Giới, Ma Giới, những thế giới mà con người bình thường không thể chạm tới được. Ở Nhân Giới, hành vi giết người của bang thiếu niên bọn y không hề to tát, mà trong lòng Phó Thư còn tràn ngập tình thần trọng nghĩa, nếu pháp luật không thể ngăn cản được người xấu, vậy y cũng không quan tâm việc tay mình nhuộm đỏ máu tanh.

Tô Khinh Cuồng từng cười nhạo bọn y là một bang ngụy đạo sĩ, thế nhưng Phó Thư cảm thấy con đường y chọn rất chính xác.

Giống như bây giờ, y chứng kiến năm nam nhân cao thấp mập ốm xấu đang tới gần mình, thì y chỉ làm một chuyện là giật đứt xiềng xích. Đám xiềng xích đã trói buộc y khoảng bảy ngày này, kỳ thực rất dễ thoát ra. Phó Thư hơi dùng sức thôi là nó đã vang lên tiếng đứt rời. Đừng nghĩ y chỉ là một ảnh vệ, Nguyễn Vô Cầm dùng thứ xích này mà không thấy có lỗi với thân phận của y ư!

Năm tráng hán thấy Phó Thư như quái vật bẻ gãy xiềng xích, ai nấy đều choáng váng.

Phó Thư nhe răng cười: “Các người muốn làm gì?”

Năm nam nhân liên tục lắc đầu tỏ ý không muốn làm gì hết. Họ chỉ là vật hi sinh mà Nguyễn Vô Cầm kéo tới, trước đó còn bị đút xuân dược. May mà thiếu niên họ cần luân bạo có vẻ ngoài thanh tú, không khiến họ cảm thấy ủy khuất. Nào ai ngờ... thiếu niên nhu nhược xinh đẹp tuyệt trần đột nhiên biến thành nam nhân có quái lực. Vì sinh mệnh quý giá của mình, họ chỉ có thể cúi đầu, bao gồm cả tiểu huynh đệ bên dưới nữa.

Không nghĩ tới, hóa ra đây là một đám trông thì tốt mà dùng chẳng được. Phó Thư cười lạnh.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gọi: “Phó Thư! Phó Thư!”

Giọng nói thanh nhuận nhuốm phần lo lắng, tràn ngập cảm giác quan tâm sâu sắc. Hoàng đế luôn biết kiểm chế, rất ít khi thấy hần thất thổ như vậy.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Phó Thư tự dưng nằm vật xuống. Ầm một cái gục, dọa cho năm nam nhân kia nhảy dựng lên.

Phó Thư đã quyết định một chuyện, đó là... để hoàng đế cứu y ra ngoài. Giờ y chỉ hận không thể đắp xiềng xích lên người một lần nữa!

Sau khi thấy Thương Vũ cười âm hiểm, Phượng Hữu Hoài hóa tốc đuổi tới nhà Ly Trần. Nói không lo lắng là giả, Phó Thư không yếu đuối, nhưng có đôi khi hơi chậm chạp, mà Nguyễn Vô Cầm tuyệt đối chẳng phải hạng người lương thiện hiền lành, hần sẽ làm chuyện gì gây nguy hiểm cho Phó Thư cũng không chừng.

Nhưng mà, hần đã quên người thì sẽ thay đổi. Như Nguyễn Vô Cầm, năm đó hần là mỹ nhân rắn rết, song hôm nay có thể chỉ còn là một xác ướp oán phụ.

Thật ra, kiểu phát triển này rất dễ xảy ra. Cứ dựa theo định luật cầu huyết, thì những kẻ từng bị ngược đãi đều có tâm hồn vận vẹo, những kẻ đó cần phát tiết sự biến thái của mình lên người khác, mà đứng mũi chịu sào còn ai khác ngoài nhân vật tiểu thụ.

Có điều, Nguyễn Vô Cầm rơi vào trường hợp ngoại lệ. Hần từng rất vận vẹo, rất biến thái. Sau nhờ sự ‘dạy dỗ’ của Dung Cửu Châu mà ‘cải tài quy chính’, trở nên bình thường hơn.

Sự ngược đãi của Dung Cửu Châu là nỗi sợ hãi khắc cốt ghi tâm của hần, đáng sợ đến nỗi khiến hần không dám... biến thái nữa.

Thêm nữa, hần biết Phó Thư là người trong lòng Phượng Hữu Hoài. Đắc tội với y là đắc tội Phượng Hữu Hoài, mà đắc tội Phượng Hữu Hoài cũng chính là đắc tội Dung Cửu Châu. Dung Cửu Châu có tằng tận thiên lương đến đâu nhưng vẫn thật lòng bảo vệ vị thủ túc này.

Nguyễn Vô Cầm nhất gan giúp Phó Thư tránh được rất nhiều tra tấn không thuộc về con người.

Nhưng Phượng Hữu Hoài không biết Nguyễn Vô Cầm đã thay đổi.

Tại cửa lớn nhà Ly Trần, hấn gặp Nguyễn Vô Cầm. Thiếu niên trong trí nhớ đáng yêu đáng thương giờ phủ kín toàn thân bằng băng vải. Hấn biết, đó là những vết thương mà Dung Cửu Châu để lại.

Hấn nhớ tới Liễu Kinh Vân, bởi vì dung nhan bị hủy hoại mà không dám gặp hấn nữa.

Mà Nguyễn Vô Cầm, vẫn đứng cảm đứng trước mặt hấn trong tình trạng xấu xí nhất, nhìn thẳng vào hấn.

Hấn đang nghĩ, có một ngày Phó Thư cũng sẽ có được dung khí như Nguyễn Vô Cầm.

Để hai người từ từ bên nhau đến già. Tuy hấn biết là rất lâu, thậm chí họ còn không dám chắc là có ngày đó hay không nữa. Nhưng Phượng Hữu Hoài biết, hấn thích Phó Thư, không thể mất đi, không thể thương tổn, không thể làm y khổ sở, càng không thể để y bị người khác thương tổn, dù chỉ là chút da chút lông, hấn cũng muốn đem kẻ kia ngũ mã phanh thây.

“Phó Thư đâu?”

Xem đi, dù năm đó hấn chán ghét y thì hấn vẫn chưa từng dùng giọng điệu dè dặt nguy hiểm như vậy để nói chuyện, thậm chí hấn chưa từng lạnh lùng với y một lời. Đúng là có những thứ hấn đã tập thành thói quen dịu dàng, để cho y vương vãn hơn mười năm.

Hiện giờ, đã đến lúc phải tỉnh mộng.

Nguyễn Vô Cầm cười âm lãnh. “Người thử nói xem? Y hiện tại... ha ha.” – Ái muội cười nhẹ, giọng Nguyễn Vô Cầm khàn khàn. – “Ta mời tận năm người đến ‘chăm sóc’ y đấy.”

Y mới vừa nói xong, Phượng Hữu Hoài đã xông vào rồi.

Hấn nhìn thấy gì?

Năm đại nam nhân quần áo xộc xệch vây quanh một thiếu niên đang ngã trên đất. Thiếu niên hôn mê, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống từ khuôn mặt thanh tú của y.

Trừ cảnh này, Phượng Hữu Hoài không còn thấy bất cứ điều gì nữa.

Tưởng chừng trong nháy mắt, năm vật hi sinh kia thực sự trở thành vật hi sinh.

Thứ khảm vào cơ thể họ chính là mấy cục đá mà Phượng Hữu Hoài tùy tiện nhặt trên đường đến.

Hấn từ từ tới gần Phó Thư, từng bước chân đau đớn nặng nề. Hấn thậm chí không dám nhìn Phó Thư, không dám nhìn thương tổn của y.

Nếu hấn chịu liếc một cái thôi, hấn sẽ thấy mi mắt Phó Thư rung động, khóe mắt y run rẩy...

Không gian bốn phía ngưng đọng, bi thương, lo lắng bao phủ cả hai người.

Phó Thư giả chết nằm trên đất lập tức chột dạ: Bây giờ mà mở mắt vui vẻ cười nói, liệu có bị hấn giết chết luôn không?! Đăng bởi: admin

## 70. Chương 70

CHƯƠNG 70:

Phượng Hữu Hoài bước từng bước tới gần, Phó Thư đành điều chỉnh hơi thở, cố gắng để mình bình thường, xác định bản thân đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Hoàng đế ngồi xổm xuống ôm lấy y, cho dù Phó Thư đang nhắm chặt mắt cũng vẫn cảm nhận được ánh mắt thâm tình, nóng cháy của hoàng đế. Tâm trạng của y nhất thời trở nên hỗn loạn, không khỏi vui mừng nhảy múa.

Lại nghe hoàng đế nói: “Phó Thư, người không sao là tốt rồi.”

Hoàng đế không ngu, nhìn Phó Thư chỉ hôn mê chứ không bị thương thì hấn đã biết y không bị ngược đãi hay xâm phạm. Chỉ riêng điều ấy đã khiến hấn thoải mái không ít rồi. Hoàng đế kiểm lòng không được, kéo y vào lòng mình, buộc chặt thắt lưng y: “Gầy.”

Hoàng đế sờ đủ ba vòng của Phó Thư, chỉ cần sờ là hắn biết y gầy hay béo ngay. Tim Phó Thư run lên, không khỏi xúc động tâm huyền, nhất thời cảm thấy mình giả chết như vậy rất đáng hận. Y muốn từ từ mở mắt, song hoàng đế lại nói: “Phó Thư, tuy ta thích nhìn thấy vẻ mặt vui tươi của ngươi, nhưng bây giờ, xin ngươi cứ tiếp tục ngủ đi.”

Hử?

Phó Thư không hiểu gì cả.

Một giọng nam nhân hùng hậu vang lên ngoài sân, khí vũ hiên ngang tựa như khai thiên ích địa: “Thập Nhất, kia là tiểu tình nhân của ngươi?”

Phó Thư vẫn tiếp tục hôn mê, lỗ tai dựng lên hồng nghe trộm. Y nghe thấy hoàng đế nói: “Thương huynh, quan hệ của ngươi và Nguyễn Vô Cầm không tệ đâu.”

“Ha ha, nếu không phải bổn vương không tiếc bỏ ra một số tiền lớn để cứu hắn, hắn há lại có thể sống đến tận bây giờ?” – Thương Vũ tiếp tục. – “Cái thân thể hiện tại của hắn mà không nhờ thuốc thang chạy chữa thì biết sinh tồn kiểu gì đây?”

Phượng Hữu Hoài quay đầu cười với hắn: “Ngươi không tiếc tiền muốn hắn sống, chẳng lẽ ngươi yêu hắn sao?”

Thương Vũ cười to: “Đúng vậy, chỉ cần là đứa nhỏ ngài chạm qua, bổn vương nhìn thôi cũng đủ thoải mái rồi.”

Lại là một tên biến thái. Phó Thư oán thầm.

Người đang nói chuyện có giọng nam trầm, tên là Thương Vũ, Thương Hoài Vương của Bắc Thương Quốc, là kẻ duy nhất trên đời dám dùng ánh mắt sắc lang để ngấp nghé hoàng đế. Ngay cả Phó Thư cũng chỉ dám trộm ngấp nghé, ảo tưởng trong mộng. Mà ánh mắt của Thương Vũ rất công khai rõ ràng, rõ ràng đến mức Phó Thư có nhắm mắt lại cũng cảm nhận được.

Phượng Hữu Hoài không thêm nói gì, dựa vào cánh tay khê run của hắn, hiển nhiên không còn gì để nói nữa.

Thương Vũ bước tới, không khỏi chăm chú nhìn Phó Thư đang say ngủ, trầm ngâm: “Quả thật là đứa nhỏ mà ngươi sẽ thích.”

Đứa nhỏ, đứa nhỏ, đứa nhỏ! Đứa nhỏ cái đầu ngươi á!

Từ đứa nhỏ Nguyễn Vô Cầm đến đứa nhỏ y, Phó Thư đã ghê tởm cái phong độ quân tử của hắn, nhin không được mà bạo phát.

Phượng Hữu Hoài cúi đầu cười, thập phần mê người: “Thương Vũ, từ ngày quen ngươi đến nay đã mười bảy năm, quả thực rất vui vẻ.”

Thương Vũ cũng sáng khoái: “Đúng vậy, thời gian ta quen ngươi dài hơn y.”

Khoe khoe cái gì?

Phó Thư khinh thường: Y và hoàng đế có tương lai, mà hoàng đế và Thương Vũ, ngay đến quá khứ cũng không có, nhiều nhất chỉ được xem là một tên đại thúc biến thái ngấp nghé mỹ thiếu niên dụ dăng, còn lâu mới đi vào lịch sử.

“Năm ấy, ngươi cự tuyệt ta, nói ngươi đã có người khác.”

Lòng Phó Thư nảy sinh vướng mắc, Thương Vũ chọc vào chỗ đau của y.

Hoàng đế vẫn dụ dăng cười nhẹ: “Đúng vậy, ta còn nói ta không muốn làm người ở dưới.”

Nghe đến đó, Phó Thư không khỏi nghĩ: Nếu y cũng lạnh lùng nói với hoàng đế như vậy, liệu hoàng đế có nguyên ý vì y mà làm thụ không? Hay là trời nam đất bắc, vì vị trí trên dưới mà cả đời không thêm dây dưa?

Thương Vũ nói: “Ngươi không yêu Dung Cửu Châu sao?”

Chuyện yêu hay không yêu có cần phải nói trắng ra như vậy không. Cũng chẳng sợ buồn nôn nữa. Còn là hai người cao cao tại thượng, lại ở đây bàn phong hoa tuyết nguyệt, nhi nữ tình trường. Phó Thư nhin hất xì được, nhưng toàn thân vẫn nổi đầy da gà.

“...”

Tuy nhiên, hoàng đế im lặng.

Đây không phải lần đầu tiên hắn im lặng, nhưng mỗi lần như thế đều khiến trái tim thủy tinh của Phó Thư đau đớn.

Cứ tưởng rằng ngày đêm bầu bạn với hắn sẽ dần dần lật đổ được vị trí của người kia trong lòng hắn, hóa ra thứ không chiếm được mới là thứ tốt nhất, thứ ăn không tới mới là thứ ngát hương.

“Thương Vũ, đừng nói chuyện này nữa, hiện giờ ta với Phó Thư vậy đã đủ rồi.”

“Vì không thể ở bên Dung Cửu Châu nên ngươi mới dùng đến hàng thứ phẩm, đúng không?” – Thương Vũ lạnh lùng nói.

Hoàng đế cười, im lặng.

Thương Vũ vẫn kiên trì châm ngòi ly gián. “Y cũng có vẻ ngoài giống Dung Cửu Châu năm đó.”

Gì cơ?

Phó Thư choáng váng. Mắt của Thương Vũ không sao đó chứ? Nói vẻ ngoài của y giống Dung Cửu Châu năm đó? Vớ vẩn, y là mỹ thiếu niên ngọc thụ lâm phong, đừng đánh đồng y với tên biến thái họ Dung kia! Dung biến thái có ánh mắt thuần khiết không tỳ vết như y hả? Có hả? Có hả?

Y mở to hai mắt, sợ Thương Vũ mù lòa không nhìn rõ ánh mắt vô cùng thuần khiết của y, hoàn hảo.

...

Dường như có một khắc yên ắng, hoàng đế hết chỗ nói, Thương Vũ thì không có gì để nói. Một đôi hồ mâu sắc bén như đao nhìn chăm chăm ánh mắt trong sáng không nhiễm bụi trần của Phó Thư.

Phó Thư còn ngại chưa đủ, lại cố trừng to mắt, rất có khả năng vượt qua đôi mắt chiếm nửa gương mặt của nữ chính trong shoujo manga.

Vì vậy, Thương Vũ thu hồi câu nói trước đó: “Không, y không giống.”

Hoàng đế nở nụ cười.

Thương Vũ nói: “Thập Nhất, ta không biết khẩu vị của ngươi đã thay đổi. Vốn nghĩ ngươi vĩnh viễn thích thiếu niên yêu diễm cô lệ như Dung Cửu Châu, không ngờ, hiện giờ đã đổi thành...” – Hắn nhìn chăm chăm Phó Thư, tìm tòi câu chữ để miêu tả. Mất cả buổi mới nhay ra ba từ: “Tiểu hài tử.”

Trước vẻ mặt trợn trừng của Phó Thư, hắn lại than thở. “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, ngươi theo Dung Cửu Châu lâu như thế, ngay cả khẩu vị cũng giống hắn.”

Dung Cửu Châu là người luyện đồng, nhưng hoàng đế không phải. Dầu sao Phó Thư cũng là người cao lớn, sắp vượt qua cả hắn rồi!

Hoàng đế nhìn y, thở dài: “Phó Thư, ngươi cứ nằm xuống đi.”

“Để làm gì?” – Phó Thư giận.

“Ngươi như thế, sẽ giống người ta đã từng nhìn thấy.” – Hoàng đế cười khê. – “Điềm đạm đáng yêu yêu diễm cô lệ được ngay thôi.”

Cả người Phó Thư nổi đầy da gà.

Hoàng đế nhin cười ghé vào tai y thì thầm: “Ngươi có biết không, ta vừa đến gần liền biết ngươi chỉ giả vờ ngủ.”

Mắt Phó Thư đầy nghi hoặc.

Hoàng đế nói: “Buổi tối người ngủ ngáy như heo, làm sao được như thế này, đến ta thấy còn thương.”

Phó Thư giải thích: “Ta ngất mà!”

Hoàng đế nói: “À, vậy người cứ ngất tiếp đi. Ta thích dáng vẻ ban nãy của người, nhìn rất muốn ăn, ngon miệng.”

Hai bàn tay linh hoạt của hoàng đế lập tức lột sách quần áo của Phó Thư, chiều này hẳn luyện đến mức diệu kỳ. Khiến Phó Thư cam bái hạ phong.

Nhưng đạo cao một thước, ma cao một trượng, vì cái tay thần sầu của hoàng đế nên Phó Thư đã tập cho mình thói quen mặc một lớp áo ở trong, không thiết kế nút thắt mà quần chặt vào người. Đăng bởi: admin

## 71. Chương 71

### CHƯƠNG 71:

Thời điểm lớp áo mỏng của Phó Thư lộ ra bên ngoài, ánh mắt Thương Vũ nhìn y hoàn toàn thay đổi.

Hắn đã xác định, Phó Thư không giống bất cứ tình nhân nào trước đây của Phượng Hữu Hoài. Những tình nhân trước đây của Phượng Hữu Hoài, sau khi hắn thi triển Phi Vân Tham Long Thủ (cái chiêu lột quần áo của anh Hoài ấy =))), đều lộ ra da thịt nõn nà, trắng muốt câu nhân. Nếu Phó Thư cũng là dạng tiểu yêu tinh như thế, sợ rằng Thương Vũ sẽ không từ thủ đoạn để diệt trừ y ngay. Nhưng mà, hắn không đành lòng xuống tay quá sớm với tiểu tử mở mắt ra liền tỏ rõ mình khác người thường, hắn còn chờ mong đứa bé này tạo ra kinh hỉ.

Phó Thư không hề biết chỉ trong thời gian ngắn, địa vị của y trong lòng Thương Vũ hết từ ‘tiểu yêu tinh’ lại chuyển sang ‘tiểu tử kia’ rồi cuối cùng là ‘đứa bé này’. Nếu y biết, y nhất định sẽ đánh bầm mắt hắn, để hắn biết thế nào là sức mạnh của một hùng thụ! (Hùng: gấu =)))

Mỗi lần hoàng đế nhìn thấy lớp áo trong của Phó Thư thì đều cười nghiêng ngả, cười run cả người. Cho dù nó rất sát phong cảnh, lại còn phá hoại không khí, nhưng đây mới đúng là Phó Thư của hắn, Phó Thư độc nhất vô nhị ngốc nghếch đáng yêu của hắn.

“Phó Thư, chúng ta về cung thôi.” – Hoàng đế nắm chặt bàn tay nhỏ bé của y, cười càn dịu dàng.

Phó Thư cụp mắt nói: “Ta bị bắt cóc bảy ngày, giờ người mới thêm đến!”

“Nguyễn Vô Cầm uy hiếp không cho ta tìm đến, nếu không y sẽ gây bất lợi cho người.”

“Hừ, người là hoàng đế, hoàng đế không phải là người toàn năng sao?” – Một cho y chờ lâu như vậy!

“Không có ai toàn năng cả.” – Hoàng đế hôn nhẹ lên trán y. – “Cứ nghĩ đến chuyện người sẽ phải chịu tra tấn là ta lo lắng phát điên lên được.”

“Vậy người đã điên chưa?”

Trước lời nói y hết truyện Quỳnh Dao của hoàng đế, Phó Thư tỉnh bơ phá hoại bầu không khí.

Hoàng đế bắt lực cười: “Nếu ta mà điên thì lấy ai cai trị quốc gia này?”

Phó Thư hàm hừ.

Đôi trẻ song song về nhà, coi thường Nguyễn Vô Cầm và Thương Vũ đang đứng ở cửa. Phó Thư không thể hận Nguyễn Vô Cầm, y luôn khoan dung với những người tàn tật. Nhìn hắn vừa giống cái xác ướp, vừa giống khuê trung oán phu, Phó Thư thương cảm: “Được sư có thể chữa khỏi cho hắn không?”

Phượng Hữu Hoài cau mày: “Còn phải xem y có muốn hay đã.”

Phó Thư âm thầm rủa mầu: “Hắn thật đáng thương, vì da bị cháy nên thường xuyên lở loét, ngay cả tắm cũng không được.”

Nguyễn Vô Cầm nghe thế, đột nhiên cực kỳ hối hận sao mình không ngược chết y: Hồn đản, hình tượng của hắn đã nát lăm rồi đấy, y không cần phá hoại thêm nữa đâu!

Phượng Hữu Hoài cười xấu xa: “Chắc người hâm mộ hần lắm nhỉ?”

Phó Thư lười. Trước chưa theo hoàng đế, ba ngày tắm một lần y đã cảm thấy mình rất sạch sẽ rồi. Từ khi ở bên hoàng đế, một ngày không tắm sẽ bị hoàng đế ném xuống thủy trì, tắm đến khi nào cả người thơm ngào ngạt mới được lên.

“Hi hi.” – Phó Thư cười ngây ngô, được thoát khỏi nhà Ly Trần, y sẽ không bị ma ám của Nguyễn Vô Cầm hành hạ nữa, y cười còn không kịp. – “Thập Nhất, gặp lại người, thật tốt.”

“...” – Một câu nói thật bình thường nhưng lại khiến cho hoàng đế bưng bưng xúc động. Trong lòng hần cảm thấy ngọt ngào, ngọt đến ấm áp và hạnh phúc. Hần mỉm cười siết chặt tay y cùng về nhà. Chợt hoàng đế nghĩ đến một vấn đề: “Phó Thư, mấy ngày nay người... có tắm rửa không?”

Từ lúc bị trói lên giá treo, Phó Thư chưa từng đi đâu. Ăn cơm có người chăm, ngủ thì ngủ đứng, nhu cầu sinh lý... Hừ, người có thấy mấy bộ tiểu thuyết viết về vấn đề đi nhà xí của tù nhân bao giờ chưa? Cho nên việc này bị Phó Thư tránh không nói tới.

Còn vụ tắm rửa? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nhận được đáp án cam chịu của y, hoàng đế nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, rút tay ra. Phó Thư túm lại, hoàng đế tiếp tục rút. Ánh mắt Phó Thư ai oán như muốn nói ‘Người ghét bỏ ta’. Hoàng đế cười dịu dàng: “Mau buông tay, ta chỉ muốn múc nước cho người rửa mặt thôi, bần.”

Lấy có!

Phó Thư tức giận. Y lười thôi, hoàng đế thì yêu sạch sẽ, vì thế thường xuyên xảy ra giận dỗi. Mỗi lần hoàng đế dụ Phó Thư đi tắm phải mất nguyên nửa ngày, bởi vì tắm xong kiểu gì hoa cúc của Phó Thư cũng phải chịu tội, y mới không cần!

Có đôi khi, tập quán sinh hoạt bất đồng sẽ trở thành nguyên nhân cãi nhau vô cùng nghiêm trọng.

Dưới ánh hoàng hôn, Phó Thư bị phần quát: “Phó Vong Tổ tắm hai lần một ngày đó, người đi mà tìm hần!”

Hoàng đế đáp: “Vây Tịch Kiến Trần ngày tắm bốn lần, chẳng phải ta càng nên tìm y sao?!” – Rõ ràng Phó Thư đang cố tình sinh sự!

“Vây lão tử tám ngày không tắm, xem người làm sao để ăn được ta? Nào?”

“...” – Hoàng đế không thèm chấp trẻ con!

Sau lưng hai người là Thương Vũ và Nguyễn Vô Cầm.

Thương Vũ không khỏi kinh ngạc: “Chưa từng thấy ai dám cãi nhau với Thập Nhất.” – Hần không khỏi trầm tư.

Nguyễn Vô Cầm u oán: “Đúng vậy, Phó Thư này rất đặc biệt. Thập Nhất không đáp trả mà còn nhường nhịn y.”

Hai người liếc nhìn nhau, lại thở dài quay đầu đi. Bao nhiêu năm nay, họ nhìn từng người bên cạnh Phượng Hữu Hoài, lần lượt đến rồi đi, chỉ có Phó Thư là sự tồn tại đặc biệt nhất.

Không một ai, khiến hoàng đế vốn quen đi trước lại âm thầm sống vai bên cạnh y.

Không một ai, khiến hoàng đế vốn quen giữ khoảng cách lại ngọt ngào nắm tay y.

Không một ai, khiến hoàng đế vốn quen duy ngã độc tôn lại học được cách nhường nhịn và nhân nhượng.

Không một ai, khiến hoàng đế vốn quen mang tấm mặt nạ kỳ nhân lại không thèm giữ hình tượng mà đi cãi nhau với y.

Cũng không một ai, có thể tám ngày không tắm rửa mà vẫn được ở bên cạnh hoàng đế.

Càng không một ai, có thể tặng cho hoàng đế một bóng lưng cấu giận thổ phỉ phò.

Cho tới bây giờ, luôn là hoàng đế đi trước, không thềm quay đầu lại, tình nhân im lặng bước theo sau. Hình ảnh ấy đẹp đến tận cùng. Song tình cảnh của hai người kia lúc này, lại đáng yêu đến mức không thể nhìn cười được.

Đi mới vài bước, tiểu bằng hữu Phó Thư chợt quay đầu lại. Vuu một tiếng bay tới trước mặt hoàng đế, quát: “Còn y phục của ta!”

Hoàng đế giữ chặt y phục trong tay: “Người mặc thế này tốt hơn.”

Phó Thư lạnh lùng cười, định xé luôn lớp áo trong, lỏa thể trước mặt mọi người.

Hoàng đế nhú mày: ... Được, hần trả là được chứ gì!

Có câu rằng, tiểu thụ phải tự cường. Trong quan hệ đôi bên, Phó Thư đã lấy được vị trí cân bằng. Cảm tình là một chuyện, còn phải đạt được tiêu chuẩn nữa. Đăng bởi: admin

## 72. Chương 72

### CHƯƠNG 72:

Tắm rửa chỉ là một phần nguyên nhân làm Phó Thư phát hỏa, lý do chính khiến y rối rắm vẫn là chuyện kia, thứ cơ hồ mỗi tháng đều khiến y phiền não một lần.

Y luyện tập cùng với cái gương: “Rốt cuộc người có yêu ta không?”

Phó Vong Tổ rất không nể mặt, ói.

Phó Thư nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục than vãn với cái gương: “Vì sao người đã có ta rồi còn nghĩ tới Dung Cửu Châu? Ta không xinh đẹp như hần, nhưng lại trẻ trung hơn, không biến thái như hần nhưng lại đáng yêu hơn. Vì sao người lại không thích ta? Vì sao!”

Phó Vong Tổ đã không thể nuốt nổi điểm tâm nữa, quăng bánh mỳ sang cho gian phu của hần. Thập Tam không tổ thái độ, có vẻ rất chi là bình tĩnh.

Không biết hoàng đế đang lâm triều có nổi da gà không nữa.

Cuối cùng Phó Thư thở dài, bi tráng nói: “Mặc kệ người yêu ai, ta vẫn sẽ là người cuối cùng ở bên cạnh người!”

Dường như xong rồi, Phó Vong Tổ lại cầm cái bánh mì to lên cắn.

“Phành phạch!” – Hai tiếng vỗ tay khô giòn vang lên, kỳ quái y như khí chất chủ nhân của nó.

“Tốt lắm.” – Dược sư nói. – “Tương lai của Thập Nhất giao cho người đấy.”

Phó Thư vỗ ngực cam đoan: “Giao cho ta đi, ta thề sẽ thay đổi thói quen của hần!”

Sắc mặt dược sư vốn lạnh, lúc này càng lạnh hơn: “Nếu người thương hần, sao người không vì hần mà thay đổi?”

“Không, ta không muốn vì tình yêu đánh mất chính mình!”

“Đấy không phải là yêu.”

“Không, ta yêu hần! Hần cũng yêu một ta như vậy, cho nên vì sao ta phải thay đổi chứ?”

Phó Vong Tổ đang cắn bánh nướng chợt phun ra, ghét bỏ ném vào đầu Phó Thư: “Chỉ là chuyện ngày tắm một lần thôi mà, người có cần nói như thế ngày ngày bị xẻo thịt không hả?!”

Phó Thư ủy khuất: “Người không biết mỗi lần tắm xong bị ném lên giường là một việc đau khổ như thế nào không!” – Đấy không phải là xẻo thịt, đây là hiến thân!

Ánh mắt dược sư liếc qua như dao găm: “Bị đồ đệ của ta thượng đau khổ đến thế à?”

Phó Thư không dám trả lời.

Nếu trả lời, nhất định được sư sẽ tự tiến cử!

“Một khi đã vậy, để ta dạy ngươi, đảm bảo hoa cúc của ngươi sẽ co dân thoải mái ngay.”

Aizz, dù có không trả lời thì được sư cũng sẽ tự tiến cử!

Thật sự là một lão nhân gia đáng ghét, già cả bó tuổi rồi mà không nên nét, không biết kiểm điểm chính mình, cả ngày chỉ biết nhìn chăm chăm hoa cúc của tiểu bối, ánh mắt thì âm trầm, ngón tay thì rục rịch.

Phó Thư liên tục oán thăm, đáng tiếc cảm xúc trong lòng đều viết hết lên mặt y, Thập Tam và Phó Vong Tổ chẳng tốt bụng mà đi nhắc nhở, vì thế được sư mặt lạnh bèn dùng ánh mắt giá rét để giết chết y.

Đôi khi Phó Thư cũng cảm thấy thực tủi thân, nhưng ai kêu đây là địa bàn của hoàng đế chứ. Được sư là sư phụ hắn, Thập Tam là ảnh vệ của hắn, Thập Tứ cũng là ảnh vệ của hắn, Phó Vong Tổ vẫn là ảnh vệ của hắn. Nhìn khắp bốn phương, nếu không phải người của hắn thì cũng là thái giám của hắn.

Y cãi nhau với hoàng đế, dẫu cho y có lý hay không thì tất cả mọi người đều cảm thấy y đang cố tình gây sự? Vì sao?

Vì hoàng đế chỉ có ngươi là tình nhân thôi, ngươi nên biết thỏa mãn.

Hoàng đế tốt với ngươi như vậy, người lại còn tham lam!

Hoàng đế là hoàng đế, nên ngài là công, người làm thụ mà còn tủi thân cái gì?

Tất cả mọi người đều che chở cho hoàng đế, đứng ở phía bên kia, Phó Thư đáng thương một mình tác chiến, chịu ngàn người lên án.

Y nghĩ đến Trữ Duệ, tủi thân có thể đi tìm hắn, nhưng chuyện giữa vợ chồng son với nhau, người giám hộ không nên dính vào. Dựa theo tác phong hành động của Trữ Duệ, hoặc là băm chết hoàng đế, hoặc là xách y đi.

Y không nhịn được mà miên man suy nghĩ: Thái thượng hoàng đi vắng, hoàng đế liền toàn tâm toàn ý đối tốt với mình. Thái thượng hoàng ở đây, hoàng đế liền chần chừ đối xử với ai cũng tốt, vả lại ánh mắt sâu thẳm và đen nhánh của hắn còn tỏa sáng thứ niềm vui toát ra từ đáy lòng.

Có người từng nói, nhìn thấy người mình yêu thì mắt sẽ tỏa sáng.

Ánh mắt mà hoàng đế nhìn thái thượng hoàng chính là như thế đó.

Kỳ thật, ánh mắt hoàng đế nhìn Phó Thư cũng vậy, chẳng qua địa điểm giới hạn là ở trên giường.

“Thập Nhất, thật ra trong lòng ngươi ta chỉ đứng thứ hai thôi, đúng không?”

“Ừm.”

“...” – Hoàng đế quá thẳng thắn khiến y khó mà trách móc được.

“Đứng thứ nhất là muôn vạn chúng dân, sao nào?” – Có gì không đúng à? Không phải Phó Thư luôn sùng bái thứ tình cảm yêu nước thương dân này của hắn hay sao?

Tim Phó Thư chậm lại. “Vậy... còn thái thượng hoàng?”

“Nói đến hắn làm gì, dù sao cũng không quay về nữa.”

“Nếu trở về thì sao?”

“Vậy nhường giường cho hắn ngủ, chúng ta nằm trên đất.” – Hoàng đế cười nhẹ, “Ngươi có chịu không?”

“Không được!” – Nhìn nụ cười ái muội của hoàng đế, Phó Thư đã hiểu ra suy nghĩ của hắn, lập tức phản bác: “Ngươi còn thích hắn không?”

Thẳng thắn mà hỏi, những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Hoàng đế im lặng hai giây: “Đã không còn quan trọng nữa.”

Phó Thư lập tức ủy khuất: “Quả nhiên ta chỉ là thứ phẩm.”

“Ta nói là không quan trọng.”

“Quả nhiên ta chỉ là thứ phẩm!”

Hai người lại bắt đầu đấu khẩu, đối chọi gay gắt.

Hoàng đế bắt lực: “Ta nói không quan trọng, là bởi vì sứ mạng hãn giao cho ta, ta đã hoàn thành, mà ý nguyện của hãn, ta cũng đã thực hiện, sự tồn tại của hãn không còn cần thiết nữa... Hiểu chưa?”

Phó Thư lắc đầu: không hiểu, y không hiểu. Y muốn được an ủi thêm mấy câu sến súa buồn nôn nữa.

Da mặt hoàng đế dày, từ trước tới nay thơ tình đầy miệng, nhưng bây giờ hãn hơi hơi xấu hổ: “Chính là... Ngày xưa cuộc sống của ta xoay quanh Cửu ca, bây giờ thì là ngươi.”

Phó Thư mở cờ trong bụng, miệng toét đến tận mang tai: “Nếu ta và hãn cùng rơi xuống sông, ngươi cứu ai trước?”

Hoàng đế bật cười: “Đương nhiên là ngươi, Cửu ca biết bơi.”

Phó Thư cúi mặt.

Hoàng đế cũng bắt chước hỏi tên ngốc này: “Nếu ta và Trữ Duệ cùng rơi xuống sông, ngươi cứu ai trước?”

“Đương nhiên là ngươi, Duệ Duệ có chìm cũng không chết được!”

Câu hỏi tương tự, dường như hai người đã từng hỏi qua, vả lại đáp án cũng không khác nhau lắm.

Hoàng đế chống cằm, trầm ngâm: “Nếu ta và Trữ Duệ có một người không phải chết, ngươi chọn ai?”

Phó Thư nhìn hãn, thật thật thà thà: “Đương nhiên là Trữ Duệ, hãn không thể chết được, hãn mà chết thì ta sẽ ân hận cả đời.”

Hoàng đế mím môi, không lộ cảm xúc.

Phó Thư cười hì hì, “Nếu ngươi chết, ta sẽ đi theo ngươi.”

Lời này cũng không sến súa lắm, thế nhưng nó tựa như một bình mật ngọt chảy vào lòng hoàng đế.

“Phó Thư, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, được chứ?”

Phó Thư chep miệng, không ý kiến gì.

Hoàng đế thở dài: “Rốt cuộc ngươi có gì không hài lòng?”

Tình ý vất vả mãi mới bồi dưỡng được lập tức bị giọng điệu không kiên nhẫn của hoàng đế phá hoại.

Thập Tam và Phó Vong Tổ ở trên xà nhà nhìn nhau: Xem đi, lại sắp chiến tranh lạnh đấy. Đăng bởi: admin

## 73. Chương 73

### CHƯƠNG 73

Chiến tranh lạnh đối với Phó Thư không hề có hại. Y ước gì mỗi ngày đều chiến tranh lạnh cùng hoàng đế, vì như vậy sẽ không bị bắt tắm rửa rồi bị ném lên giường. Chuyện trên giường vẫn là một nỗi sợ khó vượt qua của y.

Hoàng đế hiểu, nên mới buộc mình trở thành thánh nhân.

Nguyên nhân thì do đủ thứ châm ngòi ly gián, đổ dầu vào lửa. Tỷ như Nguyễn Vô Cầm chẳng hạn. Hoàng đế thấy hơi có lỗi với hãn, bèn mời được sư chữa trị. Thường xuyên qua lại, quan hệ giữa cả hai liền tốt lên. Người bình thường khó mà chịu nổi tính khí của Nguyễn Vô Cầm, song hoàng đế lại lớn lên cùng Dung biến thái. Cái sự biến thái của Nguyễn Vô Cầm chắc phải bái Dung Cửu Châu làm sư phụ.

Nhưng nếu có người sẽ ghen, sẽ giận...

Thì đó chính là Phó Thư. Nguyễn Vô Cầm và Thương Vũ chia nhau tác chiến, người trước đi câu dẫn hoàng đế, người sau đến gây rối Phó Thư. Vốn đang trong thời buổi rối ren, tình cảm đôi bên mong manh lỏng lẻo, thế mà lại xuất hiện hai tôn ma đại thần phiền phức. Mỗi ngày Phó Thư bị quấy rối đến mức bạo phát, y không chỉ dùng miệng, mà còn dùng cả tay.

Đối với Thương Vũ, y không thêm khách khí, lộ hết mị lực bản sắc của một ảnh thuật sư. Công lực của Thương Vũ có cao đến đâu cũng không tránh được ảnh kết giới mà Phó Thư thiết kế trong nháy mắt, nhốt hẳn vào trong một cái \*\*\*g vô hình. Sau khi bố trí kết giới xong, Phó Thư chẳng cần làm gì hết, còn Thương Vũ bị nhốt bên trong muốn cầu cứu cũng không được.

Hắn dù sao vẫn là khách quý, tiếp đón ghê gớm quá thì không tốt. Cuối cùng luôn là hoàng đế mở kim khâu, cứu hắn ra ngoài.

Ấy thế mà Thương Vũ chẳng ngại phiền, vẫn tiếp tục đi quấy rối Phó Thư. Vả lại hắn còn cố châm ngòi ly gián, liên tục trình bày quá khứ của hoàng đế và thái thượng hoàng.

“Khi Thập Nhất mới vào cung, mấy hoàng tử kia cứ bắt nạt hắn. Chính Dung Cửu Châu đã giải vây cho hắn, cứu hắn ra, khiến đám hoàng tử kia không dám bắt nạt hắn nữa...”

“Chuyện này người nói bấy lần rồi, sau khi Dung Cửu Châu cứu Thập Nhất ra thì tặng cho hắn một nụ cười ấm áp như ánh dương, làm cho Thập Nhất mê mẩn thần hồn điên đảo, đúng không?”

“Đúng vậy, sinh nhật mười một tuổi, hắn ở bên Dung Cửu Châu. Bé con rúc vào lòng Dung Cửu Châu...”

“Chuyện này người kể mười một lần rồi, lúc ấy bé con rúc vào lòng Dung Cửu Châu ăn đào mừng thọ, còn cười vô cùng đáng yêu. Ta van người, người đối kịch bản đi có được không!”

Thương Vũ không sợ đả kích, tiếp tục cố gắng: “Lúc bảy tuổi Thập Nhất tới quân doanh vấn an Dung Cửu Châu, đột nhiên có một con chiến mã mất không chế, vọt tới chỗ hắn. Dung Cửu Châu cứu hắn khỏi vó ngựa, dùng một đao cắt đứt hầu ngựa...”

“Từ đấy về sau, Thập Nhất yêu y, trái tim chuyên nhất, cam nguyện bán mạng...” – Phó Thư đảo mắt, nói tiếp. – “Người kể mười lần rồi, có gì mới mẻ hơn không?”

Ban đầu, Phó Thư cũng hơi ghen, song Thương Vũ cứ kể nữa kể mãi, ngược lại Phó Thư trở nên cảm kích Dung Cửu Châu. Nếu không nhờ y bảo hộ thì Phượng Thập Nhất đã chết từ lâu, làm sao đợi được đến lúc gặp y? Thương Vũ thì hay rồi, chẳng những không châm ngòi thành công mà còn khiến khúc mắc trong lòng Phó Thư tan biến.

Ở chỗ hoàng đế, Nguyễn Vô Cầm cũng thường xuyên nhắc lại những kỷ niệm ngọt ngào giữa hai người. Tiếc thay, ấn tượng sâu đậm nhất của y trong lòng hoàng đế lại là sự việc năm đó, y không ngừng gây đàn trước cửa nhà hắn, quấy nhiễu đến mức đám người hầu chỉ muốn mất luôn hai tai đi cho xong.

Nguyễn Vô Cầm đã có thể tháo băng, được sư định dùng đến phương pháp tuyệt đối để khôi phục dung mạo của y— đổi da.

Sau khi Phó Thư biết liền run rẩy: “Da của ai?”

Đương nhiên là người tầm tuổi người rồi, nếu không Nguyễn Vô Cầm cũng chẳng cần.” – Dược sư nghịch nắm thảo dược, lạnh lùng nói. – “Còn phải là da của người sống, da người chết cứng ngắt, y cũng không thích.”

Da của người sống... Nghe được bốn chữ này, Phó Thư vỗ mạnh bàn, rung văng hết thảo dược của dược sư. “Không được đổi da! Ta kiên quyết phản đối!”

“Không phải là các ngươi muốn y khôi phục dung mạo sao?” – Dược sư mất kiên nhẫn.

“Muốn không có nghĩa là ta đồng ý dùng phương pháp này!”

“Ồ, thế người nói phải làm sao nào?” – Dược sư chính là dược sư, nói một câu đã đủ chặn họng Phó Thư. Da Nguyễn Vô Cầm bị tổn thương, sống được đã là một kỳ tích, muốn khôi phục dung mạo — đúng là chuyện hoang đường.

“Ta... ta đi tìm BOSS.” – Chuyện đến nước này, y chỉ còn nhớ tới người đó.

Hoàng đế luôn rất tò mò về sự tồn tại của BOSS. Đây rốt cuộc là cao nhân nào mà có thể thay đổi linh hồn cả tử hoàn sinh. Phải là cao nhân nào mới tạo nên một nhóm thiếu niên thần kỳ như thế.

Phó Thư nói: “Năng lực của chúng ta đều được BOSS ban cho, kèm theo điều kiện trao đổi.”

“Điều kiện là mười tám tuổi phải chết?”

“Ừ.”

“Ha.”

“Người cười cái gì?”

“Ta đang nghĩ, nếu kiếp trước ngươi không chết thì chắc đã không gặp được ta rồi.”

“Ừm, ta phải hỏi BOSS xem vì sao Phó Vong Tổ không chết mà ta lại nhập vào y.” – Phó Thư cũng là người tự luyện, đương nhiên y thích thân xác cũ của mình, một tiểu hỏa anh tuấn biết bao nhiêu.

“Định hỏi thế nào?” – Hoàng đế tò mò về phương pháp liên lạc giữa hai người.

Phó Thư cười hì hì: “Ngủ có thể mơ thấy hần!”

Hoàng đế hơi thất vọng, hần đầu thể chạy vào giấc mộng của Phó Thư để bá kiến vị cao nhân kia?

Phó Thư lập tức vật ra ngủ, nằm trên lòng sàng lăn qua lộn lại, y dường như vô cùng kích động, rồi lại giống đang mơ thấy chuyện gì nên y mới không ngừng giãy dụa.

Phó Thư chợt mở to mắt, ánh mắt trống rỗng nhìn rèm trướng, u oán nói: “Ta không mơ thấy BOSS.”

Hoàng đế nói: “Không sao, cơn nước xong xuôi lại ngủ tiếp.”

Phó Thư nhìn hần với ánh mắt xa xôi: “Ta mơ thấy ngươi hai mươi năm sau.”

“Ách...” – Đầu óc của Phó Thư hay nhảy cóc, hoàng đế không theo kịp suy nghĩ của y.

“Lại vẫn đẹp như thế!” – Phó Thư ghen tị. Lúc đó hần hoàng đế đã năm mươi rồi nhỉ? Nam nhân trên năm mươi sao lại trẻ đến vậy, ừ thì không có mỡ bụng cũng được, hà cớ gì đến tóc bạc cũng không có một sợi! Nếp nhăn? Làn da căng mịn, y không chú ý lắm.

“Vậy ngươi có mơ thấy mình không?” – Hoàng đế hiếu kỳ.

Phó Thư nghĩ nghĩ: “Có mơ thấy.”

“Như thế nào?”

Phó Thư chỉ Tiểu Hoa trên xà nhà, nó béo núc ních nên khá lười vận động, thân là Ngự Miêu Tiểu Hoa của hoàng đế, nó đã sớm mất đi vẻ nữ vương dung tư tỏa sáng của năm đó. “Giống nó ấy.”

Phó Thư đau khổ cúi đầu, qua vụ này nhất định phải khống chế lượng thức ăn, vì một tương lai không mập mạp!

Hoàng đế vui vẻ nhìn y: Tầm nhìn của Phó Thư luôn dài và xa hơn hần, thật không hổ là nam nhân hần yêu.

Không thể trách Phó Thư lo buồn vô cớ được. Có một tiểu công đẹp hơn mình rất là phiền phức. Mỗi lần đứng cạnh hần, người ta sẽ thấy người không xứng với hần.

Vậy phải thế nào mới xứng đây? Phải tầm cỡ như Tô Kinh Cuồng hay Dung Cửu Châu. Nhưng Phó Thư ghét nhất là kiểu diện mạo rực rỡ thế này, quá ảo lả.

Y trộm than thở với Thập Tam về chuyện này, Thập Tam tỏ ý đồng tình: “Nam nhân phải có diện mạo của nam nhân!”

Phó Thư cười hề hề.

Thập Tam vừa nhìn y vừa cười kỳ quái: “Nhưng mà Tiểu Phó à, người vẫn là một tiểu quỷ chưa đủ lông đủ cánh, nghĩ đến chuyện này phỏng chừng quá sớm rồi chẳng?”

“Không đâu, thời gian trôi rất nhanh, nháy mắt cái là hết hai mươi năm rồi!”

Hai mươi năm sau, nhi tử của hoàng đế có thể kế thừa ngai vị, y có thể dùng đến đồng tiền tích trữ để an hưởng tuổi già, thuận tiện nuôi luôn hoàng đế. Y biết hoàng đế không quan tâm đến chuyện tiền bạc, ra ngoài cũng không mang tiền, càng không có thói quen dành dụm, cho nên y phải tích trữ thêm cả phần của hần nữa.

Hoàng đế nói: “Phó Thư, chúng ta không thiếu tiền.”

“Người không, nhưng ta sẽ! Ta không thêm dùng tiền của người.”

Phó Thư rất dân chủ, ra ngoài ăn cơm cũng phải tính toán. Hoàng đế trả mười văn tiền tiểu phí, y trả hai mươi văn. Hoàng đế đưa một lượng bạc, y sẽ tham ô tám đồng, còn hai đồng đưa cho tiểu nhị.

Phó Thư cảm thấy mình phải làm người dưới, trải qua đủ biệt khuất. Cho nên trong những chuyện khác, y không muốn phải chịu thiệt thòi.

Hoàng đế rất cưng chiều y, nhưng Phó Thư luôn ý thức mình là một đại nam nhân, không hề thích được hần sủng ái.

Đối với hoàng đế mà nói, Phó Thư càng ngày càng khó thu phục.

Thiếu niên ngốc nghếch ngày xưa chỉ cần dụ dỗ bằng mấy viên kẹo, giờ lời ngon tiếng ngọt gì cũng không ăn thua.

Muốn làm cho y vui vẻ thì cần phải trả giá bằng hành động thực tế: “Phó Thư, đêm nay không làm, ngủ ngon nhé.”

Phó Thư sẽ vui vẻ hỉ hả ngay.

Thương Vũ đi, Phó Thư phát khăn tay tiễn đưa ngàn dặm. Cuối cùng kế hoạch chia rẽ y và hoàng đế của Thương Vũ phá sản, đành phải phí công đi về, dù sao cả Bắc Thương Quốc to như vậy vẫn đang chờ hần trấn thủ.

“Thập Nhất, ta thấy Thương Vũ không còn yêu người nữa, chỉ là hần có chấp niệm.” – Nói đến đây, Phó Thư không khỏi than thở trước chấp niệm về mười bảy, mười tám năm yêu đương say đắm. “Sau tất cả, hần còn chưa hề chạm vào một cọng tóc của người.”

Hoàng đế cười cười: “Dĩ nhiên là hần yêu ta, nhưng nhiều năm trôi qua, hi vọng đã sớm bị chặt đứt, giờ hần chỉ khá quan tâm ta mà thôi.”

Phó Thư nghiêng đầu nhìn hần: “Vì tuyệt vọng quá lâu nên mới thông suốt?”

Hoàng đế gật đầu.

“Tựa như cảm tình người dành cho Dung Cửu Châu, ngay khi chớp nổ đã vô vọng rồi, cho nên người cũng thông suốt từ rất sớm.”

Hoàng đế lại vuốt cằm.

“Ừm, từ giờ trở đi, bên cạnh người chỉ có mình ta.”

Hoàng đế tỏ vẻ không thành vấn đề.

“Nếu dám có người khác, đừng trách ta ác độc!” – Phó Thư nắm chặt đấm tay.

“Phi tử thì sao?” – Hần không thể cam đoan sau này sẽ không nạp phi. Vì dù hần không cần thì cũng có thân tử đệ nghị.

“... Ta không đánh nữ nhân.” – Tự đáy lòng, Phó Thư đồng tình với những nữ nhân hoang phí thanh xuân trong chốn cung đình, hơn nữa y còn thành tâm đề nghị hoàng đế đừng chậm trễ nữ nhi nhà người ta nữa.

“Được rồi, trừ phi người chán ta trước, bằng không... đời này của ta chỉ có mình người.”

Phó Thư chĩa chĩa mình: “Sao ta lại chán người được!”

Hoàng đế cười khở: “Người trẻ hơn ta, lại vừa đáng yêu vừa dễ lừa, tương lai... ai dám nói trước điều gì.”

Có vẻ như lời của hoàng đế đã ứng nghiệm. một nhân vật qua đường cuối cùng cũng đến Dưỡng Tâm Điện, trước là thăm tỷ tỷ hoàng hậu, Trình Tứ Thiếu. Ý không nằm trong lời nói, hắn mượn cơ yết kiến hoàng đế nhưng thực chất là muốn tìm Phó Thư chơi. Hoàng đế vốn định từ chối hắn, tuy nhiên Phó Thư nói muốn gặp một chút, thuận tiện vợ vét tài sản, dọa dẫm một phen.

Chẳng qua Phó Thư muốn thấy hoàng đế ghen, mặc dù đối phương là một người đáng ghét, song vợ vét tài sản là chuyện vô cùng sung sướng. Dù sao cũng đang nhàn rỗi, y cứ đi dạo với Trình Tứ Thiếu cả ngày. Hoàng đế bất mãn, y lại càng bất mãn hơn: “Người đâu có thời gian mà đi cùng ta!”

“Vậy người theo giúp ta.”

“Ngày nào cũng đi với người, ta ngán lắm rồi.”

Nếu hoàng đế không có một trái tim kiên cường, sợ rằng đất đã đầy mảnh vỡ của thủy tinh rồi. Hắn không phản đối hai người họ ra ngoài nữa, quay về mãi miết với chính sự, nhất định phải cai trị giang sơn này cho quốc thái dân an, dân giàu nước mạnh, sau đó hắn và Phó Thư vui vui vẻ vẻ ngao du.

Kể từ khi biết tình nhân của Phó Thư là hoàng đế, Trình Tứ Thiếu cảm thấy tương lai của mình cực kỳ sáng lạn, hắn tràn ngập hi vọng: “Quân vương vô tình, nhất định rồi tỷ phu cũng chán người, đến lúc ấy ta đón người về.”

Trình tứ thiếu thâm tình chân thành. Phó Thư chặn họng hắn không thương tiếc: “Kiếp sau nhá.”

Quay về cung thấy nam nhân đang làm việc chăm chỉ, Phó Thư càng nhìn càng thích, nam nhân phải như vậy mới khiến y nhớ mãi không quên. Cũng chỉ có nam nhân như vậy mới vĩnh viễn chiến thắng được mọi tình địch. Dù là quan hệ gì, hoàng đế đã không quan tâm thì y cũng không cần phải chú ý. Phó Thư thông suốt, hoàng đế rất đặc biệt với y, y cảm thấy nói vậy khá đúng, bởi vì y là tình nhân duy nhất lợi hại ngang cơ với hoàng đế.

Lợi hại ở đây ý chỉ bạo lực. Có lần hoàng đế muốn dùng vũ lực để khống chế Phó Thư. Phó Thư không thêm khách khí, trực tiếp dùng dị năng chống cự, qua lại một hồi, hoàng đế rơi vào thế hạ phong, Phó Thư dương dương đắc ý: “Muốn đấu với ta? Người còn non lắm!”

Cứ cái đà này, ngày phản công sẽ không còn xa.

Ấy thế nhưng Phó Thư không có suy nghĩ này. Lý do?

Là vì Phó Vong Tổ nói: “Làm thụ thì có gì không tốt nào? Cứ việc nhắm mắt lại kệ hắn muốn làm gì thì làm, thích ngủ thì ngủ thích mơ màng thì mơ màng. Còn làm công thì không được, người phải khiêu khích tiểu thụ, người phải chủ động, phải nắm giữ tiết tấu, nắm giữ độ mạnh yếu, vừa cần sức khỏe vừa cần kỹ xảo. Người nghĩ sao? Trên giường, người thờ dốc là ai? Đương nhiên là tiểu công. Tiếng kêu của tiểu thụ là tình thú. Làm công không thú vị. Tiểu thụ kêu không ai cười, người bị cười chính là tiểu công. Giống như người vậy, làm được một nửa lần dùng ra ngủ cũng chẳng lạ. Làm công sao? Trừ phi bệ hạ chủ động làm thụ, nếu không người đừng hòng.”

Kết luận, Thập Tam ở trên giường thật quá thảm, chẳng những phải đối mặt với một bạn thụ đang làm một nửa lại lăn ra ngủ, còn bị thụ cười nhạo kỹ thuật kém.

Những lời này làm cho Phó Thư sưng sưng sốt sốt, càng ngẫm càng thấy có lý. Đêm đó, y cố gắng ngủ trong lúc làm, mới đầu hoàng đế không chú ý, sau một lúc lâu không thấy y phản ứng, liền nhéo y một cái, chỉ nghe thấy tiếng Phó Thư lảm bả lảm bầm. Nháy mắt ấy, hoàng đế suýt ngã quy, thâm nghĩ tiểu gia hỏa này lại nghĩ được chiêu mới để đối phó với hắn—— cao minh đấy!

Ba tháng sau, Phó Thư ghi danh đi thi ảnh vệ. Quan chủ khảo là đệ đệ của hoàng đế, Thập Nhị. Tất cả có một trăm hài tử, đều là đệ tử do chính tay Thập Tam huấn luyện, độ tuổi trung bình vào khoảng mười bốn. Phó Thư mười chín tuổi lọt lưới có vẻ nổi bật và khác biệt.

Cuộc thi kéo dài một tháng.

Trong một tháng này, hoàng đế ngày trông đêm đợi, ngay cả lệnh bài của Phó Thư cũng đã cầm sẵn trong tay. Phó Vong Tổ cười hỏi: “Lần này định tuyển bao nhiêu người?”

Hoàng đế quảng lệnh bài ra: “Cho dù tuyển bao nhiêu người, y luôn là Cửu.”

“Người muốn y tức chết?”

“... Là y nói y đứng thứ chín trong nhóm mười hai người.” – Trùng hợp mà thôi, nghĩ nhiều làm gì? Hơn nữa, Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, rất dễ nghe!

Thập Tam khó chịu: “Cửu? Vậy chẳng phải đứng trước ta à?”

Lão đại Thập Tứ cũng mất hứng: “Đã có một tên Thập Tam đứng trước rồi, giờ lại thêm một tên nữa, ảnh vệ trưởng ta đây phải ngăn đầu làm người kiêu gì!”

Hoàng đế liếc bọn họ một cái: “Vậy Thập Tứ, người lên đứng hàng thứ tám đi.”

Thập Tứ còn đang suy nghĩ.

Hoàng đế lại cười tà mị: “Họ thật của người là gì?”

“Vương...”

“Ha, Vương Bát.” – Phó Vong Tổ cười to.

Mặt Thập Tứ hết đỏ lại trắng: Dám bắt nạt người trung thực như hắn, đúng là không biết tôn trọng trưởng bối!

Hoàng đế nhìn về phía Thập Tam: “Thập Tam, người sẽ không để ý thứ tự hư danh chứ?”

Thập Tam nhìn trời: “Thôi, Thập Tam dễ nghe hơn, ta không thích tính toán chi li như đám nít ranh.”

Đang nói chuyện, ngoài điện chợt vang lên tiếng của Phó Thư: “Ta về rồi đây!”

Y bước vào với vẻ phong trần mệt mỏi, tang thương phong sương, hiển nhiên đã phải chịu không ít khổ, trong lòng là con mèo béo Tiểu Hoa đã bầu bạn với y suốt một tháng đầy đau khổ này.

Hoàng đế nhìn Tiểu Chi đang nằm úp sấp bên chân mình: “Chủ nhân của người về rồi kìa.”

Tiểu Chi uể oải vểnh đuôi, chậm chạp chạy qua.

Phó Thư dài mặt ra nhìn hoàng đế không thèm đứng dậy nghênh đón mình, “Người cũng không buồn hỏi xem ta có thi qua không!”

“Nếu thi không qua thì người có thể vui vẻ như vậy không?”

Tâm sự của Phó Thư đều viết hết lên mặt, hoàng đế đâu có mù, sao lại không nhìn ra cho được.

Phó Thư cười rạn rở: “Ta qua rồi!”

“Ừm.”

“Ngày mai sẽ đi rút số thứ tự.”

Hoàng đế đưa thẻ đúc bằng vàng ròng ra: “Đây là số ta sắp xếp cho người.”

Phó Thư nhìn mặt thẻ có chữ “Cửu” lấp lánh ánh vàng, mũi cay cay: “Thẻ không đủ to.”

Thẻ trước kia của Phó Thư đã trả lại cho Phó Vong Tổ. Lệnh bài của ảnh vệ chỉ được làm bằng đồng thau, mặt trái có biểu tượng hoàng thất, mặt phải là số thứ tự của ảnh vệ.

Hoàng đế nói: “Sao, đây là lệnh bài độc nhất vô nhị đấy?”

“Hi hi.” – Phó Thư cười ngây ngô. Y nhìn Thập Tam, Thập Tứ, Phó Vong Tổ. Bên người hoàng đế đã có ba ảnh vệ, thêm y nữa, thật tốt, đủ một bàn mặt chược rồi!

Ba năm sau, sau ngày sinh nhật thứ hai mươi hai, Phó Thư đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Thập Nhất, thật ra năm ấy ta có mơ thấy BOSS. Hắn không chấp nhận yêu cầu của ta.”

Rốt cuộc Nguyễn Vô Cầm không thể khôi phục được dung mạo, bởi vì Phó Thư cực lực phản đối phương pháp vô nhân đạo kia. Nguyễn Vô Cầm tỏ vẻ không sao cả, xấu như vậy cũng là một loại cá tính.

Hoàng đế cảm thấy sự mất mát thương cảm ẩn trong giọng nói của Phó Thư, liền ngẩng đầu lên. “Hắn nói ta vốn là cô nhi, không phải họ Hách, sinh nhật của ta là do hắn bịa ra, còn ngày nọ thật sự là ngày chết của ta.”

Kiếp trước, khi mười hai người họ bị bắt vào cô nhi viện, BOSS có nói với họ rằng, họ sẽ chết vào năm mười tám tuổi. Sự thực là, ngày đó là ngày họ phải chết. Mà họ, đều là cô nhi không biết cha mẹ là ai.

Nói tới đây, Phó Thư cười hì hì: “Nhưng ngày đó ta không chết, mượn tử thần được sống thêm vài ngày. Cho nên cơ thể ban đầu định nhập vào bị hư thối do thời tiết nóng bức, BOSS đành phải quăng ta vào cơ thể này. Hắn nói... vì ngươi là định mệnh của ta.”

Vậy là, bản khoản cả đời của Phó Thư được giải quyết trong khoảnh khắc. Đôi khi y sẽ nghĩ đến trường hợp y chết đúng ngày sinh nhật, nhập vào cơ thể người khác. Liệu như vậy có gặp được hoàng đế không? Song BOSS có nói, nếu thể hai người sẽ gặp nhau bằng cách khác.

Giữa tầm tối, một sợi tơ hồng soi đường chỉ lối.

Cho nên Phó Thư xuyên đến thế giới này, trở thành ảnh vệ nho nhỏ bên cạnh hoàng đế.

Hai người như hình với bóng, là sự tồn tại chẳng thể tách rời.

Bầu trời của ảnh vệ là hoàng đế. Mà bầu trời thuộc về Phó Thư, là Phượng Hữu Hoài.

CHÍNH VĂN HOÀN. Đăng bởi: admin

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ca-anh-ve-dich-sinh-hoat>*